COLECȚIA

Iubiri de poveste

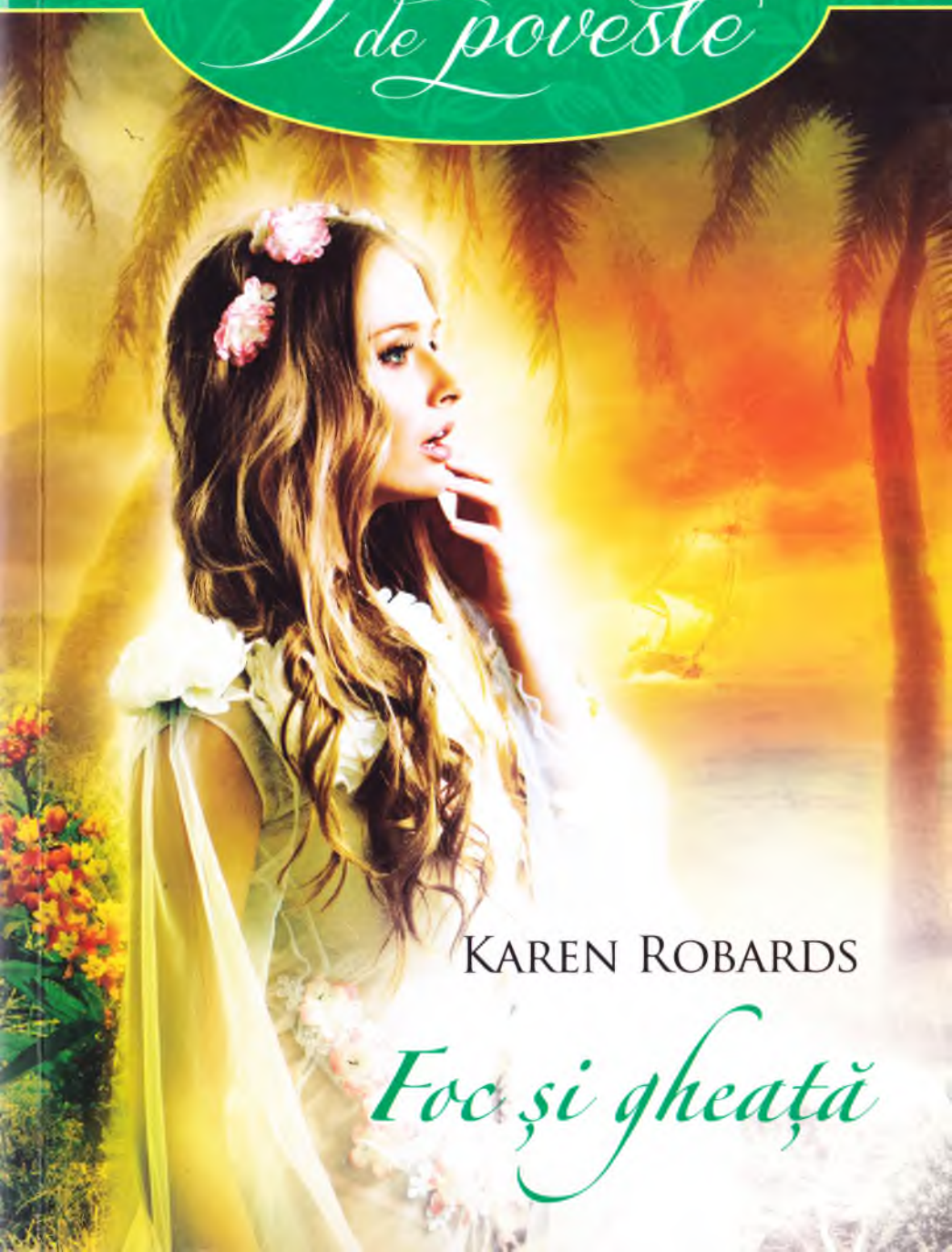

KAREN ROBARDS

Foc și gheață

O frumusețe aristocrată... un pirat fără scrupule...
o pasiune fără granițe...

Un pirat legendar, curajos, îndrăzneț și liber, Jonathan Hale nu ia niciodată prizonieri și scapă întotdeauna din capcanele legii... Asta până dă ochii cu o frumusețe încăpățânată pe care n-o poate lăsa în urmă. Lady Catherine Aldley era în drum spre Londra când piraţii i-au atacat corabia pe care se afla. Căpitanul acestora, Jonathan Hale, o salvează la timp de violența oamenilor săi, luând-o pe sus și reclamând posesia asupra răsfățatei fiice a ambasadorului Angliei în Portugalia. Acum, Catherine nu are la dispoziție decât inteligența și propria voință pentru a-l înfrânge pe răpitorul ei în propriul joc. Ea refuză să fie tratată ca o sclavă, este foc și gheață, o domnișoară aristocrată bine-crescută... dar săruturile fierbinți ale lui Jonathan aprind în ea pasiuni nemaiîntâlnite. Deși tânăra jură să-l facă pe puternicul și mândrul pirat prizonierul dorințelor sale, la rândul ei tânjește după gesturile lui pline de senzualitate. Alături de ea, dragostea se transformă pentru Jonathan într-un joc cu adevărat periculos, aducând la lumină cele mai negre temeri ale lui – și sentimentele ascunse în inima lui răzvrătită...

Karen Robards este o prezență obișnuită în topurile de bestselleruri din *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A scris peste 40 de cărți; romanele ei de dragoste au fost traduse în 11 limbi și au primit șase premii Affaire de Coeur Silver Pen.

Află mai mult pe
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0322-7
9 786063 303227
Alma

KAREN ROBARDS

Foc și gheață

Island Flame
Karen Robards
Copyright © 1981 Karen Robards

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Foc și gheață
Karen Robards

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBARDS, KAREN
Foc și gheață / Karen Robards.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0322-7

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KAREN ROBARDS

Foc și gheață

Traducere din limba engleză
Nicoleta Mitrofan

Alma

Pentru Doug, cu dragoste

Capitolul 1

Lady Catherine Aldley era frumoasă și știa acest lucru. Era foarte conștientă de imaginea ei în timp ce se sprijinea de balustrada de pe puntea vasului *Anna Greer,* cu vântul răvășindu-i părul, în timp ce apusul soarelui îi transforma splendoarea roșie-aurie într-o flacără intensă. Aerul rece al mării îi îmbujora obrajii, iar ochii ei albaștri străluceau.

Avea doar 17 ani și fusese răsfățată și protejată întreaga ei scurtă viață. De la moartea mamei ei, în urmă cu zece ani, fusese crescută de o bonă și un șir de guvernante a căror datorie în viață fusese să o învețe pe tânăra lor protejată lucrurile pe care trebuia să le cunoască o lady în 1842: să cânte la harpă și la pian, să picteze imagini insipide în acuarelă, să vorbească limba franceză ca un nativ și să pară drăgălaș de naivă și copilăroasă în orice moment. În ceea ce privește acest ultim aspect, bunele doamne avuseseră succes doar parțial. Cathy își putea asuma foarte bine rolul unei lady blânde și bine-crescute când i se părea potrivit, dar când nu i se părea, era o scorpie. Accesele ei de furie făcuseră ca mai multe guvernante să fugă din casă cu lacrimi în ochi, promițând să nu se mai întoarcă niciodată. Ceea ce, în opinia lui Cathy, era cu atât mai bine. Nu avea nici o dorință să învețe nimic din ceea ce era cuprins între copertele unei cărți. Ea voia să trăiască viața, nu să citească despre ea.

– Fata este de-a dreptul ignorantă! pufnise tatăl ei, indignat, la un moment dat, și era perfect adevărat.

Cu toate că diversele ei guvernante munciseră mult și din greu, încercând să-i vâre bazele educației în capul impertinent, Cathy rămăsese sublim de indiferentă. Când se descoperise că singurul lucru pe care îl învățase de pe urma educației era să citească romane siropoase, tatăl ei, după o lungă suferință, se dăduse bătut.

Lui Cathy i se permisese să renunțe la corvoada obositoare de a fi educată.

În schimb, învățase să danseze, și avea pasul cel mai ușor dintre toți cei pe care-i cunoștea. Învățase să meargă cu degetele de la picioare ușor întoarse spre interior, astfel încât volanele fustelor ei să se legene ca un clopot. Învățase să zâmbească fermecător, bătând din pleoape, și să râdă precum clinchetul unui clopoțel de argint la bărbații care implorau un cuvânt drăguț sau, cei mai îndrăzneți, un sărut.

Cel mai important, învățase să-și ascundă adevărata natură de bărbații care mișunau în jurul ei. Când nu era singură, și mai ales când se afla în compania unor tineri eligibili, acțiunile sale erau în totală concordanță cu dulceața feței. Inteligența ei ascuțită și firea iute erau cunoscute doar de bona ei, care își îndemna cu înflăcărare protejata să-și ascundă acele defecte până când își va găsi un soț.

Tatăl lui Cathy, Sir Thomas Aldley, cel de-al nouălea conte de Badstoke și ambasadorul reginei în Portugalia, își iubea unicul copil din tot sufletul. Cu toate acestea, o vedea foarte rar și nu avea nici o idee despre cât de încăpățânată și de egoistă era cu adevărat. El știa doar că era frumoasă și fermecătoare, și o mare mândrie pentru un om cu poziția lui. Era regretabil că moștenise temperamentul lui sălbatic, dar părea să-l țină cu grijă sub control. Era un lucru bun, oricum, pentru o femeie să aibă un pic de înflăcărare. Îl făcea pe bărbat să fie mereu în alertă. Una peste alta, era cu adevărat un copil foarte bun, și doar în ultima vreme începuse să-i dea motive de îngrijorare.

În ultimele șase luni se părea că orice imberb plin de sine din Lisabona căuta să-i intre în grații, iar căsătoria fiicei sale cu un străin nu-i putea fi în nici un fel de folos carierei sale politice. Sir Thomas începuse să cocheteze cu ideea de a o feri pe fiica sa de pericol trimițând-o, de exemplu, într-o vizită la sora lui în Anglia. Putea să li se alăture și el acolo în anul ce urma, la încheierea mandatului său de ambasador. În același timp, era încrezător că fiica lui avea să fie atât de prinsă în vârtejul sezonului londonez, că nici măcar nu va avea timp să ducă lipsa curtezanilor ei portughezi. Și avea încredere că sora sa Elizabeth avea să îi cerceteze îndeaproape

pe noii prieteni ai nepoatei sale. Da, să o trimită pe Cathy în Anglia era o idee foarte bună, într-adevăr.

Cathy se înfuriase și a plânsese când fusese informată despre acele planuri, dar tatăl ei, odată ce se hotăra, putea fi la fel de încăpățânat ca și ea. În cele din urmă, o înduplecase și, împreună cu bona ei, reușise să o convingă de înțelepciunea mutării sale. Era adevărat că s-ar fi bucurat să-i fie prezentată reginei Victoria, care, în cel de-al cincilea an al domniei sale, la vârsta de 23 de ani, nu era cu mult mai în vârstă decât Cathy. Dar Anglia era atât de departe și trecuseră aproape șapte ani de când locuiseră acolo. Dacă bărbații nu o vor considera atrăgătoare? Poate că în Londra erau la modă femeile brunete, și nu blondele fermecătoare. Dar tatăl și bona ei o asiguraseră, fiecare în felul său, că frumusețea ei neobișnuită ar fi remarcată în compania oricui, iar Cathy își permisese să fie convinsă. Toată lumea îi aprecia frumusețea încă din adolescență, iar ea nu putea îndura gândul că era posibil ca vreun bărbat să n-o admire.

Când furtuna obiecțiilor sale trecuse, contele scosese un oftat de ușurare profundă și spusese că va trebui să ia măsuri pentru a corecta îndărătnicia lui Cathy când i se va alătura în Anglia. Apoi, își îndreptase atenția asupra aranjamentelor pentru călătoria ei în siguranță – o sarcină nu prea ușoară în acele vremuri tulburi. În ultima vreme, fuseseră multe discuții despre o bandă de pirați care traversa apele portugheze și prăda navele neînarmate. Contele se cutremură la gândul fiicei sale căzute în mâinile unor bărbați cărora nu le-ar păsa de inocența sau de poziția ei socială.

Când contele auzise de la un prieten că *Anna Greer* avea să pornească în curând spre Anglia, îi păruse ca un răspuns la rugăciunile sale. Împrumutată de Anglia marinei portugheze, *Anna Greer* era echipată cu o minunată abundență de cuirase și cu tun. Nici un pirat nu ar fi îndrăznit să atace o navă atât de formidabilă!

Fusese surprinzător de ușor să aranjeze ca fiica lui să fie luată la bord. Se alăturase unui mic grup de pasageri pe o navă care fusese, până la acel voiaj, limitată doar la operațiuni militare. Nici contele, nici fiica lui nu se gândiseră să se întrebe de ce *Anna Greer* primise atât de brusc permisiunea de a transporta civili.

Când sosise timpul, Cathy de-abia dacă mai simțea o vagă părere de rău când se despărțise de tatăl ei. Până în acel moment devenise mult prea entuziasmată de ideea de a lua cu asalt societatea londoneză, ca să se simtă tristă că își lăsa în urmă tatăl, pe care, oricum, îl vedea foarte puțin. În plus, avea să i se alăture în Anglia, în scurt timp, și o asigurase că o va adora pe mătușa Elizabeth de îndată ce o va vedea.

Stabiliseră încă de la început că Martha o va însoți pe tânăra ei stăpână. Cu Martha alături, Cathy nu avea cum să ducă dorul căminului, iar contele era sigur că fiica lui era pe mâini bune.

Două săptămâni mai târziu, pe *Anna Greer* aflată în largul mării, Cathy blestema ziua în care consimțise să facă acea călătorie. Mai avea un pic și izbucnea în plâns din pricina plictiselii. Ceilalți pasageri erau toți suficient de în vârstă încât să fie împăiați și expuși într-un muzeu, iar căpitanul era mai interesat de navigarea navei lui decât să inițieze un flirt nevinovat cu cea mai frumoasă domnișoară de la bord. Încercase să-și exercite farmecele asupra unora dintre membrii echipajului – dintre care unii erau atrăgători într-un fel necizelat –, dar Martha îi dădea întotdeauna târcoale ca să-i strice o astfel de distracție.

Cathy oftă, sprijinindu-și bărbia în mâini și lăsându-și privirea să alunece peste balustradă neconsolată. Dacă s-ar întâmpla ceva, orice, ca să scape de plictiseala asta îngrozitoare!

Soarele scânteia pe un fir din rochia ei de brocart de culoarea păunului albastru, iar Cathy privi în jos la el, absentă. Era o rochie cu adevărat frumoasă, se gândi ea, în timp ce netezi mânșonul și admiră modul elegant în care cascada de dantelă de la încheieturile ei îi cădea peste mâini. Era, de fapt, una dintre favoritele ei. Profunzimea culorii materialului verde-albăstrui îi făcea ochii să pară la fel de întunecați și de misterioși ca marea, iar corsetul strâns corespunzător îi sublinia talia îngustă și sânii rotunzi. Nu era de mirare că atrăgea atenția multor marinari care erau ocupați cu diverse treburi pe punte.

Cathy lovi nerăbdătoare puntea cu piciorul, iar posteriorul îi ieși clar în evidență când se aplecă peste balustradă, mișcându-se ba în sus, ba în jos, la unison cu bătaia piciorului ei. Un marinar blond corpolent care rula o funie în apropiere se opri din îndeletnicirea sa ca să se holbeze cu gura deschisă la priveliștea

ametitoare. Cathy îi remarcă expresia captivată cu colțul ochiului și se întoarse cu un râset suav. Îi zâmbi bărbatului, în timp ce ochii ei albaștri străluceau provocator, și dădu să vorbească. Dar, înainte să poată spune vreun cuvânt, o mână durdulie o trase de mânecă.

– Să nu te prind că vorbești cu brutele astea de marinari, domnișoară Cathy. Martha se strecurase în spatele ei, șireată ca o pisică. Ce-ar spune tatăl tău? În plus, știi și tu că nu vrei să ai de-a face cu ei. O să te măriți cu vreun duce bogat, un conte sau alt nobil, când vom ajunge în Anglia.

– Of, mai ține-ți gura, Martha! se încruntă Cathy la femeia minionă cu păr cărunt care se agăța cu încăpățânare de mâneca ei. O să vorbesc cu cine vreau. În plus, doar aveam de gând să-l întreb pe bărbat cât mai e până vom ajunge în Anglia.

– Să tot fie înc-o săptămână, doamnă, spuse marinarul, zâmbind spre Cathy și ignorând cu bucurie mânia cu care îl străfulgera Martha.

– Încă o săptămână! oftă Cathy, plecându-și cu sfială genele negre și scoțându-și la înaintare gropițele. Pare o veșnicie! Și călătoriile pe mare sunt atât de plictisitoare! Mi-aș dori să fie ceva de făcut cu care să-mi ocup timpul.

Zâmbi spre marinar, care îi răspunse cu un alt rânjet.

– Ei, domnișoară Cathy, gata cu vorbele astea! o apostrofă Martha, scandalizată de comportamentul îndrăzneț al protejatei sale.

O apucă pe Cathy ferm de braț și încercă să o tragă deoparte. Cathy se opuse cu indignare și, în disperare, Martha se întoarse către marinarul care rânjea.

– Iar tu, marinare, dacă nu îți vezi de treaba ta și continui să deranjezi tinere inocente, o să te raportez căpitanului. Să știi că așa am să fac!

Marinarul făcu o grimasă și deschise gura pentru a da glas, fără îndoială, unui răspuns foarte aspru, după părerea lui Cathy. Din fericire, un strigăt care se auzi deasupra îl întrerupse.

– Vas la orizont! se auziră cu ecou cuvintele unui bărbat aflat în partea de sus a navei.

– Unde? se înălță un cor de voci la unison.

– La prova babord! veni răspunsul ca un tunet, și imediat toată lumea de pe punte se uită la stânga, în largul mării.

Cathy se înălță pe vârful picioarelor, mijindu-și ochii ca să zărească o părticică a navei ce se apropia. Nu vedea nimic în afară de o întindere nesfârșită de apă, întreruptă doar de vârfurile albe ale valurilor înspumate care se spărgeau în mare. Orizontul devenea de un portocaliu din ce în ce mai aprins, pe măsură ce soarele se scufunda sub linia sa, iar Cathy era sigură că nu se vedea nici o navă, cu atât mai puțin în apropiere.

– Se înșală, îi spuse ea Marthei, dezamăgită. Nu se vede nimic. Văd clar la orizont, și nu e absolut nimic.

Marinarul blond se întoarse dinspre balustradă și îi zâmbi.

– Nu prea ați avea cum să vedeți ceva, doamnă. Nava aceea este destul de departe. Dar e clar că e un vas acolo dacă Dave spune asta. Stă mult mai sus decât noi și are o lunetă. Probabil că noi nu o vom putea vedea până mâine-dimineață, cel mai devreme. Asta în cazul în care se îndreaptă spre noi.

Se părea că marinarul avea dreptate. Cathy rămase pe punte până târziu după lăsarea întunericului, sperând să zărească vreo urmă a navei, dar nu vedea nimic. În cele din urmă, răcoarea și dojenile repetate ale Marthei o trimiseră în cabina ei. Odată ajunsă acolo, se înfășură într-o pătură și se ghemui, tremurând, pe marginea cușetei ei, în timp ce Martha îi pregătea baia. Sub privirea dezaprobatoare a bătrânei presără din belșug în apă săruri de baie cu aromă de trandafir și apoi se întinse pe spate, pentru a alunga frigul cu eleganță.

În timp ce ea se îmbăia, Martha umblă de colo-colo prin cabină, strângând îmbrăcămintea aruncată a lui Cathy și așezând-o frumos deoparte. Bombăni în barbă în vreme că făcea asta, certând-o pe Cathy pentru îndrăzneala de a vorbi cu un marinar de rând într-un mod atât de familiar. Cât despre faptul că-și pusese parfum în apa de baie, ei bine, era la fel de grav. Știau amândouă că doar anumite femei procedau în acel fel. Martha oftă și spuse că, pesemne, biata mamă a domnișoarei Cathy se răsucea în mormânt când își vedea copila comportându-se atât de ordinar.

Cathy zâmbi vag la toată acea tiradă, închizând ochii și scufundându-se adânc în apă. Dojenile Marthei nu o supărau câtuși de puțin, căci se obișnuise cu ele. Ignoră bombănitul nervos și își îndreptă gândurile către ce avea să poarte a doua zi. Voia

să arate mai bine ca niciodată. Îi făcuse plăcere să vorbească cu marinarul acela și să-i vadă admirația din ochi. Mâine intenționa să-l farmece de-a dreptul. Poate mătasea galbenă precum ciuboțica-cucului... Continuă să-și facă planuri până când adormi.

Îmbrăcată într-o mătase de un galben pal, cu buclele ei blond-arămii strânse deasupra capului, Cathy era o priveliște care rivaliza cu soarele în dimineața următoare. De îndată ce își terminase toaleta, se grăbise spre punte să vadă dacă putea zări nava care se apropia. O văzu de îndată ce ajunse la balustradă. Era o navă frumoasă, foarte diferită de vasul militar insipid pe care călătorea. Cu toate pânzele întinse, cealaltă navă era grațioasă precum o pasăre, iar prova ei înaltă și mândră spărgea valurile cu ușurință. Devenea din ce în ce mai mare sub privirile fermecate ale lui Cathy și își dădu seama că se apropia de *Anna Greer* cu o viteză uimitoare.

– Este... este atât de frumoasă! murmură ea cu voce tare când marinarul blond pe care îl întâlnise cu o noapte înainte veni lângă ea.

– Mda, spuse el. Dar căpitanul Hogg... Ei bine, el nu-și amintește ca francujii să aibă o asemenea navă în larg, iar ei arborează un steag francez. Arată mai mult ca velierele din New England, din colonii. Până când vom afla cu siguranță, căpitanul solicită ca doamnele să se retragă în cabinele dumnealor. Doar ca să fim siguri, înțelegeți.

Se simți încurcat când Cathy se întoarse și se uită la el.

– Ce vrei să spui, să fim siguri că ce? Ce crede căpitanul Hogg că este? Nu... cu siguranță nu... pirați!

Rosti ultimul cuvânt pe un ton mai ridicat, iar marinarul se uită în jos la ea, alarmat. În eventualitatea că s-ar fi putut confrunta cu un vas de pirați care se apropia rapid, ultimul lucru de care aveau nevoie era o femeie isterică. Înghiți în sec și îi spuse în grabă:

– Nu, doamnă, probabil că nu. Căpitanul vrea doar să se asigure că... Să fie sigur, știți. Cel mai probabil, e doar o navă nouă pe care nu am mai văzut-o înainte. Dar până vom afla, ar fi mai bine să mergeți în cabina dumneavoastră.

Se întoarse spre Martha, care tocmai venise sus pe punte, și repetă avertismentul. Apoi, la strigarea timonierului-șef, se îndepărtă în grabă.

– Domnișoară Cathy, trebuie să mergem jos de-ndată! spuse Martha, strângându-i brațul lui Cathy și încercând să o îndepărteze de balustradă cu toată puterea.

– Nu merg nicăieri, Martha, așa că mai bine mi-ai da drumul! strigă Cathy, eliberându-se cu hotărâre. Vreau să fiu pe punte, unde pot vedea tot ce se întâmplă. Știi și tu că am înnebuni amândouă în cabină neștiind ce se petrece, sau dacă este o corabie de pirați. Nu, va fi timp suficient să mergem jos dacă încep problemele.

Clătină din cap cu hotărâre, iar Martha, de mult familiarizată cu încăpățânarea protejatei sale, renunță să o mai contrazică. Sir Thomas ar fi trebuit într-adevăr să facă ceva în privința încăpățânării domnișoarei Cathy cu ani în urmă. Din câte se părea, acum era pe cale să le ducă pe amândouă în ghearele morții! Mormăind furioasă, Martha rămase lângă Cathy.

Nava se apropia constant până când Cathy fu în măsură să citească numele, *Margarita*, pictat cu litere negre îngroșate pe prova sa. Vedea marinarii, mici ca niște furnici, agitându-se pe punte. La pupa, o siluetă singuratică nemișcată se uita spre *Anna Greer* printr-o lunetă.

Sub privirea lui Cathy, pătratul de mătase care fâlfâia la catargul *Margaritei* coborî treptat. În locul său fu înălțat un steag negru pe care se vedea cât se poate de clar simbolul ce îi fusese descris în timpul unor ceaiuri de după-amiază pline de calm. Când auzise despre steagul negru și ceea ce reprezenta el, Cathy spusese cu mândrie că nu îi va fi niciodată frică de nici un pirat și că, adevărul fie spus, chiar i-ar plăcea să întâlnească unul. Acum, frica ei era ca o menghină ce i se strângea în jurul gâtului, tăindu-i răsuflarea.

– Domnișoară Cathy, sunt pirați! Pirați! Ooo, ferească-ne Sfântul, Domnul să ne aibă-n paza lui! Ce-o să ne facem acum? Mâna Marthei era rece de groază când o apucă pe Cathy de încheietură. Trebuie să mergem jos, domnișoară Cathy! O să fie lupte aici!

– Stai puțin, te rog, Martha. Trebuie să văd... poate că nu se vor lupta.

Chiar în timp ce vorbea, un tun bubui și o ghiulea neagră rotundă se înălță în aer, pentru ca mai apoi să se arcuiască și să coboare până când lovi apa cu un zgomot puternic.

– Vor să ne predăm! se auzi un strigăt din gabie.

– Fie ca peștii să se desfete cu oasele mele dac-om face așa! urlă căpitanul Hogg. Dacă vor să se lupte, atunci luptă o să le dăm!

Coborî de la pupa și porni furios spre tunarul din față, urlând ordine urgente oamenilor lui.

– Ocupați-vă pozițiile! Încărcați tunul ăla! Ticăloșii o să-și dorească să fi rămas acasă să semene câmpurile după lupta asta, ascultați la mine!

Căpitanul le zări pe Cathy și pe Martha stând ca niște stane de piatră pe punte și înjură fără menajamente. Se îndreptă cu pași apăsați spre ele și le privi pentru o clipă, în tăcere. Când vorbi în cele din urmă, făcu un efort evident de a fi politicos.

– Lady Catherine, domnișoară Jameson, trebuie să mergeți jos acum! Stăpânirea de sine îl părăsi brusc. La naiba, va începe o luptă aici! Cu arme și muniții adevărate! Voi, femeilor, nu aveți nici un pic de creier? Duceți-vă jos și încuiați-vă în cabina voastră!

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, neîncrezându-se în sine ca să spună mai multe. Martha trase frenetic de mâna lui Cathy în timp ce un alt tun explodă de pe nava piraților.

– Domnișoară Cathy, trebuie să mergem jos! L-ai auzit pe căpitanul Hogg! Și au început să tragă! Te implor, domnișoară Cathy!

Martha părea îngrozită, iar Cathy nu o învinuia. Era speriată de moarte și ea, astfel că îi permise Marthei să o tragă spre trapa deschisă. Exact când ajunseră în dreptul intrării, tunurile ambelor nave bubuiră simultan. Cathy își înăbuși un geamăt. Experiența aceasta va fi o poveste minunată de spus într-un salon din Londra, minimalizând cu modestie curajul ei eroic... Dar dacă piraților vor reuși, de fapt, să captureze nava? I-ar ucide pe toți, sau chiar mai rău?

În ultima vreme, cruzimea piraților față de pasageri și membrii echipajului de pe navele capturate fusese un subiect preferat de conversație printre doamnele societății portugheze. Vorbeau în șoaptă despre femei care erau dezbrăcate, jefuite și apoi violate de echipaje întregi de pirați. În cazul în care femeile erau

tinere și drăguțe, piraților le puteau lăsa să trăiască până când ajungeau la vreun port și le lăsau să plece. Sau le aruncau peste bord ca să se înece, după ce-și satisfăceau poftele cu ele. Ascultând aceste povești, Cathy simțea un fior plăcut de entuziasm coborându-i pe șira spinării. Dar acum... acum i se putea întâmpla chiar ei! Dintr-odată, perspectiva aceea nu mai părea interesantă, ci era terifiantă.

„Dumnezeule mare", se rugă ea, „te rog, ajută-mă. Voi fi cuminte, numai ajută-mă".

„Dar, desigur, nu vor câștiga", se îmbărbătă ea, recunoscătoare pentru prima dată că tatăl ei insistase să călătorească la bordul unei nave militare precum *Anna Greer*. Ar fi cu siguranță imposibil pentru un echipaj pestriț de pirați să captureze un astfel de vas puternic înarmat!

Martha, agitându-se nervoasă, o împinse pe Cathy în interiorul cabinei mici pe care o împărțeau. Cathy trecu spre una dintre cușetele înguste și se aruncă înăuntru, în timp ce Martha umbla de colo-colo, prima oară blocând ușa, apoi proptind în ea toată mobila care se mișca din cameră. Cathy râse cu voce tare. Mobilierul părea atât de amuzant îngrămădit și sprijinit de ușă în acest fel! Martha se uită la ea cu asprime.

– Nu vei face pe isterica acum, nu, domnișoară Cathy? Nu este nevoie să fii speriată. Mai mult ca sigur, diavolii ăia nici nu vor pune piciorul pe nava asta.

Dar exact în timp ce Martha vorbea, zgomotul ascuțit al lemnului scrâșnind pe lemn spunea o poveste diferită. Piraților încercau să urce la bordul navei! Strigăte răgușite și zăngănitul de oțel pe oțel răsunau cu putere în timp ce piraților aruncau ancore cu gheare să țină prada, apoi strângeau tot echipajul de pe *Anna Greer* laolaltă. Zgomotul tunului zgudui ambele nave și Cathy simți o înclinare bruscă la babord, când o ghiulea țintă în lateralul vasului. Apoi urmă un sunet ca de ploaie pe un acoperiș de tablă, în timp ce bucățile de metal dintr-o ghiulea străpunseră puntea vasului *Anna Greer* precum grindina. Auzind țipetele bărbaților în agonia morții, Cathy se făcu albă ca varul, iar Martha astupă repede cu mâinile urechile fetei.

– Nu mai asculta acum, scumpa mea. Nu mai asculta, fredonă ea, legănând fata îngrozită înainte și înapoi în brațele sale.

Sunetele luptei furioase de sus deveniră și mai groaznice. Cathy izbucni în lacrimi și se agăță cu disperare de Martha, apăsându-și capul de pieptul voluminos al femeii și plângând în hohote de parcă ar fi avut șapte ani, și nu 17. Martha o ținu strâns, iar Cathy se consolă, cu naivitate, cu credința puerilă că, dacă Martha era acolo, nimic rău nu i se putea întâmpla.

Luptele continuară timp de ceea ce părură ore. În captivitatea cabinei, Cathy și Martha pierdură total noțiunea timpului. Țipetele răgușite și zgomotul de focuri de armă le făcură să-și ascundă capul sub perne. Dar, într-un sfârșit, se lăsă tăcerea.

După un moment lung, agonizant, în care ambele femei se chinuiră să audă orice sunet care să le indice rezultatul bătăliei, Cathy sări în picioare, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Trebuia să știe. Nu putea suporta să nu știe. Se îndreptă spre ușă precum un somnambul. Martha se repezi după ea, prinzând-o de talie și încercând să o tragă spre siguranța patului.

– Dă-mi drumul! strigă Cathy. Trebuie să ies de aici! Nu mai pot suporta! Te rog, dă-mi drumul!

Încercă să se elibereze cu forța, dar Martha o ținu cu îndârjire. Se auziră pași pe holul de lângă cabină. Înghețară amândouă, cu ochii și urechile ațintite spre ușă. Aceeași întrebare ardea în mintea amândurora. Cine câștigase? Echipajul de pe *Anna Greer* sau piraților?

Zăvorul zornăi când cineva din exterior încercă să intre.

– Hei, Quincy, e încuiat! Aici!

Vocea deborda de nerăbdare. Cathy înghiți convulsiv nodul din gât, simțindu-și brusc genunchii cedând. Se lăsă pe spate în pat, agățându-se de Martha pentru sprijin. Vocea aceea, cu accentul ciudat, nazal, cu siguranță nu aparținea nici unui membru al echipajului de pe *Anna Greer*. Piraților puseseră stăpânire pe navă!

– Totul va fi bine, domnișoară Cathy, îi șopti Martha cu înversunare. Bunul Dumnezeu va avea grijă să fie așa. Doar taci acum și ascunde-te în dulapul acela. Martha o să-i țină la distanță.

Cathy protestă cu lacrimi în ochi, dar Martha o târî spre dulapul înalt de stejar și o împinse cu fermitate în interior. Cathy se împiedică, aproape căzând în întunericul sufocant. De-abia era spațiu ca să poată sta în picioare. Martha închise ușa dulapului

fără să scoată un sunet, și Cathy auzi clinchetul încuietorii. Scânci precum un animal mic, speriat. Martha îi șopti liniștitor prin placa subțire:

– Totul va fi bine, scumpa mea. O să vezi. Doar stai acolo în liniște. Martha va avea grijă de tine.

Cathy auzi din ce în ce mai slab pașii Marthei, în timp ce femeia se îndepărta de garderob. Rămasă singură în acel spațiu mic, Cathy era îngrozită. Tremura de frică și trebui să-și apese gura cu putere, cu ambele mâini, ca să-și înăbușe suspinele. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că îi va sări din piept în orice moment. Îi auzi pe pirați afară, pe hol, când începură să bată în ușă.

– Hei, tu de-acolo, deschide! ordonă vocea cu accent puternic.

– Deschide sau vom da foc la ușă!

O izbitură puternică zgudui întreaga cabină, iar inima lui Cathy bubui teribil. Piraților aveau să spargă ușa!

Se lăsă brusc în genunchi, simțindu-și picioarele ca de jeleu. Dinții îi clănțăneau de frică. „Te rog, Doamne", se rugă ea pierdută. „Te rog, te rog!"

O altă izbitură zgudui cabina. Apoi alta. Și alta. Când un ultim sunet anunță cedarea ușii, Cathy crezu că o să leșine. Numai gândul că ar cădea neajutorată în mâinile unor sălbatici o făcu să rămână conștientă. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și trebui să-și bage fusta în gură ca să înăbușe sunetul respirației ei sacadate.

„Trebuie să rămân calmă", își spuse ea cu fermitate. „Dacă scot un singur sunet, mă vor găsi cu siguranță."

De cealaltă parte a peretelui despărțitor, Cathy auzi mormăieli și tropăitul picioarelor grele în timp ce piraților intrară în cameră. Auzi vocea Marthei, stridentă acum din cauza spaimei, în timp ce îi mustruluia pe invadatori.

– Valea, păgâni ce sunteți! țipă Martha. Bunul Dumnezeu va asmuți sabia împotriva voastră pentru ce-ați făcut în ziua asta!

Cuvintele Marthei se încheiară cu o șoaptă. Urmă sunetul unei lovituri și apoi o bufnitură, ca și cum ceva greu căzuse pe podea.

– O, Doamne, nu! gemu Cathy, dorindu-și să sară în apărarea Marthei, dar știind că ar fi mai mult decât inutil.

Se chinui să audă ceva, dar Martha nu mai scoase nici un sunet. Cathy ascultă cu o groază neajutorată în timp ce piraților

întorseseră cabina cu susul în jos. Nu lăsară nimic nescotocit în căutarea lor după obiecte de valoare, iar Cathy știa că era doar o chestiune de timp ca ei să ajungă la dulap. Se ascunse cât de bine putu în mijlocul hainelor atârnate acolo, dar știa că va fi imediat zărită de oricine ar fi deschis din întâmplare ușa.

Auzi pași apropiindu-se și se pregăti. „Până aici mi-a fost!"

Ușa de la dulap fu deschisă cu putere. Lumina năvăli înăuntru. Un bărbat destul de în vârstă cât să îi fie bunic, cu un chip îmbujorat și cu perciuni, se uită buimac la Cathy. Dinții, lăsați la vedere într-un rânjet larg, se tociseră până mai rămăseseră doar niște cioturi negre. Cathy se cutremură, dându-se cât se putea de în spate, în dulap. Țipă când piratul își puse o mână tuciurie pe brațul ei și o târî din ascunzătoare.

Bătrânul chicoti la țipetele ei și o trase tare la pieptul lui, încercând să-i apese buzele cu gura lui umedă. Respirația lui era infectă, și stomacul lui Cathy fu muncit de un spasm de greață. Se luptă cu înverșunare, în tăcere, prea îngrozită să inspire suficient cât să scoată un țipăt. El râse pe înfundate, vădit încântat de revolta ei, și o ținu departe de el la o lungime de brat, în timp ce o privi libidinos din cap până în picioare.

– Nu-i așa că-i o frumusețe? se minună el peste umăr, iar Cathy văzu că mai era un bărbat care se apleca peste silueta ghemuită a Marthei.

Cel de-al doilea bărbat se îndreptă la auzul cuvintelor tovarășului său și se uită la Cathy cu o dorință nedisimulată.

– La naiba, Quincy, chiar că este! Mai bine ne-am grăbi să o luăm la o tură înainte să dea căpitanul cu ochii de ea! Probabil că nu vom mai avea altă șansă!

– Exact cum gândeam și eu! chicoti Quincy și dădu drumul brațului lui Cathy ca să înșface gulerul rochiei și să tragă în jos cu toată puterea lui.

Mătasea subțire cedă cu o sfâșiere zgomotoasă, iar cămășuța de muselină a lui Cathy se rupse odată cu ea. Rămase expusă aproape până la talie. Se uită cu groază la cei doi bărbați care se holbau pofticioși. Așadar, era adevărat ce se spunea despre ce li se întâmpla femeilor luate prizoniere de pirați! Reflecțiile ei fură întrerupte brusc când Quincy întinse o mână pentru a-i pipăi sânii. La atingerea lui, Cathy țipă ca un animal turbat și încercă frenetic să se îndepărteze. Bărbatul chicoti, aprins deja după

fetișcană, iar tovarășul său râdea cu voce tare, implorându-l să termine repede.

Quincy o trase cu putere la pieptul său, blocându-i mâinile la spate în timp ce îi mângâie sânii. Încercă din nou să o sărute, limba lui lipicioasă lăsându-i o urmă umedă peste față. Fetei i se întoarse stomacul pe dos.

– La naiba, haide odată! îl grăbi răgușit celălalt bărbat, umezindu-și buzele în timp ce se uita la pieptul gol al lui Cathy.

Quincy dădu să o forțeze să se așeze pe pat, dar Cathy luptă cu el cu o forță născută din teroare. Îl mușcă, afundându-și dinții adânc în mâna lui, iar când acesta sări înapoi, ea reuși să-și elibereze o mână și să-și treacă unghiile cu cruzime peste fața lui. El înjură și își încleștă pumnul, gata să o lase lată și să termine cu toată lupta. Cathy țipă cu disperare pentru ultima oară.

– Ce naibii se întâmplă aici? întrebă o voce aspră de bărbat.

– La naiba, Quincy, e căpitanul! icni privitorul și bătrânul îi dădu drumul lui Cathy de parcă pielea ei l-ar fi ars brusc.

Ea trase adânc aer în piept într-un suspin indignat și își roti mâna larg, țintind imediat sub urechea lui Quincy. Acesta scânci, dându-se înapoi, și Cathy se avântă după el ca să își continue atacul. Dar mâinile îi fură prinse la spate într-o strânsoare ca de fier, iar ea începu să dea cu piciorul, luptându-se cu o panică oarbă cu noul atacator.

– Gata, e de ajuns! spuse tăios bărbatul, iar mâinile care o țineau o scuturară până când crezu că o să-i zboare și capul de pe umeri.

Când în sfârșit nu se mai mișcă și scuturatul încetă, se uită în sus și zări cei mai reci și mai nemiloși ochi pe care îi văzuse vreodată. Erau cenușii, duri precum granitul și foarte amenințători. Fața care îi însoțea se potrivea perfect cu ochii, iar Cathy tremură sub privirea aceea aspră. Când bărbatul văzu că era dispusă să stea liniștită, le aruncă aceeași privire înspăimântătoare și celor doi bărbați. Încremenită, Cathy nu-și luă privirea de la el.

Părul îi era negru ca smoala și ondulat, iar pielea îi era închisă la culoare, într-un contrast ciudat cu ochii aceia cenușii glaciali. Nasul îi era lung și arogant, iar gura lui era formată doar dintr-o linie subțire, dură. Părea să aibă cel puțin 30 de ani, iar Cathy

simțea o putere enormă în strânsoarea din jurul încheieturilor ei, care nu cedă. Brațele și umerii îi erau musculoși, și era foarte înalt. Ba mai mult, era unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care îi văzuse în viața ei.

Cei doi mateloți se făcură mici sub privirea lui, iar el se uită la ei cu un calm înfricoșător. Quincy dădu să vorbească, apoi închise gura, căci fața căpitanului se întunecă amenințător. După o clipă, ochii lui cenușii duri se îndreptară spre ea, iar Cathy își coborî în grabă privirea. Își mișcă ușor ochii când remarcă pentru prima dată frumusețea ei și zăbovi pe priveliștea sânilor ei goi care săltau în ritmul respirației. Cathy roși ca racul când își dădu seama unde i se opriseră ochii, dar nu avea cum să se acopere și fu nevoită să rămână pasivă sub privirea lui. După o clipă lungă, își luă ochii de pe ea.

– Quincy, O'Halloran, am dat ordin ca toți prizonierii să fie tratați cu atenție. „Atenția" nu include violul. Și nu include nici violență fizică împotriva unei bătrâne, adăugă el văzând-o pe Martha pentru prima dată când aceasta începu să geamă.

Când o auzi, Cathy se trase din mâinile lui și alergă la Martha. El se uită pentru o clipă după ea, apoi reveni către oamenii lui.

– Dar, căpitane, voiam doar... se plânse Quincy, apoi se dădu un pas înapoi văzând furia nedisimulată din ochii căpitanului său.

– Taci! spuse el cu răceală și apoi strigă o nouă comandă. Harry!

Un tânăr îmbrăcat impecabil în veșmântul unui ofițer secund din marina britanică intră grăbit și salută cu eleganță.

– Da, domnule?

– Escortă-i pe acești bărbați înapoi pe *Margarita*. Voi decide mai târziu ce să fac cu ei.

– Da, domnule! salută Harry din nou, apoi le făcu semn lui Quincy și lui O'Halloran, care îl urmară încruntați afară pe ușa dărâmată.

Cathy le ascultă pașii îndepărtându-se, încercată de sentimente amestecate. Era bucuroasă, desigur, să scape de Quincy și de tovarășul său, dar nu-i plăcea să fie lăsată la mila acestui om. Avea un aer de cruzime care îi spunea clar că, dacă el ar fi fost atacatorul ei, nimeni și nimic nu ar fi putut să-l oprească.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul oamenilor mei, spuse el, întorcându-se spre ea în timp ce tânăra îngenunche lângă Martha și înclinându-se într-o atitudine ce părea a fi extrem de politicoasă. Căpitanul Jonathan Hale, pe deplin la dispoziția dumitale.

– Scuzele îți sunt acceptate, căpitane, răspunse Cathy cu demnitate, trăgând de partea din față a rochiei și ridicându-se în picioare în timp ce vorbea.

Se uită la bărbat neîncrezătoare. Curtoazia lui neașteptată era oarecum alarmantă. Se simțea de parcă o testa în vreun fel. Decise că cel mai bine ar fi să-i urmeze pur și simplu exemplul și, în consecință, îi întinse o mână mică.

– Eu sunt Lady Catherine Aldley, fata contelui de Badstoke.

– Sunt onorat să vă cunosc, doamnă.

Îi luă mâna cu gradul corect de galanterie și i-o duse la buze. Gura lui tare pe dosul mâinii ei îi făcu pielea ca de găină. Văzându-i manierele distinse, frica și furia ei se atenuară întru câtva, și se simți suficient de în siguranță cât să poată vorbi pe un ton ușor imperios:

– Slujnica mea a fost rănită de bandiții dumitale. Are nevoie de îngrijire imediată.

– Mă voi ocupa de asta de îndată, doamnă, promise el grav, apoi râse cu gura până la urechi, aruncându-i mâna înapoi.

– Ar fi trebuit să mă adresez cu „milady", nu? Zâmbi larg, măsurând-o din cap până-n picioare. Se apropie atât de mult de ea, încât fu nevoită să-și încline capul mult pe spate ca să-i vadă ochii. Și câți ani ai, milady?

Îi scutură bărbia jucăuș, cu un singur deget. Ochii ei îl străfulgerară cu gloanțe de foc albastru, iar el râse din nou, de parcă ea ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care l-ar fi întâlnit vreodată.

– Mai bine mi-ai răspunde, scumpete, înainte să încep să mă întreb dacă nu cumva ești mai în vârstă decât arăți, și să mă comport în consecință.

Cuvintele lui batjocoritoare o înfuriară, așa că fata îi dădu o lovitură, piciorul ei încălțat elegant venind în contact cu mușchii duri ai gambei lui. El tresări, o prinse de umeri și o trase tare înspre el. Când încercă să-i zgârie fața, îi prinse cu ușurință ambele mâini cu o singură mână și i le fixă la spate. Zâmbi alene în jos

spre chipul ei contorsionat, apoi își ridică mâna liberă, trecând-o nonșalant peste sânii ei delicați.

Ea își simți pielea de parcă stătea să ia foc. Sfârcurile i se întăriră brusc sub mângâierea intimă, iar senzația o făcu pe Cathy să rămână fără suflare. Se zvârcoli, încercând din răsputeri să se elibereze, dar el o ținu locului fără nici un efort. Continuă să-i mângâie sânii, privind-o cu ceva în ochi ce nu arăta tocmai a zâmbet.

– Câți ani ai, scumpete? o întrebă din nou. Vocea lui era foarte blândă, însă ridurile feței lui se adânciră de amuzament.

La tăcerea ei prelungită, își trecu vârfurile degetelor foarte ușor peste sfârcurile ei. Cathy simți ceea ce aproape că părea o durere profundă în vintre. Era îngrozită de ceea ce i se întâmpla. Era o lady, o fecioară, fiica uneia dintre cele mai distinse familii din Anglia. Și când acest animal, această canalie, îndrăznise să pună mâna pe trupul ei gol, în loc să țipe sau să leșine precum ar trebui să facă orice lady, de fapt ea doar stătea liniștită în fața lui! Un val de furie și de rușine mai puternic decât orice simțise vreodată o cuprinse și, fără să se gândească prea mult, îl scuipă în fața batjocoritoare.

După o clipă de uimire, sprâncenele i se uniră amenințător și ochii începură să-i strălucească într-un fel care o sperie. Își șterse chipul cu multă atenție. Cathy era de-a dreptul îngrozită de privirea din ochii lui, fiind aproape la fel de surprinsă de gestul ei ca și el. „O, Doamne, cu siguranță mă va ucide acum!" se gândi ea.

Se uită la ea pentru un moment lung, fără să vorbească, iar Cathy simți cum puținul curaj de care ținuse cu dinții o părăsea. Începu să tremure de frică. Văzându-i teroarea evidentă, mușchii tensionați din jurul gurii lui se relaxară ușor, o parte din furie părăsindu-i chipul.

– Ai nevoie să fii educată, milady, spuse el tărăgănat, trăgând-o cu duritate în brațele lui.

Îi pecetlui buzele cu ale sale, tari, calde și autoritare, după care o sărută cum nu mai fi fusese sărutată niciodată. Pupăturile inocente de care avusese parte o dată sau de două ori în trecut nu aveau nimic în comun cu ceea ce se întâmpla acum. De fapt, o făcuseră să fie ușor disprețuitoare față de băieții care

începeau să tremure din pricina săruturilor. Dar acum era sărutată de un bărbat, nu de un băiat, și ea era cea care era pe punctul de a tremura.

Limba lui îi despărți buzele și pătrunse adânc în gura ei. Cathy aproape că leșină când îi simți căldura înăbușitoare invadând-o. Îi împinse în zadar pieptul, simțindu-se deopotrivă fierbinte și rece. Își încolăci o mână în părul ei lung și o ținu, trăgând cu cruzime de rădăcini când ea se mișca. În cele din urmă, rămase liniștită, supunându-se îmbrățișării lui. Îi mângâie sânii tremurânzi cu mâini de expert, stârnindu-i ușor sfârcurile, iar Cathy simți o căldură fierbinte pulsând în sus din centrul ființei sale. Îngrozită, făcu un ultim efort convulsiv de a scăpa. Însă el o trase de păr atât de puternic, încât țipă.

Gura lui o împiedica să respire și simțea de parcă avea să leșine. Cabina pluti prin fața ochilor ei într-un vârtej care-i dădea o senzație de greață. Închise ochii, sprijinindu-se de pieptul lui de parcă ar fi fost singurul lucru solid într-o lume instabilă, care rătăcea fără țintă. Îi simțea tăria dintre picioare în timp ce o strângea ca într-o menghină la pieptul lui.

Atingerea lui, apropierea lui masculină primitivă treziră ceva în ea la fel de primitiv. Se simți ciudat, de parcă nu mai era ea. Îl ura și se temea de el, dar mâinile lui pe corpul ei o făceau să ardă de parcă avea febră. Se cutremură și, fără să-și dea seama, brațele îi alunecară în jurul gâtului său. Îi răspundea la sărut.

Când el se trase înapoi, în cele din urmă, ea tremura atât de tare că de-abia se mai putea ține pe picioare. Se uită în jos la ea, cu o expresie de nepătruns. Cathy roși puternic sub privirea lui aprigă și își coborî degrabă ochii.

– Deci nu ești chiar atât de tânără precum am crezut, spuse el încet, și tot corpul ei simți că ia foc de rușine.

„Îl urăsc, îl urăsc", se gândi ea simțindu-se deplorabil. „Ce m-a apucat să mă comport așa?"

Mai rămase o clipă privind în jos la ea, apoi o ridică în brațe. Mișcarea fu atât de neașteptată, că fata fu redusă la tăcere pentru un moment. O ținu ghemuită la pieptul lui în timp ce păși prin ceea ce mai rămăsese din ușa cabinei. Afară, pe coridor, Cathy văzu corpul nemișcat al unui bărbat care fusese cândva membru al echipajului de pe *Anna Greer*. Capul lui fusese retezat

de pe umeri și zăcea într-o baltă de sânge uscat. Cathy se cutremură și își întoarse fața de la priveliștea oribilă. Brațele căpitanului în jurul ei erau ciudat de reconfortante.

„El a făcut asta!" se gândi ea, din ce în ce mai rigidă. „Și acum cine știe unde mă duce, să facă numai Dumnezeu știe ce cu mine!" Se zbătu violent în strânsoarea lui.

– Lasă-mă jos, criminalule! șuieră ea, încercând în zadar să se arunce din brațele lui.

El îi ignoră eforturile, care nu păreau să-l împiedice câtuși de puțin. Disperată, Cathy își înfipse unghiile lungi în fața lui, scoțând picături mici de sânge. Furia nestăpânită care se ivi în ochii lui o făcu să se simtă dintr-odată fără vlagă, dar el nu făcu nici o încercare de a se răzbuna pentru violența ei. În schimb, o aruncă peste umăr, unde fu lăsată să se legene cu capul în jos asemenea unui sac de făină. Această poziție rușinoasă o înfurie și țipă din adâncul plămânilor ei. Mâna lui coborî într-o lovitură strașnică împotriva posteriorului ei plasat convenabil. Cathy icni de durere și de șoc. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să o lovească!

Îl plesni cu furie. Vârful ascuțit al pantofului ei micuț îl lovi direct în burtă, și zâmbi cu satisfacție când îl auzi gemând. În următoarea secundă, mâna lui îi trosni posteriorul cu o palmă usturătoare care o făcu pe prima să pară o simplă mângâiere plină de afecțiune.

Scoase un scâncet de durere. Se zvârcoli, încercând să se arunce pe podea. El îi lovi posteriorul din nou, iar ea țipă de furie și durere, numindu-l în toate felurile murdare pe care le auzise vreodată. Când în cele din urmă rămase fără respirație, îi dădu cu pumnii în spate doar ca să-și sublinieze punctul de vedere. El îi lovi din nou posteriorul, tare, și continuă să-l lovească în timp ce urcă scările înguste.

Când ajunseră pe puntea principală, Cathy stătea culcată peste umărul lui, în liniște. Lacrimile îi scăldau obrajii și simțea că posteriorul îi luase foc. Închise ochii la vederea corpurilor mutilate împrăștiate peste tot și, cu un efort suprem de voință, reuși să-și înăbușe un suspin. Cu toată puterea pe care o mai avea, îl ura pe bărbatul care le făcuse asta atât ei, cât și tuturor celorlalți. Fierbea de ură, furie neputincioasă și rușine.

Capitolul 2

Jonathan Hale își cără povara cu ușurință. Urcă două trepte înguste deodată și apoi merse de-a lungul punții, unde o jumătate de duzină dintre oamenii lui stăteau de pază în jurul grupului de pasageri adunați laolaltă cu echipajul de pe *Anna Greer*. Fata zăcea liniștită pe umărul său. Părea să se supună în sfârșit. Jon zâmbi în barbă cu o delectare crispată. Și-o dorea mai mult decât voia să recunoască, chiar și în sinea lui. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, i-ar fi plăcut din cale-afară să o îmblânzească. Dar reușise să nu fie capturat în timpul celor opt ani petrecuți sub pavilion negru în mare parte datorită unui principiu călăuzitor: nu lua niciodată prizonieri. Creau mai multe probleme decât câștigul pe care ți-l aduceau. Însă poate avea să facă o excepție cu fata asta.

Jon se opri brusc, ridicând ușor trupul de pe umăr și aruncându-l fără menajamente pe scândurile dure ale punții. Ea se chinui să se așeze în capul oaselor, ridicându-și ochii scăldați în lacrimi spre fața lui și privindu-l sfidător. Părul ei era răvășit din cauza tratamentului dur pe care îl îndurase și îi atârna într-o încurcătură arămie pe spate. Lacrimile trasaseră șanțuri negre în jos pe fiecare obraz, iar ea își ținuse buzele închise strâns ca să nu tremure. Decolteul generos era cât se poate de vizibil, chiar dacă trăgea de materialul rupt al rochiei cu ambele mâini. Jon se gândi că nu mai văzuse vreodată o femeie care să arate mai apetisant.

– Stai cu ochii pe ea, îi spuse scurt unui marinar din apropiere, apoi traversă puntea pentru a supraveghea transferul încărcăturii de pe *Anna Greer* în cala *Margaritei*.

Încărcătura consta din minereu de argint în valoare de mii de dolari, o plată parțială din partea guvernului portughez pentru Anglia, în schimbul a șase fregate construite de englezi. Jon aflase de transport printr-un informator plătit care lucra ca funcționar la ambasada portugheză în Anglia. Partea interesantă a informației era că argintul avea să călătorească nepăzit. Deși urma

să fie transportat pe o navă militară, vasul naviga singur. Flotila obișnuită de nave de protecție avea să fie lăsată în urmă.

Lui Jon nu-i venise să creadă când îi fusese transmisă informația. Un guvern nu putea fi îndeajuns de nesăbuit, încât să trimită atât de mult argint neprotejat. Dar verificase cu atenție povestea și nu găsise nimic care să o contrazică. După cum își dăduseră seama, raționamentul guvernului portughez fusese următorul: cu cât încărcătura atrăgea mai puțină atenție, cu atât era mai în siguranță împotriva unui atac. Planul original fusese de a plasa argintul la bordul unei nave de pasageri lipsită cu totul de artilerie grea. Dar ideea fusese considerată prea riscantă și se ajunsese la un compromis: argintul urma să fie transportat pe o singură navă militară, nepăzită, ca și cum nava ar fi făcut o călătorie de rutină. *Anna Greer* fusese selectată ca navă de transport, iar căpitanul fusese chiar instruit să ia câțiva pasageri la bord pentru a face călătoria să pară pe cât de inofensivă posibil.

Prădarea vasului *Anna Greer* fusese o afacere periculoasă. *Margarita* o urmărise zile întregi, în vreme ce ei încercaseră să observe ceva neobișnuit. Nu reperaseră nimic. Se părea că informația lui era corectă. Dar Jon tot nu se simțise în largul lui. Ceva nu mirosea a bine.

Luase decizia de a asedia *Anna Greer* de-abia în acea dimineață. După-amiaza târziu avea să fie cel mai bun moment, când acalmia soarelui și a apei amorțea simțurile echipajului de pe *Anna Greer*. Întreaga operațiune trebuia să dureze mai puțin de o oră, după care *Margarita* avea s-o ia din loc. Cu puțin noroc, nici unul dintre pasagerii de pe *Anna Greer* și doar câțiva din echipajul ei ar fi putut fi răniți.

Până în acest moment, operațiunea decursese fără probleme. Desigur, fusese regretabil că *Anna Greer* nu se predase încă la început, dar nici nu se așteptase să o facă. Pierderile *Margaritei* fuseseră minime, iar în acel moment cei mai mulți dintre bărbați adunau fericiți toată prada pe care o puteau transporta. Avea să fie împărțită între ei toți de îndată ce ajungeau în port, în siguranță, fiecare membru al echipajului primind o parte egală. În calitate de căpitan, avea dreptul la o cincime din întreg. Asedierea navei *Anna Greer* făcea ca această călătorie să fie una extrem de profitabilă pentru el.

– Mai cu viață, Harley, Thomeon! urlă el, enervat de lentoarea eforturilor celor doi.

Bărbații, care cărau o încărcătură de argint peste o punte improvizată între *Margarita* și prada ei, aproape căzură peste bord în graba lor de a-i asculta comanda. Jon își urmări pentru un timp echipajul muncind, apoi se întoarse să supravegheze pasagerii care fuseseră separați de echipaj și care erau păziți fără mari eforturi de doi dintre oamenii lui.

Cu excepția fetei, era un grup lipsit de orice atracție. Erau un bărbat de vârstă mijlocie și soția lui grasă care plângea, în mod evident membri ai clasei de comercianți bogați; un lord filfizon englez și valetul lui cu mutră inexpresivă; bona robustă a fetei, care își revenise și o examina cu nerăbdare pe protejata ei, și o femeie în vârstă într-o rochie urâtă de culoarea lavandei care fusese la modă în urmă cu 20 de ani.

„Cu siguranță, nu reprezintă o desfătare pentru ochi", se gândi Jon, făcând o excepție mentală a fetei. Dar fiecare dintre ei trebuia să aibă bani sau să aibă vreo legătură cu ei. „Ar fi o răscumpărare serioasă", se gândi el, regretând, nu pentru prima oară, regula lui de fier în privința prizonierilor. Clătină din cap gânditor. Îi dădeau prea multă bătaie de cap, mai ales dacă erau femei. Acestea erau predispuse să creeze probleme în rândul echipajului. Era păcat, totuși. I-ar fi plăcut să fi avut parte de puțin timp cu fata.

– La naiba, căpitane, uitați-vă la tribord! spuse pe nerăsuflate un marinar. Este o nenorocită de flotă militară.

Jon se răsuci, îndreptându-și ochii către mare. Navă după navă, se iveau la orizont, îndreptându-se cu încrâncenare către *Anna Greer*. Jon se blestemă în minte că putuse fi atât de prost. Ignorase mica voce interioară care încercase să-l avertizeze, și uite-așa intrase direct într-o capcană. Era dureros de evident că *Anna Greer* fusese o momeală atent gândită.

„Să prindă un ticălos idiot care nu s-a putut abține să nu vină la pomul lăudat!" își spuse Jon furios, apoi se întoarse să dea ordine clare echipajului său:

– Terminați de încărcat argintul ăla! Rapid! Viețile voastre sunt în joc! Vocea îi era îndârjită, iar bărbații se grăbiră să-i execute ordinul. Jon se întoarse către Harry, care venise lângă el și îl

privea neliniștit. Găsește-l pe căpitanul de pe *Anna Greer* și adu-l la mine! Gândurile lui Jon rătăceau haotic în timp ce aștepta să-i fie adus căpitanul navei capturate. *Margarita* putea fără îndoială întrece fregatele dacă ar avea un avantaj de câteva mile. Dar erau la mai puțin de o oră distanță și se apropiau cu rapiditate. Și doar unul dintre vasele lor puternice ar fi suficient pentru a face arșice nava pirat. Era nevoie de un vicleșug pentru ca toți să ajungă acasă în siguranță. Jon luă brusc decizia, exact când Harry se apropia cu căpitanul de pe *Anna Greer*.

– Harry, adu cuplul ăla gras încoace, și pe bătrână și pe fată. Urcă-i pe toți la bordul *Margaritei*. Vor fi ostatici care să garanteze că echipajul fregatelor se va comporta cum trebuie!

– Da, să trăiți, căpitane! salută Harry elegant, apoi rânji.

Jon avea să-i scape și de asta. Nu îi dezamăgise până acum niciodată!

– Domnule, se adresă Jon politicos căpitanului care bolborosea nedeslușit. Regret foarte mult necesitatea de a lua drept ostatici câțiva dintre pasagerii dumitale. Cu toate acestea, ei nu vor avea de suferit atâta timp cât fregatele vor păstra distanța și nu își vor scoate tunurile. Dacă nu... Ei bine, ai cuvântul meu că ostaticii vor fi executați imediat, dacă se va trage o singură ghiulea. Una singură. Mă bazez pe dumneata să transmiți acest mesaj căpitanului fregatelor.

Căpitanul de pe *Anna Greer* părea îngrozit.

– Domnule, nu poți spera să scapi basma curată cu astfel de ostatici! Doamna în vârstă este ducesa de Kent, iar domnișoara este fiica ambasadorului englez în Portugalia! Te implor să nu le iei! Ia-mă pe mine și echipajul meu în locul lor!

Jon râse, întorcându-se.

– Transmite mesajul meu, căpitane!

Dădu un ordin pe un ton jos altui membru al echipajului și, în câteva minute, căpitanul indignat al vasului *Anna Greer* era coborât într-o barcă, alături de un echipaj de șase la rame.

– Trageți! Trageți spre fregate! strigă peste punte la ei. Trageți, ai naibii să fiți, că, de nu, o să vă luați zborul de pe luciul apei!

Astfel admonestați, vâslașii porniră, plini de voință. Bărcuța străpunse ușor apa spre fregate.

Jon sări la bordul *Margaritei* exact când ultimul dintre ostatici era escortat peste puntea improvizată.

– Tăiați parâmele! Sforile care legau cele două nave fură tăiate și începură să se depărteze ușor. Pânzele sus! Vela principală imensă fu ridicată la catarg și flutură sălbatic pentru o clipă, înainte de a fi umflată de vânt. Cu toată viteza în direcția vântului!

Margarita păru să prindă aripi pe măsură ce vântul o ajuta să taie valurile. Pe punte, Cathy își înăbuși suspinele de spaimă în timp ce nava prindea viteză. Simți în gât un nod dur de lacrimi înăbușite. Nu se mai simțise niciodată atât de neajutorată sau de singură.

Ostaticii fuseseră mânați într-un grup compact direct sub vela principală și o frânghie fusese răsucită larg în jurul taliei și a picioarelor lor pentru a-i ține laolaltă.

– Ca să punem mâna pe voi repede, le spusese bărbatul care legase sfoara și, după rânjetul lui viclean, nu era nici o urmă de îndoială la ce se referea.

Dacă fregatele nu respectau învoiala, viețile aveau să le fie luate drept pedeapsă.

– Nu o să fim răniți. Fregatele nu vor deschide focul atâta timp cât suntem la bord, declară ducesa cu o voce limpede, puternică.

I se făcu milă de teama evidentă a lui Cathy și o bătu pe mână, liniștitor. Comerciantul era prea ocupat cu istericalele soției lui grase ca să contrazică această afirmație, după cum părea să vrea a o face.

Puntea navei pirat roia de activitate. Bărbații umblau de colo-colo, simțindu-se în mod evident în elementul lor. Banda pestriță de pirați se transformă chiar sub privirile lor în marinari experimentați și disciplinați. Cathy îl zări din când în când pe căpitan, care părea să fie peste tot în același timp, strigând comenzi și dând o mână de ajutor acolo unde era necesar. Oamenii lui păreau să-i poarte un respect considerabil. Din toate părțile, Cathy auzea bolboroseli de genul: „Căpitanul ne va scoate din asta. Nu ne-a dezamăgit până acum niciodată!"

Margarita era construită pentru viteză și zbura cu ușurință pe luciul apei. Fregatele pierdură teren în spatele ei, deși erau în permanență acolo. Soarele se dusese la culcare și începuse să bată un vânt rece. Cathy tremura de frig în locul ei de sub catarg, iar pielea bătrânei ducese devenea albastră în jurul buzelor. Cei doi

comercianți păreau să aibă suficiente straturi de grăsime ca să le țină de cald.

Luna era o fantomă palidă care plutea sus, deasupra capetelor, când căpitanul veni în fața lor. Îi privi în tăcere, cu o expresie sumbră pe chip. Inima lui Cathy începu să bată haotic.

– Puteți cu toții să îi mulțumiți divinității în care credeți că fregatele nu au deschis focul. Se pare că pun valoare mai mare pe viețile voastre decât pe argint. Dacă aș fi în locul vostru, m-aș ruga să nu se răzgândească. Strigă brusc la capătul punții după Harry, care veni grăbit lângă el. Pune vreo doi bărbați să îi ducă jos și să-i încuie. În cală, cred. Spune-le să se asigure că bărbatul este legat – avem și așa destule probleme fără să-i treacă prin cap să facă pe eroul. Ochii duri, cenușii se opriră pentru o clipă asupra lui Cathy, care se uită repede în altă parte, roșind ca focul sub privirea lui. Ezită, uitându-se la ea de parcă îl frământa ceva. În cele din urmă, îi spuse cu o voce joasă lui Harry: Du fata în cabina mea.

– Domnule? scoase Harry un sunet de surpriză, incapabil să-și înăbușe uimirea.

Vocea lui Jon fu aspră când îi răspunse.

– M-ai auzit. Du-o în cabina mea. Și asigură-te că este încuiată acolo.

– Da, domnule! spuse Harry cu o expresie de nepătruns, tulburat de pierderea stăpânirii de sine.

Căpitanul se încruntă la el, apoi plecă mai departe.

Harry își duse rapid ordinele la îndeplinire, însă nu se putu abține să nu se întrebe ce era în mintea lui Jon. Îi plăceau femeile, însă nu îi stătea în caracter să recurgă la siluire. Și cu siguranță avea să fie vorba de viol cu o fată care era în mod evident inocentă. În ciuda chipului ei frumos și a siluetei seducătoare, era doar o copilă speriată. În plus, era o lady! Nu era genul pe care Jon să o încalece cu nonșalanță și pe care, cu aceeași nonșalanță, să o respingă după ce se sătura de ea. Familia ei avea să pornească un război!

Harry se cutremură când se gândi la ce s-ar întâmpla cu Jon dacă *Margarita* ar fi capturată, iar ostaticii ar fi salvați, descoperindu-se că fata fusese necinstită! Se îndoia că ar aștepta măcar să-l spânzure pe Jon cum se cuvine. Mai degrabă l-ar împușca pe loc. Harry clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Fata era

o frumusețe, fără îndoială, dar la naiba, pentru nici o femeie nu merita să *mori!* Chiar Jon ar fi fost primul de acord cu asta, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă! Dar, după cum știa Harry din experiență, nu aveai cum să-l oprești pe Jon, odată ce își punea în minte să facă ceva. Și cu siguranță nu se cuvenea ca un membru al echipajului, cum era el, să încerce să-i spună căpitanului ce să facă!

Încă ușor tulburat, se ocupă să îi trimită în siguranță pe ceilalți prizonieri, apoi reveni să dezlege fata. Era rece și nemișcată precum o bucată de marmură albă și conștiința îl mustră când trebui, practic, să o târască în locul unde era amplasată cabina căpitanului, sub dunetă. Rămase neclintită în prag, și Harry îi simți brațul tremurând sub mâna lui.

– Nu faceți asta, murmură ea, privindu-l cu ochii larg deschiși.

– Ordinele căpitanului, doamnă, răspunse Harry stânjenit, dorindu-și ca puntea să se deschidă ca prin minune și să-l înghită.

Tresări când ea puse o mână mică și fierbinte pe brațul lui.

– Vă rog să mă puneți cu ceilalți. Vă rog. Tatăl meu este un om bogat, va plăti bine să mă aibă înapoi... nevătămată. Sau dacă aș putea fi pusă într-una dintre bărcuțele acelea...

Vocea i se stinse. Harry înghiți în sec, incapabil să dea ochii cu acea privire rugătoare.

– Nu vă pot ajuta cu nimic, doamnă. Îmi pare rău. Căpitanul mă va închide în celula de pe vas sau chiar mai rău, dacă ar fi să nu mă supun vreunui ordin.

Își puse o mână pe spatele ei mic, îndemnând-o ușor să intre. Ea făcu câțiva pași reticenți în cameră, apoi se întoarse cu fața spre el. Harry se înmuie văzând spaima din ochii mari.

– Să știți, doamnă, spuse el aproape cu disperare, căpitanul Hale nu este un sfânt, dar nici monstru nu e. Sunt cu el de opt ani și nu l-am văzut niciodată să rănească o femeie. Veți fi bine.

– Nu mulțumită ție, spuse ea, brusc aprigă, și îi întoarse spatele, așteptând ca el să plece.

Harry se uită la ea neputincios, apoi făcu un pas înapoi, închizând ușa și zăvorând-o.

Cathy ascultă amorțită în timp ce fu tras zăvorul. Nu-i venea să creadă că acest coșmar se întâmpla cu adevărat. Suspină, un sunet răgușit și uscat ieșindu-i din adâncul gâtului. Dar lacrimile

nu îi vor fi de ajutor, având în vedere că nu era nimeni care să o audă sau căruia să-i pese, își aminti cu îndârjire. Îndreptându-și umerii, se întoarse să cerceteze camera, căutând o posibilă cale de evacuare. Era foarte întuneric și de-abia reuși să distingă conturul unei cutii de chibrituri de pe masă. Scăpărând unul cu mâini tremurânde, aprinse o lumânare.

Cabina era mică, astfel încât să ocupe cât mai puțin din spațiul prețios al încărcăturii. Zidurile aveau lambriuri din pin închis la culoare și rafturi de cărți încastrate în ele. Rafturile erau prevăzute cu geamuri, pentru a împiedica volumele să zboare prin jur când marea era agitată, presupuse Cathy. O cușetă era aranjată ordonat pe un perete. Lângă pat se aflau o masă rotundă, două scaune, un dulap, o sobă pe cărbuni și două cufere pentru mare lipite de perete.

Singura ieșire posibilă era un hublou mic de sticlă. Cathy se grăbi într-acolo, mânuind cu stângăcie zăvorul, și apoi deschise larg gemulețul. Un jet rece și sărat o lovi în față și văzu, spre dezamăgirea ei, că dădea direct spre marea întunecată. Vântul biciuia apa, creând valuri înalte și agitate care loveau fără milă coca. Cathy se cutremură, dându-se un pic înapoi. Încă nu era atât de disperată.

În depărtare, vedea o duzină de luminițe legănându-se în sus și-n jos. Fregatele! Încă mai erau acolo, deși nu îndrăzneau să se apropie prea mult. Cathy respiră ușurată. Dacă ar putea rezista pentru o vreme, ar fi cu siguranță salvată. Nava pirat nu putea fugi de urmăritorii ei la nesfârșit!

Apa îi umezise rochia, astfel că se dădu înapoi de la fereastră, înfrigurată de-a binelea din pricina aerului rece și umed. Își dorea foarte tare să se dezbrace și să-și aline corpul chinuit într-o baie fierbinte, apoi să-și pună o cămașă de noapte uscată și să se târască în pat. Dar nu vedea nici o vană, și nici o cămașă de noapte. Și chiar dacă ambele ar fi fost așezate dinaintea ei, ar fi ezitat să le folosească. Nu avea nici o îndoială în privința motivului pentru care căpitanul o încuiase în cabina lui, și spera să-l țină la distanță până când fregatele ar fi venit să o salveze. Dar dacă ar fi venit și ar fi găsit-o proaspăt îmbăiată și instalată comod în patul lui, era clar ce soartă o aștepta. În ciuda inocenței sale, știa asta.

Cathy ajunse la un compromis, dezbrăcându-se de rochia ei umedă și agățând-o pe un scaun să se usuce. O va lăsa acolo peste noapte și o va îmbrăca din nou la prima oră a dimineții, legând corsajul rupt cu niște bolduri pe care le găsise într-o tăviță, lângă cutia de chibrituri. Se cutremură în cămășuța ruptă și se îndreptă în grabă spre pat, trăgând pătura grea de deasupra și înfășurând-o în jurul său ca să se încălzească. Ochii ei cercetară camera în căutarea unui loc în care să doarmă, descoperind alcovul capitonat de sub fereastră. Luă o pernă de pe pat și se așeză pe cât de confortabil era posibil în acel spațiu mic. Era înghesuit, dar era cu atât mai bine. Nu avea nici o intenție să doarmă buștean când căpitanul revenea în cabina lui.

Cathy se răsuci pe toate părțile în cuibul ei, încercând cu disperare să rămână trează. Mintea ei reluă evenimentele de peste zi și reveni în cele din urmă la bărbatul înfricoșător care o ținea prizonieră. Fără voie, își aminti de chipul lui frumos, umerii largi și modul în care o ținuse și o sărutase. Desigur, bărbatul era pirat, și criminal, și nepotrivit pentru o lady ca ea. Și totuși... Sărutul lui stârnise ceva adânc în interiorul ei, ceva ce o făcu să se întrebe, cu un fel de frică înfrigurată, ce s-ar întâmpla dacă ar lua-o în brațe din nou, ar săruta-o sau ar face chiar mai mult. Cathy nu era sigură ce anume însemna „mai mult", dar știa că avea ceva de-a face cu modul în care căpitanul îi mângâiase sânii. Amintirea acelei dezmierdări intime o entuziasmă și o rușină deopotrivă. Nu se putea înțelege pe ea însăși sau această dorință parțial suprimată pentru ceva ce nu cunoștea.

În grabă, își alungă gândurile despre un astfel de subiect lipsit de cuviință și încercă să găsească un plan de evadare. Însă indiferent cât încercă, nu se putu gândi la nimic care să aibă și cea mai mică șansă de reușită. În cele din urmă, capul îi căzu obosit pe pernă și se lăsă pradă somnului.

Se trezi speriată, aproape săltată din patul ei improvizat de tangajul violent al navei. Amețită, se uită în grabă în jurul său, preț de o clipă neștiind unde se afla. Lumânarea de seu era aproape terminată și mai răspândea doar o lumină slabă în cameră. O mișcare într-un colț al camerei îi atrase privirea și înțepeni de groază. O siluetă înaltă, masculină îngenunche cu spatele la ea, scotocind printr-unul dintre cufere. Căpitanul! Părul îi era lipit

de cap de la apă, iar hainele îi erau ude leoarcă. Arăta de parcă ar fi căzut peste bord. O altă săltare violentă a navei, urmată îndeaproape de un tunet înfundat o lămuriră. Se pornise furtuna, iar el fusese afară. Cathy murmură în gând o rugăciune de recunoștință. Acum că avea de dat piept cu o furtună, cel puțin nu va avea timp pentru ea.

Jon găsi ceea ce căuta în cufăr și trânti capacul. Se întoarse spre ea parțial și începu să-și scoată hainele ude, fără ca măcar să se uite în direcția ei. Era ca și cum uitase cu totul de existența ei. Cathy îl privea printre gene, prefăcându-se cu grijă că doarme.

Pieptul îi lucea în lumina lumânării, întinderea întunecată de păr strălucind de la umezeală. Mușchii de pe brațe și piept i se încordară în lumina slabă când își aruncă deoparte cămașa, apoi se întoarse pe jumătate și își scoase pantalonii uzi leoarcă.

Cathy simți cum obrajii îi iau foc în timp ce îl privi dezbrăcându-se, ridicând un prosop aspru de pe pat și frecându-se agil până se uscă. Văzut din spate, arăta ca un animal magnific cu umerii largi, șoldurile înguste și picioarele lungi, musculoase. Spatele și umerii îi erau foarte bronzate. Contrastul dintre ele și pielea de mai jos era uimitor. Roșind ca focul, Cathy își lăsă ochii să rătăcească în jos, oprindu-se cu fascinație asupra feselor lui. Erau foarte musculoase și încordate, complet diferite de posteriorul ei rotunjit. Își imagină că era dur la atingere... Cathy își închise repede ochii, profund rușinată de gândurile ei. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol și chiar faptul că se putea uita la unul fără să leșine de la șoc o sperie și o uimi deopotrivă. Cu siguranță, era ceva în neregulă cu ea. O lady adevărată ar fi leșinat pe loc la o asemenea priveliște.

Jon îmbrăcă o pereche de pantaloni uscați, îi legă, apoi se întoarse, trăgându-și pe el cămașa. Se uită direct de-a lungul camerei către trupul ei încă ghemuit pe scaunul de la fereastră. Zâmbi larg și se îndreptă spre ea fără grabă. Femeia încerca să-l facă să creadă că doarme.

Cathy îl văzu mergând în direcția ei și închise în grabă ochii. Încercă să aibă o respirație regulată și profundă când se aplecă deasupra ei. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că o auzea și că știa că nu doarme. Se concentră asupra propriei respirații... apoi se sperie violent când îi simți brațele înconjurând-o.

Când el o ridică în brațe, se forță să se lase moale, simulând cu disperare că dormea.

Jon zâmbi văzându-i jocul și o duse în celălalt capăt al cabinei, la pat. O lăsă ușor pe saltea și o privi. Arăta atât de tânără și de lipsită de apărare, cu ochii ei strâns închiși împotriva lui, iar părul ei de aramă se rostogoli peste pernă. Buzele îi erau întredeschise și ușor umede, iar formele ademenitoare ale trupului se vedeau cât se poate de clar prin cămășuța ruptă, care era tot ce avea pe ea. Cu ochii în jos spre ea, îl cuprinse o dorință cum nu mai simțise de mult timp, care puse stăpânire pe întregul lui corp. Gura i se uscă în timp ce își imagină că se vâră în pat cu ea și că își ostoiește pofta implântându-se în carnea ei mătăsoasă. Un tunet îl dezmetici și își aminti fără tragere de inimă de furtună și de faptul că erau vieți care depindeau de dibăcia lui. Se aplecă și trase păturile peste ea, apoi se îndreptă spre ușă.

– Altă dată, milady, spuse el încet.

Urechile lui Cathy ardeau. Deci, știuse că nu dormea? Dacă era așa, de ce o lăsase singură și nesiluită în patul lui? Cathy meditâ ceva vreme la aceste întrebări și la bărbatul care le provocase. Se iveau zorii când reuși în cele din urmă să adoarmă.

Când Cathy se trezi, câteva ore mai târziu, cabina era încă aproape la fel de întunecată ca și în timpul nopții. Se întrebă repede care putea fi motivul, apoi își aminti. Furtuna. Pesemne că era extrem de periculoasă. Vasul se clătina și se înclina teribil, iar lui Cathy îi luă mult timp să se ridice în picioare. Trebui să se țină de piciorul patului pentru a nu-și pierde echilibrul. Era evident că cineva fusese deja în cabină, pentru că era apă proaspătă într-un urcior acoperit, un coș cu cornuri și miere și un ceainic. Rochia ei fusese frumos împăturită și așezată la picioarele patului. Cathy o îmbrăcă în grabă, fixând corsajul sfâșiat cu mișcări stângace. Se așeză la masă, nedumerită de lipsa apetitului său. La urma urmei, trecuseră multe ore de când mâncase, și nu servise deloc cina cu o noapte înainte.

Aroma dulce a cornurilor ajunse până la ea și își întoarse capul, căci avusese brusc o senzație de greață. O legănare piezișă a navei o făcu să se țină de burtă, apoi se ridică de la masă și alergă direct spre fereastră. De-abia reuși să o deschidă la timp. Munți

de valuri întunecate și furioase o amenințară când se aplecă în afară, golindu-și stomacul în mare.

Cathy își petrecu următoarele trei zile în pat, oscilând între un somn neliniștit și golirea intestinelor într-o oală de noapte adusă pentru confortul ei. Crezuse că o să moară și, spre sfârșitul primei zile, se rugase fierbinte să o facă. Orice ca să scape de această nenorocire! Căpitanul râsese nepăsător când i se adusese la cunoștință starea ei și își instruise valetul, pe Petersham, să se ocupe de nevoile ei.

Petersham era un bărbat micuț, slab și vânos, clar de vârstă mijlocie, care îl știa pe căpitan de când era flăcău. Fusese grăjdar pentru tatăl căpitanului la Woodham, îi spusese el lui Cathy, casa familiei Hale din Carolina de Sud. După ce tânărul Jon se certase cu tatăl său și fugise pe mare, Petersham fusese trimis de către gentilomul înfuriat să-i aducă fiul înapoi. Însă un lucru dusese la altul și Petersham sfârșise pe mare, alături de tânărul protejat. Era cu stăpânul Jon încă de atunci și lucrurile pe care le văzuse... Erau de-ajuns să-ți ridice părul de pe ceafă! Însă una peste alta, îi plăcea viața asta și era imposibil să-l faci pe căpitan să renunțe la ea.

Cathy fusese foarte interesată de ceea ce îi povestise Petersham. Deci, căpitanul Hale era american! Asta explica multe. Cathy auzise că oamenii care trăiesc în colonii sunt toți niște sălbatici nepăsători, iar Jonathan Hale confirma cu siguranță acest lucru. Era la fel ca un sălbatic – jefuia, ucidea și răpea femei după bunul-plac.

Căpitanul intra în cabina lui rar, întotdeauna pentru a lua o masă rapidă sau pentru a fura câteva ore de somn extrem de necesar. În prima noapte, ea nu-l auzi venind și, când deschise ochii, îl găsi dormind epuizat alături. Era gol-goluț, iar Cathy simți pielea arzând-o în locul unde o atingea, chiar și prin materialul rochiei. Încercă să se îndepărteze cu atenție de el, dar brațul lui se odihnea pe părul ei, și nu se putea desprinde fără să-l trezească. Se lăsă pe spate pe perne, neliniștită, privindu-l cu circumspecție. Cum el continua să doarmă, se relaxă treptat și, într-un final, ațipi și ea lângă el.

Când ea se trezi din nou, el încă mai dormea, cu o mână cuprinzându-i nonșalant sânul și odihnindu-și genunchiul între

coapsele ei. Cathy rămase fără suflare văzând intimitatea poziției lor și încercase cu disperare să se elibereze, trezindu-l cu mișcările ei.

– Stai locului! mârâi el, încruntându-se la ea cu ochi roșii. Cathy cedă neputincioasă, înspăimântată de ceea ce i-ar putea face dacă nu l-ar asculta, iar el închise din nou ochii.

Dar, câteva minute mai târziu, se ridică și se întinse, expunându-și goliciunea masculină. De această dată, Cathy închise repede ochii, îngrozită de-a binelea. Priveliștea din față era mult mai terifiantă decât cea din spate.

Tunetul bubui, iar nava se clătină odată cu el. Căpitanul înjură și se îmbrăcă în grabă. Umerii îi erau căzuți și ochii injectați de oboseală. Cathy fu surprinsă să-și dea seama că, de fapt, îi părea rău pentru el. Dar sentimentele ei delicate se risipiră odată cu următoarele lui cuvinte:

– Data viitoare când voi fi în pat cu tine, să fii fără rochia aia. Pune-l pe Petersham să-ți găsească o cămașă de noapte de-a mea dacă pudoarea îți e ofensată. E ca și cum aș dormi cu o nenorocită de pernă de ace! Te avertizez, dacă nu ești dezbrăcată până mă întorc, te voi dezbrăca eu. Și crede-mă, nu-mi va displăcea câtuși de puțin s-o fac!

O privi lacom, iar ea își trase așternuturile până la gât, fără să îndrăznească să se uite la el ca nu cumva să îl provoace la cine știe ce violență. Ieși repede din cabină, deloc binedispus, iar ea zâmbi în barbă, încântată. Deci căpitanul cel mare și puternic fusese înțepat de acele din rochia ei. Era o mică răzbunare pentru tot ce suferise din cauza lui!

În ciuda bucuriei sale, nu îndrăzni să nu-l asculte. Nu avea nici un sens să provoace o confruntare dacă o putea evita. Scotoci singură prin cuferele lui unde găsi un teanc ordonat de cămăși de noapte și îmbrăcă una. Era de câteva ori mai mare decât ea, mânecile îi atârnau aproape de genunchi, iar poalele ștergeau podeaua cu mai bine de douăzeci de centimetri. Dar trebui să recunoască și că era mult mai confortabilă decât rochia ei ruptă și murdară, și atâta timp cât avea grijă să țină păturile trase până spre bărbie când cineva era în cabină, nu avea nici o obiecție de făcut. Era cu siguranță mult mai puțin diafană decât cămașa ei de noapte transparentă din mătase.

Căpitanul se întoarse în cabină târziu în acea noapte, când Cathy deja se obișnuise cu ținuta ei neobișnuită. Stătea în pat, sprijinită pe un munte de perne, sorbind cu grijă dintr-o ceașcă de ceai. Stomacul i se liniștise oarecum, dar încă se mai răscolea violent când nava se înclina prea tare. Când căpitanul intră în cameră, clătinându-se de oboseală, se uită la el cu ochi mari, speriați, și dădu să coboare din pat.

– Dacă pui un singur picior afară din pat, te voi face să-ți pară rău c-ai venit pe lumea asta, domnița mea delicată, mârâi el. Consideră-te păsuită până mai târziu.

Cathy rămase unde era, privindu-l cu îngrijorare cum suflă în lumânare și apoi se dezbracă. De-abia îi distingea conturul siluetei prin întuneric. Tresări când se vârî în pat lângă ea și încercă să se îndepărteze când își trecu un braț tare în jurul taliei ei. Apoi îl simți tremurând de frig. Era posibil pur și simplu ca el să fi spus adevărul și s-o vrea numai pentru căldura ei. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Îl lăsă să o tragă mai aproape în întunericul cald, membrele lui încolăcindu-se pe trupul ei rigid. Văzând că nu făcea altceva decât să o țină în brațe, se relaxă treptat. Apropierea corpului său era încă înfricoșătoare – și tulburătoare, într-un fel ciudat –, dar atâta timp cât furtuna era în toi, nu credea că avea vreun motiv să se teamă de el.

El adormi aproape imediat, iar ea-i simți respirația adâncă și regulată. Cathy se ridică într-un cot, uitându-se în jos la fața bronzată instalată atât de confortabil pe perna ei. Genele lui erau incredibil de lungi pentru un bărbat atât de masculin și trasau semiluni întunecate pe obrajii lui. Buzele îi erau fine, iar maxilarul puternic și musculos. Se simțea curios de atrasă de el în timp ce dormea și se întrebă într-o doară cum s-ar simți dacă și-ar trece buzele peste obrazul ca o hârtie abrazivă... Furioasă din pricina turnurii pe care o apucaseră gândurile ei, se lăsă înapoi pe saltea, închizând ochii. În cele din urmă, o luă somnul.

Cathy se trezi și văzu soarele strălucind în sfârșit, iar patul era gol lângă ea. Sări în picioare, alergând la fereastră și se aplecă în afară. Marea strălucea precum un diamant imens. Soarele îi încălzea chipul înălțat, iar aerul era înmiresmat și dulce. Cathy își dori să iasă în toată acea prospețime și hotărî să-l implore pe Petersham pentru a obține permisiunea de a merge sus,

pe punte. Chiar și criminalilor le era permis să facă puțină mișcare, se gândi ea, rebelă. „Dar cum aș putea?" se întrebă în timp ce își stropi fața cu apă rece. Rochia ei cândva frumoasă rămăsese doar o zdreanță murdară, și singura ei alternativă părea să fie una dintre cămășile de noapte ale căpitanului. Cămășile de noapte erau curate și o acopereau într-un fel, dar asta era tot ce putea fi spus despre ele. Cu siguranță nu erau potrivite pentru o promenadă pe punte.

Nemulțumită, Cathy se așeză pe un scaun cu o carte de piese de teatru în mână. „Proprietatea lui Jonathan Creighton Hale" era mâzgălit cu un scris îndrăzneț, masculin, pe forzat. Ea contempla semnătura, când Jonathan Creighton Hale însuși intră în cabină. Privindu-l acum, nu putea înțelege înmuierea pe care o simțise față de el în timp ce dormea. Treaz, era același monstru arogant și dezgustător care o răpise și o maltratase. Se încruntă la el cu o privire mohorâtă.

– Arăți palidă astăzi, milady, spuse el pe același ton blestemat de zeflemitor.

– Nu este de mirare, având în vedere că mă ții închisă aici. Încerci să mă omori prin sufocare sau plictiseală?

Tonul ei era plin de venin.

– Eu aș avea grijă ce rostesc dacă aș fi în locul tău, draga mea. Există nenorociri mai mari decât asta, după cum vei descoperi în curând.

Se apropie de pat, scoțându-și haina și cămașa. Cathy își mușcă buza, tulburată, privind cum i se încordau mușchii spatelui lat. Acum că furtuna se încheiase, era din nou la mila lui. Făcu un efort să-și controleze temperamentul și încercă un ton mai blând.

– Mi-ar plăcea foarte mult să merg pe punte, căpitane.

– Ce te oprește? Ușa a fost descuiată în ultimele două zile. La urma urmei, suntem în largul mării și chiar nu există nici un loc unde să fugi și dac-ai vrea. Cu excepția cazului, desigur, în care ai prefera avansurile oarecum dure ale oamenilor mei în locul fermecătorului de mine. Zâmbi la ea răpitor și Cathy aproape că se sufocă de furie.

– Prefer avansurile oricui în locul prezenței tale josnice! scuipă ea.

– Așa zici tu, milady? Atunci, chiar te rog, mergi sus pe punte. Dă-te în spectacol. Mă întreb cât vei rezista, cu fiecare dintre oamenii mei luându-te o tură... Pun pariu că ai fi moartă cu mult înainte ca *Margarita* să ajungă în port.

Furia îi întunecase ochii, iar cuvintele lui o loviră ca niște pietre mici și tari. Cathy tăcu, prudentă, lăsându-se iar pe spate în scaun și privindu-l cu un resentiment mocnit. El se întoarse, aruncându-se pe pat, și stătu întins așa ceva timp. Când vorbi în cele din urmă, o parte din furie se evaporase din vocea lui.

– Nu am nici o obiecție să ieși la aer, cu condiția să rămâi pe dunetă și să stai departe de bărbați. Sunt pe mare de o lungă perioadă de timp și cu o femeie ca tine prin preajmă... Ei bine, nu are nici un sens să o căutăm cu lumânarea. Am nevoie de fiecare om pe care îl am. Nu vreau să trebuiască să omor pe vreunul dintre ei pentru că l-ai ispitit să-și piardă mințile.

– Doamne ferește! răspunse ea plină de sarcasm. Ceea ce ne aduce la o altă problemă. Ce anume o să port pentru restul acestui voiaj încântător? Oamenii tăi prețioși, dacă îți amintești, au smuls hainele de pe mine! El nu dădu nici un răspuns la această obrăznicie, iar ea insistă, îndrăznind un pic și mai mult. Ce anume au făcut tinerii tăi pirați minunați cu cuferele mele, căpitane? Le-au aruncat peste bord? Sau le folosesc pe post de cârpe ca să spele punțile cu ele?

– Cuferele tale au fost luate la bord, milady, și au fost inventariate împreună cu restul încărcăturii de pe *Anna Greer*. Ai o garderobă foarte frumoasă – rochii care costă suficient cât să hrănești o familie timp de un an, jupoane de mătase, chiar și lenjerie din dantelă irlandeză veritabilă. Pradă valoroasă, doamnă, de care nici nu știu dacă ești conștientă.

Stătea în continuare întins pe spate pe pat, aparent fără a se preocupa de furia ei crescândă.

– O să-mi dai hainele înapoi?

Vocea îi tremura de furie și era tot ce putea face ca să nu dea drumul tiradei de cuvinte pline de ură și de insulte. Ardea toată la gândul că el îi cotrobăise prin lucruri.

– Așa cum am spus, milady, sunt foarte valoroase. Și nu-mi aparțin numai mie, ci și oamenilor mei. Nu aș putea să le dau de bunăvoie. Desigur, dacă ai vrea să le cumperi... Vocea i se stinse

și se ridică în capul oaselor pe marginea patului, cercetând-o batjocoritor.

– Știi că nu am nici un ban, spuse ea cu amărăciune.

– Cine a spus ceva despre bani? Am putea aranja un schimb noi doi. Să spunem, de exemplu, o rochie... pentru un sărut.

Ea se uită la el, simțind cum o cuprinde furia. Deci spera să facă un schimb? Pesemne că o credea tâmpită. Un sărut nu era câtuși de puțin ceea ce avea el în minte.

– Deci, ce-ai hotărât, Cathy? spuse el încet, privind-o. O rochie pentru un sărut. Pare o înțelegere chiar echitabilă.

Cathy se uită la el, încercând să ghicească gândurile din spatele acelui zâmbet întunecat și batjocoritor. Expresia lui era imposibil de citit, dar ceva îi pâlpâia în adâncul ochilor precum o flacără mică și sălbatică. Cathy începu să se simtă înspăimântată. Arăta atât de puternic, atât de masculin cum stătea acolo și se uita la ea, așa cum o pisică înfometată privește un șoarece deosebit de apetisant. Înghiți în sec, apoi îi întâlni privirea direct, ridicându-și bărbia cu un gest de sfidare.

– Mai degrabă aș săruta un porc!

Nu păru deloc supărat de răspunsul ei nepoliticos. Dimpotrivă, râse încântat.

– Deci mai degrabă ai săruta un porc, Lady Catherine? Ești sigură? Mă îndoiesc foarte mult că, în decursul vieții tale extrem de protejate, ai avut vreodată ocazia să săruți orice, cu atât mai puțin un porc. Deci chiar nu ai nici o bază de comparație. Ceea ce ar trebui să faci este să mă săruți, apoi să mergi afară și să săruți un porc. Doar atunci ai putea compara cele două săruturi și ai decide pe care îl preferi.

O lua în zeflemea. Simți cum o furie ucigașă începu să-i clocotească în vene. Nimeni în toată viața ei nu îndrăznise să râdă de ea! Și acum bărbatul ăsta arogant avea curajul să facă din ea ținta glumelor lui! Ochii ei îi străluceau de furie și buzele i se întredeschiseră într-un mârâit.

– Te urăsc! șuieră la el, ochii ei albaștri părând să arunce flăcări.

Era foarte frumoasă când îi răspundea cu patimă și sfidare, iar Jon se trezi că o dorea atât de mult că îl durea. Îl trimitea

cu gândul la o vulpe roșie și furioasă la ananghie... Se ridică și se îndreptă spre ea foarte încet, urmărind-o cu privirea.

Cathy sări în picioare, lăsând în spate cearșaful pe care îl ținuse strâns în jurul său. Sânii îi ieșiră brusc în evidență sub cămașa de noapte din pânză. Jon zâmbi larg și ea începu să dea înapoi, refugiindu-se în spatele mesei. O urmă necruțător, zâmbind în continuare, cu o încredere oarbă în rezultatul jocului.

Cathy se retrase cât de în spate putu și se trezi sprijinindu-se de perete. El continuă să se apropie, după care își întinse brațele de-o parte și de cealaltă a capului ei, țintuind-o pe loc. Se uită în sus la el, cu ochi mari, înțelegând brusc. Așadar, aveau să se dea cărțile pe față. Își simți măruntaiele încleștate de frică. Era aproape, atât de aproape că îi simțea aroma caldă ca de mosc a trupului. Ochii lui luceau periculos în jos spre ea, iar gura i se arcui într-un zâmbet nărăvaș.

Cathy nu dusese niciodată lipsă de curaj, dar de data asta rămase stană de piatră când îl privi.

– Dă-mi drumul, animalule! strigă la el, în vreme ce ochii ei îl provocau s-o atingă.

– Deci sunt un animal, nu? spuse tărăgănat, cu ochii scânteind în jos spre ea. Dar asta ar trebui să-ți placă, milady. La urma urmei, tocmai ce ai recunoscut o părtinire uimitoare față de porci. Acum poți vedea dacă îți place ce fel de animal sunt.

Se aplecă asupra ei cu hotărâre, și Cathy închise ochii, ferindu-și fața și încercând să-i împingă pieptul cu ambele mâini. Eforturile ei fură zadarnice. Gura lui îi șterse obrazul întors, arzând-o, apoi mâna lui fu sub bărbia ei, forțându-i capul până când îi acoperi gura. Buzele lui le arseră pe ale ei. Ea își ținu gura închisă strâns, respingându-i cu ardoare sărutul. Își amintea prea bine ultima dată. Nu avea să se mai facă de rușine în felul acela din nou.

O cuprinse cu brațele, trăgând-o de la perete în îmbrățișarea lui. Cathy își îndreptă unghiile spre fața lui cu disperare, dar el îi prinse mâinile înainte să apuce să-l rănească, luându-i-le prizoniere. Gura lui o acoperi din nou pe a ei, și de data asta reuși să-i despartă buzele tremurânde cu limba. Se arcui departe de el într-o încercare disperată de a se elibera, dar mișcarea doar o făcu și mai arzător de conștientă de trupul lui dur ce-o strângea

cu intimitate. Simți cum limba i-o atinge pe a lui și tremurul care-i străbătea brațele în timp ce-o ținea. O căldură ciudată începu să-i pulseze între coapse. Își plimbă mâinile pe spatele și pe fesele ei, cu căldură și seducție. Își simți brusc genunchii slabi și fu forțată să se agațe de umerii lui ca să nu cadă. O înclină peste brațul lui, gura lui prădând coloana subțire albă a gâtului ei înainte de a reveni ca să îi devoreze gura. Cathy știu brusc și neputincios că era pierdută. Își strecură brațele pe după gâtul lui din proprie inițiativă, trecându-și degetele prin părul negru și des.

El scoase un geamăt când simți răspunsul ei, apoi o ridică în brațe, ducând-o pe picioare nesigure până la pat. Cathy stătea cuibărită ca un pisoiaș încrezător pe mușchii duri ai pieptului lui gol, cu brațele petrecute în jurul gâtului său. Nu îi mai putea rezista, la fel cum nici el nu se putea opri.

O așeză ușor pe pat și se întinse lângă ea, trăgând-o strâns spre el și sărutând-o în acest fel ciudat, animalic, care aproape că o făcea să-și piardă mințile. În timp ce gura lui se roti peste a ei, tremură, după care îi răspunse la sărut.

„E greșit!" o avertiza o voce abia auzită din capul ei. Dar Cathy trecuse de mult de stadiul în care să își asculte propriul sfat. Mâinile lui Jon explorară formele corpului ei prin cămașa de noapte subțire, savurându-i feminitatea în devenire. Sfârcurile i se întăriră în mâinile lui. El sfâșie nerăbdător materialul care le acoperea, apoi își trase răsuflarea de parcă privelișteа sânilor ei albi cu sfârcuri rozalii îi provoca o durere fizică. Întinse un deget și îl plimbă reverențios pe culmile moi, minunându-se de căldura catifelată a pielii ei.

Își aplecă fruntea, sărutând ușor primul sfârc și apoi pe celălalt, apoi gustându-l pe cel de-al doilea și mușcându-l ușor și provocator. Cathy rămase fără suflare la senzația înflăcărată care o săgetă și deschise ochii larg. Privelișteа capului său negru frecându-se atât de intim de pieptul ei o șocă și o scoase din transă. Se înfierbântă de rușine. Își duse mâinile spre umerii lui largi și încercă să-l îndepărteze cu disperare.

– Nu! Te rog, oprește-te! Jon, te rog! gâfâi ea, înfigându-și unghiile în el.

– Liniștește-te, Cathy, murmură el drept răspuns, cu vocea groasă și ochii strălucind de pasiune. Liniștește-te, Cathy, iubito.

Se ridică și îi îndepărtă ușor ghearele din carnea lui, ridicându-i mâinile deasupra capului ei și ținându-le acolo. Buzele lui reveniră la săruturile fierbinți, apăsate pe sânii ei. Cathy se răsuci speriată și încercă în zadar să se îndepărteze.

– Liniștește-te, scumpo, îi spuse el în ureche. N-o să te rănesc. Ușurel, ușurel. Liniștește-te.

Îi ținu mâinile fixate de saltea cu una din mâinile lui, în timp ce cealaltă îndepărtă resturile cămășii de noapte sfâșiate. După câteva momente scurte, corpul ei dezgolit ieși la iveală. Își plimbă ochii peste ea încet, posesiv, părând să-i frigă pielea. Suspină de frică și de rușine în timp ce el o studie din cap până în picioare, iar când bărbatul își îndreptă mâna spre nasturii de la pantaloni, își reînnoi eforturile disperate de a se elibera.

Când fu gol, o țintui locului punându-și un picior peste corpul ei, și-i potoli țipetele sălbatice cu gura. O sărută pe îndelete, mâinile lui reluându-și rătăcirile rușinoase. Se plimbară cu dezinvoltură peste culmile sensibile ale sânilor ei, apoi se mutară în jos pentru a-i mângâia abdomenul catifelat. Scânci, mișcându-și capul dintr-o parte în alta pe pernă, în timp ce unghiile îi sfâșiau umerii. El continuă să-i frământe cu blândețe abdomenul, fără să bage în seamă eforturile ei. Apoi mâna lui ajunse și mai jos și începu să mângâie pielea de mătase de pe interiorul coapselor.

– Nu! icni ea când palma lui bătătorită trecu ușor peste locul unde se uneau picioarele ei.

Îngrozită, Cathy își încrucișă membrele, rezistând cu disperare încercărilor lui de a le desface cu mâinile.

– Relaxează-te, Cathy. Relaxează-te, scumpo, murmură Jon răgușit. Desfă-ți picioarele, Cathy, iubire. N-o să-ți fac rău.

Cuvintele lui o îngroziră. Își încleștă corpul, apoi se zbătu și alunecă precum un contorsionist, încercând frenetic să se elibereze de sub mâinile lui. Era prea puternic și, în cele din urmă, cu un suspin tremurat de predare, se lăsă moale. Nu mai putea face nimic.

Jon se ridică într-un genunchi deasupra ei, vârându-l pe celălalt între picioarele ei încrucișate strâns. Reuși într-un final

să-i despartă coapsele. Cathy mai săltă o dată, convulsiv, în timp ce el i le depărtă, apoi rămase plângând în liniște, fără ca măcar să mai încerce să-i reziste. Se cutremură la senzația mădularului lui întărit explorându-i coapsele.

Un fulger de foc o săgetă când el găsi deschiderea dintre picioarele ei și intră ușor. Apoi, împingându-se rapid, ajunse adânc în interiorul ei. Durerea înțepătoare fu atât de intensă, încât Cathy țipă. Buzele lui îi astupară gura, reducând-o la tăcere și rămânând deasupra ei fără să se miște, cufundat în carnea ei moale. Respiră sacadat, în rafale, ca și cum ar fi alergat un drum lung. Cathy își întoarse capul, dezgustată de căldura lui pe chipul ei. În cele din urmă, de parcă nu se mai putea abține, începu să se miște, la început încet, ca să nu-i facă și mai mult rău decât era necesar, apoi mai dur și mai puternic.

Cathy nu opuse rezistență sub el, lăsându-l să facă tot ce voia cu trupul ei, amorțit de șoc. Nu-i venea să creadă că acest lucru îngrozitor i se întâmpla cu adevărat. Chiar era siluită de un pirat, și nu putea face nimic pentru a se apăra. Era deja prea târziu. Era compromisă, dezonorată. Nu își va mai putea ține niciodată capul sus. Și toate din cauza acestui animal care gemea, și tremura, și gâfâia aruncat asupra ei... Cât îl ura!

Încercă să se forțeze să se gândească la altceva, dar era imposibil de greu cu această carne fierbinte unită atât de intim cu ea. Se mișcă un pic, testând, sperând cel puțin să se elibereze întru câtva de greutatea pieptului lui pe sânii ei. Mișcarea ei păru să-l provoace, intensificându-i frenezia. Fără voie, Cathy simți cum începe să fie prinsă în pasiunea lui. Cu o mișcare instinctivă, se ridică să-i întâlnească următoarea împingere. El trase aer în piept brusc, apoi se cutremură și se lăsă moale. Cathy simți un fior irațional de dezamăgire când trupul lui mare se întinse peste al ei.

După o clipă, Jon se rostogoli și se întinse pe spate, cu ochii în tavan. Cathy se strecură spre partea opusă a patului și se întoarse cu spatele la el, simțindu-se fierbinte, lipicioasă și foarte umilită. Se gândi la modul în care trupul o trădase în ultimul moment, când nu îi putuse opri mișcarea instinctivă, și lacrimi fierbinți de furie și rușine îi umplură ochii. Își înăbuși un suspin, dar Jon auzi sunetul slab, înfundat, și o trase cu putere lângă el.

Îi mângâie părul, absent, și la tandrețea naturală a gestului său, ea uită de mândria și de ura ei și plânse în hohote ca un copil. Continuă să o țină în brațe, mângâindu-i părul și șoptindu-i cuvinte de alinare la ureche. Când hohotele ei se transformară în suspine, o îndepărtă și se ridică în picioare, trăgându-și hainele pe el. Rămase o clipă să o privească în timp ce își încheia cureaua, iar un zâmbet ușor îi curbă buzele. Cathy închise ochii și refuză să-l privească.

– Nu-ți face griji, scumpo. Va fi mai bine data viitoare, promit, spuse el încet și apoi chicoti auzind exclamația ei de furie când înțelese ce voia să spună.

De fapt, se aștepta ca ea să se supună din nou la acea activitate dezgustătoare! Coborî furioasă din pat, trăgând după ea cearșaful pentru a-și feri corpul de privirea lui, dorința de crimă citindu-i-se în ochi. Se uită în jur, sălbatic, după o armă, dar înainte să poată găsi ceva îndeajuns de greu și de ascuțit, o ridică în brațe și o aruncă înapoi în mijlocul patului. Se împotmoli neputincioasă în maldărul haotic creat de cearșaf și propriul păr, în timp ce el râdea în hohote. Până când reuși să iasă la lumină, el deja plecase. Cathy îndreptă o privire feroce spre ușa închisă a cabinei. Nimeni nu putea să o trateze ca pe o femeie ușoară și să scape basma curată! Se hotărî chiar acolo și atunci că Jonathan Hale va primi o lecție binemeritată. Avea în curând să afle că și-a găsit nașul!

Capitolul 3

Cathy fu lăsată să spumege singură timp de câteva ore. Ceea ce era o mișcare înțeleaptă din partea cuiva, se gândi ea posomorâtă, pentru că ar fi putut să-i scoată ochii cu bucurie primei persoane care îi ieșea în cale. Fără nici o excepție, toți erau niște hoți și niște ucigași nemiloși, iar căpitanul Jonathan Hale era cel mai rău dintre toți. Cât se va bucura să-l vadă în streang, cu trupul său lung răsucindu-se și zvârcolindu-se la capătul unei frânghii, cu fața lui

batjocoritoare albastră și umflată! Cathy zâmbi mai dulce decât o făcuse de zile întregi. Simplul gând o făcea să se simtă mai bine!

Of, ce n-ar da pentru un cuțit lung și ascuțit! L-ar purta cu ea tot timpul, ascuns în mâneca unei cămăși de noapte largi și data următoare când bruta ar încerca să o violeze, i l-ar înfige adânc în spate! Își imagină cu o plăcere nebună cum s-ar zvârcoli în agonie. Dar în cabină nu erau nici cuțite, nici alte arme evidente. Așa că scotoci fiecare colțișor după orice ar fi putut fi folosit drept armă. Când se opri în cele din urmă, epuizată, arsenalul ei nu era impresionant. Un sfeșnic greu din alamă era cea mai promițătoare armă din mica ei colecție. Îl înfipse sub saltea, astfel încât să-i fie la îndemână ca să-l poată folosi drept zdrobitor de capete. Oala de noapte din porțelan avea și ea potențial, dar se temea că dacă oala nu ar mai fi fost la vedere, răpitorul ei ar deveni fără îndoială suspicios. În ciuda josniciei lui, Cathy știa că bărbatul nu era nici pe departe prost.

Refuză categoric să se mai îmbrace cu vreuna dintre cămășile de noapte urâte. Dacă avea să poată împiedica asta, nimic din ce îi aparținea lui nu îi va mai atinge pielea din nou pentru tot restul vieții ei. În schimb, se înfășură ca o mumie într-o pătură și se instală într-unul dintre scaunele dure, așteptând. Mai devreme sau mai târziu, căpitanul Jonathan Hale va trebui să se întoarcă în cabina lui. Când urma s-o facă, Cathy voia să fie sigură că va face din venirea lui o ocazie memorabilă.

Însă Petersham fu cel care bătu primul la ușă. Cabina începea să se întunece pe măsură ce ultimele luminițe ale zilei se stingeau, iar pe Cathy începeau să o doară picioarele de la statul atât de mult timp în aceeași poziție. Dar era hotărâtă să nu fie prinsă nepregătită a doua oară. Înțepeni când auzi ciocănitul, apoi se relaxă. Dacă era ceva sigur în această lume care brusc devenise nebună era faptul că ticălosul arogant nu ar avea curtoazia să ciocăne înainte de a intra. Ar da cu siguranță buzna înăuntru!

– V-am adus supa, domnișoară, spuse Petersham când intră. Căpitanul a spus că nu v-ați simțit prea bine la prânz, dar este aproape ora șapte acum și aveți nevoie să mâncați ceva mai consistent. Acest rău de mare vă va lăsa slabă ca un pisoiaș dacă nu aveți grijă.

– Nu mai am rău de mare, Petersham, răspunse Cathy cu acreală, fără să se miște de pe scaun.

Petersham o privi pe ascuns când așeză cina pe masă, privirea lui surprinzându-i fața albă și părul ciufulit înainte de a băga în sfârșit de seamă corpul ei îmbrăcat în pătură. Era clar ce se întâmplase. Stăpânul Jon, care nu mai era împiedicat de furtună, își petrecuse dimineața bucurându-se de ceea ce considera pradă de război. Ei bine, bărbații au nevoile lor, după cum și el, Petersham, o știa foarte bine, dar pentru domnișoara Cathy era greu. Era foarte tânără, și el își punea viața rămășag că fusese fecioară.

– Vă simțiți bine, domnișoară? întrebă Petersham răgușit.

– Cu siguranță că mă simt bine, Petersham, izbucni Cathy, temându-se brusc că i-ar putea ghici cumva rușinea.

Ar fi murit pur și simplu dacă cineva ar fi aflat! Dar Petersham nu mai spuse nimic altceva. Aranjă masa în tăcere și plecă fără a se aventura să rostească vreun alt cuvânt.

Oftând, Cathy se mișcă, își trase scaunul până la masă și începu să mănânce. Fu surprinsă să constate că îi era foame, în ciuda traumei pe care o suferise.

Tocmai vâra în gură furculița cu ultima bucată de carne sărată când se auzi un alt ciocănit la ușă. Își miji ochii spre intrarea de stejar, cu teamă. Cine era de data asta?

– Da? întrebă ea cu precauție.

Petersham își băgă capul pe ușă și ea se relaxă.

– M-am gândit că v-ar face plăcere o baie fierbinte, domnișoară. Avem o cadă veche jos, în cală. De luni întregi n-a folosit-o nimeni. Dacă doriți, aș fi încântat să v-o aduc sus.

Cathy se gândi repede. O baie suna minunat, iar trupul ei maltratat îi poruncea să accepte. Dar dacă acesta ar fi fost un gest al căpitanului menit să-i ușureze ceea ce trecea drept conștiința lui, mai degrabă ar fi sărit peste bord. Nu va accepta nici o favoare din partea lui!

– A cui a fost ideea asta? întrebă ea brusc.

– Păi, a mea, domnișoară. A cui altcuiva să fi fost?

Acest lucru era atât de adevărat, că fu surprinsă cu un zâmbet crispat. Chiar îi trecuse prin minte că Jonathan Hale și-ar petrece timpul prețios făcându-și griji pentru confortul ei, mai ales acum

că obținuse ceea ce își dorise de la ea? Puțin probabil! Pentru el, ea era doar un corp neînsuflețit, fără gânduri sau sentimente.

– Mulțumesc, Petersham, mi-ar plăcea să fac o baie, răspunse ea.

Petersham râse, apoi închise ușa în urma lui. Cathy se lăsă pe spate în scaun, dintr-odată ușor rușinată de comportamentul ei de mai devreme. La urma urmei, ceea ce i se întâmplase nu prea putea fi pus pe seama lui Petersham. El nu îi arătase nimic altceva decât amabilitate de când fusese luată prizonieră.

De data aceasta, Cathy fu pregătită când auzi ciocănitul scurt. Când ușa se deschise drept răspuns la chemarea ei, Petersham intră, urmat îndeaproape de un marinar solid care trăgea o cadă mare și de altul care căra unul dintre cuferele ei mici.

– Hainele mele! exclamă Cathy cu bucurie.

– Căpitanul a dat permisiunea să aducem sus o parte din lucrurile dumneavoastră, domnișoară, spuse Petersham zâmbind la ea. Mi-am luat libertatea de a selecta cufărul cu ținuta dumneavoastră de noapte. Am făcut bine?

Simpla menționare a „căpitanului" fu suficientă pentru a o face pe Cathy să vadă roșu în fața ochilor, mai ales când era vorba de permisiune pentru ceva ce avea legătură cu ea, dar puțin câte puțin, deși într-un proces dureros, devenea din ce în ce mai înțeleaptă. Nu avea nici un sens să-și taie singură craca de sub picioare. Dacă l-ar instrui pe Petersham să ducă înapoi cufărul diavolului răutăcios, împreună cu mesajul că ar putea purta chiar el blestematele de haine, nu ar câștiga nimic altceva decât o clipă trecătoare de satisfacție. Mai bine profita acum de ce avea și aștepta momentul ei. După cum spunea Martha de multe ori, toate lucrurile bune li se întâmplă celor care așteaptă. Și Cathy era pregătită să aștepte oricât era necesar pentru răzbunarea ei.

– A fost foarte frumos din partea ta, Petersham, murmură ea, cu chipul ca o mască rece care-i ascundea gândurile. Apoi, când marinarii aduseră găleți cu apă aburindă și începură să umple cada, continuă: Petersham, legat de această seară, când mi-ai adus cina... Nu... nu mă simțeam în largul meu. Îmi pare rău dacă am fost nepoliticoasă.

Era prima dată în viața ei când Cathy își cerea scuze de la cineva pentru ceva și se simțea absurd de timidă. Dar zâmbetul strălucitor al lui Petersham fu răsplata ei.

– Nici o problemă, domnișoară. Toată lumea are câte o zi proastă din când în când.

Nici că se putea o minimizare mai mare a traumei ei, se gândi Cathy, dar nu spuse nimic. După ce marinarii umplură cada conform indicațiilor lui Petersham, cei trei o lăsară singură în cabină.

Primul lucru pe care îl făcu Cathy fu să ia unul dintre scaunele de lemn și să îl fixeze ferm în ușă. Cu toate că nu l-ar fi ținut pe Jon afară pentru mult timp, în cazul în care ar fi hotărât să intre, cel puțin avea să fie avertizată astfel încât să nu fie prinsă goală în cadă!

După ce rezolvă asta, merse spre cufărul ei mic și îl deschise cu drag. Doar vederea lucrurilor de acasă fu de-ajuns ca să i se umezească ochii. Ce n-ar da să o audă pe Martha cicălind-o sau pe tatăl ei urlând, așa cum făcea când nimic nu mergea după bunu-i plac! Își șterse cu fermitate o lacrimă stingheră de pe obraz. Plânsul făcea ca totul să pară mult mai rău.

Ridică grijulie micuța tavă de săpunuri parfumate și de parfumuri care erau aranjate perfect peste hainele ei. Stropi din belșug cu esență de trandafiri apa de baie, adulmecând cu plăcere norul de abur parfumat care i se înălță spre nări. Ridicând un săpun cu miros de trandafiri și o cârpă mică, păși în cadă. Senzația apei fierbinți care îi acoperea corpul când se scufundă în apă era o fericire pură. Își odihni capul pe marginea căzii, fără să se miște, desfătându-se la gândul că va fi în curând curată din nou, din cap până în picioare. După un moment de bucurie, începu să-și frece viguros brațele, picioarele și corpul, aproape zgâriindu-și pielea în zelul ei de a scăpa de atingerea lui Jon. În cele din urmă, își stropi fața până când obrajii îi deveniră roz și strălucitori. Singurul lucru care mai rămăsese de spălat era părul și, trăgând adânc aer în piept, își vârî capul sub apă. Mâinile ei se plimbară printre șuvițele lungi, umezindu-le bine și săpunindu-le.

Cathy își clătea părul, cu capul sub apă din nou, când se auzi mânerul ușii. Sunetul fu urmat îndeaproape de o înjurătură nerăbdătoare, apoi de un hârșâit strident când un umăr puternic

proptit de ușă împinse scaunul pe podeaua de scândură. Jon se strecură prin deschiderea pe care o făcuse, se uită cu prudență prin cabină, apoi zâmbi larg. Tot ce putea vedea din mica felină era o coamă de păr auriu-închis plutind pe apă și o pereche de umeri albi ca porțelanul. Se îndreptă fără zgomot spre marginea căzii. Fața ei, când ieșea la suprafață, ar fi trebuit să fie ceva de neratat!

În acel moment, Cathy se ridică să ia aer, iar Jon chicoti tare, admirând priveliștea amuzantă. Părul ei ud i se prelingea moale peste față și umeri, plutind în jurul ei în apă precum niște fire de alge marine. La auzul râsului său, ea înțepeni, ridicându-și mâinile pentru a-și îndepărta părul de pe ochi. Când reuși să vadă din nou, se uită cum Jon o privea de deasupra, iar pe chipul ei se întipări o grimasă de furie.

În timp ce ea își căută cuvintele, Jon se delectă cu studierea formelor ei delicate prin apă. „Foarte frumos", se gândi el apreciativ, admirând reacția obraznică a sânilor ei și curbura unduioasă a șoldurilor ei. „Foarte frumos." Un zâmbet leneș îi puse stăpânire pe gură, când, cu un strigăt nearticulat de furie pură, Cathy îi aruncă săpunul parfumat direct în cap. Îl lovi tare ca o piatră în colțul ochiului stâng. Jon se dădu înapoi, apăsând neîncrezător cu mâna locul rănit. Temperamentul său, deloc liniștit, începu să fiarbă și el. Dacă vulpița voia să joace dur, va avea el grijă să primească mai mult decât se aștepta!

– Ieși de-aici! țipă Cathy, recăpătându-și, în sfârșit, glasul.

În timp ce el încă încerca să-și găsească echilibrul, voi să sară din cadă, apucând frenetic de pătură ca să se înfășoare cu ea. Jon o prinse în timpul saltului, mâinile cuprinzându-i pielea alunecoasă a taliei. Oricât încercă ea să se răsucească și să se întoarcă, Cathy nu reuși să se elibereze când o împinse cu forță înapoi în apă.

– De ce ar trebui să o fac? La urma urmei, este cabina mea, spuse Jon tărăgănat, ținând-o ferm de umeri ca să nu se miște.

Doar privirea de oțel din ochii lui o avertiză că pășea pe un teren periculos. Însă Cathy era prea furioasă pentru a ține seama de vreun avertisment.

– Fac baie! țipă ea, încleștându-și pumnii în timp ce ochii lui se plimbau peste trupul ei, cu o apreciere plină de insolență.

– Văd asta.

Glasul lui admira, iar ochii îi erau în asentiment cu vocea. Mica voce din adâncul ei ar fi trebuit să o oprească, dar Cathy își continuă asaltul, indiferentă:

– Te urăsc! Ieși de-aici!

Când continuă să stea acolo precum un obiect imens și imobil, Cathy începu să dea cu piciorul și cu pumnii în apă, ca un copil într-un acces de furie. Gura lui Jon se încleștă când apa cu săpun îi stropi hainele uscate. Trecu în spatele ei atât de rapid, încât Cathy nu avu nici o șansă să se pregătească pentru ceea ce avea să se întâmple în continuare.

– Îți clăteai părul când te-am întrerupt atât de nepoliticos, cred, spuse el mieros. Lasă-mă să te ajut.

Cathy simți o mână mare apăsându-i capul și avu timp doar să ia o gură de aer înainte să fie vârâtă cu forța sub apă. Se foi și se răsuci, încercând cu disperare să iasă la suprafață, dar Jon o ținu acolo până când ea crezu că plămânii o să-i ia foc. Într-un final, îi dădu drumul, ridicându-și mâna în timp ce ea ieși la suprafață trăgând aer în piept cu lăcomie.

– Porcule! rosti Cathy pe nerăsuflate. Siluirea nu îți este suficientă? Sau îți îneci toate victimele după aceea?

– Nu pe toate, nu, îi spuse, așezându-se pe marginea căzii și jucându-se într-o doară cu firele umede de păr.

Cathy își trase șuvițele, furioasă, aruncându-i o privire crâncenă. El îi zâmbi ironic.

– Doar pe răsfățatele obraznice care au nevoie să afle cine este stăpânul.

– Stăpânul! țipă Cathy, cu o mândrie nemăsurată. Nu ești stăpânul meu și nu vei fi niciodată, animalule insuportabil!

– Păi, să știi că aici te înșeli, scumpa mea. Jon își miji ochii până când din ei nu mai rămăsese nimic altceva decât niște fante strălucitoare pe chipul lui întunecat. Sunt stăpânul tău din secunda în care ai păsit pe această navă. Dacă nu ți-ai dat încă seama de asta, atunci am fost prea al naibii de moale cu tine. Iar acesta este un defect pe care am de gând să-l remediez chiar acum.

Mâna lui fu pe capul ei din nou. Cathy nici măcar nu avu timp să tragă o gură de aer înainte de a o vârî înapoi sub apă. Ea alunecă și țâșni pe fundul căzii ca un țipar, reușind într-un final să se elibereze. O apucă din nou, în timp ce trăgea aer în plămâni

cu aviditate. Cathy îi prinse o mână, înfigându-și dinții în ea până ajunseră la os.

– Afurisito! strigă el, smulgându-și brațul.

Aceasta era șansa pe care Cathy o așteptase. Sări, aruncându-i în față cârpa săpunită. În timpul fracțiunii de secundă cât îi trebui să îndepărteze pânza, ea apucă pătura și fugi spre ușă. Mânerul se întoarse ușor sub mâna ei, dar blestemăția de ușă nu voia să se deschidă! Trase de ea cu disperare. Trebuia să se deschidă, trebuia!

– Este încuiată, mormăi Jon amenințător, din partea cealaltă a camerei.

Când Cathy se întoarse, îl văzu apropiindu-se, cu fața schimonosită de furie. Își înfășurase cârpa în jurul locului unde îl mușcase, dar sângele începuse deja să treacă prin țesătură. Cathy simți un triumf de moment. Oricare ar fi rezultatul acestei nopți, cel puțin nu scăpase fără nici o daună!

– Deci marele și curajosul pirat a trebuit să încuie ușa, nu? țipă la el cu imprudență, îndreptându-se spre colțul unde plasase strategic oala de noapte. Ce s-a întâmplat, căpitane? Îți era teamă că o biată femeie ți-ar putea veni de hac?

Jon se îndreptă încet spre ea, ochii lui promițându-i o pedeapsă dureroasă. Cathy era prea înfierbântată ca să bage de seamă sau să-i pese chiar dacă remarcase. Măcar se răzbuna și ea un pic pe el! Ajunse în colț și se aplecă să ia oala de noapte, îndreptând-o și aruncând-o înspre el atât de repede, încât Jon nici măcar nu avu timp să se ferească. Îl lovi direct în umăr, făcându-l să se clatine pe spate. Cathy își blestemă ținta proastă chiar în timp ce se întinse cu furie după o altă armă, de data aceasta cartea cu piese de teatru. Dacă ar fi suferit o asemenea lovitură la cap, nu ar mai fi reprezentat o amenințare la adresa ei!

– Până aici ți-a fost, diavole împielițat! urlă Jon făcând o săritură spre ea.

Cartea ricoșă inofensivă la contactul cu pieptul musculos. Înainte să poată lansa un alt proiectil, brațele lui o cuprinseră, strângând ca un boa constrictor până când de-abia mai putea să respire. Cathy îl lovi cu picioarele, îl zgârie, dar reuși doar să-și zdrelească picioarele goale de membrele lui dure. Unghiile avură mai mult succes, trasând dâre pe chipul lui înainte

ca bărbatul să-și dea capul pe spate, ca să nu mai poată ajunge la el. Luptă cu disperare în timp ce pe jumătate o târî, pe jumătate o cără de-a lungul camerei, urlând blesteme isterice la adresa lui. Nu păru impresionat de vocabularul ei. Cathy țipă cu toată puterea când îi smulse pătura de pe ea, lăsând-o complet goală în brațele lui. Cu dinții la vedere și unghiile amenințătoare, se îndreptă spre el, dar lovi doar aerul când el o răsuci fără efort. Înainte să-și dea seama de ce se întâmpla, el stătea pe unul dintre scaunele din lemn, cu ea răsturnată, agitându-se furioasă în poala lui, părul ei lung și ud atingând podeaua, iar posteriorul ei zvârcolindu-se rușinos.

– Cred că e timpul să înveți câteva maniere, milady, mârâi Jon și îi plesni o palmă dură peste posteriorul care nu-și găsea locul.

Cathy icni când mâna își găsi ținta cu toată forța unui bici, apoi țipă când o pălmui din nou și din nou. Nu trecu mult și începu să plângă cu sughițuri.

– Dă-mi drumul, porc infect! reuși să îngaime cu o sfidare demnă de laudă, dar mâna lui plesnindu-i tare fesele îi refuză chiar și acea mică urmă de mândrie.

– De acum, ai să faci exact ce îți spun eu, ne-am înțeles? întrebă el încruntat, cu palma planând peste pielea sensibilă.

Cathy nu spuse nimic. Mâna se opri usturător pe fundul ei, după o palmă răsunătoare. Da? întrebă el din nou.

– Da! țipă Cathy furioasă, condamnându-l în gând la toate torturile iadului.

Îl va face să-i pară rău pentru toate umilințele la care o supusese! Avea mândria ei și urma să-l vadă mort la picioarele ei chiar dacă avea să fie ultimul lucru pe care să-l facă vreodată!

– Cine e stăpânul tău? continuă el. Cathy ezită. Nu putea, pur și simplu nu putea să-i ofere acea satisfacție. Jon o lovi din nou, mai tare decât înainte, iar Cathy țipă de durere și umilință. Aștept, spuse el amenințător.

– Of, tu ești, ticălosule! țipă Cathy recunoscând și pregătindu-se, căci era sigură că o va bate chiar și mai tare pentru ceea ce spusese.

Dar, spre surprinderea ei, o lăsă să plece, împingând-o din poala lui cu dispreț, în timp ce se ridică.

– Ai grijă să nu uiți de asta, mormăi el și merse să culeagă oala de noapte de lângă ușă. Când o ridică, văzu că se spărsese pe jumătate. O privi încruntat, apoi se întoarse să inspecteze ravagiile din cabină. Apa forma un lac în jurul căzii pe jumătate goale, iar săpunul alunecase sub masă. Pătura era umedă și forma o grămadă udă colorată în apropierea patului. Cathy se ghemuise pe podea unde o împinsese, cu genunchii în față și cu brațele înfășurate în jurul lor pentru a-și feri trupul de privirea lui. Ochii îi străluceau cu ură când îi îndreptă spre el. Jon zâmbi amenințător la priveliștea sălbatică. Pentru numele lui Dumnezeu, era timpul ca vulpea asta să fie îmblânzită!

– Ridică-te! mârâi el.

Cathy se încruntă la el.

– Nu vreau! îi răspunse.

– Am spus să te ridici! urlă Jon cu o voce asemenea unui bici.

Cathy se încruntă la el, pregătită să-l sfideze în continuare, dar ceea ce văzu pe chipul lui o descurajă. Părea gata să o sugrume dacă nu îl asculta.

– Nu pot. Nu am nimic pe mine, murmură ea posacă, neîndrăznind să-l contrazică în mod deschis.

– Dacă nu faci ce îți spun chiar acum, te voi face să îți pară foarte, foarte rău. Și asta e o promisiune.

Vocea lui era înșelător de calmă, dar Cathy văzu un mușchi tresărindu-i furios în colțul gurii. În timp ce se uita la el, făcu un pas spre ea. Cathy se ridică în grabă în picioare. Bătăuș arogant! Știau amândoi că acum nu mai avea de ales decât să i se supună. Dar mai târziu, își promise ei înseși, mai târziu, va plăti cu sânge pentru fiecare umilință pe care o obliga s-o îndure!

În timp ce se ridică tremurând, el se uită la ea cu nesaț, ochii îndrăzneți dezgolind-o și de ultima rămășiță de respect de sine. Obrajii i se îmbujorară când încercă să-și ascundă corpul de examinarea lui atentă folosindu-și părul lung până la șolduri. Șuvițele umede erau extrem de nepotrivite pentru scopul ei. Aceasta era doar o altă formă de siluire, se gândi Cathy, furioasă, în timp ce ochii lui cercetau și zăboveau asupra trupului ei. Mândria înnăscută îi ținu bărbia sus, cu gura strâns închisă. Refuză să-i ofere satisfacția de a o vedea înjosindu-se.

Jon nu se pripi, permițându-le ochilor săi să-i mângâie minunații sâni tremurători, coapsele lungi de fildeș și triunghiul ademenitor cu păr roșcat dintre ele. Aproape fără tragere de inimă, conștientiză fiorul fierbinte din vintre. Vrăjitoarea asta mică era foarte frumoasă, trebui să recunoască. Va trebui să fie cu băgare de seamă, sau i se va vârî pe sub piele. Deja îl putea enerva mai tare decât oricare altă femeie întâlnise vreodată, și asta era un semn rău.

Nu era o vorbă care spunea să fii atent ce-ți dorești pentru că ai putea obține chiar asta? Ei bine, își dorise să îmblânzească mica scorpie de prima dată de când dăduse cu ochii de ea. Acum o făcuse și nu se dovedise a fi așa cum se așteptase. Era prea moale, prea minunată, extrem de feminină în ciuda firii ei aprinse. Deja un junghi neobișnuit de remușcare începu să-l roadă când văzu vânătăile care începeau să se înnegrească pe pielea ei albă. Cu o înjurătură șoptită, se depărtă de ea, pornind spre ușă și deschizând-o la perete.

– Petersham! strigă el. Apoi, peste umăr către Cathy, adăugă pe un ton mai liniștit: Acoperă-te.

Cathy apucă pătura umedă de pe podea, înfășurând-o în jurul ei mulțumită până când putea să își ia capotul din cufăr. Jon o privi posomorât traversând camera ca să scotocească prin lucrurile ei. Ochii lui nu o părăsiră nici o clipă, privind cum renunță la pătură, cu spatele la el, pentru a-și trage pe ea țesătura albastră subțire. Dacă s-ar fi uitat, Cathy l-ar fi văzut tresărind la vederea semnelor livide care îi marcau carnea moale de pe fese și partea din spate a coapselor.

Când Petersham ajunse grăbit la ușă, Cathy era deja acoperită respectabil și stătea în picioare, lângă cușetă. Posteriorul o durea prea tare ca să se poată așeza. Petersham se uită la ea în trecere, făcând ochii mari când văzu urmele de lacrimi de pe obrajii ei. Grăbit, își îndreptă atenția înapoi spre căpitan.

– Domnule?

– Mai adu niște apă fierbinte. Simt și eu nevoia să fac o baie.

– Da, domnule!

Petersham se îndepărtă cu promptitudine pentru a îndeplini ordinele, știind că aceasta era atitudinea potrivită atunci când stăpânul Jon arăta în felul acela. Căpitanul avea

un temperament care putea rivaliza cu al diavolului când era provocat. Petersham doar spera ca domnișoara Cathy să nu fi avut proasta inspirație să pună paie pe foc. Deși, după câte se părea, o făcuse, și nimeni nu putea face nimic ca să o salveze de consecințele acțiunilor sale.

Cathy își freca în tăcere părul ud cu un prosop, când Petersham aduse mai multă apă pentru a umple cada. Jon era la fel de retras. Petersham, mutându-și privirea de la chipul îndârjit al căpitanului la poziția supusă a domnișoarei Cathy, înțelese că se cuvenea să nu-și dea drumul la gură. Își făcu de lucru ștergând balta care se mărise, acoperind jumătate din podea. Când Jon îi făcu semn din cap să plece, ieși cu o ușurare evidentă.

Jon încă nu spunea nimic. Cathy aproape că își dorea să tune și să fulgere la adresa ei. Tăcerea era mai tulburătoare decât orice ar fi putut face. După cum probabil își dădea și el seama, își spuse ea iritată când îl privi cu colțul ochiului dezbrăcându-se.

Gol, era o priveliște minunată. Mușchii i se încordară acoperiți de pielea lucioasă precum a unei pisici sălbatice. Părul îi acoperea pieptul într-o blană deasă neagră, rărindu-se pe abdomenul plat, într-un traseu îngust care se îngroșa din nou când ajungea la masculinitatea înfloritoare. Lumina slabă a lumânării îi arunca umbre pe chip, făcându-l să pară sinistru, aproape diabolic. Arăta aproape nefiresc de înalt, puternic și masculin. Cathy se cutremură, apoi roși când el se uită cu nonșalanță în direcția ei, ochii lor întâlnindu-se într-un salut scurt, zeflemitor. Stânjenită că fusese prinsă uitându-se la el, se întoarse în grabă.

– Spală-mă pe spate.

Tonul rigid o scoase din reverie și îl observă pe Jon în cadă, arătând ușor ridicol cu apa clipocindu-i în jurul taliei. Dacă nu s-ar fi simțit atât de obosită, atât de îndurerată și de profund umilită, ar fi zâmbit la vederea trupului său mare chircit în cada de porțelan delicată. În starea în care era, de-abia putu să își înăbușe lacrimile.

– Am spus să-mi speli spatele.

Comanda fusese un mârâit de data aceasta. Cathy se uită la el, nevenindu-i să creadă. Doar nu vorbea serios! Doar nu se aștepta ca ea...

– La naiba...! urlă Jon.

Cathy sări degrabă în picioare.

– Da, stăpâne, spuse ea cu amărăciune, mergând spre locul unde era așteptată.

Jon îi înmână în tăcere săpunul și ea trecu în spatele lui, mușcându-și buza. Ce n-ar fi dat să aibă un cuțit acum, se gândi ea, înveninată, cu ochii în jos, la spatele lat. Mușchii gâtului său se încordară brusc, de parcă s-ar fi așteptat să fie atacat, iar buzele lui Cathy zvâcniră. Pesemne că era în stare să citească și gândurile, și cine mai știa și ce altceva. Dar nu era nevoie să-și facă griji, nu exista nici un pericol iminent. Ar fi fost mult mai tentată dacă spatele ei dureros nu i-ar fi amintit de consecințele unui act la fel de violent.

– Ce mai aștepți? mârâi Jon peste umăr.

Cathy își trase în sus mânecile lungi ale halatului și se aplecă să îndeplinească sarcina. Umerii îi tremurau ușor când începu să frece săpunul de marginile lor dure, dar în rest rămase nemișcat în timp ce ea îi frecționă în grabă spatele. Pielea lui era fină ca mătasea sub degetele ei și strălucea cu putere. Își dorea cu ardoare să își înfigă unghiile ascuțite și să traseze brazde lungi pe spatele lui ca să se răzbune pentru modul în care se folosise de ea, dar rațiunea o opri. În urma unui astfel de gest, s-ar fi ales doar cu și mai multe probleme. Scrâșnind din dinți, Cathy termină treaba cu o eficiență demnă de invidiat, oftând ușurată când el își îndreptă spatele.

– Altceva mai doriți, stăpâne?

Cathy nu se putu abține să nu accentueze ironic ultimul cuvânt. Tocmai dădea să se ridice de jos, când mâna lui Jon ieși din apă pentru a o prinde de încheietură.

– Ai putea să speli și restul, dacă ești atât de nerăbdătoare.

Mușchiul furios îi tresălta din nou în colțul gurii. O trase după cadă până când fata ajunse într-un loc în care putea s-o vadă. Cathy rămase țintuită locului, îngrozită de impasul în care o condusese gura ei nechibzuită. Doar nu se aștepta să-l spele peste tot! Nici că exista ceva mai umilitor de-atât!

– Nu vreau! murmură Cathy, apoi tresări când mâna lui se strânse ca o menghină în jurul încheieturii ei.

– Vei face exact cum îți spun, fata mea. Hai, la treabă!

Se întinse pe spate pentru a-i permite accesul la pieptul său, eliberându-i mâna.

Cathy făcu o mișcare rapidă, de parcă ar fi vrut să facă un salt în lateral. El o privi amenințător.

– Dacă mă faci să ies din cada asta și să vin după tine, vei regreta. Vocea lui era inexpresivă, ceea ce o făcea cu atât mai convingătoare. Trebuia să facă exact ce îi spusese, și amândoi o știau. Mai bine să treacă la treabă și să termine odată cu asta.

Cathy se aplecă fără tragere de inimă peste cadă, udând săpunul și apoi trecându-l cu mișcări lente peste pieptul lui Jon. Părul de pe corpul lui se încreți la mângâierea ei, asprimea lui zgâriindu-i degetele delicate. Cathy simți o tentație bruscă, aproape irezistibilă de a da drumul săpunului și de a-și plimba mâinile peste blana întunecată. Șocată de senzațiile ei, făcu exact opusul, lăsând săpunul să-l spele în timp ce ea îl atingea cât mai puțin. Știa prea bine că Jon era conștient de trucul ei, dar nu spuse nimic, închizând ochii și relaxându-se în timp ce ea își îndeplinea sarcina. Termină cu pieptul în grabă, apoi îl stropi cu apă, clătindu-l de săpun, și se ridică în picioare. El deschise un ochi, privind-o gânditor.

– Termină ce ai început.

Cathy privi involuntar în jos, la corpul său lung, vizibil clar prin apă. Era deja întărit de dorință! Nu o putea face! Pur și simplu nu putea!

– N... nu pot! murmură cu disperare când el își îngustă privirea de furie.

– Nu poți? repetă încet, întrebător, ca și cum i-ar fi analizat spusele.

– Nu mă obliga, șopti ea, pe un ton umil, disprețuindu-se pentru slăbiciunea ei, dar fiind incapabilă să se abțină.

Jon se uită la ea un moment lung. Buzele îi tremurau, și acei ochi frumoși se umplură de lacrimi. El își aminti brusc de momentul în care sărise cu cea mai bună mânză a lui peste un gard, după ce animalul încercase la început să-l refuze. Apoi își prinsese copita în bara de sus, căzuse și își rupsese un picior din față. Ochii ei avuseseră aceeași expresie de rugăminte copleșitoare cum avea Cathy acum.

– Du-te în pat, îi spuse el brusc, surprinzându-se chiar și pe el însuși și îndreptându-se pentru a-și termina baia cu o expresie crispată.

Cathy făcu întocmai, ghemuindu-se sub pături în pat, lângă perete. Era prea deznădăjduită ca măcar să se gândească să scoată sfeșnicul care se afla încă sub saltea. La ce îl putea folosi? I-l va lua pur și simplu și o va pedepsi pentru că încercase. Lacrimile îi alunecară pe obraji și umeziră perna. Întotdeauna fusese înconjurată de oameni care o iubeau și țineau la ea. Pentru acest bărbat, ea nu reprezenta nimic mai mult decât un obiect pe care să-l folosească drept... oală de noapte! Cathy își înăbuși un suspin. De ce trebuise să i se întâmple asta tocmai ei? Ce făcuse să merite o astfel de soartă?

Începeni când Jon suflă în lumânare, ghemuindu-se cât mai aproape de perete. Se vârî în pat lângă ea, iar ea se făcu mică la senzația trupului său gol și tare așezându-se pe saltea. Își întinse mâna spre ea, iar ea scoase un geamăt ușor, plin de suferință. Cu siguranță nu voia să o forțeze să treacă prin acel act murdar din nou, nu? Oare bărbații puteau să o facă de mai multe ori pe zi? Nu știa. Nu avusese niciodată nimic de-a face cu partea aceea mai întunecată a unui bărbat până atunci.

Mâna lui o prinse de talie, trăgând-o spre corpul lui dur. Cathy încercă să se elibereze, dar eforturile ei fură zadarnice. O trase fără efort lângă el. Se luptă fără forță când mâinile lui se plimbară peste ea, dornice, mângâind-o.

– Eu... noi... nu poți! protestă ea în cele din urmă într-o șoaptă tânguitoare. Nu de două ori într-o zi!

Putu doar să observe cum gura dură i se arcui într-un zâmbet.

– Chiar și de mai multe ori, nevinovată mică, dacă am ceva de spus în privința asta, îi spuse la ureche, punându-și buzele pe pielea moale a gâtului ei și dezmierdând-o încet, cu limba. Cathy se înfioră. Știa unde avea să se ajungă și nu credea că mai putea suporta din nou suferința, atât de curând. Dar nu avea de ales. Era prizoniera lui, iar el putea s-o siluiască până și-ar fi dat duhul dacă asta voia. Nimeni nu avea să-l oprească.

Lacrimi proaspete îi invadară obrajii la acest gând, și se îndepărtă ușor. O prinse de coapse să o tragă înapoi spre el. Când mâna îi acoperi pielea sensibilă, Cathy scânci, îndurerată.

– La naiba! murmură Jon îndepărtând-o.

În următoarea clipă fu în picioare lângă pat, aprinzând lumânarea. Cathy se uita la el cu ochii larg deschiși, când se întoarse

cu spatele la ea. Era supărat pentru împotrivirea ei? Doar nu se aștepta să se topească pur și simplu în brațele lui!

– Întoarce-te, îi ordonă el aspru.

Cathy își simți gura uscându-i-se brusc. Voia să o bată din nou. „O, Doamne, te rog, nu!" Pielea ei era umflată de la loviturile lui de mai devreme, și de această dată avea să fie chiar mai rău.

– Te... te... rog să nu mă lovești, șopti ea sacadat, fără să dea de înțeles că i-ar asculta ordinul.

Lui Jon i se tăie brusc răsuflarea când îi văzu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Nu o să te rănesc, îi promise ferm, rotind-o în ciuda efortului ei ușor de a se opune.

Cathy se cutremură când simți că îi ridică poalele halatului, dar rămase nemișcată în continuare, cât el o examină. Era prea puternic ca să lupte cu el, mult mai puternic decât ea, iar ea era și prea obosită! Va trebui să îndure orice plănuise pentru ea. Nu putea fi mai rău decât ceea ce îi făcuse deja!

Jon se uită în jos la formele delicate pe care le rănise atât de respingător și se disprețui. Indiferent de ceea ce făcuse ca să-l provoace, nu meritase asta! Pielea de fildeș de pe posteriorul și de pe coapsele ei era fierbinte și roșie, din loc în loc presărată cu semne galbene care se înnegreau rapid. Trebuie să doară al naibii de tare! Se îndepărtă brusc să scotocească într-unul dintre cuferele lui, apoi, câteva secunde mai târziu, se ridică și aduse o trusă de prim ajutor. Se simțea cel mai mare ticălos nespânzurat când se așeză lângă ea, pe pat. Nu se mișcă și nici nu scânci când el începu să o ungă cu un unguent vindecător pe porțiunile de piele care ardeau.

Degetele lui lungi o mângâiară până când alifia îi intră în piele. Cathy încercă să nu tresară, îngrozită de intimitatea atingerii lui. Mâinile lui pe ea erau mai rele decât durerea, se gândi. Că tocmai *ea*, domnișoara încăpățânată, răsfățată, obișnuită cu toată atenția și tot luxul putuse să fie adusă într-o stare atât de deplorabilă era de necrezut. Cu toate acestea, se întâmplase.

– E mai bine? întrebă el încet după câteva minute.

Cathy vru să țipe la el, dar asta ar fi presupus un efort mult prea mare. Încuviință din cap, fără chef.

– Te învinețești ușor, continuă el pe un ton ușor acuzator, de parcă semnele de pe pielea ei ar fi fost cumva din vina ei.

Cathy nu răspunse nimic. După o clipă, el continuă brusc:

– Cred că te gândești că, dacă te bosumfli suficient, am să-mi cer iertare.

Să-și ceară iertare! Cathy își înăbuși o dorință nebună de a chicoti. Doar nu credea că trei cuvinte mititele o vor face să uite totul. Cu toate acestea, se gândi ea, ar însemna ceva. Primul pas pe drumul de spășire pentru ticălosul arogant!

– Nu-ți face griji. Știu mai bine decât să mă aștept la așa ceva din partea ta, reuși să spună cu amărăciune, apoi tremură când auzi scrâșnetul ascuțit al maxilarului său încleștându-se.

Jon o văzu tremurând și se blestemă. Nu voise să-i facă rău, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ea era în stare să pună la încercare și răbdarea unui sfânt, cu atât mai puțin a cuiva atât de iute la mânie. Oricum, de unde să fi știut că se învinețea atât de ușor?! Suflă ușor în lumânare și se întoarse în pat, întinzându-se pe spate fără să încerce s-o atingă.

– Bine, îmi pare rău, spuse el rigid, după un moment lung.

Scuzele ca din senin o surprinseră pe Cathy. Chiar nu se așteptase să-și ceară iertare. Avea cumva cum să aducă remușcările lui în avantajul ei? Poate că dacă pretindea că-l iartă...

– Hm, cum? întrebă ea cu precauție.

– La naiba, am spus că îmi pare rău.

Cuvintele îi ieșiră printre dinți. Cathy aproape că zâmbi. Era evident că îi era greu să recunoască. Dacă putea să smulgă scuze de la el, probabil că era doar o chestiune de timp până când urma să-l aibă exact acolo unde îl voia: târându-se la picioarele *ei*. Nu că asta ar fi satisfăcut-o. Nimic nu avea s-o facă până când nu-l vedea mort!

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, știi și tu, îi spuse de parcă ar fi trebuit să-și justifice acțiunile.

– Mi-am făcut-o cu mâna mea? icni Cathy, uitând de planul ei de a fi drăgălaș de iertătoare. Cum poți să spui asta? Cu siguranță nu am făcut nimic ca să fiu siluită!

– Nu a fost siluire, și tu o știi la fel de bine ca și mine, spuse Jon dur, ridicând-se într-un cot și înclinându-se să se uite atent la chipul ei.

– Nu a fost siluire!

– Și tu ai vrut. De unde vin eu, dacă doamna este dispusă, nu e vorba de viol.

– Dispusă! Cu siguranță, nu am fost dispusă! M-ai forțat! Nu am avut de ales!

– Recunosc că te-aș fi forțat dacă ar fi trebuit. Dar după cum s-a întâmplat, nu am făcut-o. De prima dată când te-am sărutat, la bordul lui *Anna Greer,* am știut că ești a mea și că te voi avea. Ești o femeie foarte pasională și dulce, sau cel puțin vei fi după ce vei învăța un pic mai mult cum stă treaba!

– Bestie! țipă Cathy, ridicându-se în capul oaselor când cuvintele lui atinseră un punct sensibil. Am detestat tot ce mi-ai făcut! Urăsc să mă atingi! Te urăsc și punct! M-ai siluit, ticălos nemernic, iar acum încerci să-ți ușurezi conștiința spunând că eu am vrut!

– Nu-i așa? murmură provocator.

– Nu! sări Cathy indignată.

– Să-ți dovedesc contrariul? întrebă el, cu vocea moale în timp ce un braț dur i se încolăci în jurul taliei și o trase înapoi în pat.

– Dar tu... nu poți! Ți-ai cerut iertare! Cum poți să faci același lucru iar, când îți pare rău pentru prima dată?

– M-ai înțeles greșit, scumpo. Mi-am cerut scuze că te-am plesnit, oricât de mult ai fi meritat-o. Nu am regretat nici o clipă că ți-am luat ceea ce ardeai cu nerăbdare să-mi dai.

– Dă-mi drumul, porc mincinos! se năpusti Cathy. Nu-ți trece prin capul ăla încrezut că te disprețuiesc? Am spus să-mi dai drumul!

Vocea ei deveni ascuțită când o trase lângă el.

– Nu te speria, scumpo. Ți-am spus că data viitoare va fi mai bine. De data asta nu te va durea chiar deloc dacă ai să te relaxezi și ai să mă lași pe mine să...

Vocea lui se stinse când își îngropă gura în valea catifelată cu parfum de trandafiri dintre sânii ei.

– Nu te voi lăsa niciodată să faci nimic! rosti Cathy într-o șoaptă strangulată, trăgând cu înverșunare de părul lui negru. Orice vrei de la mine va trebui să iei cu forța! Va trebui să mă siluiești din nou și din nou și din nou, și tot nu voi ceda! Te urăsc, ascultă la mine, și voi muri înainte să mă supun ție!

– Mă îndoiesc, fetițo. Poate doar dacă ai de gând să o faci extrem de repede.

Aceste cuvinte fură șoptite cu buzele lipite de curbura pieptului ei când Jon se întinse să-i țină mâinile. Cathy se încovoie și se agită când el se înfruptă pe îndelete din primul vârf întărit și apoi din celălalt. Dorințe stranii îi săgetară corpul la apăsarea gurii lui dure, dar Cathy se împotrivi dorinței tentante de a se preda. De data aceasta, știa unde avea să se ajungă. Experimentase durerea ascuțită când se simțise de parcă era tăiată pe din două. O, Doamne, nu mai putea suporta asta încă odată! Nu putea...

Stătea întins pe partea lui, cu fața spre ea, având grijă să nu o întoarcă pe spatele plin de vânătăi, ținând-o strâns la pieptul său musculos. Cu o mână îi scoase halatul de pe ea. Când ajunse la fel de goală ca și el, își duse brațul spre ea, luându-i piciorul și ridicându-i-l peste talia lui. Cathy se zvârcoli cu frenezie, îngrozită de această nouă umilință, dar fără nici un rezultat. Vru să țipe, să plângă, să implore să o scutească de această tortură nouă, dar gura lui era peste a ei, înăbușindu-i țipetele, sufocând-o. Îi simți bărbăția între picioare și se încordă așteptând durerea despre care era sigură că avea să urmeze. Spre surprinderea ei, nu simți nici o durere, ci doar o plenitudine fierbinte și blândă când alunecă în interiorul ei. Icni la senzația ciudată, dar nu de la durere. Era bine...

– Ți-am spus că data viitoare va fi mai bine, îi murmură îngâmfat în ureche.

Cathy își dori ca furia aceea familiară dezlănțuită să-i inunde venele. În schimb, simți doar slăbiciune și moleșeală când el se mișcă ușor în interiorul ei. Gemu simțind plăcerea neașteptată, împreunându-și brațele în jurul gâtului său din proprie inițiativă.

– Ah, Cathy, îl auzi vag gemând din negura în care era pierdută, dar era prea prinsă de propria reacție ca să se mai gândească la ce simțea el.

Mișcările lui o purtau pe un nor rotitor, și era prea slăbită să li se împotrivească. Tot ceea ce voia era să se apropie și mai mult și mai mult de acest trup dur și cald. Începu să se miște odată cu el, trupul ei neexperimentat frecându-se seducător de el. El se mișcă mai repede și mai tare, gemând, iar Cathy îl trase spre ea de parcă nu l-ar mai fi lăsat niciodată să plece. Apoi, cu o ultimă

împingere puternică, se sfârși totul. Cathy reveni la realitate când îl văzu întins lângă ea, cu o mână cuprinzându-i sânul și respirându-i neregulat în ureche. Își puse piciorul peste el, ca de încercare. Sigur nu asta era tot! Se simțea pe punctul de a... face ceva important! Ce se întâmplase?

– Jon? șopti ea șovăind.

– Aham, deci acum sunt Jon, nu? Parcă mă urai și mă disprețuiai? Putea doar să distingă arcuirea ironică a gurii lui. Asta nu face decât să arate cât de capricioase sunt femeile.

– Of, tu... icni Cathy, depărtându-se și întorcându-se cu spatele la el.

Reușise să o umilească din nou. „Dar așteaptă tu", se gândi ea, fumegând. „Așteaptă, căpitanul meu pirat înflăcărat. Îți vei primi pedeapsa binemeritată, și în scurtă vreme."

Exact când își duse gândul la bun sfârșit, brațele lui Jon o cuprinseră, trăgând-o înapoi la pieptul lui, astfel încât fu cuibărită lângă corpul lui cald. Capul i se odihni confortabil pe brațul lui.

– Dormi, vulpe mică, îi șopti el, sărutându-i ușor părul. I se păru că îi văzuse dinții strălucitori când adăugă încet: Cât mai ai ocazia.

Capitolul 4

Jon se trezi în dimineața următoare simțindu-se mai plin de viață decât se simțise de luni întregi. Se întinse, căscă, iar mișcarea îl aduse lângă corpul firav, ghemuit într-o minge mică pe partea cealaltă a patului. Chiar și în somn, se gândi el crispat, stătea cât mai departe de el posibil. Dar va schimba asta, își promise sieși. Va veni ziua când va tânji după trupul lui la fel de mult cum tânjea și el după al ei. Și tânjea chiar al naibii de tare, trebuia să recunoască. Chiar și acum, știind că îl așteptau marea și nava lui, trebui să se abțină cu îndârjire să nu o rostogolească pe spatele ei mic și să-și astâmpere pofta între coapsele ei. Jon rânji. Pesemne că îmbătrânea. Auzise mereu că atunci când bărbații se apropie de vârsta mijlocie nutresc dorințe față de fete atât de tinere încât

să le poată fi fiice. Dar dacă ceea ce simțea era tipic pentru vârsta *mijlocie*, atunci așa să fie. Căci, până acum, era fantastic!

Își vârî mâna sub pături, dar o trase înapoi înainte de a ajunge la țintă. Gata cu asta! Avea o navă de condus. Oamenii lui vor gândi că s-a înmuiat, lenevind în pat până când soarele era de-o suliță pe cer. Era prima dată când dormise până după răsărit de când pornise prima oară pe mare, pe când era un băiețandru de 16 ani. La gândul acesta, se încruntă un pic. Femeile fuseseră dintotdeauna ruina multor bărbați. Va trebui să fie cu băgare de seamă ca fascinația pentru trupul vulpiței să nu-i scape de sub control. Nu că ar fi fost probabil, se asigură el. Avusese în pat multe femei, cele mai multe dintre ele fermecătoare și toate mult mai experimentate în satisfacerea un bărbat decât copila de lângă el. Dacă era mai blând cu ea decât cu celelalte... ei bine, se datora faptului că era mai tânără și mai sensibilă. Vina fără precedent pe care o simțise după ce îi învinețise pielea delicioasă era cât se poate de firească. La urma urmei, problema putea interfera cu satisfacția lui, și despre asta era vorba aici! Curând avea să ajungă în Cadiz, unde o anumită văduvă veselă îl aștepta, și și-o va scoate pe mica scorpie din minte o dată pentru totdeauna. Exact ca atunci când bei prea mult whisky, și pentru atracția sexuală intensă este valabilă zicala cui pe cui se scoate. Și orice cui era bine-venit.

Se auzi o bătaie discretă în ușa cabinei și Jon sări din pat. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie prins visând cu ochii deschiși întins pe spate, ca un puști îndrăgostit până peste cap. Își trase repede pe el pantalonii, încheindu-și nasturii și punându-și cămașa, înainte de a spune brusc:

– Ce s-a întâmplat?

Ușa se deschise câțiva centimetri, și Harry își strecură capul înăuntru. Ochii i se bulbucară când îl văzu pe Jon încruntându-se, cu părul ciufulit și, în mod evident, tocmai ridicat din pat. Văzând figura uimită a lui Harry, încruntătura lui Jon se adânci.

– Ei bine? se răsti el.

– Îmi pare rău, căpitane, spuse Harry în grabă, de-abia reușind să-și ascundă rânjetul. Echipajul începuse să-și facă griji pentru dumneavoastră. Unii dintre ei au auzit tot tărăboiul din noaptea

trecută de-aici și... ăăă... ei bine, au crezut că poate v-a venit de hac când nu ați venit pe punte în această dimineață, domnule.

– Foarte amuzant, spuse Jon acru. Poți să spui oricui e interesat că încă mai respir. Și dacă nu-ți ștergi rânjetul ăla al naibii de tâmpit de pe față, în curând s-ar putea să nu mai ai ocazia s-o faci.

– Da, să trăiți, căpitane, domnule! Harry rânjea fără să se ascundă când se dădu înapoi. Apoi făcu o pauză. O, ăăă, apropo, căpitane, ai un ochi vânăt pe cinste!

– Ieși! urlă Jon.

Harry bătu repede în retragere.

– S-a întâmplat ceva? spuse Cathy trezindu-se din cauza țipătului furios al lui Jon și încercă să se ridice în capul oaselor.

Jon se întoarse încruntat în direcția ei. Cu părul ei lung auriu căzând în valuri strălucitoare în jurul goliciunii ei și cu ochii de safir mari cât cepele, era extraordinar de frumoasă. Îi fu de-ajuns să vadă movilele moi ale sânilor ei, aproape complet expuși deasupra păturii, și sângele începu să i se înfierbânte. Dumnezeule, cât o dorea! Îl dureau mușchii de dorință. Jon își dădu brusc seama că ar fi mai bine să ia măsuri să scape de ea cât mai repede. Dacă nu o făcea, se putea trezi pe cap cu o adevărată problemă.

– Nu. Culcă-te la loc, îi răspunse scurt la întrebare, supărat că avea puterea de a-l tulbura.

Noaptea trecută chiar îl adusese în punctul de a-i spune – de parcă era vreun băiețandru îndrăgostit până peste cap –, că îi părea rău că o plesnise, când ea meritase cu vârf și îndesat fiecare palmă! Poate că arțăgoasa chiar era vrăjitoare, așa cum îi spusese el. Nu era imposibil. La urma urmei, doar existau vrăji, iar el începea să creadă că avea toate simptomele unui om urmărit de diavol.

– La ce te holbezi? întrebă el bătăios, văzând că ochii ei albaștri se măriră încă și mai mult când se îndreptară spre el.

– Fa... fața ta, șopti ea, colțurile gurii ei contractându-se într-un zâmbet tremurând.

– Ce naiba e așa de amuzant la fața mea?

Jon se întoarse să caute oglinda mică pe care o folosea pentru a se rade. Acum că stătu să se gândească, Harry pomenise ceva de un ochi vânăt. Își atinse ochiul stâng ca să verifice. Simțea

o oarecare durere. Dar mai avusese parte de ochi învinețiți înainte și nu fusese mare scofală. Pielea lui era atât de tăbăcită de la soare și de la briza mării, că era nevoie de o lovitură puternică să o învinețească.

Jon găsi oglinda și se uită la reflecția lui. Imaginea îl îngrozi. Arăta ca singurul care încasase pumnii într-o încăierare de douăzeci de bărbați în cine știe ce bar! Ochii lui erau încercuiți de umbre vinețiii presărate cu nuanțe timide de un galben-verde bolnăvicios. Trei zgârieturi lungi îi împodobeau obrazul. Și acum, că se gândea la asta, mâna îi zvâcnea în locul de unde îl mușcase netrebnica mică. Până și umărul îl durea! Îi aruncă o privire întunecată lui Cathy, care încerca fără prea mare succes să-și înfrâneze bucuria.

– Deci, crezi că e amuzant, nu-i așa, domnișoară? mârâi el, înaintând spre ea amenințător.

Cathy țipă și încercă să sară din pat, dar brațele lui dure o încercuiră, ținând-o în loc.

– Nu. O, nu, tremură ea, apoi izbucni în hohote de râs. Îmi pare rău! rosti ea trăgând aer în piept. Chiar... chiar nu mă pot abține!

– Nu vei mai râde mult timp dacă te iau pe punte cu mine și le arăt tuturor rănile tale, amenință morocănos Jon, conștientizând chiar în timp ce vorbea că nu ar fi putut suporta să vadă alți bărbați salivând la goliciunea ei voluptuoasă.

– N-ai fi în stare! izbucni Cathy, ducându-și brusc mâna să-și protejeze posteriorul încă sensibil.

– S-ar putea să fiu, o avertiză el.

– Nu... nu o să mai râd, promise ea, pentru ca mai apoi să izbucnească într-o furtună de chicoteli când mai aruncă o privire spre fața lui maltratată.

– Nesuferită, îi spuse el lipsit de înflăcărare și își întoarse privirea de la ea așezându-se pe marginea patului în timp ce își trăgea cizmele înalte.

– Jon, se aventură ea când se mai potoli puțin. N-am vrut să rănesc. De fapt, am vrut...dar... dar îmi pare rău acum. Sincer.

– Sincer?

Se întoarse și se uită cu atenție la ea. Cathy simți cum inima începe s-o ia la goană văzând expresia din ochii lui.

– D... da.

Nici măcar Cathy nu era sigură dacă vorbise serios sau nu. Ar fi putut fi doar un truc pentru a-l face să lase garda jos sau ar fi putut fi sinceră. O tulbura atât de tare, că pur și simplu nu știa.

– Dovedește-o.

– C... cum?

– Un sărut ar fi de-ajuns.

Ochii lui cenușii erau jucăuși, dar o flacără mică ardea constant în adâncul lor.

– Ăăă... bine, fie.

Gândul de a fi sărutată de el după intimitatea pe care o împărtășiseră cu o noapte înainte era ciudat de plăcut. Cathy își ridică fața cu supunere, cu ochii închiși și buzele roz încrețite în poziția potrivită pentru un sărut. Jon râse scurt.

– Am zis ca tu să mă săruți, nu invers.

– Ah, Cathy se dădu în spate, cu gândurile învălmășindu-i-se în minte.

Era surprinsă să descopere că de fapt îi plăcea ideea de a-și pune gura pe rănile lui, de a-i alina durerea cu buzele ei. Jocul devenea periculos. Nu mai era sigură dacă voia să câștige sau să piardă, sau nici măcar dacă știa ceea ce presupunea victoria sau înfrângerea. Dar orice l-ar fi făcut să se îmblânzească față de ea trebuia să lucreze în avantajul ei, se gândi. Prin urmare, să-i ofere un sărut neobligată se potrivea foarte bine cu planurile ei.

Îngenunche lângă el, pe marginea patului, ținând plapuma cu grijă în jurul propriului trup. Ochii lui se întunecară când îi cuprinse umerii cu brațele ei albe și mătăsoase. Cathy fu surprinsă să constate că inima îi bătea mai repede. Nu ar trebui să-și uite scopul, se avertiză în sinea ei, apropiindu-se de el. Totul făcea parte din răzbunarea ei...

Își duse buzele mai întâi la ochi, îndepărtând durerea cu o serie de sărutări suave, apoi urmă zgârieturile lungi pe care i le lăsaseră unghiile ei în obraz. Pielea lui se simțea dură și fermă la contactul cu gura ei, cu gust de sare de mare și miros de bărbat. Lui Cathy începu să-i placă mirosul...

Brațele lui Jon o înconjurară brusc, mâna încurcându-i-se în părul ei lung pentru a-i trage gura în jos peste a lui. Buzele lui se ospătară cu lăcomie dintr-ale ei, după care se potoli, permițându-i să ia inițiativa. Cu buzele ei întredeschise peste ale lui, Jon încă

nu se mișcă, ținându-și emoțiile în frâu în timp ce o lăsa să învețe singură ce trebuia să știe despre sărutat. Limba ei mică o atinse timid pe a lui și se retrase în grabă. Reacția fizică a lui Jon fu atât de intensă, încât simți durere adevărată. Își dorea mai mult decât orice altceva să o împingă înapoi pe perne și să o iubească până rămânea fără suflare. Dar nu voia să o sperie... Fu uimit să-și dea seama că siluirea nu mai părea la fel de satisfăcătoare ca înainte. Îi voia întreaga cooperare, fără rețineri.

– Domnișoară?

Vocea lui Petersham de cealaltă parte a ușii îi făcu să se depărteze brusc. „La naiba", se gândi Jon frustrat, apoi recunoscu cu o grimasă că tot răul era spre bine. Fătuca începea să-i intre pe sub piele. Avea nevoie să iasă la aer curat, unde putea să analizeze modul în care îl făcea să se simtă. Se ridică de pe pat, aruncându-i o privire rapidă peste umăr în timp ce se îndreptă spre ușă. Buzele ei conturau un mic zâmbet misterios al naibii de iritant. Părea mulțumită de sine, iar Jon se întrebă dacă nu cumva era dus cu zăhărelul...

– Ar trebui să te arunc peste bord, spuse el încet, o nuanță gravă marcându-i cuvintele. Vrăjitoarele pot fi înecate.

– Nu ți-ar fi de nici un folos. Vrăjitoarele plutesc.

Ea își încreți nasul la el, răutăcioasă, iar Jon nici măcar nu zâmbi.

– Stăpâne Jon! Ăă, căpitane! Nu mi-am dat seama că erați încă în cabină. Sunteți bolnav? exclamă Petersham agitat când Jon deschise ușa.

Făcu ochii mari la vederea feței învinețite a căpitanului, dar uită repede de exclamația care-i stătea pe limbă. Era mai bine ca unele lucruri să fie ignorate.

– Nu, nu sunt bolnav, răspunse scurt Jon, încruntându-se la Petersham. Gândurile neghiobului bătrân erau dureros de evidente. Am avut... hm... ceva de rezolvat în această dimineață, de care mă puteam ocupa cel mai bine în cabină.

– Am înțeles, domnule.

Petersham își permise un zâmbet ușor.

Jon își înăbuși o înjurătură și goni pe lângă valetul tulburat, dispărând pe ușă.

– V-am adus micul dejun, domnișoară. Petersham intră în cabină, șovăind.

După ce îi văzuse rănile stăpânului Jon, se temea să se uite la domnișoara Cathy. Comandantul era un bărbat puternic și, având în vedere temperamentul lui, cu siguranță nu acceptase prea bine să fie atacat în acel fel. În cel mai bun caz, se aștepta ca fata să aibă urme similare. Încremeni locului când ea îi zâmbi cu nonșalanță.

– Bună dimineața, Petersham. Mor de foame. Ce mi-ai adus de mâncare?

Bărbatul așeză masa în fața ei, încă puțin uluit. Din câte știa el, căpitanul nu mai avusese niciodată înainte mustrări de conștiință în ceea ce privea administrarea unei scatoalce serioase unei femei, dacă simțea că merita. Și dacă vreuna l-ar fi zgâriat cum o făcuse domnișoara Cathy... Ei bine, știindu-l pe stăpânul Jon, s-ar fi așteptat să răspundă cel puțin în același mod. Se înmuia când venea vorba de această fată. Petersham se gândi un timp la asta, dar apoi respinse ideea considerând-o ridicolă.

– Petersham, spuse Cathy când el se întoarse pentru a o lăsa să-și mănânce micul dejun în intimitate. Aș vrea să-mi fie aduse și celelalte cufere, te rog. Îmi este permis în sfârșit să merg sus, la aer.

Zâmbi senin în timp ce vorbea.

– Bineînțeles, domnișoară, răspunse Petersham tulburat. O să mă ocup să vă fie aduse. Ă... cu permisiunea căpitanului, desigur.

– Desigur, acceptă Cathy, cu o voce mieroasă.

Dacă totul mergea așa cum trebuia, căpitanul avea să accepte în curând orice va dori ea. Cât îi va mai plăcea asta! Și cum îl va face să se târască la picioarele ei!

Aceiași doi marinari care aduseseră cada cu o seară înainte îi aduseră și cuferele. O tratară cu un respect studiat, dar, în timp ce le mulțumea, Cathy fu luată prin surprindere de rânjetele insinuante pe care i le aruncară. Oare ce era atât de amuzant, se întrebă ea confuză, uitându-se în jos la ea pentru a se asigura că era acoperită în mod adecvat. Și era. Cathy clătină din cap, uitând de acea chestiune. Bărbații sunt niște creaturi ciudate oricum.

Își petrecu următoarea oră aranjându-și hainele. Lenjeria ei fu frumos împăturită și ferită de ochi indiscreți în dulap. Câteva dintre cămășile lui Jon trebuiră să fie scoase pentru a elibera

spațiul, dar în timp ce Cathy le îndesa într-un cufăr, ridică din umeri. Nu va avea de obiectat, era sigură. Nu era prea pretențios cu hainele lui. Câteva dintre rochiile ei care nu erau prea șifonate fură și ele atârnate în dulap. Restul fură aruncate la picioarele patului până puteau fi călcate – asta în cazul în care pe *Margarita* exista un obiect atât de civilizat precum un fier de călcat... Singura pretenție pe care părea să o aibă Jon în privința hainelor lui era să fie curate și, uneori, nici asta nu prea îl preocupa.

O rochie de zi albă din muselină decorată cu frunze mici de mentă verde era cel mai puțin șifonată din tot cufărul, și Cathy hotărî că era taman ceea ce îi trebuia. Se lega în talie cu o bandă de mătase verde, care era prinsă la spate sub forma unui fund enorme, și avea niște papuci mici verzi și o pălărioară plată asortată. Pălăria complimenta perfect ținuta, se gândi ea, întorcându-se când în stânga, când în dreapta, în timp ce își admira reflexia în oglinda lungă, care atârna pe partea din interior a ușii dulapului. Culoarea verde-deschis era în contrast cu părul ei auriu și îi făcea ochii să arate chiar și mai albaștri. Stilul simplu al rochiei atrăgea atenția asupra taliei ei mici și a formelor rotunjite de mai sus și de dedesubt. Jon nu putea să nu fie impresionat, hotărî ea. Și să-l impresioneze era o parte necesară a planului ei.

O mai avusese de două ori în timpul nopții. Și, dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că avusese dreptate: se simțea din ce în ce mai bine. Cu toate acestea, nu îi dădea pace conștientizarea faptului că se putea folosi de corpul ei chiar dacă ei îi era pe plac sau nu. Mândria ei cerea ca bărbatul să fie îngenuncheat, și cel mai bun mod în care știa cum să realizeze asta era făcându-l să se îndrăgostească de ea.

Era trecut de amiază când Cathy se aventură pe punte, iar soarele strălucea aproape la mijlocul bolții. Intensitatea luminii o făcu să închidă ochii pentru o clipă, după care își ridică fața spre căldură, bucurându-se de atingerea lui aprigă pe pielea sa. Deschise ochii către un cer azuriu, cu nori mici, albi care goneau pe suprafața lui ca niște oi. Briza tăioasă a mării răcea aerul. *Margarita* se legăna ușor în sus și în jos, precum pătuțul unui copil,

cu velatura umflată de vânt și lemnul scârțâind. Cathy se simți dintr-odată minunat. Era bine să fie din nou în agitația vieții!

– Lady Catherine.

Cathy se întoarse și dădu în spatele ei de tânărul care refuzase să o ajute când fusese adusă pentru prima dată la bord. Îl auzise pe Jon spunându-i Harry. Starea ei bună de spirit se modifică ușor. Prezența lui era o amintire sâcâitoare că ea era, la urma urmei, o prizonieră pe nava aceea, supusă ordinelor căpitanului și bunăvoinței lui. La acest gând, clătină din cap, cu ochii ei albaștri strălucind. „Nu pentru mult timp", își promise sieși.

– Milady, complimentele căpitanului și altele asemenea, și v-ar ruga să îl acompaniați pe dunetă. Spune că aerul de acolo este mai sănătos pentru o domnișoară.

Cathy se uită disprețuitor la el. Nu fusese nici pe departe la fel de preocupat de soarta ei ultima dată când vorbise cu ea. De fapt, o vârâse în gura lupului proverbial! Deși, de atunci, aflase că lupul, deși feroce, nu era foarte de temut. Și protecția lupului îi permitea să ignore lătratul unor animale mai mici, cum era bărbatul din fața ei.

Se întoarse cu mișcări studiate dinspre el, de parcă ar fi fost brusc afectată de o surzenie acută. Ochii ei se plimbară cu o nepăsare hotărâtă în jurul punții. Bărbații se opriseră toți din sarcinile lor și se holbau la ea precum s-ar zgâi o haită de câini la un os deosebit de apetisant. Cathy se cutremură sub privirea atâtor ochi lascivi. Nu era nici o îndoială în privința gândurilor care le treceau prin minte! Dacă Jon nu i-ar fi oferit protecția lui, presupuse că ar fi trecut-o de la unul la altul ca pe o pungă cu bomboane. Comparativ cu ceea ce ar fi putut fi, soarta ei părea dintr-odată aproape suportabilă.

– Milady... începu Harry cu disperare, însă fu întrerupt de un urlet furios din dunetă.

– Harry! Lasă pălăvrăgeala și treci aici! Și restul la treabă cu voi! Veți avea o mulțime de timp de umblat din femeie în femeie când vom ajunge în port.

– Da, căpitane, vom avea, dar întrebarea este dacă vom reuși să găsim o bucățică atât de plină de viață! La naiba, să te culci cu o tigroaică nici nu se compară cu a te culca cu o pisică blândă, nu-i așa băieți?

Huiduieli și hohote urmară după această remarcă spirituală. Chiar și Jon râse, observă iritată Cathy, când își întoarse chipul îmbujorat spre locul unde el stătea, sprijinit de dunetă. Animale dezgustătoare și obscene, cu toții! Vulgaritatea era suficientă ca să i se facă scârbă! În mod evident, membrii echipajului ghiciseră corect cauza semnelor de pe fața lui Jon și făceau glume obscene despre asta de ceva timp. Ei bine, puteau să creadă ce voiau! Doar nu era să se simtă rușinată în fața unei gloate de pirați lipsiți de onoare!

Jon se încruntă brusc când observă splendoarea deplină a rochiei ei decoltate și subțiri ca aerul, iar Cathy se încruntă și ea la el. Cum îndrăznea să-și lase oamenii să facă din ea obiectul glumelor lor obscene! Se uită la el cu trufie în timp ce urcă treptele de lemn. Părea dur și feroce când o privi apropiindu-se, cu picioarele depărtate ca să-și mențină echilibrul în legănarea constantă a navei, și cu mâinile prinse de balustradă. Briza îi ciufulise părul negru într-o dezordine haotică. Lumina soarelui strălucea de-a lungul bărbii de un negru-albăstrui care îi înnegrea obrajii. Purta o cămașă albă, ruptă în câteva locuri, descheiată până la brâu pentru a-și expune pieptul scăldat în sudoare în bătaia brizei. Pistoalele și cuțitul lung erau înfipte în cureaua care îi lega talia subțire, iar picioarele lui puternice erau ascunse în pantalonii negri comozi. Cathy îi mulțumi lui Dumnezeu în gând că nu arătase atât de fioros când o luase de pe *Anna Greer*. I-ar fi sărit inima din piept de frică.

– Arăți ca un pirat, îl acuză ea când i se alătură pe dunetă.

– Sunt, răspunse el scurt. Lucru pe care ai face bine să ți-l amintești, scumpo, ca să nu fie nevoie să ți-l reamintesc chiar eu.

Cathy fu surprinsă de avertismentul tăios. După blândețea pe care i-o arătase în acea dimineață și amorul pasional din noaptea precedentă, fusese încrezătoare că în curând îl va face să-i mănânce din palmă. Dintr-odată, nu mai fu chiar atât de sigură. Avea multă experiență cu femeile. Oare trupul ei groaznic de neștiutor era suficient de ispititor încât să îi ofere un avantaj în relația lor? Nu știa. Dar era singurul atu al ei, și nu avea ce altceva să facă decât să riște.

Privind spre el cu cochetărie, se enervă când văzu că atenția lui nu era acaparată de silueta ei, ci la un loc îndepărtat de la orizont.

– Te uiți după salvatorii mei? îl împunse ea.

Îi aruncă, scurt, o privire de nepătruns, apoi își ridică iarăși ochii.

– Salvatorii tăi, după cum îi numești tu, ne-au pierdut în furtună. Nici urmă de ei de câteva zile. Și, având în vedere că *Margarita* este acum pe un curs cu totul diferit decât atunci când au fost ultima oară cu ochii pe noi, nu am nici o dorință să mă debarasez de tine într-un mod atât de satisfăcător.

– Dacă erai atât de nerăbdător să scapi de mine, de ce nu mi-ai dat drumul în larg într-una dintre bărcile acelea mici în prima noapte? Sunt sigură că Marina Regală ar fi fost încântată să mă ia.

– Ah, dar aveam nevoie de tine în acea primă noapte.

Privirea malițioasă pe care i-o trimise nu îi lăsă lui Cathy nici o urmă de îndoială la ce făcea aluzie. Cu obrajii arzându-i, se uită repede în jur, să vadă dacă mai auzea și altcineva în afară de ea. Numai Harry și un marinar îndesat mai în vârstă erau aproape, dar se concentrau impasibili asupra sarcinilor pe care le aveau de executat. Cu toate acestea, ceva în expresia lor o asigură pe Cathy că ascultau cu mare interes conversația ei cu Jon.

– Bag de seamă că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de soarta celorlalți captivi.

Cuvintele lui Jon o făcură să se întoarcă spre el.

– Păi, desigur că sunt îngrijorată, spuse ea cu falsitate. Adevărul fie spus, fusese mult prea preocupată de propria siguranță, ca să își facă griji în privința a trei oameni care îi erau aproape străini. Dar nu era nevoie ca Jon să știe asta. Pur și simplu am presupus că, din moment ce o să câștigi o mare sumă de bani pentru răscumpărarea lor, ar fi în interesul tău să-i ții în siguranță. M-am înșelat?

– Nu te-ai înșelat, pisicuța mea, murmură el. Doar că ai limba un pic prea ascuțită. O eroare pe care o lovitură de biciușcă ar remedia-o numaidecât.

Cathy fu luată prin surprindere de schimbarea inexplicabilă a atitudinii lui față de ea. Ce îl supărase? Nu se certaseră. Era furios

pe ea pentru un motiv necunoscut? Ei bine, va îndura douăzeci de biciuști înainte să-i cerșească îndurare! Era liber să dea tot ce avea mai rău din el!

– Fă ceea ce consideri necesar, căpitane, spuse ea cu răceală. Mi s-a spus întotdeauna că pirații ar trebui să fie temuți căci sunt o gloată crudă, însetată de sânge!

– Și nu ți s-a spus că trufia e cel mai mare păcat, prevestind prăbușirea, milady? Vocea lui fu aspră. O singură lovitură cu biciușca pe spatele tău gol te va face să te târăști în genunchi în fața mea pentru milă.

– Dar apoi te-ai lipsi de plăcere, nu-i așa, căpitane?

Cathy zâmbi triumfătoare, știind că îl încuiase cu replica aceea. Nu avea s-o biciuiască pentru simplul motiv că, în acel caz, nu mai putea să se culce cu era. Egoismul propriu și dorința insațiabilă a tâlharului erau protecția ei.

– Ești sigură? Zâmbi ușor, privind-o în ochi. Faptul că te-aș biciui nu m-ar împiedica în mod deosebit să mă culc cu tine. Adevărat, poate că pe tine te-ar durea, dar toată lumea știe că piraților nu le pasă de confortul prizonierilor lor.

– Tică... începu Cathy aprinsă, dar se opri brusc când Harry veni să li se alăture la balustradă.

Jon se uită la el iritat, iar Harry păru stânjenit.

– Îmi cer scuze, căpitane, dar e timpul ca prizonierii să fie aduși pentru mișcare. Mă duc să mă ocup de asta?

– Da, răspunse Jon brusc, apoi se întoarse cu spatele la Cathy.

Ea aștepta, mușcându-și buza, în timp ce tovarășii ei de nenorocire erau aduși din cală. Doar aruncă o privire în direcția lor în timp ce veneau poticnindu-se pe scările spre prova, mintea ei fiind mai preocupată de comportamentul ciudat al lui Jon decât de situația lor nefericită. Apoi, se uită din nou la ei. Toți trei clipiră în lumina puternică a soarelui, trași la față și palizi, cu hainele murdare și mototolite. Arătau ca și cum nu ar fi avut parte de o masă completă sau nu mai făcuseră o baie de când fuseseră aduși la bordul navei *Margarita,* cu aproape o săptămână în urmă. Gura lui Cathy se deschise într-o expresie de uimire și șoc. Dacă într-adevăr se gândise la ceilalți prizonieri câtuși de puțin, presupusese că erau hrăniți și găzduiți la fel ca ea, singura diferență fiind că ei nu erau forțați să împartă patul cu cineva. Înțelese acum

că se înșelase. Cu excepția unui detaliu, soarta ei fusese clar mult mai bună decât a lor! Simți un junghi profund de indignare pentru că Jon îi trata atât de inuman.

Cu capul sus și spatele rigid de furie, își adună fustele în mână și coborî duneta cu bărbia ridicată. Jon strigă după ea, dar îl ignoră clătinând sfidător din cap. La urma urmei, ce altceva putea să-i facă din ce nu îi făcuse deja? Își aminti de remarca lui despre bătaia cu biciul, dar o ignoră. Își va da seama că nu era atât de ușor de intimidat!

– Excelență? spuse Cathy după ce traversă rapid puntea și ajunse lângă ducesă.

Bătrâna își întoarse capul când auzi cuvintele lui Cathy și apoi, când văzu cine era cea care i se adresase, un zâmbet ușor îi îndulci crisparea chipului.

– Lady Catherine! Ce bine îmi pare să te văd arătând atât de bine. Începusem să mă tem pentru siguranța ta când nu ni te-ai alăturat.

– I s-a oferit în mod evident un pat mai cald, sublinie sarcastic soția comerciantului –care nu mai era atât de grasă precum obișnuia să fie –, măsurând-o pe Cathy din cap până-n picioare de parcă fata tocmai se ivise de sub o stâncă. Văd că ți-au dat cel puțin un schimb de haine, milady. Dar, pe de altă parte, eu și ducesa nu ne-am împărțit favorurile cu ei.

– Vă rog să vă opriți, doamnă Grady, o admonestă ducesa, vorbind cu autoritatea cu care o obișnuise rangul ei înalt. Dacă lui Lady Catherine i-a fost mai bine decât nouă, atunci sunt sigură că nu a fost din vina ei. Dacă nu... ei bine, atunci sunt sigură că nici în cazul acela nu a fost vina ei.

Pusă la punct, doamna Grady își întoarse morocănoasă privirea. Ducesa se uită cu interes la Cathy.

– Ai fost maltratată? întrebă ea cu o voce joasă.

Cathy simți cum începe să prindă culoare în obraji, dar răspunse cât de calm putu.

– Nu, Excelență. Nu... nu prea.

De regulă, Cathy disprețuia minciunile și pe cei care recurgeau la ele, dar știa, cu o strângere de inimă, că întregul ei viitor era legat de nevoia ca nimeni să nu ghicească ceea ce îndurase de fapt. Stigmatul siluirii era îngrozitor. Odată ce ar fi fost legat de ea, speranțele ei la o căsătorie strălucită, sau chiar la orice căsătorie,

se vor duce pe apa sâmbetei pentru totdeauna. În Anglia victoriană, o femeie necăsătorită care nu mai era inocentă era etichetată în mod automat drept târfă, iar circumstanțele în care respectiva femeie își pierduse inocența nu constituiau o diferență cât de mică.

– Înțeleg. Ochii bătrânei cercetară cu atenție chipul lui Cathy, dar nu era nimic în expresia ei care să inspire neîncredere. Cathy scoase un oftat interior de ușurare. Unde te țin, copilă?

– Păi... căpitanul a fost suficient de amabil încât să mă lase să-i folosesc cabina.

Lucru care era cu siguranță adevărat. Folosise într-adevăr cabina lui Jon. Nu era treaba nimănui ce preț trebuise să plătească pentru acest privilegiu.

– Foarte manierat din partea lui. Trebuie să mărturisesc că sunt surprinsă. Cel mai probabil îi amintești de vreo soră tânără sau chiar de o fiică. Până și ucigașii au punctele lor sensibile, presupun.

– Da. Da, sunt sigură că așa s-a întâmplat. Cathy se simțea din ce în ce mai incomod. De parcă rușinea îi era înfierată pe frunte. Schimbă rapid subiectul. Spuneți-mi, Excelență, cum o duceți dumneavoastră și...hm... domnul și doamna Grady?

Ducesa se uită cu tristețe în jos la rochia pătată care atârna pe corpul ei slăbit.

– Situația noastră nu a fost prea fericită, după cum poți vedea. Dar cel puțin suntem în viață și cred că trebuie să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru asta. De obicei, acești pirați nu stau pe gânduri când vine vorba să ucidă oameni nevinovați, lipsiți de apărare. Nu sunt decât niște brute nelegiuite.

– Într-adevăr, doamnă, aveți dreptate. Suntem și brutali, și nelegiuiți.

Cathy tresări când mâinile lui Jon o apucară dur de umerii acoperiți cu muselina subțire. Ar fi trebuit să își dea seama că va veni după ea. Mândria lui arogantă nu avea cum să-i permită să scape basma curată după ce îi ignorase ordinul de față cu echipajul său. Întrebarea era dacă o va da de gol. Fără să își dea seama, îi aruncă o privire rugătoare peste umăr, încercând cu nonșalanță să se elibereze de atingerea lui. Spre surprinderea ei, îi dădu drumul.

– Mă bucur că ești conștient de asta, tinere. Dacă vei continua pe acest drum, vei sfârși în ștreang cu siguranță.

Vocea ducesei era disprețuitoare. Gura lui Jon se strânse, iar Cathy se temu brusc pentru bătrână. Nu avea deloc dispoziția să accepte impertinențele prea ușor.

– Fără îndoială, doamnă. Cathy se relaxă când Jon răspunse doar cu o ușoară iritare. Dar eu și oamenii mei preferăm de o mie de ori ștreangul în locul foamei.

Ducesa se uită la Jon cu răceală. Era o femeie bătrână, la sfârșitul vieții. Nu se temea de moarte, dar nici nu intenționa să-i deschidă ușa înainte de vreme. Acest om era pirat și, prin definiție, crima era meseria lui. Își modifică asprimea tonului:

– Lady Catherine mi-a spus că a fost găzduită în condiții ceva mai bune decât ale noastre. Vă sunt recunoscătoare pentru acest lucru. Este încă foarte tânără și ar fi o ticăloșie să fie maltratată.

Cuvintele ei îi transmiseră un avertisment inconfundabil lui Jon. Cathy înghiți în sec. Doar nu avea s-o dea în vileag! La urma urmei, nu avea nimic de câștigat dacă o arunca în dizgrație.

– După cum spuneți, este foarte tânără, răspunse Jon încet, cu chipul oglindind o expresie de nepătruns. M-am gândit că este cel mai bine să o duc acolo unde nu ar fi în calea răului. În ceea ce privește lipsa condițiilor, pentru acest lucru îmi pare cu adevărat rău. Dar trebuie să realizați că *Margarita* nu este un vas de lux.

– Asta e destul de evident, tinere. Când ne putem aștepta să fim eliberați?

– Vom face aranjamentele cât mai curând posibil, după ce *Margarita* ajunge în port. Posibil în vreo zece zile de-acum încolo.

– Vă asigur, căpitane, că oricare dintre noi așteaptă cu nerăbdare.

– Sunt sigur de asta. Și acum, doamnă, oamenii mei au alte îndatoriri de îndeplinit. Dacă sunteți gata, vă vor escorta jos.

– A, cu siguranță. Nu e bine să te joci niciodată cu focul, nu-i așa? se încruntă ducesa și, fără să mai aștepte un răspuns, se întoarse ca să meargă sub punte.

Un marinar care păzise de la distanță prizonierii o prinse de braț fără menajamente pe bătrână. Un altul goni familia Grady în fața lui ca pe o pereche de gâște zgomotoase. Privind cum chipul supt al ducesei căpăta o expresie de dârzenie obosită, Cathy simți

o strângere de inimă. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca s-o ajute. Altfel, conștiința nu avea să-i dea pace.

– Stați! strigă ea dintr-un impuls. Apoi, i se adresă lui Jon. Nu poți continua să-i tratezi într-un mod atât de inuman! E o cruzime! Dacă insiști ca această barbarie să continue, atunci insist să sufăr și eu alături de ei!

Jon îi aruncă o privire, studiind-o din cap până în vârful degetelor de la picioare. Cathy simți fiori în tot trupul văzând privirea dură, dar rămase cu mândrie pe poziție. Era posibil să o creadă pe cuvânt și să comande să fie dusă sub punte. Dacă era așa, atunci schimbase mâncarea bună și un pat moale pentru a-și recăpăta onoarea, care era ușor șifonată. Dacă nu, dacă refuza să renunțe la confortul trupului ei de dragul de a-i da o lecție, atunci putea la fel de bine refuza să i se supună dacă ceilalți prizonieri nu erau decent hrăniți și adăpostiți. Desigur, căpitanul putea recurge oricând la forța brută. Dar începea să suspecteze că el ar putea considera acest lucru extrem de nesatisfăcător. Sau cel puțin așa spera.

– Ce-ai spus?

Vocea lui era ușor amenințătoare, menită doar pentru urechile ei. Ochii lui Cathy îl străfulgerară sfidător.

– Îți cer să-i tratezi decent pe ceilalți prizonieri. E brutal din partea ta să îi maltratezi în acest fel! Dacă urmează să fie înfometați și ținuți închiși, atunci așa o să fiu și eu!

– Scumpa mea, dacă insiști să fii înfometată și închisă, atunci nu am nici o obiecție. Dar se va întâmpla la ordinele mele, nu la ale tale.

Vocea îi era încă scăzută. Cathy spera că ceilalți nu auziseră cuvintele de afecțiune neprotocolară care îi precedaseră remarca. Bunul-simț îi spuse să se retragă cât o mai putea face cu grație. Mândria refuză să o lase.

– Toți ar trebui să fim tratați în același mod, argumentă ea cu nesăbuință. Dacă eu sunt bine hrănită și adăpostită, atunci și ei ar trebui să fie la fel.

Jon clătină din cap privind-o.

– Ești cam grea de cap, nu-i așa, pisicuțo? Eu sunt căpitanul acestei nave și eu dau ordinele. Să nu crezi că doar pentru faptul că împarți patul cu mine poți să-mi spui ce să fac!

Cathy icni, uitându-se repede peste umăr, rugându-se ca vorbele lui grosolane să nu se fi auzit. Speranțele ei erau zadarnice. Domnul și doamna Grady o priveau cu o aviditate șocată, în timp ce ochii ducesei erau triști. Cathy se făcu roșie ca para focului. Deși era singura vinovată de această dezvăluire a rușinii ei, refuză să o recunoască. Simți că îl urăște pe Jon aproape mai mult pentru faptul că îi trădase rușinea decât pentru că i-o pricinuise. Nu avea să-l ierte niciodată!

– Te urăsc! șopti cu înverșunare în timp ce el le făcu semn marinarilor care rânjeau să-i ducă pe ceilalți trei prizonieri jos.

O prinse pe Cathy de braț cu duritate, trăgând-o după el în timp ce se îndreptă spre cabina lui.

– Păstrează-ți istericalele până suntem singuri, te rog, îi spuse el, sarcastic. În caz contrar, voi fi obligat să le potolesc într-un mod la fel de public!

– Nu trebuia să spui așa ceva! Nu e deja suficient de rău ce mi-ai făcut, și fără s-o spui în gura mare lumii întregi? Ești atât de vanitos în privința cuceririlor tale, căpitane, că trebuie să te asiguri că toată lumea știe despre ele?

– Am spus să taci!

Sălbăticia abia reținută a tonului său o impresionă. Cu înțelepciune, făcu ce i se poruncise, dar își înălță bărbia când o împinse înaintea lui în cabină.

– Ai făcut-o înadins, se răsti Cathy cu glasul tremurat când el închise ușa cu piciorul după ei.

– Nu era nevoie. Răspunsul lui Jon se auzi calm, în timp ce se sprijini cu spatele de ușă, cu brațele încrucișate la piept. Nu mai arăta nici o urmă din furia afișată în urmă cu doar câteva secunde. Știau oricum. Crezi că sunt proști?

– Cu siguranță nu știau sigur până nu le-ai spus tu clar, șuieră Cathy. Măcar ai habar ce ai făcut? Mi-ai distrus întreaga viață, asta ai făcut. Nimeni nu va dori să se mai căsătorească cu mine acum! Nici un gentleman nu va vrea... resturile de care s-a descotorosit un pirat!

– Dar nu m-am descotorosit de tine... încă, rânji Jon brusc, cu o licărire malițioasă în ochi. Și cine știe, s-ar putea să ai noroc. S-ar putea să mă hotărăsc să te păstrez ca animal de companie. Torci foarte satisfăcător uneori, pisicuțo.

Cathy trase adânc aer în piept, furioasă.

– Ticălos ordinar, crezi că tatăl meu nu va veni să mă caute? O va face și mă va găsi. Singura ta speranță este să-mi dai drumul cât mai curând după ce ajungem la țărm. Tatăl meu este un om cu influență. Te va spânzura de douăzeci de ori pentru ce mi-ai făcut!

Era atât de supărată, încât de-abia dacă își dădea seama ce spunea. Rânjetul lui Jon deveni batjocoritor.

– Mai întâi trebuie să mă prindă, pisicuțo, și asta e greu de făcut. Au tot încercat de ani întregi, și totuși iată-mă în fața ta. Ce te face să crezi că tatăl tău atotputernic va reuși acolo unde atât de mulți au eșuat?

– O va face și punct, fu tot ce reuși Cathy să-i spună.

Scuipă cuvintele printre dinții încleștați pentru a compensa pentru zădărnicia lor.

– S-ar putea ca nici măcar să nu încerce dacă ar fi să-i trimiți vorbă că te-ai hotărât să rămâi cu mine din proprie voință. O spuse într-o manieră nonșalantă, dar ochii lui Jon fură brusc atenți la expresia de pe chipul congestionat al lui Cathy. Era prea furioasă să observe.

– Să rămân cu tine? râse ea disprețuitor. Nu poți fi serios! Crezi că aș renunța la tot viitorul meu, la familia și la prietenii mei, ca să stau cu un bărbat pentru care siluirea unei tinere inocente e la ordinea zilei, un om care ucide și fură, care lasă o bătrână neajutorată să moară de foame? Pesemne că îți supraestimezi abilitățile în pat, căpitane. În ceea ce mă privește, nu îți împărtășesc convingerile.

– Ești o pisicuță orgolioasă, nu-i așa, scumpo? spuse Jon tărăgănat, cu ochii strălucindu-i ciudat. Ce te face să crezi că aș vrea să te am? Menționam doar o posibilitate. De îndată ce ajungem în port, vor fi o mulțime de femei dornice să-mi încălzească patul. Femei mult mai pricepute la satisfacerea un bărbat decât tine, mă bucur să-ți spun. Nu îmi vei mai servi la nimic.

Cathy se încruntă la el, prea înfuriată de ridiculizarea atât de trufașă a importanței sale pentru a putea încropi orice tip de răspuns.

– Și, continuă Jon, cât despre restul remarcilor tale, o să le iau punct cu punct. În primul rând, am crezut că ne puseserăm deja

de acord că nu a avut loc nici o siluire. În al doilea rând, fur ca să supraviețuiesc. Dacă ai fi simțit vreodată ce înseamnă foamea, ai fi mai înțelegătoare. În al treilea rând, dacă nu-mi ucid adversarii, cu siguranță mă vor omorî ei pe mine. Și prefer să trăiesc, mulțumesc. Și, în sfârșit, despre înfometarea acelor îmbuibați, permite-mi să te informez că rațiile de pe *Margarita* sunt atent calculate înainte de fiecare călătorie, astfel încât să fie suficientă mâncare ca să ne ajungă până unde ne dorim să ajungem și înapoi – nimic mai mult. Nu avem spațiu pentru provizii suplimentare. Când am atacat *Anna Greer,* proviziile noastre de alimente erau deja pe terminate. Am stat la bord mai multe zile decât planificasem inițial. Dacă li s-ar permite celor trei prieteni ai tăi să se ghiftuiască, atunci eu sau oamenii mei ar trebui să rămânem fără hrană suficientă pentru a acoperi diferența. Și nu prizonierii se ocupă de buna funcționare a navei. Primesc suficient cât să supraviețuiască, și vom ajunge în port înainte să sufere ceva grav. Tu ar trebui să fii recunoscătoare că mi-au plăcut suficient de mult formele tale voluptuoase, încât să-mi doresc să le păstrez așa.

– Te disprețuiesc și te detest, spuse Cathy încet după un lung moment. Ai inima mai neagră decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit vreodată. Asta dacă ai o inimă, lucru de care încep să mă îndoiesc.

– Am, am, nu te teme. Genele sale lungi se lăsară în jos și îi acoperiră ochii. Dar am și suficient creier încât să realizez că, dacă eu nu am grijă de mine și de ce-i al meu, nimeni altcineva nu va face nici un efort pentru asta. Un lucru pe care îl vei înțelege, fără îndoială, pe măsură ce vei mai crește, copila mea.

– Din pricina ta, nu mai sunt o copilă, răspunse Cathy cu amărăciune. Ai avut grijă să mă maturizez rapid.

– Și m-am bucurat de fiecare minut al creșterii tale.

Lumina batjocoritoare îi reveni în ochi. Cathy se întoarse brusc cu spatele, cu inima prea îndurerată pentru a continua să se certe. Se îndreptă spre fereastră și se uită cu atenție afară.

– Vrei, te rog, să ieși? Aș vrea să fiu singură pentru un timp, rosti cu o voce de gheață.

– Atunci singură vei fi, milady. Pentru o vreme. Doar nu te atașa prea mult de singurătate. Amintește-ți, e doar temporară.

Cathy strânse tare din buze, refuzând să-i onoreze tachinarea cu un răspuns. După o clipă, auzi ușa deschizându-se și apoi închizându-se în spatele lui. Prin fereastră, lumina soarelui desena modele strălucitoare în continuă schimbare pe valurile care se spărgeau ușor unele de altele. Cathy se uită la ele fără să vadă nimic. Se simțea distrusă, golită de orice emoție posibilă. Pentru prima dată, recunoscu față de sine că era la mila căpitanului pirat, fără nici o cale de scăpare. Apoi zâmbi, cu o expresie sumbră. Numai un nebun s-ar aștepta la îndurare din partea unui om neîndurător.

Capitolul 5

Unsprezece zile mai târziu, *Margarita* naviga în portul spaniol Cadiz. Vremea devenise iar caldă și însorită, după aproape o săptămână de vijelii intermitente. De la cearta lor, Cathy vorbise cu Jon doar când era absolut necesar, iar el era la fel de concis în discuțiile cu ea. Singura întrebuințare pe care i-o găsea acum era să-i ia trupul brutal, rapid, cel puțin o dată și, uneori, chiar și de două sau de trei ori pe zi. Lui Cathy i se păru din ce în ce mai ușor să stea întinsă și nemișcată precum o statuie de piatră sub el, în timp ce dădea tot ce avea mai rău în el. Devenise o mândrie pentru ea să nu simtă nimic și să se asigure că Jon știa asta.

Dispoziția lui se înrăutățea pe măsură ce rezistența ei creștea. Până și Harry era cu băgare de seamă în jurul lui, așa cum ar face oricine în preajma unei bombe însuflețite și extrem de periculoase. Petersham avea grijă să stea departe de cabină când Jon era acolo, spunându-i lui Cathy sincer că nu avea nici o dorință de a fi prezent când urma să aibă loc explozia inevitabilă. Cathy refuzase ferm să se lase intimidată. Tactica ei, deși periculoasă, dădea rezultate.

Atitudinea ei îl irita așa cum irită o musculiță un cal mare pe care-l înțeapă. Era atât de exasperat, încât îi era imposibil s-o ascundă. Chiar și cu o noapte în urmă, în timpul a ceea ce Cathy

considera deja ritualul lui de asalt, se simțise forțat să dezvăluie cât de mult îl enerva lipsa ei totală de reacție. Stătea întinsă pe spate pe pat, acolo unde o aruncase el, moale și fără să opună rezistență, ca o păpușă de cârpă, în timp ce el o dezbrăca. În cele din urmă, cu o înjurătură șoptită, se oprise cu mâna lui mare pe banda pantalonașilor ei, privind-o fioros. Cathy închisese ochii, refuzând să-i răspundă fie măcar și cu o privire.

– Așa, afurisito, mârâise el cu sălbăticie. Închide ochii și gândește-te la Anglia. Crezi că-mi pasă cum te simți?

Apoi se așezase peste corpul ei rigid și începuse să o penetreze cu brutalitate. Cathy nu scosese nici un sunet, nu făcuse nici o mișcare pentru a-l ajuta sau a-l împiedica. Zăcea precum un cadavru, triumfătoare în sinea ei. Poate că el ieșea triumfător în câte-o luptă, din când în când, dar ea câștiga războiul.

Mâinile și gura lui fuseseră intenționat lipsite de delicatețe, provocându-i vânătăi care încă o mai dureau în ziua următoare. După ce terminase, se prăvălise, blestemând, pe partea lui. Apoi, după câteva momente, se ridicase din pat și se îmbrăcase, ieșind din cabină fără să spună vreun cuvânt. Și nu îl mai văzuse de atunci. Cathy zâmbi, amintindu-și. Îl făcea să sufere, iar gândul acesta îi lumina ziua.

Priveliștea neobișnuită a pământului prin fereastra mică o atrase irezistibil pe Cathy. Hotărî să pună capăt exilului ei autoimpus. La urma urmei, ea era singura care suferea în izolarea ei. După cum spusese și Jon în mod repetat, putea să rămână în cabina lui până la Judecata de Apoi din punctul lui de vedere. Tot ce dorea era ca trupul ei să fie disponibil ori de câte ori voia să profite de el. „Bestia", se gândi ea cu amărăciune, după care îl alungă din mintea ei. Era hotărâtă să se bucure de acea zi.

Cathy se îmbrăcă în grabă, dintr-odată atât de sătulă de cei patru pereți ai cabinei căpitanului, că îi venea să strige. O rochie simplă din pânză de culoarea piersicii păru cea mai bună alegere pe acea căldură și, în plus, se potrivea bine cu pielea ei albă, creând, la prima vedere, iluzia că era goală. O pălărie de paie mare legată sub bărbie – care să-i protejeze tenul de soare – îi completă toaleta și fu gata. Deschise ușa cabinei și ieși pe punte.

Sosirea ei nu provocă nici cea mai mică întrerupere a îndatoririlor de pe navă. De fapt, nimeni nici măcar nu se sinchisi

să arunce vreo privire în direcția ei. Bărbații erau toți ocupați cu velele, pentru ca *Margarita* să poată arunca în siguranță ancora. Cântece vulgare și înjurături joviale pluteau până la urechile lui Cathy dinspre velatură, de care marinarii atârnau ca niște maimuțe vorbărețe.

Jon nu era pe dunetă. Cathy privi în jur după el, căci întotdeauna era cel mai sigur să știi unde îți sunt dușmanii. Însă nu părea să fie nicăieri pe navă. Nevenindu-i să creadă, se porni să cerceteze din nou locul, când îi auzi vocea gravă undeva deasupra ei. Se uită atentă în sus. Când în cele din urmă îl văzu, inima i se opri pentru o clipă, după care își reluă bătăile, de două ori mai rapid. Era la velatură cu oamenii lui, sus în apropiere de vârful catargului principal, cățărându-se chiar și mai sus sub privirea lui Cathy și încercând să dezlege sfoara care lega gabierul de vergă. În cele din urmă, reuși, după mai multe încercări riscante, iar pânza veni fâlfâind în jos, ca o molie albă uriașă. Jon strigă triumfător, apoi începu să coboare stâlpul în urma velei, cu picioarele înfășurate strâns în jurul lemnului neted în timp ce își punea mâinile una sub alta. Rânjea, iar Cathy i-ar fi îndepărtat cu bucurie zâmbetul ridicol de pe față. Era periculos să se urce la o înălțime atât de mare! Ar fi trebuit să-și lase oamenii să facă asta! Era prea tulburată ca să se întrebe de ce eventualitatea ca el să cadă de la o astfel de înălțime deranja atât de tare. Știa doar că o deranja.

– Michaelson, verifică împreună cu Finch să n-aibă tăieturi pânza, strigă el, în timp ce vela plutea spre punte.

– La naiba, căpitane, nu suntem croitori! răspunse un bărbat prietenește.

– Sunteți dacă spun eu că sunteți! replică Jon, încă zâmbind larg. Acum, la treabă!

Bărbații se supuseră cu multe bombăneli blajine. Cathy fu uimită de îndrăzneala lor, având în vedere starea de spirit a lui Jon din ultima vreme. Deși chiar și el părea vesel. În ultima vreme, fusese ursuz de parcă ar fi fost în doliu. Apoi, versurile unui cântec intonat în jur începură să aibă sens. Jon spusese că, atunci când *Margarita* va ajunge în port, vor fi o mulțime de femei dispuse să-i încălzească patul, și se părea că echipajul gândea la fel. Cathy decise să nu mai asculte versurile obscene, mijindu-și ochii.

În cazul în care căpitanul Hale alegea să se culce cu prostituate, ea nu putea să le fie decât recunoscătoare pentru faptul c-o eliberau de datoria împovărătoare! Se ghemui lângă peretele de sub dunetă, dintr-odată dorindu-și să nu fie văzută. Bestia arogantă putea interpreta prezența ei pe punte ca pe un semn că începea să cedeze!

– Hei, căpitane!

Harry veni sub catarg, cu capul dat pe spate ca să se uite la Jon în timp ce el încă lucra sus.

– Ce este?

– Prizonierii, căpitane. Vrei să mă ocup și de răscumpărările lor în timp ce sunt pe uscat să comand provizii?

– La naiba, da! Cu cât scăpăm mai repede de pacostele-alea, cu atât mai bine!

Cathy fu șocată de durerea pe care i-o provocă acea afirmație. Fără să fie observată de cineva, încremeni mușcându-și buza și își spuse cu asprime că era în culmea fericirii. În curând, va fi liberă să-și reia viața din momentul în care fusese întreruptă atât de brutal. Va merge la petreceri și baluri, să întâlnească tineri frumoși. Se va întoarce în Portugalia, planifică ea. Nimeni de-acolo nu știa ce i se întâmplase și că fusese compromisă. În cele din urmă, s-ar putea căsători... Apoi, *Margarita* și tot ce se întâmplase la bordul navei îi vor părea la fel de ireale ca un vis urât.

– Harry! strigă Jon după o clipă de tăcere.

Ofițerul secund se întorsese deja și se îndrepta spre balustradă. Pe apă, o barcă mică îl aștepta să-l ducă la mal. Se întoarse la chemarea lui Jon.

– Da, căpitane?

– Ăă... aranjează doar răscumpărarea pentru bătrână și cuplu. Am de gând să o păstrez pe fată pentru o vreme.

Rostise vorbele pe un ton degajat, dar apoi trebui să le repete aproape strigând pentru ca Harry să-l audă cum trebuie.

– Ești sigur de asta, căpitane? întrebă îngrijorat Harry când înțelese ce-i ceruse.

– La naiba, nu contesta fiecare ordin pe care ți-l dau. Ocupă-te de treabă.

– Dar, căpitane...

– Uite, consideră că este inclusă în partea mea. În felul ăsta, sufletul tău puritan ar accepta mai ușor?

Jon părea de-a dreptul exasperat. Harry își drese glasul, agitat, amintindu-și de dispoziția căpitanului din ultima vreme.

– Da, domnule, răspunse prompt, dar se îndepărtă clătinând din cap.

Doar pentru o clipă, Cathy simți un fior de încântare. Jon voia să o țină lângă el! Apoi analiză ferm situația. Da, voia să o țină lângă el până se sătura de ea. Apoi avea să o lase în urmă ca pe o pereche de pantaloni uzați când găsea pe alta care să-i ia locul. Și nici măcar nu i-ar fi fidel! Nu dacă interpretase corect planurile lui pentru noaptea respectivă. Asta își dorea ea – fiica unui conte – de la viață? Să fie mijlocul temporar de ostoire a poftei unui pirat? Nici o șansă! S-ar arunca singură peste bord înainte de a se supune unui tratament atât de denigrant! Mândria se răzvrăti înflăcărată împotriva imaginii pe care o invocase. Nu va accepta una ca asta, nu o va face! Va evada!

Cathy se uită spre locul unde valurile se spărgeau de țărmul sinuos, la o distanță de peste 600 de metri depărtare. Fusese întotdeauna o bună înotătoare – o realizare neobișnuită pentru o fată. Dar insistase să învețe și, ca întotdeauna, i se făcuse pe plac. Măcar o dată, încăpățânarea ei o va ajuta cu ceva. Era sigură că putea înota până la mal. Adevărat, nu mai înotase niciodată atât de mult, dar nici nu avusese atât de multe motive. Era sigură că o putea face. Doar gândul de a-i zădărnici planurile căpitanului Jonathan Hale îi dădea puterea necesară!

Cu ochii strălucind triumfători, Cathy se strecură înapoi în cabină. Jon nu trebuia să știe că auzise ce îi spusese lui Harry. În opinia lui, ea era convinsă că va fi eliberată în port. Așadar, el avea să meargă pe uscat voios, în seara asta, fără să supecteze că ea știa să înoate... Cathy zâmbi. Va afla în curând că nu era atât de ușor de îmblânzit!

Trecuse vreo oră de la lăsarea întunericului când Jon reveni în cabină. Cathy se îmbrăcase cu halatul ei albastru peste o cămașă de noapte asortată, fiind deja ghemuită în pat cu o carte. Îi aruncă o privire trufașă când intră, dar nu îi spuse nimic. Nici el nu scoase o vorbă. Cathy nu își ridică ochii din carte, în timp ce se bucura în sine sa. Se duce pe țărm! În loc să se dezbrace și să o atace, cum făcea de obicei de îndată ce intra, își aranja cu atenție instrumentele de bărbierit. Îl privi cu bucurie cum scăpa de barba groasă de pe față. Câteva clipe mai târziu, își șterse excesul de săpun

cu un prosop mic, apoi își puse niște pantaloni dintr-un postav bun, gri, care nu l-ar fi făcut de rușine nici pe un dandy de la Curte... Apoi, își trase peste umeri o cămașă din pânză albă, curată și, de astă dată, fără rupturi, care avea un volănaș în partea din față și la încheieturi. Când termină, se uită în oglinda din garderob, legându-și cu grijă o eșarfă albă de mătase în jurul gâtului. În cele din urmă, îmbrăcă o redingotă neagră de catifea. Arăta extrem de chipeș. Dacă l-ar fi întâlnit îmbrăcat astfel, la o petrecere sau la un bal, cu siguranță și-ar fi pus în aplicare farmecele ca să-l atragă. Dar, după cum îi spusese Martha frecvent, omul se judecă după fapte, nu după chip. Conform acestui principiu, totuși, Jon ar fi trebuit să arate ca prințul-broscoi!

– Mergi undeva? întrebă Cathy în cele din urmă, cu o voce rece ca gheața.

Putea deveni suspicios dacă nu arăta nici un pic de curiozitate.

– Ce onoare! mârâi Jon, întorcându-se și privind lung la ea cu o venerație exagerată. Domnia sa binevoiește să vorbească în sfârșit! Ei bine, pentru informarea ta, milady, o să merg să vizitez o cunoștință veche. O cunoștință de sex feminin, sublinie el. În seara asta, mi-ar plăcea o damă mai plină de viață în patul meu decât ai devenit tu în ultima vreme. Ar trebui să fii recunoscătoare. Somnul tău va fi la fel de netulburat ca al unei fecioare.

– *Sunt* recunoscătoare, îl asigură Cathy, înăbușind cu fermitate ceea ce semăna foarte tare cu un junghi de gelozie. Îmi doresc doar să decizi să mă înlocuiești cu totul. Dacă îți faci griji în privința sensibilității mele, nu e cazul. Cred că voi supraviețui loviturii.

Cathy era justificat de mândră de tonul neglijent al discursului ei. Dacă ar fi avut vreo bănuială în legătură cu ceea ce planificase, cu asta l-ar fi păcălit.

– Mă gândesc serios la asta, răspunse Jon cu răceală.

Cathy trebui să își rețină cu mare efort imboldul de a-i striga „Mincinosule!" Dar fu mai deșteaptă de-atât. Câinele perfid plănuia să o aibă la felul întâi, luându-și o altă femeie la felul doi! Ei bine, nu pentru mult timp, își promise ea și aproape că zâmbi. Din fericire, totuși, se opri la timp.

Jon se întoarse la oglindă pentru a-și aranja părul rebel cu peria sa aurită. Părea ridicol de grațioasă în mâna lui mare.

Cathy îl privi, cu triumful strălucindu-i în ochi. Arogantului nici măcar nu îi trecuse prin minte că ea ar putea încerca să evadeze. Ce șoc de zile mari o să aibă! Își coborî ochii în grabă, temându-se că ar putea să observe entuziasmul care se oglindea în ei.

Păstră o tăcere mormântală în timp ce termina de dichisit, refuzând să-l privească sau să-i răspundă când îi ură ironic să aibă o noapte bună. Și se forță să rămână unde era în timp ce el închidea ușa în urma lui. Trebuia să-i dea timp să se depărteze de navă... Aceasta era singura șansă pe care o avea. Așa că era nevoie să profite din plin de ea.

Zgomotul vâslelor îi spuse în sfârșit că pornise la drum. Sări din pat și alergă la fereastră. Da, plecase. Vedea lumina plutind pe apă în timp ce el vâslea spre mal.

Lăsă jos perdeaua și fugi spre cuferele lui Jon. „Ușurel", își spuse, când fu cât pe ce să se împiedice de piciorul unui scaun. „Este suficient timp." Dacă îi spusese adevărul despre destinația lui, probabil că avea să fie plecat toată noaptea. Cu toate acestea, degetele îi zburau în timp ce căuta în cufărul lui o ținută potrivită pentru înot.

Câteva momente mai târziu, se ridică cu premiul ei. Niște pantaloni și o cămașă ar fi trebuit să fie de-ajuns. Vor fi cu siguranță mai bune pentru înot decât rochia ei lungă. Materialul s-ar fi îmbibat repede cu apă, trăgând-o în jos cu greutatea sa. Și, în plus, hainele lui Jon aveau să-i fie de foarte mare ajutor și la țărm. Urma să pretindă că este băiat până când era sigură că se afla pe mâini bune. Un lucru pe care îl învățase în acea călătorie era că o tânără pe cont propriu se confrunta cu pericole la fiecare pas.

Se îmbrăcă în grabă, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru lărgimea hainelor. Nu lăsau să se vadă nici cea mai mică urmă a formelor ei. Putea să pretindă cu ușurință că este un tânăr sărman, dacă făcea ceva cu părul ei. Repede, îl împleti în două cozi lungi, apoi le fixă deasupra capului. Cu una dintre pălăriile lui Jon trasă mult peste frunte, va rezolva problema, se gândi ea, analizându-se critic în oglindă. Oricum, va fi întuneric și va avea grijă să stea departe de lumină cât mai mult posibil.

Luându-și cei mai simpli pantofi din dulap, le legă șireturile astfel încât să îi poată atârna în jurul gâtului. Nu putea înota

în pantofi, dar pe de altă parte nici nu putea să se plimbe prin oraș desculță. Picioarele ei delicate ar da-o în vileag fără îndoială.

În cele din urmă, Cathy luă cele două cearșafuri de pe pat, legându-le împreună pe lungime și trăgând de nod cu toată forța pentru a le testa rezistența. Jon lăsase, fără îndoială, o parte din echipaj de gardă, așa că trebuia să iasă pe fereastră și să coboare în apă pe cearșafuri ca să evite zgomotul plonjării. Cu multă atenție și un pic de noroc, nu ar trebui să i se sesizeze absența până la întoarcerea lui Jon, a doua zi dimineață. Până atunci, ea va fi în siguranță în mâinile autorităților. Când le va spune povestea, ei îl vor aresta și îl vor spânzura... Ei bine, poate că nu o să le spună toată povestea până când *Margarita* nu ridica ancora. Nu și-ar dori să aibă moartea nimănui pe conștiință. Gânditoare, Cathy suflă în lumânare.

Ieșirea pe fereastră se dovedi un lucru mult mai ușor de zis decât de făcut. Cathy era o fată firavă, dar fereastra era și mai mică decât ea. Oftă, gâfâi și se luptă și, în cele din urmă, chiar când începea să creadă că se blocase pentru totdeauna, ieși brusc, ca ultima măslină dintr-o sticlă. Din fericire, pornise cu picioarele înainte și nu dăduse drumul cordonului. Dacă ar fi făcut-o, ar fi intrat cu capul în apă cu o plesnitură suficient de tare încât să alerteze fiecare navă din port. În situația dată, cu excepția câtorva cuvinte foarte lipsite de eleganță, Cathy reuși să coboare pe o latură a *Margaritei* în tăcere. Icni un pic când degetele de la picioarele goale întâlniră pentru prima oară valurile. Apa era mai rece decât se așteptase. Ei bine, nimeni nu îi promisese că evadarea va fi distractivă, își spuse ea, scrâșnind din dinți în timp ce își coborî trupul în adâncurile reci. La urma urmei, puțină apă rece nu ucisese pe nimeni. „Până acum", adăugă creierul ei trădător. Cathy alungă repede gândul.

Înotul până la mal ar trebui să o încălzească, în orice caz, cugetă ea, bătând apa pentru un moment, încercând să se orienteze. Ar fi fost îngrozitor dacă din greșeală ar fi înotat spre larg! Apa era întunecată pentru că luna încă nu se ridicase. Din fericire, țărmul era chiar și mai întunecat, o linie de cerneală neagră întreruptă de niște vârfuri de ace de lumină. Trăgând puternic aer în piept, Cathy se avântă spre ele, împingând în carena *Margaritei* pentru a prinde forță. Înotă constant, după cum fusese învățată. Singura

ei problemă era pălăria. Se desprinsese de prima dată când capul îi atinsese apa și de fiecare dată când și-o îndesa din nou pe cap se întâmpla același lucru. În cele din urmă, o scoase, luptându-se cu imboldul de a arunca pacostea aia cât mai departe cu putință. Pe țărm, urma să aibă însă nevoie de ea. O apucă între dinți și o ținu de parcă ar fi fost un câine cu un os. Avea un gust oribil, de parcă cineva ar fi înmuiat-o într-o sticlă de rom. Lucru care, probabil, se și întâmplase, cunoscând înclinațiile lui Jon!

Lui Cathy îi părea că înotase timp de ore întregi, și malul părea mai departe ca niciodată. Se uită din nou înapoi spre *Margarita,* pentru a se asigura că nu se abătuse de la drumul cel bun. Da, nava era încă în spatele ei. Cathy tocmai se felicita pentru simțul orientării, când rămase uluită de ceea ce văzu. Aproape că se înecă în graba ei de a se uita din nou spre navă. Cum era de așteptat, pe laterală, cearșafurile legate pluteau asemenea unui șarpe alb trădător! „Pe toți sfinții!" blestemă Cathy în șoaptă, împrumutând una dintre înjurăturile preferate ale lui Jon fără ca măcar să-și dea seama. Dacă ea vedea cordonul atât de clar din poziția ei, de dincolo de jumătatea dinspre golf, probabil că era doar un pic mai puțin vizibil din oraș. Ar fi trebuit să îl tragă în jos! „Prea târziu acum", se gândi încruntată, grăbindu-se spre țărm cu o vigoare reînnoită. Acum era sigură că i se va observa lipsa în primul moment când un membru al echipajului se va uita înspre navă.

Ei bine, nu avea ce altceva să facă decât să înoate cât de repede putea și să se roage ca bărbații să fie atât de captivați cu benchetuială, încât să nu se sinchisească să arunce vreo privire spre navă. Cathy făcu un efort necruțător, înotând până când își simți brațele atât de obosite, încât amenințau să cedeze din încheieturi. Răsuflarea îi irita gâtul și clănțănea de frig, dar continuă să înoate. Exact când începea să se gândească disperată că nu va mai ajunge niciodată, picioarele ei dădură de ceva tare. Cu un strigăt interior de triumf, Cathy își dădu seama că reușise. Se opri din înot și se ridică în picioare. Fundul mării nămolos se simți precum cel mai fin covor sub picioarele ei. Rânjind fericită și încolăcindu-și brațele tremurânde în jurul corpului la fel de înfrigurat, își croi drum spre țărm.

Mirosul o lovi chiar înainte de a ajunge pe uscat. Dulce și putred, era un amestec de părți egale de pește stricat, gunoi și deșeuri umane. Lui Cathy i se întoarse stomacul pe dos. Nu mai mirosise niciodată așa ceva în viața ei.

În timp ce lipăi pe nisipul de sub docul șubred de lemn, deveni evident că traseul ei o dirijase într-o parte extrem de sărăcăcioasă a orașului. Cathy se încălță în grabă și își fixă pălăria lui Jon pe cap. Toate instinctele o avertizară să nu zăbovească.

Porni într-un ritm vioi spre ceea ce părea a fi centrul orașului. Bărbați și femei cu înfățișări sinistre împânzeau strada. Cathy încercă să ignore cât de mult putea împrejurimile, recunoscătoare că oamenii pe lângă care trecea erau prea preocupați de treburile lor dubioase ca să se sinchisească să-i arunce mai mult de o privire dezinteresată. În mod evident, asta o îndemnă să caute cât mai repede autoritățile. Rătăcind fără țintă prin această gaură de iad a orașului, risca să ajungă cu gâtul spintecat.

Aleea pe care mergea se transformă într-o stradă mai largă, luminată la ambele capete de torțe aprinse. Bărbați beți râdeau în hohote în timp ce se mutau, împleticindu-se, dintr-un local zgomotos în altul, adesea cu brațele lipite de talia unei femei grase și rumene. Cathy dădu să se întoarcă pe drumul pe care venise, apoi se opri. Ca să fie în siguranță, avea nevoie de indicații de orientare. În mod sigur, îmbrăcată în felul în care era nu exista nici un risc dacă punea o întrebare.

Din ce își dădea seama Cathy, toate localurile deschise păreau să fie birturi de un fel sau altul. O clădire din chirpici, nu cu mult mai liniștită decât celelalte, avea agățată în față o firmă pe care scria ceva, însă Cathy nu știa deloc spaniolă, așa că localul i se păru alegerea logică. Cu toate acestea, instinctul de autoconservare o făcu să ezite.

Trebuia să întreprindă ceva. Nu putea să hoinărească pur și simplu pe străzi toată noaptea, sperând ca un jandarm să treacă prin împrejurimi. În primul rând, era periculos. În al doilea rând, Jon avea s-o caute de îndată ce descoperea că lipsește. Trebuia să se adăpostească undeva, în siguranță, până atunci. Oricum, în ce pericole putea intra îmbrăcată precum un tânăr, chiar și într-un birt? Se uită în jos la ea. Nu se vedea nici cel mai mic indiciu despre sexul ei. Tot ce trebuia să facă era să-și amintească

să vorbească mai gros, și nimeni nu avea să suspecteze că este femeie. Din anumite motive, Cathy era sigură că, în acea parte a orașului, la acea oră din noapte, nu era un lucru bun să fii femeie.

Așadar, Cathy inspiră adânc, își trase pălăria încă umedă a lui Jon și mai jos peste frunte și intră cu îndrăzneală prin ușa care se legăna. Cu frica în sân nu făceai niciodată nimic bun! Totuși, mișcările ei deveniră mult mai prudente după ce intră. Bărbații stăteau și beau la mese rotunde – oameni duri, murdari, care arătau mult mai mult a pirați decât membrii echipajului de pe *Margarita*. Cu siguranță nu erau nobili, cu vocile lor răgușite și limbajul murdar. Și femeile care îi serveau, aducându-le bere și whisky și uneori zăbovind pentru un ciupit sau o îmbrățișare, cu siguranță nici ele nu erau doamne! Cuvântul mai potrivit ar fi fost târfe, se gândi Cathy cu dispreț, de-abia abținându-se să nu roșească, tocmai când un așa-numit Lothario trase de corsajul unei femei îmbrăcate țipător, eliberându-i sânii generoși. Femeia chicoti, apăsându-și cu nerușinare movilele zgâlțâite în fața făptuitorului, în timp ce ceilalți bărbați o îndemnau cu strigăte obscene.

„Animalele!", se gândi Cathy cu un fior, făcându-și loc spre bar. Se părea că toți bărbații erau niște mizerabile fiare dezgustătoare. Începea să creadă că, atunci când va ajunge înapoi acasă, nu se va căsători niciodată. Avea o bănuială că și cel mai manierat bărbat ar putea împărtăși cel puțin o parte din această sălbăticie înnăscută.

Cathy se așeză la bar, trăgându-și din nou pălăria în jos peste ochi și fiind foarte atentă să nu atragă nici o atenție nejustificată. Avea nevoie de timp să analizeze împrejurimile înainte de a întreba orice. Barmanul părea alegerea cea mai potrivită. Era un individ uriaș, masiv, cu păr roșu încărunțit și un șorț alb de măcelar împodobit din belșug cu pete. Deși arăta la fel de grosolan ca oricare alt bărbat din cameră, avea un avantaj – era cât se poate de treaz.

– Domnule?

„Cum te adresezi unui barman?" O, Doamne, ar fi trebuit să se gândească la asta. Cumva, nu își imagina că oricare dintre bădăranii din jurul ei ar folosi un astfel de titlu de politețe. Totuși, nu trebuia să-și facă griji. Adresarea ei cu „domnule" nu avea parte de nici un răspuns.

– Hei, tu! încercă cu o voce mai tare, mai groasă.

De data asta, obținu un rezultat. Barmanul voinic se întoarse încet, de parcă nu-și putea crede urechilor.

– Vorbești cu mine, băiete? strigă pe un ton beligerant.

Cathy clipi la el, consternată, înainte să-și revină rapid.

– Da.

Încercă să-și imprime în voce o notă de încredere băiețească, în timp ce bărbatul se îndrepta țanțoș, de-a lungul barului, spre ea. Când îl văzu apropiindu-se din ce în ce mai mult, înghiți în sec. Cumva, nu se așteptase la ceva chiar atât de copleșitor. De aproape arăta exact ca o maimuță roșie, imensă, fără păr.

Și barmanul părea să o analizeze, la rândul său. Ochii lui zăboviră gânditori asupra pielii albe, fine, și asupra ochilor albaștri mari, de sub pălăria prea mare.

– Măi să fie, dar ce băiat frumos avem noi aici! strigă el în cameră, către asistență. Bărbații se opriră din băut ca să se holbeze la Cathy. Ea se făcu albă ca varul sub privirea atâtor ochi ostili.

– Ridică-l să-l vedem și noi! țipă unul dintre bărbații de la capătul opus al barului.

– Hei, Mac, nu știam ca ești interesat de băieți! Tovarășul lui de băute îl împunse pe primul vorbitor în coaste cu cotul, rânjind cu gura până la urechi. Ce pățișsi, te făcu Bella să uiți de femei?

O femeie cu părul roșu, foarte generos înzestrată, care era în mod clar bârfita Bella, se întoarse să-l ciupească jucăuș pe cel de-al doilea bărbat de obraz.

– O să te fac eu să-ți placă femeile, scumpule. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai un semn! chicoti ea.

Pe parcursul acestor evenimente, Cathy își dădu seama că făcuse o greșeală gravă să intre tocmai în acest bar. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să plece la fel de discret cum venise. Se deplasă discret spre ușă, în speranța să iasă neobservată în timp ce atenția tuturor era îndreptată spre Mac și tovarășii săi. Din păcate, barmanul o văzu furișându-se și o opri punând o mână masivă pe umărul ei exact când crezuse că avea să reușească.

– Nu așa de repede, băiete, mormăi bărbatul. N-ai spus ce voiai!

Cathy îi aruncă o privire sălbatică.

– Păi, ăă, voiam doar să întreb dacă e vreun loc pe-aici unde să pot face rost de un pat pentru la noapte!

Se simți mândră de inventivitatea sa. În mod evident, menționarea scopului ei adevărat nu ar găsi vreun ajutor la acei huligani. Toți păreau să fie de partea opusă legii.

– Ai nevoie de un pat pentru la noapte? întrebă uriașul cu o mină meditativă. Ei bine, bănuiesc că Bella ar fi dispusă să-l împartă pe-al ei. I-au plăcut întotdeauna tinerii cu față de copii!

Această observație fu urmată de mai multe urlete și fluierături. O femeie cu părul negru, de-a casei, după aspect, se repezi s-o cerceteze pe Cathy.

– Nuuu, e prea mic! spuse după o inspecție critică. Aruncă-l înapoi!

Bărbații izbucniră în hohote. Cathy, cu urechile arzând din pricina glumelor obscene, încercă să se elibereze din mâna barmanului în timp ce femeia bosumflată deținea centrul atenției. Era inutil. Mâna bărbatului îi rămase prinsă de umăr ca lipiciul!

– Băiete, nu ai nici un motiv să te grăbești să pleci acum. Stai frumușel aici, unde poți să privești toată distracția!

Spunând asta, bărbatul luă cămașa lui Jon de guler și o ridică pe Cathy până o așeză în picioare pe bar. Spre groaza ei absolută, auzi materialul cedând cu un zgomot puternic de ruptură. „O, nu!" Dar poate că nu era prea rău. Poate nu se vedea nimic...

– Îmi pare rău de cămașă, băiete, spuse barmanul, privind în jos la ea. Ochii i se măriră, deși nu prea mult. Să fiu al naibii, să vezi și să nu crezi!

Vocea lui răsunătoare atrase atenția tuturor celor din bar. Cathy observă cu oroare mulțimea de ochi ațintiți spre partea din față a ținutei sale. Doamne, se gândi ea vlăguită, fusese dată în vileag. Sânul ei stâng era expus în toată măreția lui albă și roz! Rapid, smuci materialul ca să se acopere iar, dar o privire rapidă aruncată în jurul ei îi spuse că era deja prea târziu. Fiecare bărbat din cameră se uita la ea cu aviditate.

– La naiba! strigă o voce răgușită din spatele încăperii. Este femeie!

– E femeie! E femeie! reluă în cor grupul de beți de la bar.

– Arată-ne din nou țâța aia, Big Jim! îndemnă alt bărbat. Corul repetă: Arată-ne țâța! Arată-ne țâța!

Barmanul, Big Jim din câte se părea, o prinse pe Cathy de talie cu un braț uriaș. Cu mâna liberă, îi smulse pălăria de pe cap. Împletiturile ei, slăbite în timp ce înotase spre țărm, îi căzură pe umeri. Degetele cărnoase trecură prin părul ei umed, separând șuvițele astfel încât îi căzură pe umeri și se ondulară în jurul taliei ei. Cathy, mai speriată decât fusese în viața ei, încercă să se elibereze cu disperare. Dar un braț de fier musculos o ținu pe loc fără milă, înfigându-și degetele dureros în talia ei.

– Omule, arată-ne țâța! strigă insistent un bărbat din colțul îndepărtat. Big Jim îi prinse mâinile lui Cathy, trăgându-i-le în jos și blocându-i-le în lateral. Cămașa ruptă fâlfâi în jos ca o pasăre pe moarte. Cathy își simți întregul corp arzând când fiecare ochi bărbătesc din bar se îndreptă plin de poftă spre pieptul expus. O, Doamne, ce se va întâmpla cu ea acum? O vor silui cu toții? Dintr-odată, Cathy își dori din toată inima ei să poată fi din nou în siguranță pe *Margarita*. În siguranță? Da! Deși Jon îi folosise corpul în feluri dezgustătoare, nu o rănise niciodată. Cu siguranță, ce îi făcea el era de preferat unei siluiri în grup!

– Hei, Jim, adu-o încoace! N-am mai pus ochii pe o bunăciune ca asta de ani întregi!

– Noo, dă-o încoa' la mine! N-o să-mi ia mai mult de vreo două secunde să o arunc pe fundul ăla mic și frumos și să mă îngrop în ea!

Bătaia de joc continuă, bărbații înfierbântându-se din ce în ce mai tare. Nimeni nu avea nici o îndoială în legătură cu soarta lui Cathy. Singura întrebare era cine avea să fie primul.

– Eu am văzut-o primu'!

– Pe dracu' ai văzut-o! Eu am văzut-o primu'!

– Mincinosu' naibii! Eu am văzut-o! Green, îți amintești că ți-am zis să te uiți la puștiu' ăla?

Cathy simți că i se face rău. Nu i se putea întâmpla așa ceva! Bestiile-astea aveau s-o sfâșie! Trebuia să facă ceva pentru a se salva. Dar dacă se lupta cu un bărbat de mărimea lui Big Jim sigur sfârșea cu maxilarul spart. Să lovească o femeie nu părea să reprezinte vreo problemă pentru el. Pe de altă parte, ar fi putut să-l mituiască...

– Big Jim, îi șopti ea bărbatului ale cărui brațe o țineau deopotrivă ca pe o prizonieră și ca pe un prunc neajutorat. Nu ți-ar

plăcea să faci niște bani? Tatăl meu e un om bogat. Te-ar plăti bine dacă mi-ai da drumul.

– Urăsc femeile, remarcă Big Jim fără patimă. Și urăsc și mai tare femeile mincinoase. Știi ce s-a întâmplat cu ultima femeie care m-a mințit? I-am rupt gâtul cu mâinile astea două.

Își flexă degetele care îi țineau brațele lui Cathy lipite de talie, iar tânăra se cutremură când îi simți pieptul imens apăsându-i spatele. Fără îndoială, avea forța să realizeze așa ceva. Dar ea nu putea renunța...

– Nu mint, Big Jim, șopti ea insistent. Tatăl meu...

– Chiar dacă nu minți, femeie, tatăl tău nu e aici, nu?

Cathy fu nevoită să clatine din cap, cu disperare. Big Jim părea trist.

– Așa credeam și eu. Atunci, nu mai avem nimic de discutat, nu-i așa?

– Big Jim... începu Cathy cu disperare, însă fu redusă la tăcere de pufnetul lui nerăbdător.

– Și de ce ți-e atât de teamă, oricum? Indivizii ăștia n-o să-ți facă nici un rău. Vor doar să aibă parte de un pic de distracție în seara asta, iar mâine te vor lăsa să pleci să-ți vezi de treburile tale. Desigur, s-ar putea să te doară un pic, dar asta nu contează pentru cele de teapa ta.

Lui Cathy îi veni să țipe, să plângă, să râdă isteric. Aparent, credea că era de aceeași teapă cu femeile care lucrau pentru el! O, Doamne, sărise din lac în puț, și încă ce puț! Dar nu va ceda ușor, își promise. Va lupta...

Cei doi bărbați care se certau cel mai tare disputându-și întâietatea în privința ei sărira brusc în picioare, scoțându-și cuțitele. Înainte să se năpustească unul asupra celuilalt, pumnul masiv al lui Big Jim lovi cu putere barul de lângă Cathy, făcând-o să tresară speriată.

– Stați locului! strigă el. N-o să fie nici o vărsare de sânge aici! Eu spun ca fiecare bărbat care o vrea să dea cu zarul pentru ea!

– Da! Da! Vom da cu zarul pentru ea!

Sugestia fu primită cu entuziasm de toată lumea. Cathy fu deopotrivă speriată și uluită. Să dea cu zarul pentru ea? Doamne sfinte, oare ce însemna asta? Câteva secunde mai târziu, se lămuri.

– Cine are niște zaruri? Bine, zarul cel mai mare o ia prima oară, apoi cel de-al doilea zar, și tot așa. Sunteți cu toții de acord? Bărbații aprobară zgomotos. În caz de egalitate, câștigătorii dau cu zarul din nou. Corect?

– Corect!

Bărbații se strânseră în jurul unei mese rotunde mari, aflate în centrul camerei. Unul dintre ei scoase o pereche de zaruri din buzunar. Un altul se uită peste umăr la Cathy, cu ochii strălucindu-i apreciativ.

– Adu premiul! urlă brusc.

Cathy se albi la față.

– Da, pune-o în mijlocul mesei, să vedem toți pe ce jucăm!

Doi bărbați traversară camera cu nerăbdare pentru a o lua pe Cathy din brațele lui Big Jim. El îi dădu drumul fără un murmur. De teamă, Cathy lovi frenetic cu picioarele și cu unghiile când fu cărată pe sus în locul unde restul bărbaților se adunaseră într-un cerc strâmt în jurul mesei. Bărbatul care o ținea de subsuori profită de poziția lui pentru a o strânge dureros de sânul gol. O, Doamne, nu se putea întâmpla una ca asta! Îl mușcă sălbatic de braț. El înjură, aproape scăpând-o. Bărbatul care îi ținea picioarele râse de durerea tovarășului său. Cathy încercă să-l lovească cu piciorul, dar o ținea de glezne și nu se putu elibera. Când o puseră în picioare în cele din urmă, bărbatul pe care îl mușcase își trase înapoi brațul și o pălmui peste față cu putere. Lovitura fusese atât de puternică, încât Cathy se clătină pe spate. Un alt bărbat o prinse, rânjind, și își trecu mâinile peste întregul ei trup. Cathy îl lovi în tibie. Acesta urlă, apucându-se de locul vătămat. Înainte de a putea riposta, Cathy fu prinsă din spate și ridicată în aer.

– Leag-o pe cățeaua asta! mârâi bărbatul mușcat.

Tovarășii lui nu se lăsară rugați de două ori. Înainte să își dea seama ce se întâmplă, Cathy fu arborată în centrul mesei, cu mâinile legate strâns la spate. Încercă să-i lovească cu piciorul pe agresorii ei, dar nu obținu decât să-i fie legate și gleznele. Ca măsură de siguranță, trecură chiar și o frânghie în jurul taliei sale, pe care apoi o fixară de un cârlig de carne, sus, deasupra capului. Cathy fu complet imobilizată și în imposibilitatea de a se ajuta

în vreun fel. Singurul lucru pe care *putea* să-l facă era să-și verse furia prin vorbe aspre.

– Bestii ticăloase, veți răspunde pentru asta! țipă ea cu vocea tremurândă. Dacă nu-mi dați drumul...

Cuvintele ei fură întrerupte brusc, atunci când o cârpă murdară îi fu îndesată în gură. Cathy se înecă și încercă să scuipe, dar nu putu să scape de ea. Dumnezeule, se sufoca! Dar asta era de preferat în locul sorții pe care aceste animale o plănuiseră pentru ea. Mintea îi fu învăluită într-o ceață de rușine și de groază și abia simți când cămașa îi fu sfâșiată complet.

Genunchii lui Cathy amenințau să cedeze în timp ce ea se uită în jos, la cercul de bărbați cu priviri pofticioase. Nu putea leșina! Atunci ar fi fost complet la mila lor. Încruntându-se, se forță să respire adânc pe nas. După un moment, simți cum își recapătă puterile. Bărbatul pe care îl mușcase își întinse ambele mâini și trase dureros de sfârcurile neacoperite. Cathy scrâșni de durere și de teamă.

– Hei, Billy, nu e corect! Trebuie să-ți aștepți rândul la fel ca noi toți, protestă unul dintre bărbați.

Bărbatul numit Billy își luă labele de pe ea fără tragere de inimă. Cathy își dorea din tot sufletul să-și protejeze corpul de privirile lor devoratoare, dar era imposibil. Era forțată să stea în centrul mesei, sufocată și legată, înconjurată de bărbați care salivau și ai căror ochi se desfătau cu sânii ei goi. Invocându-și ultimele rezerve de voință, Cathy își îndreptă coloana, stând dreaptă și uitându-se la ei cu ferocitate.

– La naiba, ce mai așteptăm? Hai să începem odată! spuse Billy nerăbdător.

Un bărbat apucă zarurile, le scutură cu o concentrare intensă și le lăsă să se rostogolească peste masă. Se opriră la picioarele lui Cathy. Cu un efort imens, dădu cu ambele picioare în zaruri, trimițându-le la podea.

– Dumnezeule, a fost un zece! se plânse cel care aruncase zarurile, în timp ce Billy sări pe masă lângă Cathy.

O lăsă să aștepte, trăgându-și foarte încet brațul înapoi. Lovitura, când își atinse ținta, îi dădu capul pe spate. Apoi se îndreptă încet, lacrimile ivindu-i-se în ochi. Maxilarul îi zvâcnea într-o amorțeală ciudată, cu pielea arzând. Se temea că cedase.

– Să mai încerci asta din nou, târfă, și o să-mi scot cuțitul la tine, mârâi. N-o să mai fii atât de drăguță cu nasul tăiat!

Cathy avu suficientă înțelepciune încât să-și dea seama că vorbea serios. Era genul de om căruia îi făcea plăcere să provoace durere altora, în special femeilor. Jocul fu reluat la picioarele lui Cathy. De data aceasta îl ignoră, zgâindu-se cu o concentrare maximă la felinarul fumegând care atârna din tavan.

„O, Doamne, te rog, ajută-mă", se rugă ea cu disperare. O lacrimă i se rostogoli neputincioasă pe obraz. Maxilarul o durea rău, era moartă de rușine din pricina goliciunii ei și, uitându-se la bărbații respingători de mai jos, simți cum trupul îi era străbătut de un frison de frică soră cu moartea. Chiar nu avea nici o scăpare? Ar fi făcut un pact chiar cu diavolul, dacă ar fi eliberat-o!

– Este un joc deschis, domnilor?

Lui Cathy nu-i venea să-și creadă urechilor auzind cuvintele tărăgănate rostite pe acel ton catifelat. Întoarse capul. Jon! Mulțumesc, Doamne, se gândi ea cu fervoare, fără să-i pese de absurditatea de a-l vedea pe Jon drept eliberatorul ei. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui cu o ușurare plină de bucurie, dar el o privi amenințător, după care o ignoră, îndreptându-se spre grupul bărbaților. Cathy își dădu brusc seama că salvarea ei era foarte departe de a fi un lucru sigur. Jon era singur, înarmat cu un singur pistol vizibil, în timp ce indivizii erau cel puțin o duzină, toți înarmați până în dinți. Totuși, simpla lui prezență o făcea să se simtă mult mai bine. Știa că nu va păți nimic rău atâta timp cât el era acolo pentru a o proteja.

Bărbații se întoarseră toți ca unul să se holbeze la Jon, în timp ce el se apropie de ei.

– Tu cine naiba ești? întrebă Billy suspicios, sprâncenele sale stufoase împreunându-se într-o încruntare amenințătoare.

– Numele meu e Jon Hale. Sunt căpitanul navei *Margarita*, ancorată în golf. Big Jim mă cunoaște, nu-i așa, Jim?

Tonul lui Jon era calm, dar nu-l scăpă din ochi pe Billy.

– Da, încuviință barmanul, încrețindu-și fruntea. Nu prea te-am mai văzut pe-aici, căpitane. Ce te aduce în seara asta?

– Mă duceam să vizitez o anumită doamnă când am auzit toată agitația. Mi-a stârnit curiozitatea. Acum că am văzut cauza – cu siguranță merită tărăboiul. Îi aparține vreunuia dintre voi, domnilor?

Cathy se încruntă la Jon cu o răutate nedisimulată când ochii lui o analizară cu insolență, zăbovind cu o apreciere apatică pe vârfurile roz care tremurau îndreptate spre el, în timp ce stăpâna lor icni, ofensată. Observă maxilarul ei umflat înainte de a trece mai departe, dar strălucirea bruscă din ochii lui o liniști. Îl cunoștea de îndeajuns de mult timp ca să știe că era semn rău pentru cineva!

– Jucăm pentru femeiușcă! explică jovial o voce.

– Aham, înțeleg. Atunci, pot să mă alătur?

Vocea lui era foarte calmă. După cum știa Cathy din experiență, acea liniște înșelătoare era o mască pentru o furie feroce.

– Nu știu, spuse Billy sceptic. Tu nu ai fost aici când a venit. Nu văd cum ar fi corect să te lăsăm să îți încerci și tu norocul cu zarul.

Ceilalți dădură din cap, încuviințând solemn.

– Să zicem atunci că aș cumpăra locul unuia? propuse Jon. Să spunem, două sute de dolari pentru cel care mi-ar vinde locul lui. Cu două sute de dolari cumperi un bordel plin de târfe!

– Trei sute și poți să-mi iei locul! spuse un bărbat care nu mai vorbise până atunci.

– Două sute cincizeci.

– S-a făcut!

Se făcu plata și jocul fu reluat. Primii trei aruncători avură un trei, un cinci și, respectiv, un doi. După înjurăturile lor, era clar că știau și ei înșiși că ieșeau din competiție. Urmă o altă aruncare. Billy dădu un unsprezece, care reprezenta cel mai mare zar. În cele din urmă, veni și rândul lui Jon. Cathy își ținu respirația. Ce aveau să facă dacă nu câștiga? Alternativele erau de neconceput.

Jon luă zarurile, le scutură și le lăsă să cadă aproape la întâmplare. Aterizară lângă picioarele lui Cathy. Își miji ochii să le vadă. Părea că era un... cinci pe unul și un șase pe celălalt. Unsprezece!

– Dăm din nou cu zarul, mormăi Billy.

Aruncă zarurile și veni un nouă. Aruncă și Jon. Privitorii murmurară apreciativ. Era mai mare distracția decât anticipaseră. Un alt nouă!

– Dăm din nou! mârâi Billy.

– Chestia asta ar putea dura toată noaptea, răspunse Jon ușor. Și eu, unul, prefer să trec la activități mai plăcute. De ce să nu o lăsăm pe doamnă să-și aleagă partenerul?

– Da! Să aleagă femeiușca!

Cei care își pierduseră șansa erau dornici să prelungească distracția. Billy nu avea de ales și trebui să accepte.

Cathy tresări violent când unul dintre bărbați se cățără pe masă alături de ea și îi smulse cârpa murdară din gură. Își plimbă limba de-a lungul buzelor uscate când mâna lui îi alunecă peste fese, mângâind-o intim și ciupind-o lasciv. Scoase un mic strigăt înăbușit, iar Jon se răsuci, în ochi citindu-i-se dorința de a ucide.

– Ei bine, femeie, pe care mascul dornic îl alegi? Amândoi sunt aprinși după tine, îți promit.

Vocea lui Big Jim îl făcu pe Jon să-și vină în fire.

Cathy se uită mai întâi la Jon, ochii ei atingându-i fața frumoasă, rigidă acum din cauza furiei bine ținute în frâu, și apoi alunecând peste umerii largi și pieptul puternic, acoperiți cu hainele acelea neobișnuit de formale. Când privirile li se întâlniră, trebui să-și înăbușe un zâmbet crispat. Cât de sigur era de ea! Încrederea i se citea în ochi. Sigur, avea și motive. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-l enerveze alegându-l pe celălalt, nu îndrăznea. Nu era un moment bun pentru jocuri copilărești de răzbunare. Jon își risca viața să o salveze, iar ea fu brusc conștientă de o dorință vagă de a fi strânsă în acele brațe puternice. În ciuda faptului că era un diavol, de astă dată îi oferea siguranță. Era singura ei apărare într-o lume lipsită de scrupule.

Abia se uită la Billy. El întinsese brațele către ea de parcă ar fi vrut să o dea jos, dar ea se cutremură, vrând să dea înapoi. Lumina de la felinar căzu pe mâna lui întinsă, iar mușcătura ei de mai devreme făcuse un cerc vinețiu în jurul degetului mare. Ochii lui Jon trecură repede de la rană la maxilarul rănit al lui Cathy, iar pometii începură să i se coloreze de furie.

– Alege, femeie!

Cathy înghiți în sec.

– Îl aleg pe el, spuse ea în mod clar, dând din cap spre Jon.

Bărbații izbucniră în urale, bătându-l pe Jon pe spate și făcând glume obscene pe seama lui Billy. Jon răspunse cu aceeași monedă, unele dintre remarcile sale făcând-o pe Cathy să roșească până-n vârful urechilor. Dar mâinile îi fură blânde când cuțitul îi tăie legăturile. Simțindu-i tandrețea atingerii, Cathy fu invadată de un val de emoție copleșitoare. Ar fi putut fi ucis din pricina încăpățânării ei. Știa că, dacă ar fi pierdut la zaruri, ar fi luptat până la moarte pentru a o proteja. Conștientizarea o făcu să simtă un nod în gât. Când picioarele și brațele îi fură eliberate, își întinse brațele spre el, fără cuvinte. Se ridică spre ea să o dea jos, prinzând-o pe după talie și punând-o pe podea de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Cu o mișcare rapidă, își scoase haina, înfășurând-o în jurul umerilor ei, pentru a-i acoperi sânii. Brațul lui rămase lejer în jurul taliei ei, în timp ce o împinse spre ușă.

– Stai puțin, căpitane! strigă Billy, privindu-i pe cei doi cu ostilitate evidentă. Unde crezi că te duci?

– Prietene, dacă nu știi fără să-ți spun eu, atunci le plâng de milă femeilor din orașul ăsta. Nu au parte de cine știe ce distracție, răspunse Jon încet, întorcându-se să îl înfrunte pe bărbat în timp ce vorbea.

Privitorii râseră în hohote. Billy se făcu vânăt.

– N-o poți lua pe femeiușcă de aici, căpitane, îi spuse Big Jim lui Jon dintr-o parte, în spatele barului.

– Nu, rămâne aici! strigă un alt bărbat.

– Cum așa? Vocea lui Jon fu înșelător de calmă. O împinse cu o mișcare fieașcă pe Cathy în spatele lui, iar ea simți cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Am câștigat-o corect, nu-i așa?

– Asta e cât se poate de adevărat, chicoti cineva. Dar n-ai așteptat să auzi regulile jocului! Nu ai câștigat-o pur și simplu! Tu doar ai închiriat-o pentru o vreme. Apoi, merge la Billy, apoi la Joe, apoi la Harper și așa mai departe. Noi jucam doar pentru cine să o ia primul!

Cathy văzu mușchii spatelui lui Jon încordându-se sub cămașa subțire. Îl privi neliniștită. Din poziția ei în spatele lui putea vedea doar încleștarea ca de piatră a maxilarului său în timp ce se uita la bărbații strânși laolaltă. Doi dintre ei se strecurară ca să blocheze

ieșirea. Mâna lui Cathy se încolăci instinctiv pe antebrațul dur al lui Jon. El nu răspunse, dar ceilalți din sală văzură și se amuzară.

– Femeii i s-au aprins cu siguranță călcâiele după tine, căpitane. De ce nu o iei chiar aici? Ne-ar plăcea tuturor să privim!

– Asta chiar că-i o idee bună, căpitane, declară Billy. Apoi, putem fi siguri că nu îți iei tălpășița cu o proprietate care ne aparține pe bună dreptate tuturor. Dacă vrei intimitate, sunt sigur că Big Jim va fi bucuros să plece din spatele barului.

Big Jim dădu din cap în semn de încuviințare. Bărbații se pregătiră să-și scoată cuțitele, rânjind spre Jon. Se uită la ei pentru un moment lung și, sub mâna ei, Cathy îi simțea mușchii încordându-se ca ai unui tigru pregătit să o ia la goană. Dar apoi ridică din umeri și spuse pe un ton firesc:

– Cu o femeie ca asta aș putea să mă culc și în noroi și să-mi imaginez că sunt în cele mai fine așternuturi.

Bărbații chicotiră. Jon se roti, trăgând-o pe Cathy în brațe. Avea spatele către cameră și umerii lui largi o protejară de ochii bărbaților. Se aplecă să-i adulmece gâtul cu un gest pătimaș, apoi îi șopti la ureche:

– Când îți fac semn, aleargă cât de tare te țin picioarele. Este o jandarmerie la vreo 800 de metri spre vest. Spune-le cine ești și ce s-a întâmplat. Te vor trimite în siguranță înapoi la tatăl tău.

Ochii lui Cathy se făcură uriași. De ce ar fi ajutat-o să scape de el? Sau credea că nu va mai fi prin preajmă să se bucure de ea?

– Și cu tine cum rămâne? șopti ea tremurând.

– Îți faci griji pentru mine, pisicuțo? Colțurile buzelor lui se arcuiră să formeze un vag zâmbet ironic. Nu ai de ce. Am reușit să am grijă de mine destul de bine ani întregi. Acum, gata cu vorbitul. Fă ce-ți spun. Ai înțeles?

Ochii plini de uimire ai lui Cathy îi întâlniră pe ai lui, și ce văzu în adâncurile cenușii topi nodul de sfidare care îi strângea stomacul din prima clipă în care el o avusese.

– Da, Jon, șopti ea.

– Asta-i fata mea, îi murmură în ureche, apoi mâinile lui o traseră spre el, în timp ce gura lui o găsi într-un sărut pasional, spre deliciul spectatorilor care râdeau în hohote.

Gura lui Cathy răspunse dulcii presiuni, deschizându-se fără vreun gând de refuz. Brațele ei se încolăciră strâns în jurul gâtului lui. Se simțit îndurerată când el îi dădu brusc drumul.

– Acum! șuieră el, rotindu-se ca să-i lovească pe bărbații care păzeau ușa.

Luat prin surprindere, unul se prăbuși la pământ, lăsând doar suficient spațiu pentru Cathy să se strecoare și să iasă în stradă. Ultima imagine îngrozitoare pe care ea o avu cu Jon îl înfățișa pe acesta clătinându-se sub lovitura unui pumn durduliu, în timp ce restul bărbaților îl înconjurau furioși.

Cathy o luă la goană pe stradă, urmată de mugetul indignat al bărbaților din bar, când își dăduseră seama că evadase. Zgomotul ascuțit al unui pistol se auzi ca un bici în spatele ei. Alergă cum nu mai alergase niciodată în viața ei, plămânii ajungând să o doară în timp ce încerca să tragă aer în piept. Dar nu se îndreptă spre vest, către jandarmerie. Ci fugi spre *Margarita*, după ajutoare.

Capitolul 6

– Este norocos să fie încă în viață, mormăi doctorul Sandoz, îndepărtându-se de pat. Evaluă cu privirea trupul inconștient al lui Jon, palid și cadaveric în lumina lumânării pâlpâitoare din cabina navei. Dacă nu ar fi fost un bărbat atât de puternic, pierderea unei cantități atât de mare de sânge l-ar fi ucis deja. În condițiile acestea, este foarte slăbit și are febră extrem de mare. Încă îl putem pierde.

Cathy își mușcă tare de buza de jos, care tremura. „Jon nu trebuie să moară, nu o să moară!" Mai ales nu din cauză că o salvase pe ea de consecințele propriei încăpățânări! Nu și-ar ierta-o niciodată. Of, Doamne, de ce fusese atât de nebună încât să încerce să evadeze într-un oraș ciudat unde nu avea prieteni? Știuse că va veni după ea și se bucurase în secret de acest gând. Voise să-i dea o lecție... Și, în schimb, aproape îl ucisese! Dacă ar fi putut să-i ducă pe Harry și pe ceilalți înapoi mai repede, înainte ca Jon să fie înjunghiat... și înjunghiat... și iar înjunghiat...

– Domnișoară, mă asculți sau nu? Vocea doctorului Sandoz îi alungă, plină de nerăbdare, gândurile. Sunt un om ocupat, mă așteaptă mulți pacienți. Nu am timp de pierdut în vreme ce dumneata visezi cu ochii deschiși.

Cathy roși și dădu să răspundă brusc. Încă nu era obișnuită să i se vorbească atât de dur. Dar își aminti cât de mult depindea soarta lui Jon de priceperea acestui om, și nu își dădu drumul la gură. Dacă medicul îl putea salva, atunci avea să-l lase să vorbească cu ea oricum dorea.

– Îmi pare rău, domnule doctor. Ce spuneați? întrebă Cathy, spășită.

– Va avea nevoie de îngrijire constantă pentru următoarele câteva zile, poate chiar săptămâni. Recuperarea lui depinde de două lucruri: de reacția la febra mare care se instalează și de eventualitatea infectării rănilor. Pansamentele trebuie schimbate la fiecare patru ore, de acum până când o să îți dau alte indicații, iar rănile trebuie pudrate cu o pulbere pe care ți-o voi lăsa. Și trebuie să ia și una dintre aceste pastile în fiecare zi, spuse doctorul, ridicând un flacon mic de sticlă. Nerespectarea acestor instrucțiuni ar fi sinonimă cu împușcarea lui aici și acum. Mă pot baza pe tine să-i fii infirmieră?

Ochii lui negri serioși o fixară pe Cathy. Ea încuviință cu ardoare.

– Da, domnule doctor. Bineînțeles.

– Vă puteți baza și pe echipaj, doctore Sandoz, interveni Harry cu răceală, de la capul patului. O să-l îngrijim în schimburi. Această... lady... a făcut și așa destule!

– Eu o să-l îngrijesc! Cathy se uită urât la Harry, care la rândul său se încruntă la ea. Și o să fac o treabă mult mai bună decât tine și marinarii tăi murdari, încrezut insuportabil! Dacă ai fi ascultat ce îți spuneam, în loc să încerci să mă aduci înapoi la bordul *Margaritei,* când îți tot spuneam că Jon are nevoie de ajutor, poate ai fi reușit să ajungi acolo la timp ca să împiedici să fie înjunghiat atât de rău!

– Căpitanul ne-a pus pe toți să te căutăm, replică Harry înțepat. De unde era să știu că spuneai adevărul? Credeam că încerci să mă păcălești ca să te las să pleci! În plus, dacă nu te-ai fi furișat pe nenorocita aia de fereastră lăsând o urmă pe care și un orb

putea să o vadă, ai fi fost de mult plecată și am fi fost cu toții mai fericiți! Iar căpitanul...

– De-ajuns! interveni doctorul Sandoz, cu ochii când la unul, când la altul. Cine a avut dreptate și cine a greșit în această situație nu e treaba mea! Dacă aveți de gând să vă certați de parcă ați fi niște copii, voi pleca și n-o să mă mai întorc. Iar căpitanul Hale aproape sigur va muri.

Cathy și Harry își aruncară priviri ursuze, cerându-și scuze de la medic.

– Foarte bine, spuse el în cele din urmă. Domnișoară, îți las responsabilitatea de a-l îngriji pe căpitanul Hale. Am constatat că femeile, prin natura lor blândă, tind să fie infirmiere mai bune decât bărbații. Tu, spuse el, uitându-se la Harry, poți să ai grijă ca ea să ia o pauză din când în când. Înțeleg că tu ești responsabil de această navă cât timp căpitanul este indisponibil?

Harry încuviință din cap fără să spună nimic.

– Bine! le zâmbi doctorul Sandoz amândurora. Acum, domnișoară... și începu să-i dea lui Cathy instrucțiuni detaliate privind îngrijirea lui Jon.

– Voi fi cu ochii pe tine, îi spuse Harry înverșunat lui Cathy, după ce doctorul Sandoz plecă, lăsând în urmă pastilele și prafurile promise. Și te avertizez că, dacă Jon moare și există chiar și cea mai mică posibilitate ca tu să fi avut ceva de-a face cu asta, o să te spânzur de cel mai înalt capăt de velă. Oricât de lady ai fi! Ne-am înțeles?

– O, să te ia naiba! răspunse Cathy grosolan, fiind pe cale să-l boscorodească în continuare, când un geamăt înfundat îi atrase atenția spre el.

– Jon? întrebă Cathy nerăbdătoare, aplecându-se peste pat și punându-și o mână pe fruntea bronzată și primind confirmarea că avea febră.

– Căpitane? spuse Harry în același timp.

Jon scoase un geamăt și se agită, trupul său lung zvârcolindu-se de pe-o parte pe alta sub păturile stivuite.

– A plecat! începu el să murmure. La naiba, a plecat! Și în Cadiz, dintre toate locurile pământului. În bârlogul ucigașilor... Ca un miel rătăcind într-o haită de lupi... Nu va avea nici o șansă! Cathy! Cathy!

– Liniștește-te, Jon, sunt aici, și nu am pățit absolut nimic după cum poți vedea, șopti Cathy liniștitor, încercând să-l calmeze.

Cuvintele ei nu reușeau să pătrundă prin ceața febrei, dar Jon păru să fie alinat de atingerea fină a mâinii ei când îi mângâie ușor fruntea fierbinte.

– Vezi ce-ai făcut? Harry vorbea pe un ton scăzut, care era totuși necruțător. Știam că ne vei face probleme din momentul în care te-a adus Jon la bord. L-am avertizat, dar n-a vrut să asculte. E nebun după tine, și acum nu mai aveai mult și-l ucideai! Vrăjitoareo!

– M-am săturat de insolența și de jignirile tale, spuse Cathy printre dinți, temperamentul ei ieșind la iveală de după vălul de vinovăție care îi atârna pe umeri.

Refuză să se gândească prea mult la singura parte îmbucurătoare a discursului lui Harry – că Jon era nebun după ea. Inima ei se topea la acest gând. Oare era adevărat?

– Nu face pe domnița inocentă cu mine! se răsti Harry. Te-am văzut cu el, nu uita, și știu că nu ești cu nimic mai bună decât femeile de pe stradă! Ești disperată după ce îți poate da... e clar de fiecare dată când te uiți la el. Și apoi mai ai tupeul să pretinzi că-l urăști! Dumnezeule, ferește-mă de femei!

– Ieși de-aici! Vocea lui Cathy era glacială și plină de dispreț. Nu voi accepta să te ascult debitând asemenea mizerii! Dacă ți-ar păsa cu adevărat de Jon, ceea ce nu e cazul, ai vedea că cearta noastră îi face rău!

– Dacă mi-ar păsa cu adevărat...? Harry se înecă, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Și să înțeleg că ție îți pasă? Rogu-te să mă luminezi dacă greșesc, dar parcă îmi amintesc că îl urai acum nu mai bine de o săptămână! Ce schimbare rapidă, nu-i așa?

– Am fost furioasă, mărturisi Cathy, mânia ei atenuându-se într-u câtva. Bineînțeles că nu-l urăsc. Mi-a salvat viața în seara asta. Voi avea mare grijă de el, Harry, îți promit. Doar că mi-ar fi mult mai ușor dacă nu mi-ai urmări fiecare mișcare de parcă aș avea de gând să-l otrăvesc!

Și mânia lui Harry și propria vină se diminuară când bărbatul observă sinceritatea din ochii lui Cathy. Se uită la ea nehotărât, pentru o clipă, apoi dădu din cap.

– Bine, am încredere în tine. Dar dacă i se întâmplă ceva...

– Nu i se va întâmpla atâta timp cât pot să previn asta, spuse Cathy, încredințată. Acum, poți să pleci, te rog? Doctorul Sandoz a spus că Jon trebuie să fie cât mai liniștit, și nu putem fi siguri că nu ne aude vocile.

Harry ezită, apoi se îndreptă spre ușă. Se opri cu mâna pe mâner.

– O să-l trimit pe Petersham jos să te ajute, când o să se întoarcă la bord. Și, ăă, Lady Catherine...

– Spune-mi Cathy, îl îndemnă ea, obosită. Jon așa îmi spune.

– Cathy, ezită Harry pentru o clipă, apoi îndrăzni. Îmi pare rău dacă te-am jignit prin spusele mele. Doar că sunt îngrijorat în privința lui Jon. Suntem prieteni de mult timp.

– Înțeleg.

Cathy îi zâmbi, apoi îi făcu semn spre ușă.

Harry înțelese sugestia. Ei i se păru că era oarecum ușurat să scape.

– Îl voi trimite pe Petersham când o să pot, repetă el, după care plecă.

Cathy se întoarse să-l privească pe Jon. Era încă inconștient și mormăia cuvinte neinteligibile. Fața lui întunecată era palidă în ciuda bronzului și își mișca brusc și convulsiv capul pe perna albă, moale. Buzele și pleoapele lui aveau o tentă albăstruie, remarcă îngrijorată Cathy, presupunând că era consecința pierderii unei cantități atât de mari de sânge. Când ajunsese cu Harry și cu grupul de salvare adunat în grabă înapoi la Red Dog, Jon era întins inconștient într-o băltoacă de sânge coagulat. Lângă el se aflau trupurile a trei bărbați pe care reușise să-i omoare înainte de a fi aruncat la podea ca un lup mândru. Fiarele hămesite îl lăsaseră să moară și se întorseseră la băuturile lor. Nu că mulți dintre ei mai erau în stare să bea, se gândi Cathy cu satisfacție. Pentru că puținii care scăpaseră de răzbunarea sângeroasă a echipajului de pe *Margarita* nu aveau să fie în stare să intre într-un bar pentru o lungă perioadă de timp. În vreme ce corpul lui Jon era luat pe sus, Cathy se împiedicase de o siluetă familiară întinsă fără viață pe jos, în apropiere de ușa birtului. Era Billy, bărbatul care o pălmuise. Fusese împușcat în cap...

– Cathy? strigă Jon, cu o voce îngrijorată.

Cathy se aplecă spre el cu tandrețe, luându-i mâna mare în palma ei. Ardea.

– Sunt aici, Jon, spuse ea cu o insistență calmă, dar cuvintele ei nu ajungeau până la el.

Continuă să strige, să murmure și să înjure pentru următoarele câteva ore. Cathy nu putea face altceva decât să stea lângă el și să-l țină de mână. O dată îi ceru, răgușit, apă, iar ea îi turnă puțină din urciorul de lângă pat, ducându-i un pahar la buze și lăsându-i să cadă doar câteva picături în gură. El înghiți, după care păru să adoarmă. Dar liniștea dură doar pentru o scurtă perioadă de timp, pentru că febra începu să-i crească rapid. Cathy mai turnă niște apă în lighean și apoi trase păturile în jos spre picioarele lui. Apoi luă o cârpă și o trecu peste trupul lui gol la fel de firesc cum și-ar fi șters propriile membre. Masculinitatea lui nu o mai speria acum. Baia rece părea să-i aducă un oarecare confort și stătu nemișcat. Ochii lui Cathy îi mângâiară corpul de sus până jos, admirând membrele musculoase care, chiar și în timp ce era bolnav, erau încordate și arătau puternice. Era un bărbat frumos...

Aproape fără tragere de inimă, îi trase înapoi așternuturile până la bărbie, vârându-le ferm pe după el. Fu surprinsă să vadă prin fereastră vestitorii roz ai zorilor împestrițând cerul. În curând trebuia să-i schimbe pansamentele din nou...

Era atât de obosită... Luând o pătură din dulap, o întinse pe podea lângă pat și se așeză jos pe ea, sprijinindu-și capul obosit de saltea. Dacă și-ar putea odihni puțin ochii...

– Domnișoară Cathy? Vocea lui Petersham o trezi din somnul ei adânc. Domnișoară Cathy, e aproape amiază. V-am adus ceva de mâncare.

Cathy se ridică brusc în capul oaselor, alertă într-o clipită. Ochii îi zburară automat spre Jon, care se mișca fără încetare sub grămada de pături.

– Cum se simte? întrebă ea într-un suflet.

Cum de putuse adormi când el avea nevoie de ea...?

– E la fel, raportă Petersham grav. Am venit cu câteva ore în urmă și am stat cu el. Să nu vă gândiți că a pățit ceva rău pentru că v-ați culcat.

Cathy se ridică, frecându-se la ochi.

– Trebuie să mă ocup de rănile lui. Doctorul a spus că la fiecare patru ore...

– Am făcut-o deja o dată. Domnul Harry a venit și mi-a spus ce să fac. Mi-a zis să vă las să dormiți, că ați trecut printr-o perioadă grea.

– Foarte frumos din partea lui, sublinie Cathy, minunându-se de faptul că Harry își făcea griji pentru ea.

– Dacă vă grăbiți, domnișoară, veți avea timp să mâncați și să vă împrospătați un pic înainte să fie nevoie de dumneavoastră. Când Cathy clătină din cap, el continuă sever: Nu-i veți fi de nici un folos stăpânului Jon dacă sunteți pe jumătate moartă din cauză că nu aveți grijă de *dumneavoastră* cum trebuie.

Cathy se gândi o clipă la spusele sale. Faptul că nu mânca în mod sigur nu îl ajuta pe Jon. Trebuia să rămână în putere ca să-l poată îngriji. Petersham se ocupase de rănile stăpânului său pentru ultima oară, își promise. De acum, avea de gând să facă totul singură. Îi datora asta... Și, în plus, descoperise că, de fapt, voia să-l îngrijească.

Petersham o îndemnă să se așeze pe un scaun, iar Cathy își simți mușchii rigizi de la dormitul pe podea. O durea peste tot. Maxilarul îi zvâcni când îl mișcă încet. Fiecare centimetru din corpul ei durea de parcă ar fi fost învinețit. Dar ea era vinovată de toate rănile acestea, recunoscu în tăcere. Dacă nu ar fi fost atât de netoată, nici unul din ei nu ar fi într-o stare atât de rea acum.

Petersham îi împinse în față un mic dejun apetisant: suc de portocale proaspăt, pâine prăjită cu gem de fructe și chiar șuncă și ouă. După carnea de porc sărată și uscată și biscuiții tari care fuseseră meniul *Margaritei* pe mare, mâncarea arăta și mirosea minunat. Reuși să mănânce până la ultima bucățică. În cele din urmă, se lăsă pe spate, sătulă. Petersham îi zâmbi aprobator.

– A fost delicios, Petersham. Mă simt mult mai bine acum.

– M-am gândit eu, domnișoară. Este apă caldă în lighean dacă doriți să vă spălați. Pansamentele stăpânului Jon trebuie schimbate abia peste jumătate de oră.

– Mulțumesc, Petersham. O să te chem când am nevoie de tine.

– Foarte bine, domnișoară, spuse el grav și ieși din cabină.

Cathy așeză o mână blândă pe fruntea lui Jon. El se agită, neliniștit, mormăind vorbe de neînțeles, dar ochii îi rămaseră

închiși și nu dădu nici un semn că ar fi fost conștient de prezența ei. Fruntea lui ardea sub palma ei. Cathy se încruntă când se întoarse să se îmbrace. Pentru ea, care era lipsită de experiență, părea chiar mai rău decât fusese cu o noapte înainte. În timp ce se spăla, îi trecu prin minte să trimită din nou după doctorul Sandoz, dar decise să aștepte până când va vedea în ce stare îi erau rănile.

În timp ce unul dintre bărbați fugise să aducă un doctor cu o noapte înainte, Cathy se dezbrăcase în grabă de hainele rupte și murdare ale lui Jon și trăsese pe ea o rochie. Atunci fusese mai mult pudică decât preocupată de modă. Acum observă cu o grimasă că se îmbrăcase cu rochia ei roz de dimineață pe dos. O schimbă rapid, își aranjă părul într-un coc simplu și apoi luă ligheanul, bandaje proaspete și prafurile lăsate de doctorul Sandoz.

Lăsă obiectele jos pe masa de lângă pat și trase așternutul. Corpul gol al lui Jon era lung, musculos și bronzat pe pânza albă. Se așeză pe marginea patului și îndepărtă ușor bandajele. Erau șase răni, unele mai ușoare, altele mai grave, răsfirate la întâmplare pe trupul lui. Cea de pe coapsa dreaptă era cea mai urâtă, hotărî ea. Lungă și cu marginile neregulate, părea să fi fost făcută cu o sticlă spartă. Despicătura umflată pornea de la câțiva centimetri sub bărbăția lui și se întindea până la genunchi. Cathy simți cum o podideau lacrimile când se uită la ea. Își putea imagina ce simțise când sticla ascuțită săpase adânc în carnea lui, despicându-i piciorul. Dumnezeule, cât trebuia să fi durut! Și îndurase toată acea durere pentru ea...

Rănile erau grave, dar doctorul Sandoz o asigurase că Jon nu va muri din cauza lor. Infecția și febra mare care o însoțea erau pericolul real. În starea slăbită în care era, Jon nu putea lupta cu o eventuală cangrenă. Cathy se cutremură, ștergând sângele ce făcuse crustă în jurul rănilor. Singurul remediu cunoscut pentru un membru cangrenos era amputarea. Iar Jon, foarte slăbit după ce pierduse atâta sânge, era puțin probabil să supraviețuiască unui asemenea tratament. Și chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi rămas mutilat pe viață, iar ea știa că Jon ar fi preferat moartea în locul unei asemenea vieți.

Începu să înjure sălbatic când Cathy îi șterse ușor coapsa sfâșiată. Ea îl strigă pe Petersham să o ajute, temându-se că,

în agitația lui, și-ar putea redeschide rănile, sângerând din nou. Când veni, Petersham se opri ca o stană de piatră în ușă la vederea lui Cathy care se apleca agitată peste trupul gol al lui Jon, cu o șuviță din părul ei auriu desprinsă din coc și mângâind părul negru de pe pieptul lui.

– O să termin eu asta, domnișoară Cathy. Nu este o privelițe potrivită pentru o tânără ca dumneavoastră, spuse Petersham când își recăpătă abilitatea de a vorbi.

Cathy se uită la el de parcă n-avea timp de prostii.

– Nu fi ridicol, Petersham. Am mai văzut un bărbat dezbrăcat și o știi și tu. Pe acest bărbat, sublinie ea. Acum, te rog să-l ții nemișcat în timp ce îi pun praful ăsta pe răni. Mă tem că îl poate durea și, dacă va tresări, poate deschide tăieturile.

Încet, Petersham veni să facă ce îi ceruse, cu chipul îmbujorat și cu o expresie de dezaprobare stingherită. Nu avea ce să facă în privința asta. Sănătatea lui Jon era mai importantă decât noțiunea de bună-cuviință a lui Petersham.

Jon gemu jalnic când ea turnă praful peste rănile lui, iar acesta pătrunse în carnea sfâșiată. După o clipă, gemetele lui se transformară în urlete de durere. Lui Cathy îi venea să fugă din fața agoniei lui, dar nu putea. Avea nevoie de ea, acum așa cum și ea avusese nevoie de el cu o noapte înainte. Așa că, în loc să fugă și să se ascundă, îi legănă capul în brațe, șoptindu-i cuvinte liniștitoare în timp ce Petersham făcu tot posibilul să țină în frâu membrele agitate ale lui Jon. Dacă Jon nu ar fi fost atât de slăbit, ar fi fost nevoie de patru bărbați de dimensiunea lui Petersham ca să-l țină. Cathy se cutremură văzând cum îndrăznețul ei căpitan de pirați era atât de ușor controlat.

În cele din urmă, durerea scăzu în intensitate, și Jon se odihni mai liniștit. Petersham se îndepărtă de pat, dar mai dură un moment până când Cathy lăsă ușor capul întunecat pe pernă. Jon se agită, deranjat că nu mai simțea prezența ei liniștitoare. Mâna lui Cathy îi mângâie din nou fruntea, și el se liniști.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, milady? spuse Petersham încă foarte formal, semn că era foarte grav ofensat, după cum știa Cathy din anii petrecuți alături de Martha.

Ea oftă.

– Petersham, trebuie să înțelegi că nu este un moment în care să ne facem griji în privința bunei-cuviințe, încercă ea să explice. Căpitanul Hale este foarte bolnav și are nevoie de îngrijire. Voi aveți îndatoriri pe navă, ceea ce înseamnă că eu îi sunt infirmieră. Vrei să mă dau deoparte și să-l las neîngrijit doar pentru că este dezbrăcat?

– Voi prelua eu cu bucurie îngrijirea lui, milady. Când domnul Harry mi-a spus că dumneavoastră vă veți ocupa de asta, nu am înțeles pe deplin... ăăă... delicatețea sarcinii.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Petersham! exclamă Cathy exasperată. Era prea supărată ca să se mai învârtă în jurul cozii. Trebuie să fii conștient de faptul că eu... că el... ei bine, că relația noastră este departe de aceea dintre un frate și o soră. Pe scurt, îl cunosc pe căpitan din toate punctele de vedere. Vederea corpului său nu este o noutate pentru mine.

Cathy roși din pricina propriei îndrăzneli. Cu trei săptămâni în urmă nu ar fi crezut că era în stare să vorbească cu o asemenea lipsă totală de decență. Dar cuvintele ei erau adevărul gol-goluț și nu avea nici un sens să le ascundă într-o poleială frumoasă. Se uită în sus și îl văzu pe Petersham privind-o cu răceală.

– Chiar și așa, milady, astfel de priveliști nu sunt potrivite pentru cineva de sexul și vârsta dumneavoastră fragedă. Asta e tot?

Cathy oftă și îi făcu semn să plece. Atitudinea pudică neașteptată a lui Petersham era o problemă de care, deocamdată, nu se simțea în stare să se ocupe.

În următoarele cinci zile, Cathy îl îngriji pe Jon cu devotament. Îi curăță și îi pansă rănile și îl chemă imediat pe doctorul Sandoz când apărură umflături. Tăietura de pe coapsă începuse să se infecteze. Doctorul Sandoz o tăie cu bisturiul, scurgând puroiul galben împreună cu cheaguri de sânge în ligheanul pe care i-l ținea Cathy. Îl legaseră pe Jon de mâini și de picioare de pat pentru această operațiune, iar țipetele lui de durere fură cutremurătoare. Lacrimile îi invadară obrajii lui Cathy, dar rămase cu dârzenie pe loc. Apoi adună bandajele îmbibate de sânge, iar când doctorul Sandoz îi dezlegă membrele lui Jon, îi luă capul scăldat în sudoare la pieptul său, ținându-l strâns în timp ce îi fredona încet. Bâiguielile ei fără cuvinte părură să-l

liniștească și căzu pradă unui somn agitat, cu capul încă legănat la pieptul ei.

Apoi, îl hrăni. Îi dădu cu lingura terci subțire, la intervale regulate, și îi ținu buzele strâns împreunate până când înghiți. Îi dădu apă și îi puse comprese fierbinți pe coapsa inflamată. Când febra îi crescu, îl șterse din oră-n oră cu apă rece, deși tratamentul nu mai reușea să-i reducă prea mult căldura corpului. De procesele naturale ale trupului lui se ocupă singură, știind că Petersham ar leșina de dezaprobare dacă i-ar fi cerut ajutorul. Devotamentul ei total pentru a ajuta la întremarea lui surprinsese pe toată lumea, inclusiv pe ea însăși. Cathy nu și-ar fi imaginat niciodată că ea, care nici măcar nu își ridicase vreodată măcar una din propriile rochii aruncate, ar putea avea grijă atât de intim și de altruist de o altă ființă umană.

În ciuda îngrijirii ei blânde, starea lui se înrăutățea constant. La următoarea sa vizită, doctorul Sandoz afișă o expresie sumbră și clătină din cap, ceea ce a o făcu pe Cathy aproape să își piardă mințile de îngrijorare. Febra mare și de nepotolit a lui Jon era cea mai gravă amenințare cu care se confrunta. Medicul putu doar să îi recomande lui Cathy să-l ude frecvent cu apă rece și să se asigure că bea o mulțime de lichide. În rest, vindecarea căpitanului era în mâinile lui Dumnezeu.

Foarte des, când febra îi creștea, Jon era mult prea agitat ca ea să-l poată ține în frâu, iar Cathy era nevoită să-l cheme fie pe Petersham, fie pe Harry să o ajute. Ambii bărbați lăsaseră treptat deoparte obiecțiile la adresa ei și ajunseseră să o perceapă ca pe una de-a lor. Cathy îl liniști pe Petersham, asigurându-l că, de îndată ce starea lui Jon îi va permite, va fi îmbrăcat într-un cămașă de noapte așa cum se cuvenea. Dar, pentru moment, chiar și Petersham își dădea seama că boala lui Jon era prea gravă pentru a-i permite lui Cathy să piardă vremea îngrijorându-se pentru ceva atât de lipsit de importanță ca decența.

Devotamentul absolut al lui Cathy îi aduse prieteni printre membrii echipajului. Vorbeau cu ea respectuos când ieșea pe punte să ia o gură de aer proaspăt, comportamentul lor fiind complet lipsit de vulgaritatea pe care o manifestaseră față de ea în trecut. Cathy le era recunoscătoare.

În ziua a șasea, Cathy își dădu seama – așa cum îi confirmă și doctorul Sandoz – că Jon trecea printr-o criză. Temperatura trebuia să îi scadă sau avea să moară. Medicul recomandă băi reci frecvente și o cantitate mare de rugăciuni. Cathy pufni furioasă după plecarea lui. Rugăciunea era un lucru bun, după cum crezuse frecvent, dar unul dintre cele mai iubite proverbe ale Marthei era că „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri". Cu aceste cuvinte în minte, Cathy îl chemă pe Harry și îi spuse să trimită întregul echipaj al *Margaritei* să cutreiere prin Cadiz după gheață. Când Harry protestă spunând că nu era nici urmă de gheață în orașul spaniol extrem de umed, Cathy refuză să-l asculte. Pentru ca Jon să trăiască, trebuia să facă rost de gheață pentru a-i reduce temperatura. Domnul putea să-și facă simțită prezența furnizând-o.

Și o făcu. Harry reveni în mai puțin de o oră, cu un bloc mare de gheață. Ușurarea de pe chipul palid al lui Cathy se reflectă în el ca într-o oglindă.

– Slavă Domnului! Starea lui se înrăutățește! Vino, ajută-mă cu asta. Cathy îl puse pe Harry să cioplească bucăți mici de gheață și să le pună într-un lighean mare plin cu apă. Când apa deveni rece ca gheața, îl puse să înmoaie un cearșaf în lighean și apoi să-l înfășoare în jurul trupului chinuit de febră al lui Jon. Aceasta gemu, dar Cathy repetă operațiunea necruțătoare, înlocuind cearșafurile de îndată ce corpul fierbinte al lui Jon le încălzea. Repetară tratamentul timp de ore întregi. În cele din urmă, se iviră stropi mici de transpirație pe fruntea lui Jon.

– Cedează! șopti Cathy, abia venindu-i să creadă că picăturile mici erau reale. O, Harry, febra cedează!

Extrem de bucuroasă, se aruncă în brațele lui Harry, iar el îi strânse trupul cu un gest mecanic. Lui Cathy îi luă doar o secundă să își revină și să se tragă deoparte, roșind. Se uită în sus la Harry, brusc timidă, și ceea ce zări pe chipul lui o uimi. Se uita la ea cu adorație.

– Dă-mi drumul, Harry, ordonă Cathy tremurând, stânjenită de această nouă complicație.

– Lady Catherine... Cathy... începu el.

Ea știu că trebuia să-l întrerupă înainte ca situația să scape de sub control.

– Nu trebuie să uiți de Jon, Harry, spuse ea cu blândețe, uitându-se înapoi către pat și încercând să-și elibereze mâinile.

– Jon, repetă Harry privind-o confuz. Apoi, își veni în fire. Da, căpitanul.

– Da, Jon, căpitanul, repetă ea cu o ironie blândă.

Ochii ei îl avertizară să nu mai spună nimic. După o clipă, își luă mâinile de pe ea.

– Îmi pare rău. Te rog, iartă-mă, murmură Harry, apoi se răsuci pe călcâie și ieși din cabină.

Cathy clătină din cap, întorcându-se spre pat. Jon era în continuare inconștient, dar părea să se odihnească mult mai bine. Dacă nu ar fi fost mica scenă cu Harry, aceea ar fi fost una dintre cele mai fericite zile ale ei de la îmbolnăvirea lui Jon. O, de ce era mereu totul atât de complicat?

„Iubirea e o chestiune amuzantă", se gândi Cathy mai târziu, în timp ce se duse să se uite pe fereastră. Putea să apară în locurile cele mai ciudate. Era absurd și totuși un pic trist că Harry, care o disprețuise atât de mult, era acum îndrăgostit de ea. Cum se făcea că întâmpina adorația din ochii unui bărbat cu o indiferență totală, în timp ce dacă un alt bărbat s-ar fi uitat la ea într-un mod similar... Rămase brusc fără suflare când își imagină ochii cenușii ai lui Jon calzi și îndrăgostiți. Apoi zâmbi. Jon nu ar implora niciodată o femeie pentru afecțiunea ei. I-ar pretinde-o ca pe un drept al său, iar în cazul în care nu i-ar fi oferită, s-ar transforma într-o furie imensă!

– Cathy? strigă Jon slăbit, așa cum o făcuse de multe ori în ultimele zile. Prezența ei nu reușise să pătrundă în mintea lui tulbure, dar probabil că i se părea reconfortant când stătea lângă el, ținându-l de mână sau ștergându-i fruntea febrilă.

– Da, Jon, sunt aici, răspunse ea, venind să stea lângă pat și uitându-se cu duioșie în jos, la fața lui oacheșă. De data asta avu o surpriză. Ochii cenușii erau deschiși și păreau să distingă realitatea când o fixară.

– Jon! exclamă cu bucurie. Mă vezi?

– Bineînțeles că te văd.

Vocea lui era slăbită, dar avea o nuanță de iritare, provocată de întrebarea ei aparent ridicolă.

– Cum te simți?

Cathy se așeză pe marginea patului lângă el, ducându-și mâna automat să-i mângâie fruntea. Era rece, constată ea cu ușurare.

– Ca naiba, spuse el răspicat. Ce zi este?

– Miercuri, 22 iunie 1842. Ai fost inconștient în ultimele șase zile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, încruntarea încrețindu-i fruntea în timp ce încercă să-și amintească. Apoi, înainte ca ea să poată încerca să-i explice, ochii i se fixară într-ai ei, cu mânia arzând în adâncimile lor. Prostuțo, nu ți-a trecut prin cap că ai fi putut fi ucisă, sau mai rău? Blonde frumoase ca tine se vând cu o avere în bordelurile de pe-aici. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nimeni nu ar mai fi auzit vreodată de tine și te-ar fi folosit până îți dădeai duhul! Dumnezeule, din toate orașele din lume în care să evadezi, ai ales tocmai Cadiz! Și din toate locurile din Cadiz, să ajungi tocmai la Red Dog, localul preferat al proscrișilor de pe această coastă! Nu mi-a venit sa cred când am văzut cearșaful ăla ridicol și ți-am refăcut traseul până acolo! Dumnezeule, când i-am auzit pe toți nemernicii ăia râzând în interior, am crezut că am ajuns prea târziu!

Devenea din ce în ce mai agitat. Cathy îl luă de mână, încercând să-l calmeze înainte de a-și deschide vreo rană. Degetele lui lungi se fixară în jurul încheieturii ei cu o putere surprinzătoare. Să nu mai încerci niciodată așa ceva, mă auzi? rosti el cu înverșunare. O să te țin în siguranță chiar dacă ar fi să te țin încuiată! O să te...

– Nu e nevoie s-o faci, Jon, îi spuse Cathy liniștită, fără ca măcar să mai încerce să se elibereze. Nu o să mai fug de tine. Promit. Voi rămâne până când vei fi gata să mă lași să plec. Acum, trebuie să stai liniștit. Ai fost foarte bolnav. Vrei niște terci sau un pahar cu apă?

Jon îi scrută chipul. Pesemne că ce văzu acolo îl liniști. Îi eliberă încheietura și se așeză mai confortabil pe perne.

– Terci! pufni el. Dacă asta e tot ce mi-ai dat să mănânc, nu e de mirare că mă simt slăbit ca un prunc abia născut! Vreau mâncare adevărată și o sticlă de vin roșu!

– Nu până când nu te consultă doctorul Sandoz, negă ferm Cathy, un zâmbet ușor arcuindu-i colțurile gurii. Pentru moment, poți mânca terci și să-l savurezi!

Jon încercă să protesteze când îi surprinse privirea și zâmbi larg.

– Se pare că de data asta eu sunt la mila ta, pisicuța mea. Ei bine, dă ce-ai mai rău în tine. Va veni și rândul meu destul de repede.

Jucăușă, Cathy își scoase limba mică la el, apoi se ridică de pe pat și se duse la ușă să strige după Petersham. Când se mișcă, simți ochii lui Jon sfredelindu-i spatele. Valetul se apropie cu sufletul la gură, iar ea îi zâmbi.

– Căpitanul s-a trezit în sfârșit și îi este foame. Vrei, te rog, să-i aduci mâncarea obișnuită, Petersham?

– Slavă Domnului! exclamă Petersham și se grăbi să-i execute ordinul.

– Țapul ăla bătrân și-a făcut griji pentru mine, nu-i așa? întrebă Jon cu o grimasă atunci când Cathy veni să se cocoațe pe un colț al patului.

– Toată lumea și-a făcut.

– Toată lumea? Chiar și tu?

Cuvintele fură rostite pe un ton firesc, genele lungi adumbrindu-i ochii gri.

– Chiar și eu, răspunse ea sincer, zâmbindu-i când el îi aruncă o privire rapidă. „Mai ales eu", ar fi putut adăuga, deși nu o făcu.

– Atunci, știi cum m-am simțit când am văzut că plecaseși, șopti el, buzele arcuindu-i-se ușor când îi luă mâna și i-o duse la gură. Atingerea gurii lui dure pe palma ei îi făcu pe amândoi să se cutremure precum un șoc electric. Cathy își retrase mâna, râzând cu zgomot.

– Gata cu asta! Nu trebuie să te agiți, știi doar. Ai avut febră foarte mare și...

– Doar să mă uit la tine și sângele începe să-mi clocotească în vene, spuse el pe jumătate în șoaptă, întinzând din nou degetele după mâna ei.

Inima lui Cathy bătea să-i spargă pieptul, dar refuză să cedeze căldurii care o inunda. În schimb, sări în picioare și se îndreptă brusc spre ușă.

– Unde Dumnezeu e Petersham? se întrebă cu voce tare, apoi se certă în sinea sa pentru întrebarea insipidă care îi dezvăluia nervozitatea bruscă.

– Cathy... începu Jon, dar se opri brusc când Petersham apăru în ușa deschisă, ducând cu grijă un castron cu terci aburind.

Harry era în spatele lui. Cathy luă castronul de la Petersham și îl așeză pe noptieră, în timp ce băprbații se îndreptară spre pat. Jon zâmbi larg, slăbit.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnilor, dar încă n-am murit.

– Slavă Domnului! se auzi vocea lui Petersham, plină de entuziasm.

– E bine să te avem din nou printre noi, căpitane, spuse Harry scuturându-i mâna lui Jon cu atâta putere, încât Cathy se simți obligată să intervină.

– Harry, îl avertiză ea. O să-l faci să sângereze din nou dacă nu ești atent.

– O, îmi pare rău, spuse Harry, dându-i drumul de parcă s-ar fi ars brusc. Jon își miji ușor ochii remarcând familiaritatea dintre cei doi, dar nu spuse nimic.

– Cum vă simțiți, stăpâne Jon? întrebă Petersham.

– O să supraviețuiesc, mormăi Jon.

– E foarte slăbit, interveni Cathy. Și trebuie să mănânce acest terci și apoi să se odihnească. Vă rog să ne iertați...

– Desigur.

Ambii bărbați înțeleseră aluzia, așa că îi strânseră mâna lui Jon din nou și plecară.

– Ești cam autoritară, domniță... spuse bolnavul când rămaseră singuri din nou.

O privi gânditor în timp ce ea amestecă grijulie în castronul cu terci. Apoi încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu înapoi cu un geamăt.

– Dumnezeule, piciorul meu!

– Să nu te mai ridici, îl admonestă Cathy cu severitate, venind să stea lângă el, cu castronul de terci la îndemână. Dacă începi să sângerezi din nou, ai putea să nu mai apuci ziua de mâine.

– Și cum se presupune că ar trebui să mănânc? întrebă el supărat, deranjat de propria neputință.

– La fel cum ai mâncat până acum. Așa.

Se strecură în spatele lui, ridicându-i cu grijă capul în poala ei. Apoi, așeză o pernă sub el astfel încât să stea pe jumătate în capul oaselor, corpul ei sprijinindu-i greutatea. El scoase un geamăt, dar o lăsă să-l așeze cum dorea.

– Acum, te rog să ții terciul, spuse ea în cele din urmă, punându-i castronul în poală. Poți mânca.

Vârând lingura în terciul aburind, i-o ridică la gură. Jon își înclină capul până când îi întâlni ochii.

– Tu chiar vrei să mă hrănești ca pe un copil proaspăt înțărcat? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Cathy se uită în jos la el, dojenitor.

– Da, vreau. Și am făcut asta în fiecare zi de când ești bolnav. Dacă ai obiecții, îl pun pe Petersham să te hrănească. Tu nu ești suficient de întremat ca să o faci singur, după cum ți-ai da imediat seama dacă te-aș lăsa să încerci.

Jon se uită în sus la ea, apoi zâmbi reticent.

– Data viitoare când mai iau prizonieră o femeie, o să aleg una drăguță, blândă și timidă. Nu o arțăgoasă mică și autoritară care preia frâiele la prima ocazie pe care o are.

– Foarte amuzant, izbucni Cathy, pentru că nu-i plăceau referirile la alte femei *sau* la prizonieri.

Deschide gura.

Jon îi mai aruncă o privire rapidă.

– Da, doamnă, spuse el cu docilitate și deschise gura.

După ce el termină terciul și lăsă castronul deoparte, Cathy încercă să se elibereze ușor. Jon o prinse de încheietură, ținând-o pe loc în timp ce gura lui se lipi de golul antebrațului ei.

– Nu pleca, șopti el răgușit.

– Trebuie. Vocea lui Cathy se auzi slab, în vreme ce se lupta cu senzațiile de fior provocate de buzele lui calde. Trebuie să te odihnești.

– Stai cu mine, murmură el, trecându-și buzele pe interiorul catifelat al brațului. Arăți de parcă și tu ai avea nevoie de odihnă. Ne putem odihni împreună.

– Jon, îl avertiză cu o voce tremurândă. Ești prea slăbit ca să... să...

– Știu. Se uită în sus la ea, rugător. Doar te vreau lângă mine. Dorm mai bine așa. Nu am nimic altceva în minte. Promit. Dacă

o să încerc ceva, ai permisiunea mea să mă pălmuiești și să te ridici.

Cathy ezită.

– Te rog, insistă el încet.

– Of, bine, capitulă Cathy cu un oftat. Atâta timp cât îți amintești. Dacă începi să... să... O să mă ridic.

– N-o s-o fac, promise și privi cum Cathy se dădu jos din pat și încuie ușa.

Nu spuse nimic când ea veni încet înapoi, oprindu-se lângă pat, cu obrajii din ce în ce mai îmbujorați. Cunoscând cauza confuziei ei bruște, el zâmbi larg.

Cathy se întoarse cu spatele în timp ce își desfăcu încet rochia. Se dezbrăcă până la ultimul jupon, simțindu-se absurd de timidă. Acum că Jon era treaz și conștient, începea să redobândească o parte din vechea ei reținere față de el. „Nu fi proastă", se certă, simțind cum se îmbujorează mai tare când se întoarse cu fața spre el. Deveni roșie ca para când ochii lui se opriră pofticioși pe pieptul ei sumar acoperit. Gura lui se arcui provocator în timp ce privirea fierbinte urcă treptat spre chipul ei.

– Roșești, pisicuța mea? glumi cu blândețe. Nu e nevoie. Te-am văzut și mai dezbrăcată, știi doar.

Cathy se forță să-i întâlnească ochii cenușii, hotărâtă cumva să-și reducă jena ridicolă.

– Știu, reuși să îngaime. Dar a fost... a fost diferit.

Bâlbâielile din ultima propoziție o descurajară. Rânjetul lui prea știutor o făcea să se simtă și mai inconfortabil.

– Pentru că atunci eu îți dădeam hainele jos, iar acum o faci tu? ghici Jon. Ei bine, nu contează, scumpo. Consideră că este datoria ta să-i faci pe plac unui om bolnav.

– Of, taci, îl repezi Cathy, enervată.

– Gata, promise el, văzând că era pe cale să se întoarcă. Vino în pat. Te rog.

Cathy se încruntă la el, dar apoi zâmbi reticent în timp ce se prefăcu că se retrage.

– Chiar ești imposibil, să știi. Mă bate gândul să-l pun pe Petersham să aibă grijă de tine de acum înainte.

– Petersham nu are... talentele tale. Vino în pat.

Cathy se încruntă la el cu severitate, apoi cedă. Al naibii bărbat, începea să îl placă, se gândi ea agitată când se vârî în pat, lângă partea lui nevătămată. Trebui să fie cu băgare de seamă să nu se atașeze prea mult de el. Căci asta nu ar fi însemnat nimic altceva decât suferință.

Dar, în ciuda reținerilor ei, îl lăsă să o tragă aproape de el, cuibărindu-și confortabil capul pe umărul său, din proprie inițiativă.

– Acum, la culcare, șopti el, strângându-și brațul în jurul ei.

Și, spre propria surprindere, Cathy chiar adormi.

Capitolul 7

– De ce ai fugit?

Întrebarea, pusă într-o manieră voit degajată, o luă pe Cathy prin surprindere. Se uită lung, în jos, la cărțile de joc din mână, înainte de a răspunde.

– Credeam că e evident.

Când privi în sus în sfârșit, dădu de ochii lui Jon fixați cu atenție asupra ei. Se încruntă, de parcă ar fi analizat răspunsul ei, apoi clătină din cap.

– Nu pentru mine.

Cărțile lui zăceau uitate pe pătură, lângă el. Cathy oftă. Era clar că nu avea să poată fi distras de la subiect.

– Sigur ai știut că aș fi încercat să evadez dacă mi se oferea ocazia. Dumnezeule, te comporți de parcă ți-aș fi făcut o nedreptate cruntă! Nu ești tatăl meu, fratele, soțul, și nici măcar logodnicul meu, să știi. Ești piratul care m-a răpit și m-a forțat să... să... Ei bine, nu am avut și nu am nici o obligație de a rămâne cu tine.

– Vrei să spui că ai fugit pentru că mândria te-a obligat să faci asta?

Jon se încruntă la ea, gânditor. Cathy oftă din nou, căci nu se simțea încă pregătită să facă față conversației. Dar se hotărî să-și explice poziția fără să dezvăluie recenta ambiguitate a propriilor sentimente.

– Jon, nu cred că-ți dai seama de enormitatea lucrurilor pe care mi le-ai făcut. Am fost educată ca o lady. O lady nu... ă... ă...

– Face dragoste? interveni el, zâmbind un pic.

Cathy își ridică bărbia spre el, cu trufie.

– ... nu permite unui bărbat să-și asume libertăți cu persoana ei înainte de căsătorie. M-ai violat brutal – nu o dată, ci de multe ori. Bineînțeles că urma să fug de tine la prima ocazie pe care o aveam!

– Deci îmi spui că ai fugit pentru că nu puteai suporta să fac dragoste cu tine?

– Să mă violezi! îl corectă Cathy brusc.

– Spune-i cum vrei. Jon respinse denumirea considerând-o neimportantă. De asta ai fugit?

– Da! răspunse ea, ușurată să încheie în sfârșit subiectul.

– Mă minți, pisicuță, o mustră el. Îți place felul în care te fac să te simți. Nu poți nega asta. Eu știu.

Cathy se făcu roșie ca racul sub privirea lui pătrunzătoare. Cum de ajunseseră la o astfel de conversație, se întrebă cu disperare. Și mai important, cum avea să iasă din ea fără să-i dezvăluie mai mult decât voia?

– Ești foarte încrezut, căpitane, dacă așa crezi, reuși să îngaime, fără să-i întâlnească ochii.

Nu putea, oricât ar fi încercat, să-și controleze îmbujorarea trădătoare din obraji.

– Deci sunt iar căpitan, când mi-ai spus atât de frumos Jon, în ultimele două săptămâni. Foarte bine, dacă acest subiect te nemulțumește, ne vom întoarce la altul. Vocea lui Jon deveni sardonică. Spune-mi, pisicuță, din moment ce întinarea ta se petrecuse deja, nu ar fi fost mai înțelept să aștepți până când eram gata să te las să pleci? De ce să fugi tocmai acum și să te expui unui astfel de pericol? Dumnezeule, doar nu o să încerci să-mi spui că nu te-ai bucurat să mă vezi când am intrat în iadul ăla de birt! Ochii tăi îmi cântau osanale!

– Am fost bucuroasă să te văd, recunosc, rosti Cathy mușcându-și buza. Dar circumstanțele erau neobișnuite.

– De acord. Jon nu mai adăugă nimic ceva vreme, încruntându-și fruntea în timp ce analiză în gând subiectul ca un câine care rontăie un os. Te-ai dus după ajutor.

Cuvintele sunară ca o acuzație. Cathy reuși doar să nu se foiască, cu ochii în jos la cărțile din mână, de parcă ar fi fost fascinată de ele. De asta se temea încă de când începuseră conversația.

– Ai fi vrut să n-o fi făcut? contracară ea, defensiv.

– Nu, mărturisesc că-mi place viața. Jon se opri, atent la fața mică și la ochii care îl evitau intenționat. Cathy, uită-te la mine.

Îl privi fără tragere de inimă. Căutătura lui era clar speculativă, în timp ce a ei era precaută.

– De ce te-ai dus după ajutor? Dacă urăști atât de mult să fac dragoste cu tine, ai avut oportunitatea perfectă să scapi de asta – și de mine – pentru totdeauna. Ți-am spus până și unde se află jandarmeria! De ce nu ai profitat de ocazie?

Cathy îi întâlni sfidătoare ochii întrebători. Dacă se aștepta să audă o mărturisire a iubirii eterne pentru el, putea să aștepte mult și bine, își promise ea. Oricum, era departe de ea așa ceva!

– Eu nu sunt ca tine, căpitane. Nu puteam să nu fac nimic în timp ce tu erai omorât!

– Asta să fie? Ochii lui căpătară o licărire ironică. Sau să fie că... hm... te atașezi de mine?

– Nu fi mai plin de tine decât poți duce! zise Cathy furioasă. Ai de două ori vârsta mea și nu ești deloc genul meu! Prefer de un infinit de ori mai mult gentlemeni în locul piraților turbați! Cuvintele lui îi atinseră un punct vulnerabil, iar Cathy era hotărâtă s-o ascundă. Oricum, continuă ea, aruncând mingea în terenul lui, tu de ce ai venit după mine? La urma urmei, așa cum ai spus, sunt o mulțime de femei în Cadiz care ar fi fost fericite să împartă patul cu tine! Așa că, de ce nu m-ai lăsat pur și simplu să plec? Să fie că... hm... te atașezi de mine?

Îi repetă intenționat cuvintele, vrând să-l împungă așa cum procedase și el. Ochii lui Jon străluciră spre ea.

– Am un răspuns foarte simplu la această întrebare, pisicuța mea cu gheare ascuțite, și unul pe care ai face bine să ți-l amintești: nu renunț la nimic din ce e al meu.

– Și eu sunt a ta? întrebă ea cu ochii albaștri strălucind provocator.

– Pentru moment, da.

Acum Jon era cel care părea nerăbdător să renunțe la subiect. Luă cărțile pe care le lăsase să cadă și încercă să o învețe pe Cathy

complexitatea jocului de blackjack. Cathy îl lăsă să schimbe subiectul, dar îl păstră cu grijă în adâncul minții, pentru a reflecta la el pe îndelete. Era posibil ca neînfricatul ei căpitan pirat să înceapă să se îndrăgostească un pic de ea? Gândul o încălzi și o entuziasmă într-un mod pe care nu îl crezuse posibil. Dacă Jon o iubea, cugetă ea, asta însemna să îl aibă acolo unde voia – la picioarele ei! Și din când în când chiar i-ar putea părea rău și l-ar lăsa să o sărute. Dar nu mai mult. Căpitanul Hale mai avea încă multe de învățat despre modul corect de a curta o femeie! Zâmbi la gândul pofticiosului ei căpitan pirat nevoit să se mulțumească cu sărutările nevinovate permise cu zgârcenie în societate. Nu i-ar fi plăcut nici în ruptul capului așa ceva! Ei bine, poate după ce ar suferi suficient, s-ar înmuia și ea...

– Arăți ca o pisicuță foarte încrezută, care tocmai a terminat un castron mare de smântână, observă Jon laconic, trezind-o din reverie. Vrei să-mi spui la ce te gândeai?

– La blackjack, desigur, răspunse Cathy obraznic, încrețindu-și nasul la el. Viziunea ei fantezistă îi restaură umorul. La ce altceva m-aș putea gândi?

– La ce altceva, într-adevăr? întrebă el enigmatic, îndreptându-și din nou atenția spre cărți.

Subiectul fu lăsat în cele din urmă de izbeliște.

După acel episod, Jon deveni un pacient dificil. Era când ironic, când iritabil, enervat de neputința sa de a se da jos din pat sau de a se ocupa de oricare dintre cele mai simple nevoi personale. Refuză categoric să o lase pe Cathy să îl hrănească, dar fu nevoit să o lase să-i taie carnea înainte de a o vârî în gură. Nevolnicia sa îl enerva teribil și își vărsa nervii pe Cathy, aruncându-i comentarii ascuțite precum niște săgeți în timp ce ea îl ajuta. Cathy reuși să-și înăbușe impulsul natural de a-i spune să se ducă naibii, știind că slăbiciunea sa îl deranja asemenea unui dinte cariat. Chiar dacă din când în când trebuia să facă un efort supraomenesc, se ocupa de el cu înțelepciune, subliniind că dacă voia să fie ras și scăldat, fie ea, fie Petersham trebuia să o facă pentru el. Se supunea cu neplăcere ajutorului ei, preferând-o cu reticență în locul lui Petersham.

Se comporta ca un copil răsfățat, după cum sublinie Cathy, înflăcărată, când refuză morocănos să o lase să-i schimbe

pansamentele de pe răni. Auzindu-i descrierea, nările i se umflaseră de furie, iar pometii i se înroșiseră brusc. Deschise gura ca și cum urma să-i strige vreo insultă, dar apoi, cu o grimasă crispată, o închise din nou și îi dădu voie să-i schimbe bandajele și să-i dea pastila. Mai târziu, îi sărută interiorul cotului cu părere de rău. Cathy se încruntă la el, oftă și îl iertă.

Sub supravegherea doctorului Sandoz, de-abia fusese suportabil, dar de îndată ce *Margarita* se află din nou în largul mării, intră în cea mai despotică și mai intolerabilă stare. Din respect pentru pudoarea lui Petersham, Cathy îl convinse să le permită să-l îmbrace în cămășile de noapte pe care le disprețuia. Cedă fără tragere de inimă, apoi se plânse de cât de incomode erau chestiile alea iritante, până când lui Cathy îi veni să-i spună să rămână gol și să se ducă naibii. Singura modalitate în care se putea ocupa de el era să-l amenințe că-l lasă la voia milei delicate a lui Petersham. Refuza să audă de așa ceva. O voia pe Cathy alături de el constant, să-i citească, să joace cu el cărți sau șah, să vorbească, sau pur și simplu să stea acolo. Reușea să scape de-abia pentru vreo 15 minute în fiecare zi, în timp ce el moțăia fără tragere de inimă.

– Ești cam palidă, Cathy, remarcă Harry cu îngrijorare, târziu, într-o după-amiază când ea i se alătură pe dunetă.

Margarita era din nou pe mare de mai bine de o săptămână. În ziua aceea, nava se deplasa vioi prin valurile unduitoare, cu briza mării bătând energic din spate. Cathy trase adânc o gură de aer sărat în piept înainte să răspundă.

– Trebuie să mărturisesc că mă simt un pic slăbită, spuse râzând, ochii ei albaștri clipind zglobii spre Harry. Jon e ca un copil. Cere atenție constant.

– Și tu ești tot un copil, răspunse brusc Harry, cu ochii încețoșați a dezaprobare. Dacă aș fi știut de la început cât de tânără, și dulce, și... și tot ceea ce ești, nu l-aș fi lăsat niciodată pe Jon să te aibă. A fost o brută să profite de inocența ta!

Sinceritatea neobișnuită a lui Harry o luă prin surprindere. Desigur, își dăduse seama că el era conștient de natura neortodoxă a relației sale cu căpitanul, la fel ca oricare alt om de la bordul navei. Prezența ei constantă în cabina lui Jon era de-ajuns pentru ca acest lucru să fie clar. Căpitanul era un bărbat pasional și,

înainte să fie rănit, nimic nu l-ar fi putut împiedica să o aibă. Totuși, nu era un subiect care să fie discutat cu ușurință. Cathy se îmbujoră ușor, dar răspunsul ei fu aproape sincer.

– Nu l-ai fi putut împiedica să... ei bine, să facă ceea ce a făcut. Și după cum vezi, am supraviețuit și voi continua să supraviețuiesc. Într-o zi, când o să fiu din nou acasă, toate acestea mi se vor părea o aventură extraordinară.

Cathy zâmbi în timp ce vorbea, gândindu-se că avea să treacă mult timp până să ajungă din nou înapoi acasă. Jon nu arătase nici o dorință de a scăpa de ea în viitorul apropiat.

– Ceilalți ostatici au fost eliberați în Cadiz, spuse brusc Harry.

– Știu, zâmbetul lui Cathy se lărgi. L-am auzit pe Jon spunându-ți să te ocupi de asta, în ziua în care am fugit.

– Deci, de asta ai făcut-o! Mă gândeam eu, să știi. Era deja prea târziu să... Ăăă... era prea târziu.

Harry se opri, roșind brusc.

– Da, era prea târziu, încuviință Cathy cu blândețe, cu ochii spre orizontul îndepărtat.

– L-aș putea omorî pentru ce ți-a făcut! izbucni Harry, pierzându-și controlul în fața calmului ei. E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, dar jur că aș putea să-l ucid!

Mai mulți membri ai echipajului se uitară în jur, surprinși de tonul neașteptat al lui Harry, apoi rânjiră cu subînțeles când o văzură pe Cathy pe dunetă, lângă tânărul ofițer secund. Cu siguranță avea să urmeze o altă explozie când căpitanul prindea de veste de ceea ce se întâmpla între cei doi. Nu era genul de bărbat care să-și împartă femeile!

Cathy văzu privirile speculative pe care bărbații le aruncau spre ei și se simți brusc supărată pe Harry. Pasiunea asta pe care o avea pentru ea începuse să scape de sub control. Se ruga ca Jon să nu afle vreodată de neobișnuitul devotament al lui Harry. La fel ca și echipajul, nu avea nici o îndoială în privința reacției lui Jon dacă ar fi aflat că Harry își imagina că e îndrăgostit de ea. Jon era un bărbat violent, posesiv și, de îndată ce și-ar fi recăpătat puterile pe deplin, l-ar fi putut strivi cu ușurință pe Harry ca pe o insectă sub călcâi. Iar temerea ei ar fi putut deveni realitate dacă Harry făcea cel mai mic gest de a o avea.

– Chiar nu e problema ta, Harry, îl mustră Cathy ușor, sperând să-i înăbușe pasiunea înainte ca Jon să își dea seama de ea.

Harry se uită în jos la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa? se răsti, furios. Dumnezeule, nu pot să cred așa ceva! Am crezut că ești prea pură, prea delicată... Dar tot ce a trebuit să facă a fost să te vâre în patul lui, și te-ai și îndrăgostit de ticălos! Spune-mi ceva, Lady Catherine, insistând dinadins asupra titlului ei, uitându-se cu lăcomie în jos la ea, te-ai fi îndrăgostit de mine dacă m-aș fi culcat eu cu tine primul?

Fără să se gândească, Cathy îl pălmui cu putere. Apoi, mușcându-și buza în timp ce asculta hohotele înăbușite degrabă ale echipajului, se admonestă în sinea sa pentru că își vărsase nervii așa, în fața tuturor. Acum era doar o chestiune de timp până ca Jon să audă că se întâmpla ceva între ea și Harry! Într-o comunitate închisă precum *Margarita*, bârfele se răspândeau cu iuțeala fulgerului.

– Iartă-mă, șopti Cathy, copleșită, și se grăbi să ajungă sub punte, ca să se calmeze înainte să se trezească Jon.

– Unde ai fost? întrebă el brusc, de îndată ce ea intră în cabină.

Cathy luptă cu nevoia de a-și apăsa mâinile reci pe obrajii fierbinți, știind că, dacă Jon ar fi suspectat că era ceva în neregulă, nu ar fi lăsat-o în pace până ce nu îi spunea totul.

– Pe punte, răspunse ea la fel de brusc, apoi îl ignoră, îndreptându-se spre dulapul în care se aflau peria și pieptănul ei.

Încă fără să-l privească, își scoase acele din păr și îl scutură până când i se întinse precum un nor de alamă în jurul feței. Luând peria, atacă viguros coama strălucitoare, căci simțea nevoia unei activități fizice, indiferent cât de banală. Jon o privi, captivat, dar, treptat, pe măsură ce Cathy continuă să-l ignore, o încruntare îi încreți fruntea.

– Mi-e sete, spuse el în cele din urmă, pe un ton tânguios.

Descoperise că, dacă voia să-i atragă atenția, cel mai bun mod de a o obține era să invoce o nevoie fizică.

– Este apă proaspătă în urciorul de lângă pat. Toarnă-ți singur, spuse ea scurt.

Jon făcu întocmai, privind-o cu o oarecare uimire. O căldură acaparatoare îi învălui măruntaiele în timp ce o privea. Fața

înainte să fie rănit, nimic nu l-ar fi putut împiedica să o aibă. Totuși, nu era un subiect care să fie discutat cu ușurință. Cathy se îmbujoră ușor, dar răspunsul ei fu aproape sincer.

– Nu l-ai fi putut împiedica să... ei bine, să facă ceea ce a făcut. Și după cum vezi, am supraviețuit și voi continua să supraviețuiesc. Într-o zi, când o să fiu din nou acasă, toate acestea mi se vor părea o aventură extraordinară.

Cathy zâmbi în timp ce vorbea, gândindu-se că avea să treacă mult timp până să ajungă din nou înapoi acasă. Jon nu arătase nici o dorință de a scăpa de ea în viitorul apropiat.

– Ceilalți ostatici au fost eliberați în Cadiz, spuse brusc Harry.

– Știu, zâmbetul lui Cathy se lărgi. L-am auzit pe Jon spunându-ți să te ocupi de asta, în ziua în care am fugit.

– Deci, de asta ai făcut-o! Mă gândeam eu, să știi. Era deja prea târziu să... Ăăă... era prea târziu.

Harry se opri, roșind brusc.

– Da, era prea târziu, încuviință Cathy cu blândețe, cu ochii spre orizontul îndepărtat.

– L-aș putea omorî pentru ce ți-a făcut! izbucni Harry, pierzându-și controlul în fața calmului ei. E unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, dar jur că aș putea să-l ucid!

Mai mulți membri ai echipajului se uitară în jur, surprinși de tonul neașteptat al lui Harry, apoi rânjiră cu subînțeles când o văzură pe Cathy pe dunetă, lângă tânărul ofițer secund. Cu siguranță avea să urmeze o altă explozie când căpitanul prindea de veste de ceea ce se întâmpla între cei doi. Nu era genul de bărbat care să-și împartă femeile!

Cathy văzu privirile speculative pe care bărbații le aruncau spre ei și se simți brusc supărată pe Harry. Pasiunea asta pe care o avea pentru ea începuse să scape de sub control. Se ruga ca Jon să nu afle vreodată de neobișnuitul devotament al lui Harry. La fel ca și echipajul, nu avea nici o îndoială în privința reacției lui Jon dacă ar fi aflat că Harry își imagina că e îndrăgostit de ea. Jon era un bărbat violent, posesiv și, de îndată ce și-ar fi recăpătat puterile pe deplin, l-ar fi putut strivi cu ușurință pe Harry ca pe o insectă sub călcâi. Iar temerea ei ar fi putut deveni realitate dacă Harry făcea cel mai mic gest de a o avea.

– Chiar nu e problema ta, Harry, îl mustră Cathy ușor, sperând să-i înăbușe pasiunea înainte ca Jon să își dea seama de ea.

Harry se uită în jos la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa? se răsti, furios. Dumnezeule, nu pot să cred așa ceva! Am crezut că ești prea pură, prea delicată... Dar tot ce a trebuit să facă a fost să te vâre în patul lui, și te-ai și îndrăgostit de ticălos! Spune-mi ceva, Lady Catherine, insistând dinadins asupra titlului ei, uitându-se cu lăcomie în jos la ea, te-ai fi îndrăgostit de mine dacă m-aș fi culcat eu cu tine primul?

Fără să se gândească, Cathy îl pălmui cu putere. Apoi, mușcându-și buza în timp ce asculta hohotele înăbușite degrabă ale echipajului, se admonestă în sinea sa pentru că își vărsase nervii așa, în fața tuturor. Acum era doar o chestiune de timp până ca Jon să audă că se întâmpla ceva între ea și Harry! Într-o comunitate închisă precum *Margarita*, bârfele se răspândeau cu iuțeala fulgerului.

– Iartă-mă, șopti Cathy, copleșită, și se grăbi să ajungă sub punte, ca să se calmeze înainte să se trezească Jon.

– Unde ai fost? întrebă el brusc, de îndată ce ea intră în cabină.

Cathy luptă cu nevoia de a-și apăsa mâinile reci pe obrajii fierbinți, știind că, dacă Jon ar fi suspectat că era ceva în neregulă, nu ar fi lăsat-o în pace până ce nu îi spunea totul.

– Pe punte, răspunse ea la fel de brusc, apoi îl ignoră, îndreptându-se spre dulapul în care se aflau peria și pieptănul ei.

Încă fără să-l privească, își scoase acele din păr și îl scutură până când i se întinse precum un nor de alamă în jurul feței. Luând peria, atacă viguros coama strălucitoare, căci simțea nevoia unei activități fizice, indiferent cât de banală. Jon o privi, captivat, dar, treptat, pe măsură ce Cathy continuă să-l ignore, o încruntare îi încreți fruntea.

– Mi-e sete, spuse el în cele din urmă, pe un ton tânguios.

Descoperise că, dacă voia să-i atragă atenția, cel mai bun mod de a o obține era să invoce o nevoie fizică.

– Este apă proaspătă în urciorul de lângă pat. Toarnă-ți singur, spuse ea scurt.

Jon făcu întocmai, privind-o cu o oarecare uimire. O căldură acaparatoare îi învălui măruntaiele în timp ce o privea. Fața

ei, reflectată în oglinda din dulap, era netedă și delicat colorată precum o piersică. Ochii lui se îndreptară mai jos, stăruind asupra formelor proeminente ale sânilor ei, pentru ca mai apoi să-i mângâie talia subțire și șoldurile rotunjite. Era atât de minunată, încât putea să se aprindă doar privind-o pur și simplu, se gândi el pe jumătate amuzat, bucurându-se de dorința fizică ce îi făcea sângele să-i încordeze mușchii. Hotărî că, dacă era suficient de puternic să o dorească, atunci era suficient de puternic să o aibă, și zâmbi larg în așteptarea plăcutului eveniment.

– Vino aici, spuse Jon, sprijinindu-și capul pe perne și simțindu-se mulțumit de sine.

– Nu sunt sclava ta, replică ea, aruncându-i o privire aprigă peste umăr.

Jon se simțea iritat, căci nu reușea să găsească nici un motiv pentru starea ei de spirit pusă pe ceartă.

– Nu, nu ești, recunoscu el enervat. Mica vrăjitoare și-o lua în cap și avea nevoie să i se reamintească unde-i era locul. Ești amanta mea și am de gând să profit de asta. Vino aici.

– Ce... ce-ai spus?! strigă ea, întorcându-se valvârtej spre el, cu ochii scăpărând și cu mâinile în șolduri.

Jon își ridică instinctiv brațul bun pentru a-și proteja capul de atac. Reacția ei îl amuză și îl înfurie deopotrivă. Vulpoaica asta mică plănuia să facă pe stăpâna, acum că el era imobilizat la pat?

– Am spus că ești amanta mea și că te vreau, repetă el cu îndrăzneală, păstrând un ochi alert pentru a contracara un atac neașteptat.

– Nu sunt amanta ta! scrâșni Cathy printre dinți și dintr-odată evenimentele umilitoare din ultimele săptămâni părură toate să dea năvală asupra sa.

Buzele ei moi începură să tremure. Ochii îi înotau în lacrimi, care se revărsară în râuri de diamant pe obrajii ei. Jon o privi fix, uimit că spusele lui, pe jumătate în glumă, erau capabile să producă o durere atât de copleșitoare.

– Nu-sunt-amanta-ta! repetă ea cu un calm nestăpânit, apoi își pierdu controlul, întorcându-se cu spatele la el și acoperindu-și fața cu mâinile, în timp ce suspinele îi făceau silueta subțire să se cutremure.

– Cathy! Cathy, iubire! Lacrimile ei îi sfredeleau inima. Nu intenționase să o facă să sufere, Dumnezeu știa. Cathy, ascultă-mă. Te tachinam doar. Îmi retrag cuvintele. Îmi pare rău!

Ea continua să plângă în hohote. Jon înjură scurt și sălbatic, apoi încercă să se scoale din pat. Reuși să se ridice în picioare folosindu-se de speteaza patului pentru sprijin, dar când încercă să facă un pas spre ea, picioarele refuzară să-l susțină. Genunchii îi cedară și se prăbuși pe podea, lovindu-se la cap într-un colț al mesei în timpul căzăturii. Se porni într-un potop de înjurături groaznice.

– Al naibii cap sec! Cathy se năpusti spre el, îngenunchind alături. Hai, omoară-te! Crezi că-mi pasă?

Lacrimile încă îi șiroiau pe față. Jon, tresărind de durere, o prinse de încheietură.

– Dă-mi drumul, prost nerecunoscător! strigă ea, încercând să se elibereze.

Jon era slăbit din cauza sângelui pierdut și a imobilizării îndelungate la pat, dar chiar și așa era mai puternic decât Cathy. O ținu cu îndârjire, deși fără să fie în stare să-și ridice celălalt braț ca să-și protejeze capul de loviturile ei, din cauza rănii de cuțit pe jumătate vindecate de la umăr. În cele din urmă, încetă să se mai zbată și se ghemui lângă el fără vlagă, făcând tot posibilul să-și înăbușe suspinele care îi zguduiau trupul.

– Cathy. Pe Jon îl durea piciorul de la căzătură, iar capul îi zvâcnea unde se lovise de masă, dar de-abia băgă în seamă durerea. Era concentrat asupra fetei pătimașe de lângă el. Cathy, iubire, îmi pare rău. Te rog, iartă-mă.

Vocea lui era moale, lingușitoare, iar degetele lui îi mângâiau încheietura mâinii, refuzând să-i dea drumul.

– Ești vrednic de dispreț, îngăimă printre suspine. Mintea ta este la fel de murdară ca un canal. Îmi doresc să te fi lăsat să mori! Îmi doresc să te fi ucis cu mâna mea!

– Îmi pare rău, murmură din nou, plin de remușcări, ridicându-i la buze mâna care se opunea și sărutându-i degetele subțiri. Nu am vrut să sune așa.

Îi luă degetele în gură pe rând și i le supse ușor.

– Oprește-te! țipă ea, făcându-l să tresară și, în același timp, smucindu-și mâna cu înverșunare.

Fu atât de surprins, încât slăbi strânsoarea și exact în acel moment ea se eliberă, sărind în picioare și alergând spre ușă.

– Cathy, întoarce-te! strigă la ea furios, dar singurul răspuns fu izbitura batjocoritoare a ușii închizându-se în urma ei. Cathy! urlă din nou, știind că era inutil chiar înainte ca numele ei să-i iasă de pe buze. Prostul naibii! se dezlănțui la el, încercând să se ridice în capul oaselor.

Simți o rană sfâșiindu-se pe picior și apoi se lăsă pe spate din nou, înjurând cu voce tare.

– Petersham!

Urletul zgudui nava. Trebui să strige de mai multe ori până ce, într-un final, Petersham își făcu apariția.

– Stăpâne Jon! se grăbi Petersham să ajungă lângă el. Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Sângerați!

– Nu contează asta acum, răspunse Jon brusc. Du-mă înapoi în patul ăla blestemat și du-te după domnișoară Cathy. Adu-o aici chiar dacă trebuie să o târăști de păr! Și grăbește-te! Numai Dumnezeu știe ce îi trece prin cap să facă fetișcanei ăsteia prostuțe!

Petersham își dădu silința, dar nu reuși să îl ridice pe Jon. Bărbatul îl blestemă și se blestemă și pe el însuși pentru că era atât de neajutorat.

– În regulă, lasă-mă! mormăi după mai multe eforturi inutile. Du-te după domnișoara Cathy. Trimite-i pe Harry și încă un bărbat aici.

– Dar, stăpâne Jon, sângerați...

– La naiba, omule, du-te să găsești fata! Îți spun că e supărată și că poate face vreun lucru stupid!

– Da, domnule.

Ochii valetului deveniră brusc plini de dezaprobare, de parcă s-ar fi întrebat ce făcuse Jon de îi provocase o astfel de suferință lui Cathy. Jon nu-l învinui. Pentru prima dată în viața lui, era dezamăgit din toată inima de el însuși.

Harry și Finch, artileristul, intrară pe ușă la câteva minute după ce plecase Petersham. Împreună, reușiră să-l ducă pe Jon înapoi în pat. Cămașa de noapte albă era pătată cu sângele de la rana de pe coapsa lui, dar nici Jon, nici Harry nu își facură griji din cauza ei. De îndată ce nu mai fu nevoie de Finch, Harry îi făcu semn că poate pleca și se întoarse spre Jon, furios.

– Ce i-ai făcut? șuieră printre dinți, cu gura încleștată de furie.

Jon se uită în sus la el, surprins. După o clipă, își mișcă ochii.

– Nu îmi dau seama cum de asta ar fi treaba ta, spuse el pe un ton lipsit de inflexiuni.

– La naiba, uite că eu spun că e treaba mea! spuse Harry gâtuit, cu fața roșie de furie. Suntem prieteni de multă vreme, Jon, dar, să mă ajute Dumnezeu, dacă ai rănit-o pe fată, te omor cu mâna mea!

– Cât de tare te preocupă proprietatea mea, nu-i așa? rosti Jon tărăgănat și ironic. Îți sunt recunoscător. Dar cred că ar trebui să-ți amintești ceva – e proprietatea *mea*. Pot să fac cu ea orice-mi poftește inima!

– Peste cadavrul meu! izbucni Harry.

– Dacă insiști. Ochii lui Jon luceau cu toată căldura unei cobre. Acum, dacă nu te deranjează, pleacă naibii de aici. Este încă nava mea!

– Da, domnule! spuse cu amărăciune Harry și, întorcându-se pe călcâie, ieși din cameră.

De-abia o jumătate de oră mai târziu, bătu și Petersham în cele din urmă la ușă. Jon își blestemase propria neputință și prostie aproape în tot acel timp. De asemenea, o bănuială urâtă începea să prindă contur în mintea lui. Ce se întâmplase între Harry și fetișcană în timp ce el fusese imobilizat la pat, fără să-i incomodeze în vreun fel? E posibil oare ca ei să...?

Ciocănitul lui Petersham îl opri din meditație.

– Intră! rosti nerăbdător, încruntându-se la valet când acesta își vârî capul pe ușă. Bărbatul era, în mod evident, singur.

– Ți-am spus să o aduci înapoi aici! urlă Jon furios. Apoi, o teamă bruscă îi adumbri ochii. Ai găsit-o? E teafără?

– Da, căpitane, am găsit-o și e teafără, numai că este încă foarte supărată. Plângea.

Ochii lui Petersham îi întâlniră acuzatori pe ai lui Jon. Acesta oftă.

– Știu. Se gândi pentru o clipă să-i spună lui Petersham exact ce se întâmplase. Judecând după lacrimile femeii, oricine ar fi fost îndreptățit să creadă că îi făcuse ceva josnic și de nedescris. Apoi, respinse ideea. La urma urmei, era căpitanul acelei nave! Să fie al naibii dacă o să lase o prostuță smiorcăită să-l facă să-și explice acțiunile! Deci, de ce nu ai adus-o înapoi cu tine? întrebă el brusc, în schimb.

– A refuzat să vină. Îmi cer scuze, căpitane, dar mi-a zis să vă spun să vă duceți naibii!

Ochii lui Petersham străluceau triumfător când repetă mesajul lui Cathy. Era clar de partea cui era.

Jon se uită la Petersham pentru un moment lung. Știuse încă de la început că femeia asta o să-i provoace probleme și iată, nu mai lipsea mult ca să se stârnească o revoltă a echipajului, chiar și fără să fie vreun glonț la mijloc. Doi dintre cei mai vechi tovarăși ai săi se întorseseră împotriva lui în numele ei, într-o singură zi! Jon clipi cu putere și strălucirea din privirea lui deveni feroce.

– N-am atins-o nici cu un deget, dacă vrei să știi, rosti Jon printre dinți, înțelegând că, dacă voia să vorbească cu Cathy, trebuia să se asigure de sprijinul lui Petersham. I-am spus ceva care i-a rănit sentimentele. Vreau să-mi cer scuze, dar refuză să mă asculte. Deci, poți, te rog, să o convingi să vină aici? Îți dau cuvântul meu de onoare că nu îi voi face rău.

Adăugase ultima frază într-o încercare penibilă de a face o glumă, pentru a ascunde jena furioasă pe care o simțea pentru că fusese nevoit să i se destăinuie atât de mult lui Petersham. Ajunseseră într-un punct critic dacă el, căpitanul navei, trebuia să se roage de echipajul lui să-i urmeze ordinele! Se încruntă, dar chipul lui Petersham se relaxă, iar tonul lui fu mai cald când îi răspunse:

– Foarte bine, stăpâne Jon. O să... ăăă... o să-i spun că rana de la picior s-a deschis și că nu pot opri sângerarea. Asta ar trebui să o convingă să se întoarcă aici. Se întoarse, apoi privi în urmă. Și... hmm... îmi pare rău, căpitane, ar fi trebuit să știu că nu i-ați face rău domnișoarei Cathy.

Sprâncenele lui Jon se împreunară, dar Petersham era deja plecat. Ce voise să spună cu remarca aceea? Petersham știa dintr-o experiență îndelungată că el, Jon, nu avea nici o problemă să lovească o femeie dacă simțea că o merită, așa că de unde ar ști valetul că nu i-ar face așa ceva și lui Cathy? Doar dacă nu cumva Petersham suspecta că devenise mai slab în ceea ce o privea pe ea. La naiba cu femeia asta care îi dă bătăi de cap! Ar fi trebuit să-și asculte instinctele pe *Anna Greer* și să o lase în pace. Acum, amenința să-i întoarcă viața cu susul în jos!

– Dacă mă atingi cu un singur deget, o să te rănesc, îl avertiză o voce dură din ușă. O să mă ocup de piciorul tău, după care plec.

Voi sta în altă parte până când *Margarita* ajunge la destinație, oricare ar fi asta, și nu poți face absolut nimic ca să mă oprești. Odată ajunsă pe uscat, mă duc acasă la tatăl meu. Petersham poate avea grijă de tine dacă o să mai ai nevoie de ajutor.

Ochii lui Jon se măriră, surprinși la acest discurs obraznic din partea cuiva care era, la urma urmei, prizonier. Afurisita mică, cu cine credea ea că vorbește? Avea s-o pună el la punct repede... Se uită urât la ea, apoi, fără tragere de inimă, simți cum furia îl părăsește. Chipul ei mic, brăzdat de lacrimi, părea atât de trist, că nu îl lăsă inima să o facă.

– Piciorul meu sângerează chiar rău, gemu el cu viclenie, știind că va trebui să o atragă suficient de aproape încât să o poată prinde din nou ca să asculte ce avea să îi spună.

– Să-ți fie învățătură de minte! răspunse ea, vorbind pe nas, când se apropie de pat, precaută ca un pui de căprioară. Văzu petele de sânge de pe cămașa de noapte albă și lăsă garda jos. Doare? întrebă ea cu o mică urmă de compasiune, luând o pânză și apă înainte de a se cocoța pe marginea patului.

Jon măsură distanța cu atenție, apoi oftă în sinea lui. Pisicuța viclean a fusese suficient de isteață să se așeze exact acolo unde nu putea ajunge el.

– Ca naiba, minți el, căutând cu mare băgare de seamă o ocazie de a o prinde.

– Ce bine! pufni ea, amintindu-și de furia sa.

Jon privi frustrat cum îi îndepărta cămașa de noapte ca să lase la vedere întinderea dură și bronzată a coapsei lui bandajate. Încă nu era suficient de sigur că o putea prinde. Și știa prea bine că avea o singură șansă. Dacă rata, ea avea să zboare de lângă el ca o pasăre speriată.

Cathy privea îngrijorată la petele de un roșu aprins care apăruseră pe fâșiile de pânză. Începu să le desfacă ușor și când, în sfârșit, rana fu dezvelită, trase brusc și adânc aer în piept la vederea supurării roșu-închis care ieșise din coaja subțire. Chiar și Jon tresări imediat. Slavă Domnului că arăta mult mai rău decât se simțea!

Păstră o tăcere mormântală în timp ce îi spălă sângele de pe picior, cu mâinile reci și dibace pe carnea lui sfâșiată. Jon fu sincer recunoscător pentru acoperirea protectoare a cămășii de noapte

peste poala lui. Dacă ar fi văzut efectul pe care îl avea asupra lui, se îndoia că ar mai fi stat acolo atât de calmă!

Jon tresări din nou, fără să se mai prefacă, în timp ce ea presără puțin din pudra aceea afurisită pe rana deschisă. Ardea ca focurile iadului! Scoase un geamăt viclean și fu recompensat cu senzația mâinii ei moi și mici mângâindu-i piciorul, consolator. Dumnezeule, nu mai putea îndura! Dacă își mai suprima mult nevoia de a o avea, îi era teamă că ar putea exploda!

Când rana fu în sfârșit bandajată după exigențele ei, Cathy puse castronul cu apă și pudra deoparte, apoi începu să adune bandajele pătate de sânge. Mișcările ei o apropiară de el în sfârșit, și Jon se năpusti asupra ei precum un tigru. Mâna lui îi cuprinse încheietura și o trase peste el, astfel încât căzu întinsă jumătate pe el, jumătate pe pat. O durere pulsă prin el din pricina mișcării bruște, dar o ignoră. Ce avea de spus era mult mai important decât orice durere. Se întoarse ca să se poată uita la ea și dădu de ochii ei roșii de plâns care îl priveau cu furie.

– A fost un truc, nu-i așa? întrebă ea destul de calmă. L-ai obligat pe Petersham să mă facă să cred că te-ai rănit serios. El nici măcar nu a încercat să-ți oprească sângerarea, nu-i așa?

– Am vrut să-mi cer scuze, murmură Jon, dureros de conștient de cât de tare îi încorda mușchii apropierea ei.

– Crezi că niște scuze pot șterge ceea ce ai spus? îl provocă ea, iar ochii începură din nou să i se umple de lacrimi. Sau adevărul din spatele cuvintelor? Ai dreptate. Sunt amanta ta chiar dacă s-a întâmplat împotriva voinței mele. Ai idee cât de mizerabilă mă face asta să mă simt?

– Of, Cathy, nu am vrut să sune așa, spuse el plin de remușcări. Ești iubita mea, femeia mea. Amantă a fost o alegere nefericită de cuvinte.

– Dar este adevărat, șopti ea foarte încet.

Jon își simți inima strângându-i-se în piept zărind rușinea oglindită pe chipul ei. Era un sentiment pe care el îl provocase nu numai prin cuvintele sale, ci și prin acțiunile sale. Părea atât de mică și de neajutorată culcată acolo pe spate, cu ochii plini de lacrimi și sfidători și părul ei arămiu împrăștiat haotic peste pieptul lui și peste perne. Gura ei roz, moale, tremura incontrolabil.

Jon își dădu dintr-odată seama că trebuia să oprească acel tremur înainte să-l sfâșie pe din două.

Ochii lui Cathy se măriră când el se aplecă deasupra ei, dar înainte să se opună în vreun fel, gura lui fu peste a ei, fierbinte și dulce și aproape insuportabil de blândă. Vru să țipe, să-l lovească, să-i muște limba acaparatoare cât de tare putea, dar nu o făcu. Adânc în interiorul ei, știa că avea nevoie de sărutul lui așa cum florile au nevoie de ploaie. Era balsam pentru inima ei rănită și alifie pentru mândria ei sfâșiată. Gura ei se agită ca un fluture captiv sub gura lui, pentru ca mai apoi să se deschidă neputincioasă. Își ridică mâinile să mângâie capul acoperit de păr negru, degetele ei dezmierdând șuvițele groase și trăgând de ele. El scoase un geamăt înăbușit, plin de satisfacție, când ea îi răspunse la sărut.

Când în cele din urmă își înălță capul, o făcu doar ca să-și lipească buzele de curba caldă a gâtului ei. Mâinile lui Cathy, care ar fi trebuit să-l zgârie, îi mângâiară obrajii țepoși.

– Sunt nebun după tine, murmură Jon în sfârșit, ridicându-se astfel încât să îi poată privi fața.

Ce văzu acolo îi făcu mușchii să se încordeze de dor. Ochii ei de safir, cu strălucirea lor înfrumusețată de picăturile de diamant care îi umpleau și erau ținute captive de genele ei, scânteiau plini de afecțiune. Gura ei mică era de un roșu aprins, precum cel mai minunat trandafir. În timp ce ea îi zâmbi cu timiditate, trase brusc aer în piept de parcă tocmai primise o lovitură.

– N-am vrut să îți spun acele vorbe, scumpo. Te rog, iartă-mă.

Vocea lui era smerită așa cum Cathy nu o mai auzise niciodată înainte, și nodul tare de furie stânjenită din interiorul ei se topi de parcă nici n-ar fi fost. „Îl iubesc pe bărbatul acesta", se gândi ea, uimită, și ideea o năuci atât de tare, încât nu putea să facă nimic altceva decât să privească la el cu mirare. După o clipă, își ridică mâna să-i mângâie falca nerasă, savurând senzația de asprime din palma ei.

– Mă ierți? întrebă din nou, cu vocea joasă și ochii tânguioși.

– Iertarea mea înseamnă atât de mult pentru tine? întrebă ea încet, plină de speranță.

Ochii lui Jon străluciră în jos spre ea și gura i se arcui într-un zâmbet autoironic.

– Păi, vezi tu, pisicuța mea, îi mărturisi la ureche, te doresc atât de tare, încât mă doare. Și tocmai am hotărât în acest minut să nu mai fac dragoste cu tine fără consimțământul tău. Așa că am nevoie de cooperarea ta dacă vreau să nu-mi petrec restul vieții cocoșat de suferință și vai de capul meu.

Cathy râse auzindu-i discursul îndrăzneț. Era tipic pentru el să facă sugestii obscene în timp ce încerca să-i câștige iertarea pentru sugestiile obscene anterioare! Ochii lui sclipeau cu aceeași jovialitate când își coborî capul. Vârful moale al sânului ei era ținta sa. Buzele ardeau jilav prin materialul rochiei ei, dar Cathy nu făcu nici o încercare să-l îndepărteze. Scoase un geamăt involuntar de plăcere când o căldură tot mai acaparatoare începu să-i pulseze în interior. Sfârcul i se întări sub mângâierea lui mistuitoare.

– Corpul tău mă iartă, murmură el.

Mâinile lui Cathy ajunseră pe umerii lui, știind că ar trebui să-l împingă, dar incapabilă să adune suficientă putere încât să o facă.

– Bine, te iert, suspină ea cu disperare, sperând ca această capitulare să-l oprească înainte ca ea să se facă de rușine complet.

– Așa te vreau.

Cuvintele fură pronunțate deasupra buzelor ei, în timp ce gura lui puse stăpânire pe a ei. Cathy îi răspunse la sărut, șovăind la început și apoi cu o pasiune tot mai mare. Își petrecu brațele în jurul gâtului său și se mișcă instinctiv spre el, uitând de rănile lui în nevoia ei tot mai mare de el.

– Ah, Cathy, scoase el un geamăt, vârându-și mâna sub rochia ei și strângându-i intim fesele acoperite de dantelă, frământându-le și lipind-o de el.

Cathy se frecă de tăria lui, poftind dintr-odată la senzația de a-l avea în interiorul ei, după cum un înfometat tânjește după mâncare. Trecuse atât de mult timp... și acum îl iubea. Poate că o făcuse dintotdeauna. Își ridică mâna cu timiditate ca să-i mângâie coapsa, apoi și-o trase înapoi când degetele dădură de bandajul de pânză.

– Jon, Jon, așteaptă! Încercă să se tragă deoparte. Scumpule, nu poți! Ai putea începe din nou să sângerezi!

– Crezi că-mi pasă câtuși de puțin? murmură el cu înverșunare, presărându-i sărutări fierbinți pe gât și pe partea dezgolită a sânului. Cum mi-ai spus?

Cathy simți cum începe să roșească, dar nu avea cum să împiedice asta.

– Păi, scumpule, răspunse ea simplu, iar el se trase un pic în spate ca să se uite la ea.

Ochii lui cenușii, încețoșați de pasiune, îi fixară chipul rozaliu.

– Asta mă gândeam și eu că ai spus, zise el cu satisfacție, trecându-și mâna în partea din spate a rochiei ei, pentru a o descheia.

– Jon, sincer, nu! Cathy respiră greu, dar era cât se poate de serioasă. Încă nu ești suficient de întremat.

Mâna lui îi trase rochia peste umeri. Cathy o prinse înainte ca el să o poată trece peste pieptul umflat. Se uită la ea.

– Sunt... Dacă mă ajuți și tu. Te vreau atât de tare! Te rog.

Ochii lui cenușii o rugau exact cum cere un copilaș o bomboană. Cathy oftă, lăsându-l să-i tragă rochia de pe ea. Purta doar un jupon pe dedesubt să nu i se facă prea cald, și din același motiv renunțase și la corset. Jon nu-i lăsă timp să-l dea jos. Mâna lui urcă pe coapsa ei și îi trase lenjeria în jos, rupând dantela fină în graba lui. Când Cathy scăpă de ea, ascultătoare, o trase deasupra lui, împingându-i juponul în jurul taliei.

Cathy rămase fără suflare când îi simți tăria înfierbântată pe abdomenul ei neted. Instinctiv, se frecă de el până când li se tăie respirația amândurora.

– Cathy... iubește-mă. Cathy... iubește-mă, gemu el.

Cathy se uită în jos la el, dispusă să facă orice voia, conștientă de-acum despre ce era vorba. Ochii lui, strălucind de pasiune, se deschiseră. Zărindu-i confuzia evidentă, se întunecară și mai mult.

– Călărește-mă, comandă încet.

Cathy simți cum obrajii i se îmbujorează de rușine când înțelese în sfârșit ce voise să spună. Jon îi arătă ce să facă, iar ea făcu întocmai, amândoi de-abia respirând când el alunecă adânc în interiorul ei. Mișcările ei erau neexperimentate și destul

de timide, dar suficient de bune cât să-i facă pe amândoi să vibreze cu o intensitate la care nici unul nu visase vreodată.

Capitolul 8

Cathy era mai mult decât uluită de ceea ce i se întâmplase. I se părea imposibil să se fi îndrăgostit cu adevărat de un bărbat care o răpise și apoi o forțase să facă cele mai intime lucruri cu el. Un bărbat care, mai mult decât atât, era un hoț și un ucigaș, și nu șovăia deloc când trebuia să fure și să ucidă. Un bărbat fără titlu nobiliar sau avere, a cărui singură posesie pe lume – din câte știa ea – era o navă!

Nici măcar nu o trata bine, cugetă ea, cu ochii îngustați meditativ. De la izbucnirea ei din urmă cu două zile fusese amabil și aproape tandru cu ea, dar Cathy îl cunoștea deja destul de bine cât să fie sigură că acea stare de spirit nu avea să dureze. Mai devreme sau mai târziu, avea să facă ceva care să-l scoată din sărite, iar el se va răsti la ea cu toată furia lui obișnuită. Ei bine, cel puțin nu îi mai era frică de el. Nu ar fi rănit-o fizic, știa asta, iar verbal, îi putea răspunde cu aceeași monedă!

Era frumos, recunoscu Cathy, în timp ce încerca să descopere ce anume avea de-i făcea inima să bată cu putere. Era atât de înalt, puternic și experimentat, încât, pe lângă el, ea se simțea uneori ca o copilă, cum îi spunea el ironic. Numai gândul la sclipirea vicleană din ochii cenușii când o privea, la arcuirea ironică a gurii și la gropița din obraz când zâmbea, și era suficient s-o încălzească. Amintirea momentelor când făceau dragoste era suficientă să îi taie respirația. Făcu o grimasă, scoțându-și părul din ochi cu o mână nerăbdătoare. Indiferent de motiv, ar fi fost mai bine să recunoască. Era îndrăgostită de bărbatul acela blestemat.

Acum că lămurise acest lucru, se punea întrebarea ce să facă în acest caz. Singura soluție satisfăcătoare ar fi fost să se îndrăgostească și el la fel de ea. Uneori avea impresia că nu mai avea mult și o făcea. Ori de câte ori îi era aproape, ochii lui o urmăreau

cu lăcomie, și dacă se apropia la o distanță în care mâinile lui o puteau atinge, atunci putea să fie sigură că urma o mângâiere sau o ciupitură dornică. Știa că îi voia trupul cu o poftă nepotolită, care o uimise întotdeauna. Și îl putea impresiona... O, da, în pat îl putea purta spre înălțimi nebănuite. Dar chiar și în momentele sale cele mai pasionale, el nu făcuse niciodată vreo aluzie la dragoste, afecțiune sau orice altceva în afară de o dorință intensă de a o poseda fizic. Ceea ce o reducea la statutul de onoare de târfa lui, se gândi ea cu furie sălbatică. Cu o mișcare hotărâtă din cap, se decise să schimbe acest lucru cât se putea de rapid. Îl va face să se îndrăgostească de ea chiar dacă asta o va ucide – sau îl va ucide pe el.

Jon făcuse progrese până la punctul în care se putea da jos singur din pat și să se așeze pe un scaun de lângă fereastră. Era nerăbdător să iasă iar pe punte, dar lui Cathy îi era teamă ca el să se aventureze prea mult, prea repede. Știa că singurul motiv pentru care o asculta era că nu-i plăcea să-și afișeze handicapul în fața oamenilor săi. După cum îi spusese la un moment dat, un echipaj de pirați semăna mult cu o haită de lupi: respectau forța mai presus de orice. Pentru un lider, să dea dovadă de slăbiciune era ca și cum punea singur paie pe foc. Echipajul îi fusese alături ani întregi și era convins de loialitatea oamenilor, dar Jon învățase o lecție în viața lui, și anume că nimeni nu era în întregime de încredere. Îl pusese pe unul dintre bărbați să-i facă o cârjă și, între timp, se dăduse fără tragere de inimă din calea tuturor. Avea să se întoarcă pe dunetă când putea ajunge acolo fără să fie cărat ca un bebeluș. Nu avea nici un rost să își asume riscuri.

Cathy oftă. Devotamentul lui Harry devenise evident pentru toată lumea, iar Petersham mersese chiar atât de departe încât să o avertizeze, cu o privire plină de subînțeles, că stăpânul era un bărbat gelos. De îndată ce Jon relua comanda navei, era sigur că avea să înțeleagă situația. Încercase tot ce îi trecuse prin minte pentru a-i descuraja interesul lui Harry, dar nimic nu funcționase. Nu îi mai rămăsese decât să spere că Jon va vedea atitudinea tânărului ca pe interesul natural al unui bărbat față de singura femeie pe o distanță de câteva mile, și să lase lucrurile așa. Sau, și mai bine, poate că prezența lui Jon pe dunetă avea să-l potolească

pe Harry suficient, încât Jon să nu afle niciodată nimic despre acea complicație.

Era o zi frumoasă, caldă și însorită. Dacă nu ar fi fost briza blândă, aproape că ar fi fost caniculă. *Margarita* se deplasa spre sud, iar Cathy putea presupune doar că Jon acceptase ordinele lui Harry când porniseră la drum. Proviziile de hrană și apă se împuținaseră din nou. Dar când insistase pe lângă Jon în privința destinației lor, acesta refuzase să-i răspundă, tachinând-o. Va vedea, asta fusese tot ce îi spusese. Cathy clătină din cap. Într-adevăr, semăna din ce în ce mai mult cu un băiețel răsfățat.

Zâmbea când se întoarse în cabină, cu obrajii îmbujorați de la soare și părul într-o dezordine încântătoare. Zâmbetul i se transformă într-o încruntare gravă când îl văzu pe Jon, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri care erau mult prea strâmți în jurul piciorului bandajat, stând la masă și studiind niște hărți. Merse în spatele lui, coapsele ei lipindu-se de spatele larg și musculos, iar mâna odihnindu-i-se pe umărul gol. El mormăi un salut, fără să ridice privirea. Cathy făcu o grimasă. Ca iubit pasional, avea unele deficiențe clare.

– Nu ar trebui să te dai jos din pat, spuse ea cu asprime în ceafa lui.

Jon întinse brațul, îi prinse talia și o trase lângă el astfel încât să o poată vedea. Zâmbea, ochii cenușii clipind zburdalnici. Cathy își simți inima topindu-se de tandrețea pe care i-o trezea în suflet.

– Arăți ca un înger, îi servi el drept răspuns, fixându-i chipul dojenitor cu ochii lui calzi. Dar un înger foarte autoritar. Cred că te-am răsfățat. Nu știi că ar trebui să te cutremuri la fiecare încruntare de-a mea? Sunt un pirat fioros, însetat de sânge, îți amintești?

– Iar eu nu sunt un înger, sunt infirmiera ta, răspunse Cathy ușor. Dacă nu faci cum îți spun, voi fi foarte stângace data viitoare când îți voi schimba bandajele.

Jon râse și o trase în brațele lui, așezând-o pe genunchiul lui bun. Brațul îi strânse talia în timp ce mâna îi rătăcea în sus, pentru a pune stăpânire pe o pradă mai delicată. Cathy îi împinse mâna cu indignare, dar curând fu distrasă de gura caldă care o mușca provocator de gâtul arcuit. Mâna lui se întoarse pe furiș

să mângâie premiul. Cathy înțepeni brusc, după care se relaxă. Senzația mâinii lui pe pieptul ei îi trimise furnicături plăcute până în vârful degetelor de la picioare.

– Lasă-mă să mă ridic, ordonă Cathy fără prea multă convingere. Ușa este larg deschisă. Poate să intre oricine.

– Cui îi pasă? murmură Jon distrat, concentrat asupra văii ispititoare subliniate de cupa elegantă a corsajului ei.

– Mie! îi aruncă o privire dojenitoare Cathy. Buzele lui se plimbară ușor de-a lungul pomeților ei și în josul nasului, înainte să se oprească la colțul gurii ei.

– Serios? întrebă el pe buzele ei tremurânde.

Apoi, gura lui puse stăpânire pe a ei cu pricepere și pe îndelete, iar Cathy trebui să recunoască faptul că, în acel moment, îi păsa doar de felul minunat în care o făcea să se simtă.

– Ce faci?

Când își ridică în sfârșit capul, inima lui Cathy bătea haotic. Ea spera ca întrebarea să-i distragă atenția.

– Îți admir frumusețea, răspunse el prompt, brațul lui puternic mișcându-se în sus, sub sânii ei, ca să o țină strâns, astfel încât decolteul rochiei să se dezlipească de trupul ei arcuit. Ochii lui se desfătară, încântați, de premiul care se ivi în fața sa.

– Mă refeream la hărți.

Cathy îl ciupi puternic de braț. Cu un suspin îngrijorat, își îndreptă atenția spre hârtiile împrăștiate pe masă.

– Calculez cât timp o să ne ia să ajungem la destinație. Harry îmi spune că am intrat în niște curenți vestici puternici, care ne-au făcut să ne abatem puțin de la traseu.

– Și care *este* destinația noastră? întrebă Cathy firesc, sperând că îi va răspunde fără să se gândească; în schimb, el zâmbi în jos spre ea.

– Curiozitatea a omorât pisica, scumpo, o tachină el.

– Dar satisfacția a înviat-o, replică ea prompt. Apoi, continuă pe un ton persuasiv: Te rog, spune-mi unde mergem.

– Convinge-mă, îi șopti el la ureche.

Sclipirea răutăcioasă din ochiul lui stâng fu suficientă pentru a o face să înțeleagă la ce tip de convingere se gândea el.

– Cu siguranță nu, răspunse Cathy strâmbând din nas, dar nu rezistă să nu-și treacă un deget provocator peste brațul lui musculos.

Jon îi răsplăti îndrăzneala cu o mușcătură jucăușă de ureche.

– Dacă ții neapărat să știi, pisica mea curioasă, mergem în Las Palmas, îi spuse lăsându-se pe spate în scaun și mutând-o astfel încât să o poată ține mai confortabil în poală. Un deget bronzat se juca alene cu o șuviță de păr auriu. Cathy se lăsă mulțumită pe spate, pe pieptul lui tare.

– Las Palmas? întrebă Cathy cu ochii încețoșați. Nu mai era deosebit de interesată de răspuns. Mirosul lui cald, masculin, era ca un drog pentru simțurile ei. Într-o doară, continuă: N-am auzit de el. Este un oraș?

Jon zâmbi ușor, clătinând din cap în timp ce trase una dintre hărți mai aproape.

– Nu, neștiutoarea mea minunată, Las Palmas nu este un oraș. Este o insulă. O folosim pe post de reședință între călătorii.

– Între expediții de furat, vrei să spui, îl corectă Cathy pe un ton ușor ascuțit.

– Fie, între expediții de furat, dacă așa preferi, încuviință cu nonșalanță, mijindu-și ușor ochii când se uită în jos la ea.

Cathy își luă ochii de la el, privind spre hărți.

– Te-ai gândit vreodată să renunți? întrebă ea, în mod voit degajat.

– La ce, la viața mea de dezmăț și de păcat? spuse el ironic. Nu, de ce aș face-o? Îmi place ce fac.

– Cum poate să îți placă să omori și să furi? izbucni Cathy, depărtându-se de el.

– Am anumite avantaje, răspunse el, mișcând-o în susul și în josul genunchiului, cum ar face un adult cu un copil neastâmpărat.

Cathy se încruntă, iar el îi zâmbi.

– Câștig bine, sunt propriul meu stăpân, am nava mea și... ăăă... și am o parteneră de pat foarte frumoasă.

Ochii lui se plimbară pe trupul ei cu desfrânare exagerată, după care clipiră în jos, într-ai ei.

– Vorbesc serios, insistă Cathy, încruntându-se la el, iritată. Nu poți fi pirat la nesfârșit. E interzis prin lege. Într-o zi vei face o greșeală și vei fi prins. Și apoi vei sfârși în streang.

– Și te deranjează gândul acesta, pisica mea? O sprânceană neagră mătăsoasă zvâcni în sus, întrebătoare. Nu cu foarte mult timp în urmă, aș fi putut să jur că, dacă ai fi avut acces la un pistol sau la un cuțit, viața mea ar fi fost curmată brusc.

– Of, ești imposibil! se năpusti Cathy în sus, luptându-se să se ridice din poala lui. Cuvintele lui ironizau grija pe care i-o purta, și de care pesemne că era conștient. Slavă Domnului că nu avea habar de adevăratele ei sentimente pentru el! Ce surpriză de zile mari ar avea! Nu îmi doresc să văd pe nimeni în streang, adăugă Cathy cu stropul de demnitate pe care reuși să-l invoce.

– Nu așa de repede, pisicuțo, șopti el, ținând-o pe loc cu ușurință în ciuda rănilor sale.

Cathy și-ar fi putut obține libertatea dacă l-ar fi lovit în coapsa rănită, era conștientă de asta, dar nu o făcu. Nu îi putea face rău cu bună știință.

– De ce oare vrei mereu să pleci exact când conversația devine mai interesantă?

Fără tragere de inimă, Cathy încetă lupta, conștientă de faptul că insistența ei de a fi eliberată i-ar fi putut sugera mult mai multe decât avea dreptul să știe. Se lăsă pe spate pe el, neprihănită, simțindu-i părul țepos de pe piept prin materialul rochiei.

– Ar conta atât de mult pentru tine dacă aș fi spânzurat? insistă el.

Cathy își coborî genele ca să își ascundă privirea, având grijă să nu permită nici unei urme de emoție să i se citească pe chip. Era conștientă că îi citea trăirile de parcă ar fi fost o carte deschisă. Pentru o clipă, fu tentată să-și mărturisească dragostea, dar o prudență rece o împiedică. Asta ar fi fost o armă puternică în mâinile unui bărbat care era, la urma urmei, tâlhar și escroc. Dacă afecțiunea ei nu ar fi fost împărtășită, mărturisirea ei ar fi lăsat-o în întregime la mila lui. Hotărî să-i zădărnicească orice suspiciune, rămânând cât mai aproape posibil de adevăr, dar fără a-l dezvălui. La urma urmei, nu era deloc prost. Era clar că știa deja că faptul că îl îngrijise avea o semnificație.

– Bineînțeles că nu mi-aș dori să te văd atârnând în streang, răspunse ea cu răceală, cu privirea albastră netulburată și sinceră când îi întâlni privirea pătrunzătoare. Împotriva voinței mele, m-am atașat oarecum de tine.

Lumina pâlpâitoare din ochii lui se stinse la cuvintele ei. Deveniră mai duri, imposibil de citit. Își înfipse dinții în pielea dezgolită a umărului ei catifelat.

– Deci te-ai „atașat oarecum" de mine? șopti insinuant, cu gura odihnindu-se pe pulsul care îi zvâcnea chiar sub ureche. Inima ta bate incredibil de repede pentru un simplu atașament.

– Ești o creatură plină de sine, nu-i așa? întrebă Cathy, pe un ton rece, în timp ce încercă să-și controleze bătăile inimii. Ești norocos că te-ai ales măcar cu un atașament. Ar trebui să te urăsc pentru totdeauna pentru felul crunt în care m-ai tratat.

– Te-am tratat ca pe o regină, și tu știi asta. Vocea îi deveni la fel de dură ca și privirea. Te-am înfometat, te-am rănit în vreun fel? Ai stat vreodată să te gândești ce ai fi pățit ca prizonieră în mâinile oricărui alt bărbat? Ar trebui să fii recunoscătoare.

– Recunoscătoare? izbucni Cathy nevenindu-i să-și creadă urechilor, ochii ei trimițând scântei de safir în direcția lui. M-ai răpit și m-ai luat prizonieră! M-ai violat și m-ai umilit! Și tu crezi că ar trebui să-ți fiu *recunoscătoare?!*

Vocea ei insistă cu indignare pe ultimul cuvânt. Jon se uită în jos la ea, supărată în poala lui ca o găinușă ciufulită, apoi zâmbi cu tristețe. În ultimele zile, pisica lui torsese liniștită pentru el, și începuse să îi placă. Prea mult, după cum își dădu seama.

– Of, Cathy, murmură cu o resemnare pe jumătate amuzată. Cu siguranță nu avea chef de ceartă. Într-adevăr, avea ceva cu totul diferit în minte. Îmi retrag cuvintele. Am fost, fără îndoială, brutal cu tine și îmi cer scuze.

– Așa și trebuie, i-o întoarse Cathy cu severitate, încercând din nou să se ridice de pe genunchii lui.

O ținu pe loc, cu o ușurință ridicolă. Din întărirea mușchilor de sub ea, își dădu seama că mișcările ei nu făcuseră decât să-l atâțe.

– Mi se pare că-mi petrec jumătate din timp spunându-ți că îmi pare rău pentru o chestie sau alta, se plânse în urechea ei. Asta trebuie să înceteze. Mă tem că ți se va urca la cap și apoi îmi voi petrece restul vieții cerându-mi iertare pentru niște fleacuri.

– Dar nu voi fi în preajmă pentru tot restul vieții tale, nu-i așa, Jon? întrebă drăgăstos Cathy, profitând de ocazie. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă lași să plec.

Ochii lui Jon străluciră pentru o clipă. Își îngropă fața în părul ei strălucitor, inspirând adânc parfumul delicat, fără să răspundă.

– Când o să mă lași să plec, Jon? insistă ea ușor.

– Când voi fi pregătit, îi răspunse el brusc. Nu ai fost atât de nerăbdătoare să mă părăsești în Cadiz, dacă îți amintești. Și ai avut ocazia.

– Ceilalți prizonieri au fost eliberați în Cadiz, îi aminti ea. Dar tu plănuiai să mă ții lângă tine chiar dinainte să fii rănit. De ce nu aveai de gând să mă lași să plec cu ei?

– Pentru că, scorpia mea frumoasă, am această poftă ciudată să-ți gust pielea. Nu îmi propun să te las să pleci până când nu o să mă satur de ea.

Ochii lui o admirau cu nesaț, dar pe chip nu i se citea nimic. Cathy simțea că făcea progrese.

– Piciorul nu mă mai doare, scumpo, rânji el. Dar alte părți ale corpului meu suferă teribil.

– Leacul se află în mâinile tale, îi răspunse lipsită de compasiune când înțelese ce voia să spună. Dă-mi drumul.

– Eu prefer altă soluție, mârâi el, mișcându-și sugestiv mâinile peste ea.

Cathy clătină din cap spre el, fără a încerca însă să se sustragă degetelor lui mângâietoare. Nu avea chef de mai multe împunsături verbale. Își arcui intenționat un braț moale în jurul cefei lui, trăgându-i capul în jos pentru a-i da un sărut moale pe obrazul ca șmirghelul. Să-i dea de gândit și cu asta!

– Numai gura e de tine, căpitane, după cum știu foarte bine. Acum lasă-mă să mă ridic. Am treburi de făcut.

Privirea lui Jon se încălzi. Acel sărut era primul gest spontan de afecțiune pe care i-l oferise vreodată și îi făcu inima să bată mai repede. Pentru numele lui Dumnezeu, se simțea ca un puști îndrăgostit nebunește. Cumva, această femeie micuță și catifelată din poala lui reușea să îl facă să simtă lucruri pe care le-ar fi luat în derâdere în trecut. Experiența nu îi era deloc pe plac, dar nu părea să aibă ce face în privința asta. Încercase deja să o scoată din mintea lui prin toate mijloacele care îi trecuseră prin gând, dar nu reușise.

Cathy se răsuci în brațele lui, făcând ochii mari când îi zări expresia captivată.

– Jon, s-a întâmplat ceva? rosti ea.

Ochii lui străluciră spre ea, buimaci pentru o clipă, de parcă nu ar fi reușit să se orienteze. Apoi privirea i se fixă pe chipul ei și își lăsă capul în jos pentru a-i întoarce sărutul pe gura ei mică și dulce. Femeia asta nu era precum celelalte, era sigur de asta. Era neprihănită ca un prunc, viclenia și tertipurile feminine fiindu-i total necunoscute.

– Scuză-mă, căpitane. Vocea lui Harry era glacială când i se adresă din ușa cabinei. Aș vrea să verificăm împreună hărțile. Îi aruncă o privire arzătoare lui Cathy, care era instalată confortabil în poala lui Jon, cu obrajii îmbujorați. Dacă îți poți face timp.

Cathy se încruntă la Harry când Jon îi dădu drumul fără tragere de inimă și îl ignoră vădit când se întoarse. Era cât se poate de adevărat: dacă nu era cu băgare de seamă, Jon avea să-și dea seama că o urmărea – că la așa ceva se ajunsese – și atunci, Dumnezeu să-i păzească! Căpitanul ei pirat avea un temperament feroce și un puternic simț al posesiei când venea vorba de ea. I se citea deja suspiciunea în ochi când se uită la Harry.

Cei doi bărbați discutară pentru o vreme, trăgând linii pe hărți și măsurând distanța până la diferite puncte. În mare parte, conversația lor nu era inteligibilă, așa că în curând nici nu îi mai ascultă. Se îndreptă spre unul dintre dulapurile cu cărți și alese un volum, după care se așeză în alcovul de sub fereastră ca să citească. Cartea era extrem de plictisitoare și, în cele din urmă, o lăsă deoparte, petrecându-și timpul privind spre marea aflată într-o continuă schimbare. Nu își dăduse seama că soarele după-amiezii îi transformase părul despletit într-o aureolă de foc în jurul feței, sau că profilul ei întruchipa puritatea încântătoare a unui medalion perfect. Ochii ambilor bărbați rătăceau din când în când în direcția ei pentru a se desfăta cu imaginea feerică pe care o afișa: Jon fără menajamente, iar Harry ori de câte ori credea că nu băga de seamă căpitanul. Conversația lor deveni din ce în ce mai dezlânată și, într-un final, încetă cu totul. Liniștea îi atrase atenția lui Cathy și se întoarse, găsindu-i pe ambii bărbați privind-o cu nesaț. Îi zâmbi cu căldură lui Jon, ignorându-l

pe Harry, și se ridică în picioare, întinzându-se un pic când se ridică.

– Vrei să plec?

Poate că aveau ceva de discutat fără ca ea să audă.

– Chiar deloc, o asigurară ambii bărbați în același timp.

Jon îi aruncă o privire aspră lui Harry. Cathy observă și veni repede lângă Jon, punându-și mâna subțire pe umărul lui și zâmbindu-i.

– E timpul să te odihnești.

Vocea ei era mângâietoare, în parte pentru urechile lui Harry, și în parte pentru că nu se putea abține. Jon fu distras, exact cum fusese și intenția ei. Își ridică mâna să i-o acopere pe a ei, apăsând-o în mușchii tari ai umărului său. Cathy simți un fior de excitare furnicându-i degetele. Harry îi privea plin de resentimente și, în cele din urmă, se ridică brusc să plece.

– Putem termina altă dată, căpitane, spuse Harry rigid.

Ochii lui Jon scăpărară când îl urmări ieșind din cabină. Spre surprinderea lui Cathy, Jon nu zise absolut nimic când rămaseră din nou singuri. Tăcerea atârna greu când înaintă încet spre pat și începu să se dezbrace. O încruntare adâncă îi brăzda fruntea, iar buzele îi erau strânse în timp ce se chinuia să își scoată pantalonii. Când se așeză în pat, Cathy deja nu mai putea suporta liniștea de rău augur. Se duse lângă el, scoțându-i o pernă de sub cap, astfel încât să fie nevoit să stea întins, și aranjându-i păturile peste piep. Își ținu privirea gravă ațintită asupra ei în timp ce se ocupa de el. Era o prostie, știa, dar se simțea absurd de vinovată sub acea privire întunecată.

– Cathy. Mâna lui îi prinse încheietura în timp ce ea se întorcea cu spatele. Cât timp am zăcut la pat, Harry te-a... bătut la cap?

Știa că probabil îi simțea pulsul accelerat sub palma lui, dar nu putea face nimic în privința asta. Să-l ia naiba pe Harry că o pusese într-o astfel de poziție! Nu voia să mintă, dar, pe de altă parte, nu voia să creeze probleme între Jon și unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui.

– Nu, răspunse ea cu răceală, evitând să-l privească în ochi. De ce mă întrebi asta?

– Se uită la tine ca pisica după șoarece. Nu-mi place. Dacă te deranjează, să-mi spui. O să-l pun la punct cât ai zice pește.

Cu un efort, Cathy îi zâmbi, sperând să-i schimbe starea de spirit.

– Dacă aș fi îngâmfată, aș crede că ești gelos, căpitane, îl tachină ea.

Jon o fixă pentru o clipă, de parcă ar fi fost uimit de vorbele ei. Vocea lui fu ciudat de răgușită când răspunse:

– Și dacă aș fi, aș avea motiv?

Ochii lui o străpunseră precum fierul încins. Cathy nu reuși să-și înăbușe un mic fior de triumf. Dacă era gelos, și părea foarte mult să fie, atunci pesemne că nu era atât de departe de a se îndrăgosti de ea. Jon observă licărirea scurtă din ochii ei și se încruntă puternic, mâna lui strângându-i dureros încheietura.

– Am întrebat dacă am vreun motiv să fiu gelos!

Cathy zâmbi, clipind răutăcioasă.

– Ar trebui să te las să fierbi în suc propriu, spuse ea gânditoare. Cred că ți-ar prinde bine.

Fața lui Jon se întunecă amenințător când o privi. Strânsoarea lui pe încheietura mâinii ei deveni atât de puternică, încât o făcu să tresară.

– Nu te juca cu mine, pisica mea, o avertiză cu ochii amenințători. S-ar putea să nu-ți fie pe plac consecințele. Te voi mai întreba o dată: am vreun motiv să fiu gelos?

Cathy s-ar fi enervat din pricina amenințării, dacă neliniștea din ochii lui nu ar fi făcut-o atât de fericită. Își țuguie buzele, privind în podea, de parcă s-ar fi temut de reacția lui la mărturisirea ei, apoi se aplecă rapid ca un fulger să-i șoptească la ureche:

– Nu, dar cred că ești oricum.

Văzu cum chipul lui începu să prindă puțină culoare când înțelese pe deplin ceea ce voia să spună declarația ei. Ochii lui o scrutară cu o expresie deopotrivă precaută și vag sfioasă. Cathy aștepta cu nerăbdare, dar el încă nu era pregătit să recunoască vreun sentiment de afecțiune față de ea.

– Ce-i al meu e-al meu, fu tot ce spuse.

Pe Cathy nu o deranja prea tare. Era posibil să dureze un timp, dar într-o bună zi avea s-o iubească și s-o recunoască. Se simțea sigură de asta. Între timp, putea doar să aștepte.

*

Următoarea zi fu fierbinte și sufocantă, cu tipica zăpușeală grea care prevestește o furtună. Cathy avu nevoie de toată ingeniozitatea de care era capabilă pentru a-l distra pe Jon. Ardea de nerăbdare să se ocupe din nou de nava lui, temându-se că Harry nu va face o treabă bună cu pregătirile pentru vremea rea care părea să vină peste ei. Cathy încercă să-l descurajeze cu tact, iar în momentul în care nu reuși, îi spuse răspicat că încă nu era suficient de puternic nici măcar cât să stea în picioare pe dunetă. Rănile i se vindecau frumos, dar încă obosea cu ușurință și nu-i revenise pofta de mâncare. Cathy îl certă aspru când constată că lăsase aproape întreaga porție de carne de porc sărată neatinsă, la masa de prânz. Se încruntă la ea posac, ca un băiețel îndărătnic, iar Cathy nu se putu abține să nu zâmbească. Încă mai zâmbea când îl chemă pe Petersham să strângă resturile, iar apoi se întoarse și se așeză alături de Jon, care stătea în pat în capul oaselor.

– Cum te simți? îl întrebă, ochii ei analizându-l de sus până jos.

Slăbise de când fusese rănit, dar nu suficient cât să strice liniile splendide ale corpului său. Silueta sa zveltă doar îi accentua și mai mult forța mușchilor bine lucrați.

– Ca un sugaci, răspunse el morocănos, odihnindu-și ochii pe formele generoase ale sânilor ei.

Cathy rămase netulburată sub examinarea lui din ce în ce mai fierbinte. Faptul că se culca cu el ori de câte ori o dorea nu părea să ducă la vreun rezultat, reflectă ea. Poate că era timpul să încerce o nouă tactică: să nu o mai aibă pentru o vreme, pentru ca mai apoi sentimentele lui să poată înflori brusc.

Fără să fie descurajat de indiferența ei, Jon întinse un deget rătăcitor pentru a urma traseul început de ochii lui. Cathy îi dădu peste mână, dar se trezi brusc întinsă jumătate în poala lui, jumătate pe pat. Gura lui coborî să o acopere pe a ei, cu lăcomie. Cathy îi răspunse la îmbrățișare pentru un moment, dar apoi își înfipse dinții în limba lui. Jon scânci, tresărind și ducând mâna să descopere dauna produsă.

– Ce păcat că nu ești la fel de înfometat de mâncare precum ești de mine, spuse ea ușor. Ți-ai putea recăpăta forțele mai repede.

– Sunt suficient de puternic să îmblânzesc o vulpe, mormăi el, îndreptându-și mâinile cu hotărâre spre ea.

Cathy își dădu silința să scape, dar fu îngreunată de propria dorință. În cele din urmă, cedă în fața brațelor mai puternice și îi întoarse săruturile cu căldură. Dar când mâna lui bâjbâi la spate după copcile rochiei sale, Cathy o îndepărtă cu fermitate.

– Nu, spuse ea.

Ochii lui se deschiseră și o priviră lung.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau, îi spuse semeț, strâmbând din nasul mic și elegant. Prefer să... vorbim.

– Să vorbim! gemu Jon, lăsându-se pe spate cu o expresie îndurerată.

– Da, să vorbim. Cathy era hotărâtă să nu i se mai ofere niciodată, bazându-se pe teoria că abstinența face ca inima să se deschidă mai tare.

– Dă-i drumul, oftă Jon, împreunându-și mâinile în spatele capului.

Cathy se trase în sus până când se așeză complet pe pieptul lui, cu bărbia sprijinită în mâini în timp ce se uita la el și cu picioarele între ale lui, astfel încât să nu îi atingă coapsa rănită. Ochii lui se încălziră apreciativ văzând metoda conversației sale, dar când vru să o sărute din nou, Cathy îl îndepărtă, scoțând jucăușă la el limba ei mică.

– Ai fost vreodată îndrăgostit? începu Cathy în cele din urmă.

– O, Doamne! murmură el, închizând ochii de parcă l-ar fi durut. Ea vrea să vorbească despre dragoste, în timp ce eu vreau să fac dragoste! De multe ori am fost. El rânji drăcește, intrând în spiritul conversației. Și de fiecare dată a durat aproximativ o jumătate de oră.

– Foarte amuzant, îl ironiză Cathy, morocănoasă. Voiam să știu dacă ai fost îndrăgostit cu adevărat.

– Când aveam 16 ani, am fost îndrăgostit nebunește de mama mea vitregă, răspunse el ușor, cu ochii în tavan.

– Serios? întrebă Cathy, curioasă.

– Da, serios, îi răspunse el. Avea 20 de ani când tatăl meu s-a căsătorit cu ea. Era o frumusețe cu păr negru și ochi negri

strălucitori și avea tot ce îi trebuie unei femei. La vremea aceea, credeam că era cea mai frumoasă ființă din întreaga lume.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cathy cu o ușoară asprime, nereușind să-și suprime un junghi de gelozie.

Cu toate acestea, cât de ridicol era să urască o femeie de care nu mai auzise până atunci și pentru ceva care se întâmplase cu aproape douăzeci de ani în urmă.

– Eram atât de îndrăgostit de ea, că o urmăream peste tot. Eram doar un puști și o adoram ca pe o zeiță. Cred că nici măcar nu băgase de seamă că exist. Cu siguranță nu-mi amintesc să se fi uitat vreodată la mine, cu atât mai puțin să-mi zâmbească. Am ridicat-o pe un piedestal, și nici măcar nu m-am gândit vreodată să o ating. Un astfel de lucru mi s-ar fi părut un sacrilegiu. Oricum, într-o după-amiază de august am urmărit-o la croitoreasă. Mergea la croitoreasă cam de două ori pe săptămână, și eu de obicei pierdeam vremea pe afară până când ieșea. De data asta, fără vreun motiv anume, s-a întâmplat să mă plimb prin spate și am văzut-o ieșind. Bineînțeles, am urmărit-o, plin de curiozitate. S-a îndreptat spre o căsuță de pe o străduță lăturalnică și a intrat. Nu am știut ce să cred. În naivitatea mea, am presupus că pesemne vizita o altă croitoreasă sau poate o modistă pentru cine știe ce motiv. După un timp, împins de curiozitate, am mers până la acea casă și m-am uitat pe fereastră. Draga mea mamă vitregă era în costumul Evei pe podeaua din bibliotecă, miorlăind ca o pisică în călduri, în timp ce un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată se mișca între coapsele ei.

– I-ai spus tatălui tău? întrebă Cathy, uluită, fascinația depășindu-i cu mult șocul.

– Bineînțeles că nu. Nu m-ar fi crezut, oricum. Era îndrăgostit de ea și o credea perfecțiunea întruchipată.

– Atunci, ce-ai făcut?

– Mi-am făcu o boccea din mâna de haine pe care le aveam și am plecat în acea noapte. Nu puteam să mai rămân în preajmă după ce se întâmplase. Gândul la ceea ce văzusem îmi lăsa o senzație de greață. Dacă aș fi rămas, aș fi putut s-o omor.

Vocea lui Jon era încă lipsită de griji, dar Cathy fu capabilă să sesizeze nuanța dură a deziluziei de care își amintea. Își puse

o mână mângâietoare pe obrazul lui țepos. El își apropie gura de palma ei, apoi făcu o grimasă.

– Nu-i nevoie să mă compătimești, scumpo. Deși nu mi-am dat seama la vremea respectivă, acum știu că nemernica mi-a făcut un serviciu. N-am mai fost niciodată atât de tânăr sau de naiv de atunci.

– Și... și te-ai îndrăgostit repede după aceea de altcineva?

Vocea lui Cathy era foarte blândă și ușor melancolică. Ochii lui Jon străluciră în jos spre ea.

– Nu în același fel. Despre celelalte iubiri ale mele ești încă prea tânără să auzi amănunte.

O tachina, iar Cathy clipi privindu-l, bucuroasă că asprimea îi părăsise chipul.

– Te-aș întreba și eu dacă ai fost vreodată îndrăgostită, o ironiză el, doar că ești încă un copil. Nu ai avut timp.

– Cu siguranță am fost! Cathy protestă indignată. Apoi, văzând privirea tăioasă pe care i-o aruncă, se corectă în grabă: Ei bine, am avut o mulțime de pretendenți.

– Îmi pot imagina, răspunse el ironic, plimbându-și ochii pe frumusețea cuceritoare a feței și a siluetei ei. Și ți-au adus flori și ți-au sărutat mâna?

– Desigur, răspunse Cathy cu demnitate.

– Asta e tot ce au făcut, mormăi Jon în barbă.

– De unde știi?

Cathy îl privi cu cochetărie pe sub genele ei lungi, sperând să provoace o altă scenă de gelozie. Se simți trădată când el doar zâmbi.

– Pisica mea, a fost evident de prima dată când te-am sărutat. Erai neatinsă de vreun bărbat.

– Asta-i părerea ta, pufni Cathy iritată.

– E o certitudine. Jon o ciupi jucăuș de vârful nasului. M-am culcat cu suficiente femei încât să știu când una are experiență. Tu nu ai avut. Chiar deloc.

Vârfurile urechilor lui Cathy se făcură roz de rușine. Se uită la el cu reproș.

– Vorbești de parcă aș fi doar un nume de pe o listă foarte lungă.

Vocea îi fusese aspră, în ciuda încercării ei de a vorbi natural. Jon se uită la ea cu ochii mijiți. Părea rănită, și intenția lui nu fusese aceasta.

– Geloasă? o tachină el ca să-i distragă atenția.

– Chiar deloc, răspunse Cathy cu răceală. Cu siguranță, nu aș fi niciodată geloasă din cauza ta.

– Bine. Urăsc femeile geloase, îi spuse Jon vesel, iar când ochii ei îl străfulgerară, îi zâmbi și se rostogoli cu ea.

– Gata cu vorbăria, șopti el, împingând-o în jos, în salteaua moale. Mi-e foame. Și nu de mâncare.

Când Cathy ieși din cabină, după vreo două ore, Jon încă mai dormea liniștit. Se dusese pe apa sâmbetei planul ei de a-i câștiga inima refuzându-i accesul la trupului ei, se gândi ea cu tristețe. Nici măcar nu trebuise s-o forțeze. Mângâierile lui pline de senzualitate o ațâțaseră și, după aceea, să facă dragoste cu ea fusese la fel de ușor ca mersul în aval. O, ei bine, se gândi ea, ridicând din umeri, cel puțin eșecul fusese plăcut.

Soarele se retrăgea la orizont, globul lui portocaliu fiind doar pe jumătate vizibil deasupra mării unduitoare, tivite cu aur. Pâlcuri de nori roz și de lavandă se roteau în jurul lui ca atrași de o morișcă de vânt, lăsând în urmă un apus de soare atât de minunat, încât Cathy se îndreptă spre balustradă pentru a avea o priveliște mai bună. Puntea era pustie, cu excepția ofițerului de cart, iar tăcerea era întreruptă doar de scârțâitul lemnului și de velele fluturând. Cathy stătu sprijinindu-se ușor de balustradă, savurând pacea absolută de dinaintea lăsării întunericului, fără să se gândească la nimic în special – nici măcar la Jon.

– Văd că te călărește bine, se auzi o voce rigidă și zeflemitoare din spate.

Cathy oftă adânc, știind cine era înainte de a se întoarce. Harry, desigur! Cât își dorea să-i treacă ideea aceea absurdă că era îndrăgostit de ea. Devenea extrem de obositor.

– Bună seara, Harry, îi spuse ea cu răceală, ignorându-i ironia.

– Bună seara, Harry, îi imită el, plin de furie, tonul cuviincios. Pun pariu că nu așa îl saluți pe Jon.

– Dar tu nu ești Jon, îi sublinie Cathy, ridicând ușor tonul. Își adună fustele și dădu să treacă pe alături, dar el își puse palma pe brațul ei, oprind-o. Cathy privi fix în jos la mâna care o oprea, cerând în tăcere să fie eliberată. Te rog, dă-mi drumul, Harry, ordonă ea încruntată, sperând că nu va fi obligată să strige după ajutor.

După întrebările lui Jon din ziua precedentă, cu siguranță devenise foarte suspicios. Și dacă ar fi fost nevoită să facă scandal ca să scape de dobitoc, Jon ar fi auzit cu siguranță.

– Nu încă. Vorbea în șoaptă și se uita la ea cu o dorință pe jumătate stânjenită. Vreau să-mi cer scuze pentru modul în care m-am purtat în ultima vreme. Nu... nu pot să mă abțin. Ești atât de frumoasă și te iubesc atât de mult... Înnebunesc la simplul gând că ești în brațele lui.

– Îți accept scuzele, Harry, spuse Cathy, considerând că era mai înțelept să-i ignore ultima parte a discursului. Trase ușor de braț. Acum chiar trebuie să plec. Se întunecă de-a binelea.

– Dumnezeule, refuzi și să mă asculți?! izbucni Harry sălbatic. Ei bine, poate vei asculta la asta!

Înainte să își dea seama ce avea de gând să facă, brațele lui o cuprinseră, trăgând-o la pieptul lui împotriva protestelor ei. Cathy încercă să se elibereze, dar era prea puternic. Nu era la fel de mare și de musculos ca Jon, dar era robust și era hotărât să o sărute. Se lăsă moale în îmbrățișarea lui, sperând ca lipsa reacției ei să-l convingă că gestul lui era lipsit de speranță. „Așteaptă puțin", se gândi Cathy furioasă, ținându-și dinții încleștați strâns împotriva limbii lui îndrăznețe. „Când o să-mi dai drumul, o să te plesnesc de-o să vezi stele verzi!"

Ochii lui Cathy erau larg deschiși și plini de dezgust când buzele și mâinile lui Harry o implorară. Dar când se uită peste umărul lui Harry, ochii ei se făcură și mai mari. La nici un metru distanță, îl zări pe Jon, care se sprijinea cu toată puterea pe o cârjă cioplită grosier. Sub privirea îngrozită a lui Cathy, chipul lui slăbit se înroși ca para focului, iar privirea întunecată și furioasă trăda o furie ucigașă.

Capitolul 9

Jon simți cum o furie clocotitoare puse stăpânire pe el, până în punctul în care crezu că forța ei o să-l sfâșie pe din două. „Târfa trădătoare!" se dezlănțui în sinea sa. Începuse să creadă că era diferită, dulce, inocentă... că începuse să țină la el. „Prostule!" se mustră plin de mânie. Știa doar că toate femeile sunt în esență la fel. Ca un prost îndrăgostit până peste cap, permisese unui chip frumos și unui trup cu piele fină să-l ducă de nas. Îl înfuria să își dea seama că, în tot timpul cât acea târfă cu două fețe îi șoptea dezmierdări suave, plănuise să se vadă cu alt bărbat pe ascuns. „Dar până aici", își promise încruntat. Îi va curma viața cu mâinile goale. Cât despre Harry... Jon zâmbi cu sălbăticie. Partea asta avea s-o savureze cu adevărat!

Cathy împinse din nou, îngrozită, în umerii lui Harry și avu, în sfârșit, succes. O eliberă fără tragere de inimă și dădu să vorbească, cu ochii plini de pasiune îndreptați spre chipul ei palid. Privirea ei îl făcu să se răsucească. O, Dumnezeule! Jon! Arăta mai furios ca niciodată, cu fața de un roșu aprins și un mușchi care i se contracta convulsiv în obraz. Ochii lui cenușii priveau lung spre Harry, precum vestitorii de gheață ai morții. Harry simți cum devenea brusc palid și îi mulțumi cu smerenie lui Dumnezeu că bărbatul celălalt nu își recăpătase încă forțele pe deplin.

Cei trei rămaseră neclintiți pentru un moment lung, precum un tablou înfiorător dintr-o piesă de teatru macabră. Cathy reuși în sfârșit să își miște picioarele și alergă spre Jon, apucându-l de braț și scuturându-i-l ușor.

– Scumpule, nu e ceea ce pare, îi spuse într-un suflet. Încleștarea feței lui și ochii groaznic de amenințători o speriau mai mult decât ar fi făcut-o orice urlet. Jon, trebuie să mă crezi! Îți pot explica...

El se uită în jos la Cathy, cu ochii strălucindu-i ca niște cărbuni în vatra diavolului. Când îi spusese „scumpule" cu acea voce prefăcută, se simțise ca și când fusese înjunghiat în burtă. Durerea era atât de intensă, încât aproape că îi veni rău.

– Târfă mincinoasă! mârâi el încet.

Brațul pe care i-l ținea o împinse violent, făcând-o să se împiedice și să se prăbușească pe scândurile dure ale punții. Forța impactului îi smulse un țipăt. Automat, Harry se îndreptă să-i sară în ajutor, dar Jon îi tăie calea.

– Nu o atinge, ticălos afurisit! îi spuse Jon printre dinți.

Vocea lui era rece ca gheața, mâinile zvâcnindu-i la dorința de a-i cuprinde gâtul lui Harry. Bărbatul dădu înapoi. În mod obișnuit, nu s-ar fi putut compara cu Jon, dar luând în considerare starea slăbită a căpitanului, putea avea o șansă... Sau poate nu. Se știa că furia le înzecește și celor mai slabe creaturi forțele, iar Jon, chiar în timp ce se sprijinea într-o cârjă, arăta capabil să-l sfâșie în bucăți. Dar Cathy avea nevoie de el... Și nu suporta să se gândească la ce avea să-i facă Jon ei după ce încheia socotelile cu el.

Jon rezolvă problema. Se îndreptă spre Harry încet și amenințător, hotărârea rece din ochii lui fiind suficientă pentru a-l face pe Harry să se ferească din calea lui. Dacă moartea s-ar putea uita vreodată prin ochii unui om, atunci ea privea acum prin orbitele lui Jon.

Cuprins de o înverșunare cumplită, căpitanul își scoase cuțitul lung din teaca de la brâu. Își plimbă degetele pe lama bine șlefuită de parcă o mângâia. Harry se proptise cu spatele de balustradă și nu avea cum să mai înainteze. Se uită prin preajmă cu disperare, după o armă. Nu zări nimic. Simți cum teroarea începea să-l sugrume.

Cathy înțelese ce se întâmpla și se ridică în picioare, cu un strigăt nearticulat de groază. Alergă frenetic spre Jon și îi apucă brațul cu care ținea cuțitul atât de tare, că era imposibil să-i scape.

– Jon, nu poți face asta! țipă la el fără să se gândească. Harry nu a făcut nimic! Nu-l poți ucide! Eu am fost de vină! Recunosc, eu am fost de vină!

Minciuna fusese singurul lucru care îi trecuse prin cap pentru a-i salva viața lui Harry. Nu merita să omori un om pentru un sărut! Dacă îi oferea lui Jon timp să treacă peste furia sălbatică, urma și el să fie de aceeași părere, era sigură. Dar, între timp, trebuia să fie împiedicat să facă un gest pe care cu siguranță avea să-l regrete pentru totdeauna.

Cuvintele ei reușiră să-i atragă atenția lui Jon. Privi lung în jos la ea, ochii lui cenușii înflăcărați țintindu-i rotunjimile și apoi buzele tremurânde. Acea gură moale îl înnebunise cu puțin peste o oră în urmă... Acum îl înnebunea într-un mod cu totul diferit. Ochii lui o străfulgerară brusc, apoi ridică o mână ca să o apuce de păr. Cathy rămase fără suflare când capul îi fu tras brusc spre spate și crezu pentru o secundă că avea să-i fie desprins de pe umeri. Jon o ținea cu cruzime, mâna lui mare tragând dinadins în timp ce îi rănea scalpul. Degetele lui traseră dur de firele mătăsoase, smulgându-i capul pe spate astfel încât fu nevoită să se sprijine pe umărul lui dur, cu fața îndreptată spre a lui. Cathy nu încercă să se lupte. În ciuda furiei lui, nu credea că o va răni. Dar dacă s-ar fi zbătut, l-ar fi putut face să recurgă la gesturi necugetate.

Buzele lui strânse puseră stăpânire pe gura ei, desfăcând-o și rănind-o dinadins. O sărută de parcă ar fi vrut să-i facă rău, să o insulte, să-i imprime în minte posesia absolută asupra ei. Cathy tremură sub asaltul lui, dar, în loc să încerce să se tragă deoparte, îi răspunse cu toată blândețea de care putea fi capabilă. O parte infimă din furia lui uriașă îi părăsise ochii când îi dădu drumul.

– E a mea! se răsti la Harry, care urmărise scena într-o tăcere mormântală.

Replica amenințătoare a lui Jon fu atât de bruscă, încât Cathy tresări agitată în brațele lui. O răsuci astfel încât să stea cu spatele la pieptul lui și cu fața spre Harry. Brațul care ținea cuțitul îi strângea tare talia, cu lama ascuțită spre exterior. Harry își dădu seama de pericolul iminent și înlemni.

– E a mea, repetă Jon cu sălbăticie. Dacă o să mai încerci vreodată să o atingi, te voi ucide pe loc. Ai înțeles?

Harry îl privi lung, apoi încuviință fără cuvinte. Se simțea ca un condamnat căruia tocmai îi fusese acordată grațierea. Jon îl cuprinse cu privirea, încă plină de furie, apoi își îndreptă atenția spre fata tremurândă, al cărei corp moale îl ținea atât de brutal. O împinse dur de lângă el, trimițând-o clătinându-se pe punte.

– Întoarce-te în cabină, stricato, mârâi el.

Când Cathy nu făcu nici o mișcare pentru a-i îndeplini ordinul, ridică o mână de parcă ar fi vrut să o lovească. Ochii lui Cathy

îl străfulgerară cu mânie, dar înainte să poată vorbi, interveni Harry:

– A mințit, spuse el, de parcă fiecare cuvânt îi era smuls cu cleștele. Ea nu a făcut nimic. Eu am fost cel care a sărutat-o și nu i-a dat pace, chiar dacă ea a tot încercat să mă îndepărteze. Este absolut nevinovată, după cum ar trebui să știi și tu, dacă nu ai fi atât de al naibii de prost. E mult prea bună pentru tine. O tratezi ca pe o târfă, și totuși ea îți spune „scumpule".

Ochii lui Jon se întoarseră spre Harry. Cathy se ridică, cu gura tremurând. Gestul de violență o speriase și o înfuriase deopotrivă. Nu-i venea să creadă că o trata atât de brutal, nu acum, nu după... Ducându-și mâna tremurândă la gură, se întoarse cu spatele și porni cu demnitate spre cabină. Când se îndepărtă, îi simți privirea sfredelindu-i spatele.

În timp ce căpitanul era concentrat să urmărească silueta lui Cathy, Harry profită de ocazie pentru a pleca pe furiș sub punte. Când Jon se întoarse spre balustradă, constată că era singur. Timp de câteva minute, rămase cu ochii pierduți la marea peste care se lăsa întunericul, după care, într-un sfârșit, se duse șchiopătând după Cathy.

– E adevărat? întrebă el cu duritate, sprijinindu-se de ușa încuiată a cabinei. Cathy stătea în colțul îndepărtat al camerei, cu ochii de safir enormi pe fața ei albă și cu brațele în jurul corpului pentru a-l opri din tremurat. Privirea pe care i-o aruncă lui Jon fu crâncenă.

– E adevărat? repetă el ridicând glasul. Te-a forțat?

– Poți să crezi ce vrei, spuse Cathy cu răceală. Pentru mine e totuna.

Ochii cenușii ai lui Jon, precum două cioburi de sticlă gemene, păreau să-i străpungă corpul care tremura. Cathy îi întoarse privirea, la fel de mânioasă. Dacă o considera târfă după tot devotamentul pe care i-l arătase, atunci nu merita nici o explicație!

– Ți-am pus o întrebare, mârâi Jon amenințător, ca un vulcan gata să erupă. Te-aș sfătui să-mi răspunzi.

Cathy îi aruncă o privire distrugătoare.

– Nu mi-e frică de tine, pufni cu dispreț.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-ți fie, mârâi Jon, năpustindu-se dinspre ușă, într-o săritură.

Cathy își păstră curajul, cu bărbia înclinată sfidător și ochii sclipindu-i în timp ce îl vedea apropiindu-se. Nu se putu abține să nu se facă mică instinctiv, când el își îndreptă mâinile spre ea, cu o înjurătură sălbatică, dar nu scoase nici un sunet. Mâinile lui mari îi cuprinseră gâtul, strângând carnea moale suficient cât să-i simtă forța. Degetele lui mari îi împinseră bărbia în sus până când fața îi era înclinată spre a lui.

– Ți-aș putea rupe gâtul în mai puțin de o secundă, mormăi Jon, strângând ușor.

– Atunci, de ce nu o faci? îndrăzni Cathy cu nesăbuință, furia ei din ce în ce mai mare alungându-i teama.

– O s-o fac, promise Jon sumbru, dacă nu-mi răspunzi la întrebări. E adevărat ce a spus Harry? Te-a sărutat împotriva voinței tale?

– Ești gelos din nou, nu-i așa? îl tachină Cathy, dorindu-și să-l rănească. Ești atât de gelos, că îți pierzi mințile. Ei bine, după cum ți-am spus și mai înainte, nu ai nici un drept asupra mea. Pot să fac ce-mi place!

Ochii lui Jon se întunecară de furie.

– Cathy, o avertiză el foarte încet, acesta este un moment în care te-aș sfătui să îți ții în frâu limba ascuțită. Vreau un răspuns. Te-a forțat?

– Și dacă aș confirma? M-ai crede? Ai fost cât se poate de dispus să crezi tot ce e mai rău despre mine acolo sus. Făcu semn din cap în direcția punții.

– O să te cred, șopti Jon după o vreme. Dumnezeu știe de ce, dar o să te cred.

– Bine, atunci, m-a forțat. Ești mulțumit? îl tachină ea.

Jon se uită la fața ei mică și rebelă și simți fragilitatea gâtului alb dintre mâinile sale. Putea s-o ucidă atât de ușor... Mâinile i se încleștară până când văzu sângele colorându-i aprig chipul palid, apoi slăbi din nou strânsoarea. Spusese că Harry o forțase...

– E adevărat? întrebă el, străfulgerând-o cu privirea.

Cathy privi în sus la el, furioasă.

– Am spus că da. Parcă ai spus că o să mă crezi.

– Bine, bine. Te cred.

Jon simți cum durerea sfâșietoare din piept dispăru. Mâinile lui îi eliberară încet gâtul, după care își lăsă brațele pe lângă trup.

Cathy se încruntă la el când se întoarse, șchiopătând spre pat. Cârja lui era întinsă unde o lăsase să cadă, lângă ușa cabinei, și se opri să o ridice, sprijinindu-se de peretele de lângă pat. Apoi, se așeză pe saltea, cu spatele spre ea și cu piciorul întins în fața lui. Absent, începu să-și maseze coapsa rănită. Privindu-l, Cathy se înmuie ușor. La urma urmei, voia ca el să se îndrăgostească de ea, iar gelozia era un simptom clar al dragostei. Sau poate nu. Poate că era posesiv cu tot ceea ce revendica drept al său.

– Te doare tare piciorul? întrebă ea aproape fără voia sa.

Umerii largi se ridicară ușor.

– O să supraviețuiesc, mormăi el, aruncându-i o privire peste umăr. Apoi, de parcă nu s-ar fi putut abține, continuă încrâncenat. Te-a mai atins vreodată?

Ostilitatea lui Cathy renăscu.

– Dacă ceea ce vrei să știi este dacă m-am culcat cu el, de ce nu mă întrebi pur și simplu?

– Ai făcut-o? mârâi el, întorcându-se să se uite la ea de parcă ar fi detestat-o.

Lui Cathy i se păru că zărește în ochii cenușii urme de durere care nu aveau nimic de-a face cu piciorul. Era rănit, își dădu ea seama cu un junghi. Violența lui izvora dintr-o suferință acută. Înțelegând acest lucru și amintindu-și ce îi povestise despre mama lui vitregă, simți cum furia o părăsește. Fustele îi foșniră când traversă camera pentru a îngenunchea la picioarele lui, luându-i mâinile lungi și bronzate într-ale sale. Nu o împiedică în nici un fel, dar îi aruncă o privire precaută.

– Jon, nu am fost niciodată cu un alt bărbat, începu ea, căutându-i ochii. Și, dacă îți amintești, nici ție nu ți-am cedat de bunăvoie. A trebuit să mă forțezi, nu-i așa?

Durerea lui era atât de mare, că nici măcar nu-i contestă vorbele, ci doar încuviință scurt.

– Ce te face să crezi că m-aș oferi mai ușor oricui altcuiva? îl întrebă, serioasă. Nu sunt o târfă care să intre în pat cu orice bărbat care mă vrea. Am fost crescută să respect un anumit cod moral. Mi-ai luat inocența, dar principiile mele nu s-au schimbat.

Îl privea în ochi, iar Jon începu să se simtă mai bine. Spusele ei erau adevărate. Fusese născută și crescută ca o lady, și fusese virgină când o avusese. Era puțin probabil să învețe tertipuri

de femeie ușoară atât de repede. Îi strânse mâinile, gura lui dură arcuindu-se într-un zâmbet ușor trist. Cathy surâse și ea, ochii ei strălucind spre el cu căldură. În ciuda defectelor sale, sau poate chiar datorită lor, dragostea ei pentru el rămăsese neschimbată.

– Se pare că-ți datorez scuze încă o dată, oftă Jon, ducându-i mâinile la gură pe rând. Dar nu ar fi trebuit să mă minți. Te-am rănit, scumpo?

– Nu, răspunse Cathy. Nu chiar. Doar m-ai speriat de moarte.

– Ei, asta chiar nu cred, murmură Jon, netezindu-i părul de pe frunte pe care i-l răvășise. Ai sărit la mine ca o tigroaică la vânătoare. Nu ai fost speriată câtuși de puțin.

– Nu am crezut că o să mă rănești. Cathy își coborî privirea cu sfială. M-am înșelat?

Jon zâmbi larg, o lumină poznașă alungându-i și ultimele urme de suspiciune din ochi.

– Nu vei ști niciodată, nu, pisica mea? Acum, gata cu prostia asta. Vreau să iau cina!

– Da, domnule. Imediat, stăpâne, îl tachină și Cathy, făcându-i o plecăciune ca un culi chinez.

Jon o recompensă cu o palmă peste posterior, iar ea merse să-i spună lui Petersham să aducă masa de seară.

Renunțară la subiect până când terminară de mâncat. Petersham îndepărtă vasele și, când rămaseră singuri, Jon o convinse să joace șah împreună. Cathy îi spuse râzând că singurul motiv pentru care îi plăcea să joace cu ea era pentru că nu se pricepea. În timp ce mâna ei se mișca nehotărâtă între doi pioni, el deschise subiectul din nou:

– Te-a mai deranjat Harry vreodată?

Vocea lui părea degajată, și era atent la tabla de șah.

– Nu m-a mai sărutat înainte, dacă la asta te referi, îi răspunse Cathy, mișcând un pion la întâmplare.

– Dar te-a deranjat în alte moduri? continuă Jon, ridicându-și ochii și cercetându-i chipul.

Cathy își mușcă buza. Nu dorea să creeze și mai multe probleme între cei doi bărbați, dar își dădea seama că venise timpul să spună adevărul.

– Crede că e îndrăgostit de mine.

Ochii lui Jon se întunecară când se fixară asupra chipului său. Cathy își ținu respirația, pregătindu-se pentru o altă explozie.

– Și tu... crezi că ești îndrăgostită de el?

Întrebarea sunase de parcă ar fi fost pusă fără prea mare interes, dar Cathy știa mai bine.

– Tu ce crezi? răspunse ea ușor, în timp ce în sinea ei se bucură.

După tonul ultimei întrebări, sigur nu mai trecea mult și se îndrăgostea de ea – și avea s-o și recunoască. Pentru moment însă, fu atentă să-și ascundă jubilarea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să ajungă la concluzia că încerca să-l manipuleze. Nu avea încredere în femei, și dacă ar fi crezut că îi pusese gând rău, ar fi fugit, probabil, în direcția opusă.

Jon clipi, după care fu atent din nou la joc. Îi dădu șah cu ușurință înainte de a-i răspunde.

– O să am grijă să nu te mai deranjeze, fu tot ce spuse, dar Cathy citi o mulțime de înțelesuri în acea promisiune.

Jon se ținu de cuvânt. Rămase lângă ea ca o umbră mare, schiloadă, până când *Margarita* ajunse în golful insulei Las Palmas. Și îl ținu pe Harry ocupat pe teugă, la capătul opus al navei. Jon preluase conducerea navei în dimineața de după altercație, fără să țină cont de protestele îngrijorate ale lui Cathy. Până când furtuna care amenința să se dezlănțuie se risipi, aproape că își revenise complet. Încă mai șchiopăta ușor, dar se putea deplasa fără ajutorul cârjei. De îndată ce vremea se îndreptase suficient pentru ca ea să se aventureze pe punte din nou, avu grijă să rămână pe dunetă, sub ochii lui. Dacă, din anumite motive, îndatoririle îl solicitau în altă parte, îi dădea instrucțiuni detaliate lui Petersham să o păzească. Cathy era deopotrivă amuzată și impresionată de aceste măsuri elaborate de precauție pentru siguranța ei. Căpitanul avea mare grijă de posesiunile lui, din câte se părea.

La 1 august, *Margarita* ajunse în sfârșit în portul de origine. Până în acel moment, Cathy se săturase atât de mult de nave și de mare, încât ar fi preferat până și iadul, cu singura condiție să nu se legene în sus și-n jos. Iar Las Palmas era de o frumusețe desăvârșită. Era fermecată de insulă, amplasată ca un smarald micuț, perfect, în cuibul oceanului albastru. Cocotierii, de la numele cărora își trăgea și numele, erau peste tot, foșnind o muzică lină

și legănându-se în briza blândă. Nisipul alb strălucitor forma o plajă în formă de semilună perfectă până la un șir de copaci, iar păsările mari, exotice, fâlfâiau precum stropi de culoare strălucitoare în jurul frunzișului des. Parfumul sufocant al florilor tropicale luxuriante plutea în aer.

Casa lui Jon era construită pe o faleză mică, cu vedere spre plajă, la aproximativ 500 de metri distanță de ciorchinele de clădiri cu acoperiș de stuf care reprezenta orașul. Fu dragoste la prima vedere pentru Cathy. Era o clădire lungă, joasă, cu formă neregulată, din cărămidă în care soarele se oglindea, scânteind ca mii de diamante mici. În interior, camerele erau mari și aerisite, văruite în alb pentru a fi cât mai răcoroase, și mobilate cu strictul necesar. Ferestrele imense, cu vedere la mare, în față, și la grădina în culori aprinse în partea din spate, făceau ca interiorul să pară la fel de luminos ca exteriorul. Existau doi servitori băștinași, menajera Juta și soțul ei, Kimo. Erau aproape comic de respectuoși cu noua „doamnă" și îi asigurară pe Cathy și pe Jon, în engleza lor stricată, că se vor ocupa de toate dorințele lor. Jon se arătă voit degajat când îi făcu turul casei și al împrejurimilor, dar Cathy își dădu seama că era nerăbdător să-i placă și ei. Așa că îi zâmbi și îi spuse că totul era absolut minunat. Jon îi zâmbi larg, ridicând-o în brațe și aplicându-i un sărut zgomotos pe gura dulce. Tandrețea lui exuberantă o făcu să se simtă ca o mireasă îndrăgită și nu o concubină, iar Cathy savură senzația.

Aproximativ două sute de europeni trăiau pe insulă, iar Cathy rămase uimită să afle că toți își câștigau existența în același fel: din piraterie. Foarte puțini bărbați aveau soții sau concubine europene, iar restul se mulțumeau să se cupleze ocazional cu fetele de prin partea locului. Cathy se întrebă, cu o privire piezișă spre Jon, dacă aceea era și practica lui obișnuită când se afla la reședință, dar nu spuse nimic. Petersham îi spusese că era singura femeie pe care o adusese în casa lui, și se mulțumea cu asta. La urma urmei, omul avea 34 de ani, era cu siguranță pasional, iar ea nu se putea aștepta ca el să fi trăit ca un călugăr. Așa că alungă cu hotărâre ușorul junghi de gelozie.

Cathy fu uimită când Jon îi arătă un bărbat cu părul alb, care arăta ca un bunic, prezentându-i-l drept Red Jack, numit astfel

din cauza mâinilor pătate de sângele victimelor sale. Când Cathy se uită lung după bărbat cu o groază șocată și apoi își întoarse ochii mari și plini de îndoială către Jon, el râse cu voce tare.

– Ar trebui să-l vezi pe mare, îi spuse Jon rânjind.

Cathy *chiar* îl credea, după ce văzuse cât de schimbat era Jon însuși în Las Palmas. De îndată ce coborâse de pe *Margarita*, povara dură a autorității îi căzuse ca o pelerină de pe umeri și părea mai tânăr cu câțiva ani – aproape un băiețandru. Râdea mult și făcea câte în lună și în stele să o amuze și să îi fie pe plac. Îl iubea și mai mult în această nouă ipostază și începea să se teamă că va reuși să-i citească secretul din ochi. Hotărâtă să nu vorbească despre dragostea ei până când nu era sigură că și el îi împărtășea sentimentele, Cathy era într-o teamă constantă de a nu se da de gol. Lui Jon îi pria afecțiunea ei, iar Petersham îi dezvălui lui Cathy, între patru ochi, că stăpânul părea un om schimbat.

Plaja imaculată și marea sclipitoare îi invitau la explorare, iar Cathy își petrecu prima dimineață în Las Palmas întinsă lângă Jon pe nisip și bălăcindu-se în golf. Pentru înot, Jon purta doar o pereche de pantaloni scurtați care îi lăsau trunchiul puternic și picioarele lungi și musculoase la vedere. Rana lungă de pe coapsă avea o culoare roșiatică intensă în lumina soarelui puternic, iar cicatricile celorlalte răni erau etalate pe pieptul lui ca niște medalii strălucitoare de vitejie. Cathy cedă dorinței și își apăsă buzele consolator pe aceste mementouri ale durerii, făcându-l pe Jon să icnească brusc. Își petrecură restul zilei în patul lui mare de alamă.

Cathy descoperi, spre încântarea ei, că era o înotătoare mai bună decât el. Jon își petrecuse ani întregi pe apă, înotând într-un stil necizelat, care îl ducea eficient la destinație, dar lecțiile îi creaseră lui Cathy un stil elegant la nivelul căruia el nu se putea ridica. La început fu mânios, apoi mândru de îndemânarea ei și învățâ repede să nu parieze pe nimic ce nu voia să piardă într-o întrecere cu ea, dincolo de golf.

Într-o după-amiază fierbinte, la o lună după ce *Margarita* lăsase ancora în port, Jon era întins pe o parte pe nisip, sprijinit într-un cot, în timp ce studia chipul adormit al lui Cathy. Era la aproximativ o jumătate de metru de el, întinsă pe spate, cu ochii închiși. Când respira, scotea un mic sforăit. Jon zâmbi larg,

admirând semiluna întunecată a genelor care i se întindeau spre obraji. Făcuseră dragoste mult și plini de pasiune cu o noapte înainte, până când soarele de dimineață trimisese săgeți purpurii pe cerul întunecat. În mod clar fusese prea mult pentru ea. Adormise de îndată ce se așezase pe nisip.

Vedea cum pielea ei albă ca spuma căpătase nuanța aurie a unei piersici coapte, iar părul ei ciufulit fusese sărutat de soarele tropical, căpătând o strălucire chiar și mai spectaculoasă. Silueta ei, scoasă în evidență de rochia din muselină înălbită până la genunchi, pe care o purta pentru înot, se împlinise în mod evident în lunile de când o cunoscuse. Sânii ei minunați erau mai plini, talia și coapsele erau mai lungi și mai grațioase. Acum arăta mai mult a femeie decât a fată. Jon își simți inima bătând să-i spargă pieptul când se uită la ea. Era atât de minunată, că uneori nu-i venea să creadă că era reală.

Chiar și mai importante decât frumusețea ei exterioară, reflectă el, erau căldura și blândețea fetei. Tandrețea ei era ca un balsam care calma zbuciumul relațiilor sale anterioare cu așa-numitul sex frumos. Nu mai exista alta ca ea, se gândi el, o femeie care trebuia să fie păzită de toți ochii avizi. Era a lui și nu avea s-o mai lase să plece.

Gândurile lui se întoarseră posomorâte la Harry, ochii întunecându-i-se când își aminti de acel moment de pe puntea *Margaritei* când o găsise pe Cathy în brațele bărbatului. Dumnezeule, ce intenții criminale avusese... iar ironiile lui Cathy, deși înnebunitoare la acea vreme, fuseseră, desigur, cât se poate de justificate. Fusese gelos și cu asta, basta. Chiar și amintirea acelei scene era suficientă să facă demonul furiei să-și arate capul hidos.

Jon nu-și amintea să se mai fi simțit gelos în cazul vreuneia dintre femeile cu care împărțise înainte patul, și avea o singură explicație pentru acest lucru: gelozia venea la pachet cu iubirea. Se gândi că poate se îndrăgostise de mica scorpie cu părul de aur, dar apoi respinse ideea, considerând-o ridicolă. Fusese imunizat împotriva unor astfel de aiureli de niște mâini experte, cu mult timp în urmă. Deși ea era, fără îndoială, mai atrăgătoare și mai tandră decât majoritatea femeilor, nu avea totuși nimic care să-l facă să-și abandoneze principiile de-o viață, învățate pe calea cea grea. Nu-i așa?

Pufni la gândul care îi dădea târcoale ca un urs care voia bucata de carne, dar simțea că trebuia să fie o capcană. Era oare posibil ca posesivitatea feroce pe care o simțea față de ea să își aibă rădăcinile într-o emoție mai tandră? Jon alungă repede ideea, dar apoi reveni fără tragere de inimă la ea. Dacă ar fi fost sincer cu el însuși, ar fi recunoscut: era îndrăgostit până peste cap de fetișcana de 17 ani, și cel mai mic zâmbet al ei îi făcea inima să bată mai repede.

Jon se întoarse și se întinse pe spate, cu ochii privind în gol spre cerul albastru, și analiză implicațiile acestei situații fără precedent. Din primul moment în care dăduse ochii cu femeia care arăta ca o pisicuță sălbatică, aurie, cu părul strălucitor revărsându-i-se în jurul trupului pe jumătate gol și ochii de safir care împrăștiau flăcări în dreapta și în stânga, intrase în belele. Și-o dorise cu ardoare și își împlinise pofta. Și cu asta ar fi trebuit să se încheie toată povestea. Dar mai târziu, când îl sfidase cu un curaj care îl uimise, dorința lui devenise și mai puternică, împletindu-se cu admirația. Nu avea de-a face cu o femeie timidă, care să se facă mică și cu inima cât un purice în fața unui pirat de temut. Descoperise o femeie focoasă și pasională care învățase repede să-i răspundă cu aceeași monedă, sărut pentru sărut, lovitură pentru lovitură.

Mintea lui Jon rătăci în continuare, amintindu-și de alte semne grăitoare. Dumnezeule, cât de îngrijorat fusese pentru ea în acea noapte în Cadiz, când își dăduse seama că fugise în oraș. Aproape că își ieșise din minți gândindu-se la pericolele care o pândeau în acel oraș degenerat! Apoi, când intrase în cârciuma Red Dog și o văzuse, cu ochii mari de frică și umilință, și cu sânii ei minunați dezgoliți, furia lui aproape că explodase ca o bombă. Își dorise să le ia viața tuturor în acea secundă, dar își păstrase cumpătul până când ea fusese în siguranță. Cu toate acestea, își promisese sieși că bărbatul care îndrăznise să o lovească va muri, și își ținuse promisiunea. Singurul lui glonț își găsise drumul în creierii jigodiei.

Pesemne că o iubea încă de pe atunci, se gândi el, dar nu își dăduse seama. Întrebarea era acum dacă și ea îl iubea. Ținea la el, asta știa sigur, și, uneori, când făceau dragoste și era scuturată de fiorii extazului, simțea mai mult decât atașament pentru el.

Dar satisfăcuse multe femei și știa cât de puțin însemna de fapt adorarea lor pasională. Mândria nu-l lăsa să-și declare deschis iubirea pentru ea fără să se asigure că și ea simțea la fel pentru el. Dacă nu-l iubea, mărturisirea pasiunii lui ar fi echivalat cu a-i oferi un bici pe care ea să-l poată folosi pe spinarea lui după bunul-plac. Mai bine o fermeca să îl iubească, se hotărî el, extrem de încrezător în iscusința lui de a face acest lucru. În cele din urmă, se putea chiar însura cu ea...

Emoția nou descoperită a lui Jon dădu înapoi la acest gând. Căsătoria era pentru proști și pentru mototoli, așa crezuse dintotdeauna. Nu merita să îți pierzi libertatea pentru nici o femeie de pe pământ! Dar cum altcumva o putea ține pe Cathy lângă el? În ceea ce-l privea, ar fi fost perfect mulțumit să îi fie concubină. Își încleștă maxilarul când se gândi la rușinea pe care ar îndura-o Cathy. Oricum, ce altceva ar fi fost căsătoria, dacă nu promisiunea lui de a o proteja și de a-i asigura viitorul și promisiunea ei de a fi doar a lui? Dacă ea va vrea, cedă el, se va însura cu ea. Cel puțin în felul acesta s-ar asigura că nu l-ar părăsi.

Jon se încruntă un pic, gândindu-se la Cathy drept soția lui. Oricât de încântată părea să fie de Las Palmas, era obișnuită cu un cu totul alt stil de viață. Era o lady, fiica unui conte, și avea dreptul la un loc în cele mai înalte cercuri ale societății. Până la el, avusese parte de toată atenția și luxul posibil. Dacă soarta nu ar fi intervenit să o împingă în brațele lui, s-ar fi căsătorit cu alesul inimii ei. Cu frumusețea și moștenirea ei, și ușile palatelor îi erau deschise.

„Dar e a mea acum", se gândi Jon defensiv, „și păstrez ce e al meu". Era îndeajuns de bogat încât să-i susțină stilul de viață elegant și, dacă asta ar fi făcut-o fericită, chiar ar fi renunțat la stilul lui de viață din prezent. Porțile Angliei erau închise pentru el – prădase prea multe nave englezești – dar putea s-o ia cu el în Carolina de Sud. În ciuda a tot ce se întâmplase, acolo era totuși casa lui. Nu era tocmai confortul cu care fusese ea obișnuită, dar Jon consideră că ar putea fi de ajuns. Dacă l-ar iubi...

O mână de apă rece îl stropi pe abdomenul încins de soare, trezindu-l pe Jon brusc din reverie. Motivul meditațiilor lui stătea chicotind la picioarele sale, cu ochii albaștri jucăuși și cu părul

auriu învăluindu-i corpul subțire. Avea mâinile făcute căuș și, chiar când se uită la ea, îl stropi din nou cu apă pe piept.

– O să te învăț eu minte, mârâi el cu o furie simulată, sărind în picioare și îndreptându-se spre ea.

Îl ocoli fără probleme, ușoară și rapidă ca un pui de căprioară, râsetul ei jucăuș răspândindu-se în jur când alergă spre siguranța mării.

– Ai face bine să alergi, vulpeo, strigă Jon amenințător după ea și o urmă într-un ritm mai potolit, pentru a se distra cu ea în valuri.

Jon fu foarte tăcut în acea seară, iar Cathy se pomeni aruncându-i priviri nerăbdătoare din când în când. Oare să fi fost supărat pe ea dintr-un motiv anume? Când o priviră, ochii lui cenușii erau meditativi. Bău mai multe pahare de vin la masă, dar lăsă mâncarea practic neatinsă. „Oare să se fi îmbolnăvit?" își făcu Cathy griji. Sau poate că îl durea piciorul și nu voia să recunoască deschis asta. În cele din urmă, nu se mai putu abține.

– Jon, te simți bine? întrebă ea neliniștită.

El se uită în sus, cu o privire confuză. Îi luă un minut să se concentreze asupra ei.

– Ce? Da, desigur. De ce?

– Te doare piciorul? insistă ea, lipsa lui de concentrare punând-o și mai mult pe gânduri.

În ultimul timp, îi ascultase cu mare interes fiecare cuvințel. Ce era în neregulă cu el? Era oare posibil să înceapă să se plictisească de ea?

– Piciorul meu e în regulă. De ce ești dintr-odată atât de îngrijorată în legătură cu sănătatea mea?

Ochii îi erau leneși, iar tonul nonșalant. Încă părea să fie la ani-lumină distanță.

– Atunci, ce e în neregulă cu tine? izbucni ea, căci trebuia să știe, chiar dacă răspunsul nu avea să-i placă.

– Nu e nimic în neregulă cu mine, din câte știu eu. Ar trebui să fie? întrebă el fără prea mult interes.

– Ești atât de tăcut. Ești supărat pe mine dintr-un motiv anume?

Cathy nu voise să sune chiar atât de vulnerabilă, dar nu se putuse abține. Nu putea suporta gândul că el se putea gândi chiar

atunci la o modalitate de a-i spune cu blândețe că nu o mai vrea. Jon râse, cu ochii cenușii brusc plini de căldură când o privi.

– Doar mă gândeam, dragostea mea.

– La ce? întrebă Cathy suspicioasă.

– Vei afla. Într-o zi.

Făcea dinadins pe misteriosul, se gândi ea supărată. Jon zâmbi văzându-i supărarea, apoi se ridică și se depărtă de masă.

– Juta, am terminat, îi strigă menajerei, apoi se îndreptă spre scaunul lui Cathy și i-l scoase cu un gest galant.

Cathy privi în sus la el, apoi se uită cu suspiciune în jos spre masă, la carafa de vin pe jumătate goală. Oare era beat? Cu siguranță nu părea, dar poate că o ascundea bine. Unii bărbați aveau talentul acesta, auzise ea.

Se ridică la îndemnul lui, zâmbind la Juta, când femeia intră să strângă masa, și îi permise lui Jon să o conducă în camera de zi mare. Ferestrele franțuzești lungi erau deschise în noapte, voalul lor subțire împotriva țânțarilor flutura în vântul blând. Singura lumină venea de la o pereche de lumânări prinse de perete.

– Vii la o plimbare cu mine? o întrebă Jon, făcând un semn din cap spre ferestre.

Cathy acceptă, încă ușor nedumerită când îl urmă în grădina luxuriantă. Luna era un disc mare, palid ce plutea sus deasupra palmierilor, iar grădina era plină de viață cu un cor de insecte. Un parfum dulce de la hibiscuși viu colorați plutea în aer. Cathy inspiră adânc în plămâni parfumul îmbătător.

– E frumos aici, murmură ea, mai mult pentru ea decât pentru el. Brațul lui Jon îi cuprinse talia, trăgând-o ușor lângă el și sprijinind-o când se depărtară de casă.

– Frumos, încuviință el răgușit, dar cu ochii pe ea.

– Ești foarte galant în seara aceasta, căpitane, îl tachină ușor. Încerci să mă pregătești pentru niște vești proaste?

– Că tot a venit vorba, chiar am ceva să-ți spun, răspunse Jon cu același ton ca al ei. Dacă este ceva rău sau nu las la latitudinea ta să apreciezi.

Ezită, iar Cathy îi aruncă o privire rapidă. Avea să-i spună ce îl preocupase toată seara?

– Deci? îl îndemnă ea nerăbdătoare.

– Trebuie să plec pentru câteva zile, spuse el în cele din urmă.

Cathy se simți ușor neliniștită auzindu-i tonul.

– Să pleci? Unde?

– Mai este o insulă în apropiere... Tenerife. Mi s-a transmis în această după-amiază că cineva este dispus să cumpere marfa de pe *Margarita*. Intenționasem să mă ocup de asta în Cadiz, dar circumstanțele au schimbat lucrurile. Aruncă o privire în jos la ea.

Cathy merse încet înainte, fără să-și dea seama dacă pornise și el împreună cu ea. Oare plănuia să nu o ia cu el?

– Pot să vin și eu? întrebă ușor, fără să-l privească.

Picioarele ei ajunseră la marginea falezei mici care dădea spre plajă și se opri brusc, nefiind nici măcar conștientă că făcuse acest lucru. Jon clătină din cap.

– Nu și de data asta, pisica mea. Tenerife este un loc primejdios, și eu voi fi ocupat. Nu voi avea timp să am grijă de tine cum trebuie. Prefer să te las aici, unde știu că vei fi în siguranță.

Veni să stea în spatele ei, punându-și brațele posesiv în jurul taliei ei mici și trăgând-o înapoi pe pieptul lui. Cathy privi în gol la luciul auriu al lunii reflectat în oceanul de dedesubt. Freamătul blând al valurilor îi răsuna în urechi.

– O să îți fie dor de mine? întrebă Jon răgușit, adulmecându-i curba moale a gâtului.

– Știi că o să-mi fie, șopti Cathy, renunțând la mândria ei.

Se întoarse în brațele lui și-și petrecu mâinile în jurul gâtului său. Jon se uită în jos la fața ei mică, admirând sclipirea strălucie a pielii ei în lumina argintie. Cu raze de lună în păr și cu buzele ușor întredeschise, era atât de frumoasă că îl lăsă fără răsuflare.

Cathy se ridică pe vârful picioarelor ca să ajungă la gura lui. În același timp, Jon își înclină capul și buzele lor se întâlniră cu o explozie de pasiune care îi făcu pe amândoi să vibreze. Mâinile mari ale lui Jon se plimbară peste trupul ei, încet la început, și apoi cu o dorință din ce în ce mai mare. Cathy scoase un geamăt când degetele lui tremurânde își făcură loc în corsajul ei și îi cuprinseră sânii. Înainte să-și dea seama ce se întâmpla, se trezi goală în lumina lunii, cu ochii lui Jon întunecați de dorință când o măsură din cap până în picioare. Degetele îi tremurau când îl ajută să-și descheie cămașa și apoi, cu un geamăt sălbatic, o lăsă în jos în iarba înaltă de lângă faleză. Pământul era rece și îi înțepa

pielea de pe spate, dar Cathy de-abia băgă de seamă când își întinse brațele spre Jon, rugător. Când veni la ea în cele din urmă, era la fel de gol ca și ea. Trupurile li se uniră cu înverșunare, fără să se gândească fie și câtuși de puțin la preludiu, conștienți doar de o nevoie mistuitoare atât de intensă, încât se lăsară amândoi mistuiți de flăcările ei.

Capitolul 10

Cathy se simțea rău a treia dimineață la rând. Stătea aplecată fără suflare peste oala de noapte din porțelan, chinuită de spasme violente de greață. Când stomacul ei epuizat se liniști în cele din urmă, se întoarse înapoi în pat, tremurând, și se întinse, slăbită, pe lenjeria rece. Ce naiba avea? Oare luase vreo boală tropicală ciudată? Dacă și în această dimineață avea să se întâmple ca în celelalte două, se va simți în curând bine din nou, capabilă să-și ducă la bun sfârșit activitățile ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În afară de criza aceea cu răul de mare, nu fusese niciodată bolnavă nici măcar o zi în viața ei. Aceste reprize de vărsături începeau să o alarmeze.

– V-aduc cafeaua, doamnă.

Chipul vesel și oacheș al Jutei își făcu apariția în ușă. Cathy îi zâmbi șters. Era inutil să se aștepte ca fie Juta, fie Kimo să bată la ușă. Se comportau în casa lui Jon de parcă ar fi fost a lor, iar ea și Jon erau serviți de parcă erau niște oaspeți de onoare. Cathy nu se putea obișnui cu intrările lor neanunțate, dar Jon îi spusese ridicând din umeri că nu se putea face nimic în privința acest lucru. Le interzisese servitorilor doar să intre în camera mică pe care Cathy o folosea ca să se îmbrace și în dormitorul mare pe care el și Cathy îl împărțeau. Juta părea să considere că absența lui Jon anula ultima interdicție.

– Doamnă, vă e bine? o întrebă Juta, îngrijorarea ivindu-se în ochii ei negri catifelați.

Cathy se ridică să-și savureze cafeaua, încă simțindu-se un pic vlăguită.

– Sunt bine, Juta. Doar că în ultima vreme mi-a fost un pic greață. Nu cred că e ceva grav.

– Nimic grav, încuviință Juta, întorcându-se să o lase pe Cathy să-și bea cafeaua în pace. Bebelușul nu e nimic grav. Căpitanul va fi mulțumit. Dovedește că-i un bărbat tare în putere.

Juta ieși maiestuos din cameră, în timp ce Cathy puse încet cești cuța delicată de porțelan înapoi pe tavă, cu mâna nesigură. „Copil! Imposibil!" Revăzu în minte evenimentele și se făcu palidă. I se întâmplaseră atât de multe în ultimele trei luni, încât pierduse complet evidența perioadelor delicate din lună. Ultimul fusese... cu aproximativ o săptămână înainte de a naviga cu *Anna Greer*. Cu un sentiment de uimire, își duse mâna la abdomen, încă ferm și plat sub cămașa de noapte subțire. Juta avea dreptate. După toate semnele, urma să aibă un copil.

Emoțiile lui Cathy se dizolvară repede într-un amestec sălbatic de fericire, griji și frică. Va iubi copilul lui Jon exact cum îl iubea și pe el. Deja brațele ei tânjeau să țină copilul, să-l sufoce cu atenție și afecțiune. Ce va fi – un băiețel cu părul negru și ten negricios sau o fetiță cu ochi gri? Cathy se opri. Jon va fi încântat? Va ajunge să o iubească pe mama copilului său sau se va depărta de ea pe măsură ce se adunau kilogramele pe talia ei, ca să caute femei cu o formă mai seducătoare? Oare era posibil să o trimită înapoi la tatăl ei de îndată ce ea nu mai era în stare să-l mulțumească? Dintr-odată, își dădu seama că nu-i păsa dacă nu îi mai vedea pe tatăl ei sau pe Martha din nou. Viața ei era cu Jon acum și, atâta timp cât o voia, îi va rămâne alături. Și dacă lucrurile aveau să se întâmple conform planului ei, o va dori pentru tot restul vieții sale.

O încruntare îi încreți fruntea și mâna îi mângâie burta protector. Conform principiilor societății, copilul ei va fi un copil din flori... asta dacă nu făcea ceva în privința asta. Copilul ei avea dreptul la numele tatălui său și avea să-și țină capul sus la maturitate. În acel moment, hotărî să-l convingă pe Jon să se căsătorească cu ea prin orice mijloc posibil. Fie că o iubea, fie că nu, avea o datorie față de copilul lor nenăscut. Nu credea că el va da bir cu fugiții.

Se gândi la trecutul lui Jon și își mușcă buza. Oare voia ca un pirat să-i fie tată copilului său, iar ei să-i fie soț? Un tâlhar care

fura și ucidea, și care cu siguranță avea să fie spânzurat dacă era prins? Ei bine, fie că îi plăcea sau nu, el era tatăl copilului ei. Și îl iubea. Se va căsători cu el și își va asuma riscul în ceea ce privea restul.

Cathy se dădu jos din patul mare de alamă destul de prudentă și începu să se îmbrace. Va trebui să aibă grijă să comande o garderobă nouă. Puține dintre hainele ei erau potrivite pentru căldura tropicală. Apoi, se gândi cum i se va umfla pântecele în următoarele luni și zâmbi. În curând va avea nevoie de o garderobă nouă oricum.

Îmbrăcată, ieși din casă și coborî spre căsuța de la capătul grădinii, unde stătea Petersham. După incidentul cu Harry, se părea că Jon nu își mai asuma nici un risc în ceea ce o privea. Îi ordonase să nu iasă din perimetrul casei fără a fi însoțită de Petersham. Bărbații de pe insulă aveau să păstreze distanța atâta timp cât era protejată, dar dacă vreunul dintre bărbații lipsiți de scrupule ar da peste ea în timp ce era singură, ar putea-o considera o pradă ușoară. Cathy îi asculta instrucțiunile lui Jon mai mult din dorința de a fi în compania cuiva decât de frică pentru propria siguranță. Zilele erau lungi și plictisitoare fără Jon, iar cu Petersham măcar putea vorbi.

Valetul stătea pe un scaun în fața intrării cabanei cu acoperiș de palmier, cioplind de zor la o bucată de lemn. Zâmbi când o văzu pe Cathy apropiindu-se, ochii lui îmbătrâniți încreținându-se a apreciere la priveliștea ei minunată, cu părul de aur prins sus pe cap din cauza căldurii și cu rochia ei albă simplă subliniindu-i dulceața tinerească. Stăpânul Jon era un bărbat norocos, se gândi Petersham. Dacă doar și-ar fi dat seama de asta...

– Ați întârziat, domnișoară, zâmbi el la ea. Am crezut că poate ați decis să dormiți toată ziua.

– Doar cea mai mare parte, clipi din ochi Cathy și îi răspunse, așteptând în timp ce el duse lemnul pe care îl cioplea în interior.

– Și unde mergem în această dimineață, domnișoară? o întrebă el, ștergându-și mâinile de praf când reveni în grădină. Plănuiți o altă plimbare cu poneiul?

– O, nu, nu pot, mulțumesc, Petersham, spuse Cathy în grabă înainte de a se gândi.

Nu voia să-și asume nici un risc în ceea ce privea copilul, dar nu voi să-i explice încă situația lui Petersham. În plus, voia ca Jon să fie primul care află.

– Nu puteți, ziceți? spuse Petersham perspicace, privind-o cu ochii mijiți.

Cathy, atentă la unul dintre papagalii superbi care erau atât de mulți aici precum vrăbiile în Anglia, nu sesiză cuvintele și tonul lui. Reveni la el doar când i se adresă din nou.

– Ei bine, ce ziceți de plajă, atunci?

Acceptă plimbarea pe plajă zâmbind. Traversară grădina și coborâră pe poteca de pe faleză pe nisipul alb. Cathy găsi un mic afloriment și stătu jos la umbra lui, proptindu-și spatele de el, confortabil, în timp ce privi valurile. Petersham se așeză lângă ea, cu o expresie gânditoare. Domnișoarei Cathy nu prea îi stătea în fire să stea pe loc.

Cathy își scoase sandalele din piele pe care i le făcuse Jon dintr-o vestă veche de-a lui și își mișcă degetele de la picioare în nisipul cald. Petersham o privi, fără să scoată o vorbă. Un sâmbure minuscul de bănuială începu să i se înfiripe în minte.

– Cum era Jon când era copil? rupse Cathy tăcerea ca să-l întrebe, expresia fiindu-i visătoare în timp ce se uita la mare.

– Cam la fel de țâfnos și de încăpățânat cum este și în prezent, din câte îmi amintesc, rânji Petersham.

Cathy se uită la el cu reproș.

– Vorbesc serios, insistă ea.

– Și eu, domnișoară, zise Petersham după ce chicoti.

Cathy îi aruncă o privire dojenitoare, și Petersham continuă:

– Ei bine, domnișoară, a fost un bebeluș mare din câte-mi amintesc, cam 4,5 kilograme la naștere. Domnul Hale era atât de încântat că a avut un băiat, că ne-am gândit cu toții că o să explodeze de fericire. Trata lumea cu rom jamaican bun de parcă ar fi fost apă... chiar și nouă, rândașilor, ne dădea – asta eram pe atunci, rândaș. Apoi, domnița Virginia, adică mama stăpânului Jon, care era o lady minunată, a plecat dintre noi. Pentru o vreme, se părea că și domnul Hale ne va părăsi, din cauza durerii sau a băuturii. Dar nu a făcut-o, deși ar fi fost mai bine pentru stăpânul Jon dacă ar fi făcut-o. După ce domnița Virginia a murit, domnul Hale a devenit un alt om. Devenise foarte ursuz și, după un timp,

am văzut cu toții că dădea vina pe stăpânul Jon pentru moartea mamei sale. A adus niște femei să aibă grijă de băiat, dar nici una n-a rezistat mult, și stăpânul Jon a trecut de la un servitor la altul. Tăticul lui nici măcar nu se uita la el. A fost un băiețel cu adevărat liniștit și serios, domnișoară.

– Bietul copilaș, spuse Cathy încet, imaginându-și-l pe Jon nedorit și neiubit. Apoi îl îndemnă pe Petersham: Continuă, te rog.

– Ei bine, stăpânul Jon a trebuit cumva să crească de unul singur, dacă știți ce vreau să spun. Avea vreo zece ani când a început să își petreacă vremea pe la grajduri – nu era nici un alt loc în care să fie bine-venit. Ca majoritatea băieților, a intrat și el într-o grămadă de probleme – doar copilării în cea mai mare parte, nimic cu adevărat serios. Dar domnul Hale nu a văzut lucrurile așa. Singura dată când îl observa pe stăpânul Jon era ca să-l snopească în bătaie pentru ceva ce greșise. Apoi, într-o zi, stăpânul Jon a ajuns suficient de mare încât să se împotrivească, și biciuirile au încetat. Lucrurile au fost un pic mai bune după aceea pentru că domnul Hale a găsit o fetișcană drăguță cu care a vrut să se căsătorească. Domnul Hale credea că acea femeie era perfecțiunea pe pământ, iar stăpânul Jon o plăcea și el. O urmărea peste tot ca un cățeluș, deși ea nici nu îl băga în seamă. Îl considera o pacoste, cred. Stăpânul Jon era înalt și deșirat pe când era flăcău... nu avea fizicul cuceritor de acum. Petersham se întrerupse și se uită la Cathy. Trebuie să fiți răbdătoare cu stăpânul Jon, domnișoară. Nu a avut pe nimeni să-l iubească în copilărie și a tot suferit din cauza asta.

Ultima frază fusese spusă pe un ton foarte serios. Cathy clipi ca să-și înăbușe lacrimile care începuseră să se formeze în ochii ei. Îi va iubi pe Jon și pe copilul lui de două ori mai mult, ca să compenseze pentru tot ceea ce-i lipsise lui Jon în copilărie.

– Și apoi a plecat? întrebă încet Cathy, iar Petersham îi aruncă o privire precaută.

– Stăpânul Jon v-a spus despre asta?

Cathy încuviință fără cuvinte. Petersham clătină din cap.

– Nu credeam că va vorbi vreodată cu cineva despre asta. Singurul motiv pentru care știu chiar și eu este că l-am găsit vărsându-și mațele după aceea și, când l-am amenințat că îl pun pe tatăl său să aducă un medic să îl vadă, mi-a spus ce se întâmplase. I-am

spus să nu se necăjească prea tare, dar cred că a făcut-o oricum. În dimineața următoare a plecat. Domnului Hale nu prea i-a păsat pentru câteva zile, dar după vreo săptămână lumea din oraș a început să întrebe de stăpânul Jon. Așa că domnul Hale m-a trimis să văd dacă pot să-l găsesc și să-l aduc înapoi. Ei bine, l-am găsit, angajat la bordul unui velier numit *Merciful* ca marinar de punte. Stăpânul Jon era hotărât să meargă pe mare și mi-a spus limpede că nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată în Woodham. Văzând că nu îl puteam face să se răzgândească, am mers cu el. Nu îl învinuiam că nu mai vrea să se întoarcă acasă. *Merciful* nu era cine știe ce, dar era mai mult decât avusese el acasă.

– Domnul Hale era bogat?

– Avea ceva bani, dar era foarte zgârcit în ceea ce îl privea pe stăpânul Jon. Ajutoarele de grăjdari aveau haine care arătau mai bine decât ale lui și, uneori, mai mult de mâncare. Domnul Hale își cheltuia banii la cărți și pe femei. A lăsat casa să cadă în ruină, din câte am auzit.

– S-a întors vreodată Jon acasă? întrebă încet Cathy, cu inima strânsă de milă.

Avusese o copilărie minunată, plină de dragoste și bunăstare, iar Jon avusese atât de puține. Își dorea să fie acolo, cu ea, ca să poată îndrepta tot ce suferise el.

– Niciodată, spuse prompt Petersham. Și mă îndoiesc că o va face vreodată. Îi place viața de aici. I se potrivește de minune. Și mie la fel.

Cathy fu tăcută pentru o vreme, gândindu-se la ce îi spusese Petersham. Acum înțelegea atât de bine atitudinea lui Jon – neîncrederea în femei, tenacitatea lui, posesivitatea feroce. Având atât de puține lucruri, devenise foarte hotărât să pună mâna pe tot ce putea și să nu le mai dea drumul.

– Și... și cum a devenit pirat? întrebă în cele din urmă Cathy.

Petersham continuă povestea:

– Ei bine, muncind pe *Merciful*, stăpânul Jon a strâns suficienți bani ca să cumpere un lugher împreună cu un alt bărbat. Am navigat în susul și în josul coastei Americii de Nord, transportând orice mărfuri puteam. La un moment dat, încărcătura noastră era compusă din arme. Cumva, niște pirați prinseseră de veste ce transportam și ne-au atacat. Desigur, nefiind instruiți în luptă

și pe lugher fiind un singur tun, am pierdut. Oricine a refuzat să li se alăture a fost ucis pe loc. Cum stăpânul Jon nu e prost, și nici eu, am semnat unde ne-au spus și ne-am apucat de piraterie. Stăpânul Jon era un adevărat talent și îi plăcea, așa că am continuat. Nu aveam nici un motiv să nu o facem. E o viață bună și avem mai multe acum ca niciodată.

Cathy se gândi la poveste ceva timp, în tăcere, apoi se întoarse și zâmbi vag spre Petersham.

– Îți mulțumesc că mi-ai povestit, spuse ea încet.

Petersham încuviință fără cuvinte, dintr-odată jenat de vorbăria lui goală. Rămaseră în tăcere, ascultând valurile. În cele din urmă, Petersham rupse tăcerea:

– Aveți să-i spuneți ceva stăpânului Jon, domnișoară Cathy?

Întrebarea venită ca din senin o luă pe Cathy prin surprindere. Îi aruncă lui Petersham o privire rapidă, apoi simți cum începe să roșească.

– Ce... ce vrei să spui? se bâlbâi fără să-și dea seama.

Petersham zâmbi larg.

– Nu aveți cum să vă ascundeți de mine, domnișoară. Am văzut prea multe femei cu rod în pântece. Arată într-un fel aparte... ca dumneavoastră.

Cathy simți cum se îmbujorează și mai tare. Ideea de a-i purta în pântece copilul lui Jon era încă nouă pentru ea. Chiar dacă era fericită, era conștientă de o timiditate profundă. Un copil era un lucru atât de intim... și era o dovadă de necontestat a felului în care o folosise Jon.

– Eu... eu, se bâlbâi ea, apoi continuă mai calm: Ai dreptate, bineînțeles, Petersham.

– Știam eu, spuse bărbatul cu satisfacție. Stăpânul Jon va fi din cale afară de fericit. Va fi cel mai bun lucru din lume pentru el.

– De ce spui asta? întrebă Cathy cu o curiozitate sinceră.

Jena ei începea să dispară. La urma urmei, să ai copilul unui bărbat era cel mai natural lucru din lume – cu excepția faptului că nu era căsătorită cu bărbatul în cauză. Fie că îi plăcea sau nu, era o diferență importantă.

– A avut întotdeauna nevoie de cineva pe care să o iubească și care să-l iubească. Acum, va avea acest copil... și pe dumneavoastră.

– Ce te face să crezi că ne vrea, Petersham? întrebă Cathy cu o voce brusc melancolică.

– Domnișoară Cathy, ce simte pentru dumneavoastră este la fel de clar ca lumina zilei. Poate că stăpânul Jon nu o știe încă, dar are nevoie de dumneavoastră. Sunteți bună pentru el. A fost mai fericit în această ultimă lună decât l-am văzut oricând altcândva. Când o să audă de copil, va fi în al nouălea cer. Și se va comporta cum trebuie. Așteptați și-o să vedeți.

– Sper să ai dreptate, Petersham, oftă Cathy, renunțând la rezerva ei.

– Am, domnișoară. Să nu vă faceți griji în privința asta.

Cathy îi zâmbi, simțindu-se de parcă găsise un aliat de nădejde. Îi zâmbi și el. Se lăsă tăcerea din nou, fiecare dintre ei îndreptându-și privirea gânditoare spre mare. După câteva minute, Cathy își duse mâna streașină la ochi, scrutând orizontul.

– Petersham, ceea ce văd în depărtare e o navă? întrebă ea emoționată. Petersham se uită în direcția indicată de ea.

– Cred că da, domnișoară.

– Este *Margarita*, nu crezi? spuse Cathy, începând să se simtă un pic agitată la ideea de a-i da vestea lui Jon.

– S-ar putea să fie, domnișoară. E o lunetă sus în casă. Dacă așteptați aici, o să merg să verific. Atunci vom ști sigur.

– O, atunci mergi, Petersham? Dacă e Jon, aș dori să știu un pic dinainte. Am de făcut mai multe lucruri.

– Să vă aranjați, nu-i așa, domnișoară? rânji Petersham. Păi, așa sunt femeile, bată-le vina. Stați aici și voi alerga până sus ca să arunc o privire.

– Mulțumesc, Petersham, spuse Cathy, roșind ușor ca urmare a intuiției valetului.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de stâncă, mulțumită, în timp ce el se depărtă, traversând plaja. Aproape că aștepta cu nerăbdare să îi dea vestea lui Jon, căci vorbele lui Petersham o încurajaseră. Totuși, nu se putu abține să nu se întrebe cum ar reacționa. Ce ar spune? Mai important, ce ar spune ea? Cum îi spui unui bărbat că îi porți copilul în pântece? Mai ales când nu este soțul tău și s-ar putea să nu fie încântat de veste?

– Domnișoară Cathy! Domnișoară Cathy! veni Petersham gâfâind spre ea. Domnișoară Cathy!

Ceva nedefinit din vocea lui Petersham o alarmă. Se ridică în picioare, scuturându-și nisipul de pe rochie și încălță sandalele subțiri.

– Ce este, Petersham? întrebă ea brusc.

– Nu este *Margarita*, domnișoară, spuse el într-un suflet venind spre ea. Sunt vreo opt nave în larg și se îndreaptă spre noi cu viteză. Erau prea departe să văd sub ce pavilion navighează, dar sunt cât se poate de serioși. Au tunurile mari îndreptate spre insulă!

Cathy se uită la el, îngrozită.

– Ce putem face?

Petersham o apucă de braț, trăgând-o înapoi de-a lungul plajei, alături de el.

– Pentru început, vă iau de pe plajă. Suntem ținte ușoare aici, domnișoară, dacă încep să tragă.

Cathy pe jumătate alergă, pe jumătate se împiedică în nisipul moale, apoi urcă greoi pe faleză cu Petersham aproape în spatele ei. Îi simțea lipsa lui Jon cu tot sufletul ei. Cu el, toți ar fi în siguranță. Dacă într-adevăr insula era atacată, era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Se va întoarce și o va găsi moartă sau dispărută și nu va ști niciodată de copil. Dintr-odată, acest gând fu cel mai dureros.

De parcă rugăciunile ei l-ar fi chemat, Jon apăru agitat, cu pași mari, prin camera din față, când ea și Petersham intrară în casă. Era ud leoarcă și din cale afară de furios. Cathy scoase un strigăt ușor de bucurie și se aruncă în brațele lui. El o strânse lipită de corpul său dur, de parcă nu ar mai fi lăsat-o niciodată să plece, chiar în timp ce urla blesteme la ea.

– Jon! O, Jon!

– Unde naiba ai fost? strigă cu buzele lipite de părul ei, legănând-o ca pe un copil mic. Mi-am ieșit din minți de îngrijorare! N-ai văzut navele din larg?

– O, ba da! Mă bucur că ești aici!

– Cum ați ajuns aici, căpitane? Din ce am putut vedea, blestemații au înconjurat întreaga insulă.

– Toată, cu excepția colțului de sud – pesemne cred că recifful este de netrecut. *Margarita* e ancorată acolo, cam la o milă de țărm. Am venit aici înotând. Deschiderea nu este suficient

de mare nici măcar pentru o barcă de la bordul *Margaritei*, dar cred că o barcă mai mică ar putea trece.

– O, Jon, plănuiesc să ne atace? De ce?

Își înclină capul pe spate să se uite în sus la fața lui bronzată. El își arătă dinții, într-un rânjet sălbatic.

– Suntem pirați, iubirea mea, sau ai uitat? Și noi suntem atacați din când în când. Una dintre implicațiile mai puțin plăcute ale acestei afaceri.

– Stăpâne Jon, o să luptăm?

– Să fii sigur că da. Trebuie. Nu mai există nici o modalitate de a pleca de pe această insulă blestemată în afară de recif, și nu mulți o să reușească să treacă pe-acolo. Nu va fi suficient timp.

Jon se uită în jos la Cathy, care îl privea cu nerăbdare, îi dădu un sărut scurt și apăsat pe gura tremurândă și o îndepărtă de el. Vocea lui deveni dură și autoritară:

– Petersham, vreau să o duci pe domnișoara Cathy pe unde am venit eu și să așteptați. Dacă e nevoie, voi veni eu sau o să trimit pe cineva să vă treacă prin recif. *Margarita* are ordin să nu treacă de acel punct fără voi, așa că nu trebuie să vă faceți griji.

– Dar, Jon, dacă vii și tu acum cu noi, putem scăpa cu toții, protestă Cathy tremurând. Doar nu vrei să te lupți cu atât de multe nave. Vei fi ucis.

– De când ai devenit expert militar, dragostea mea? încercă el să o tachineze. Tu doar fă cum îți spun și totul va fi bine.

– Nu mă trata ca pe un copil încet la minte, Jon Hale! izbucni Cathy, uitându-se cu furie la el. Dacă te-ai aștepta într-adevăr ca totul să fie bine, nu ai lăsa nava să aștepte în larg, ca să mă salveze pe mine. Ca să nu mai vorbesc de riscul de a înota printr-un recif de corali! Ei bine, nu plec, m-auzi? Stau cu tine!

– Nu te comporta atât de copilărește, Cathy, o mustră el pe un ton plictisit. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să nu ne stai în cale. Dumnezeule, cum crezi că m-aș putea lupta dacă mi-aș face griji în permanență unde ești și ce ți se întâmplă? Acum, nu e momentul să te împotrivești. Mergi cu Petersham, el va avea grijă de tine până o voi putea face eu.

– Are dreptate, domnișoară. Doar i-ați sta în cale, adăugă Petersham calm.

Cathy îl ignoră, ochii ei căutând chipul slab al lui Jon. Dintr-odată, el îi zâmbi, cu ochii calzi.

– Te rog? o îndemnă el.

Nu putea rezista ochilor cenușii și rânjetului lui strengăresc.

– Bine, spuse ea cu părere de rău, învinsă. Dar să ai grijă, da? De dragul meu?

Cuvintele aveau o semnificație specială acum, deși el nu o știa. Trebuia să aibă grijă și de dragul copilului lor.

– De dragul tău, răspunse el, ca și cum ar fi depus un jurământ solemn, apoi o împinse ușor spre dormitor. Du-te și ia-ți cea mai groasă mantie pe care o ai, s-ar putea să ai nevoie de ea. Se lasă răcoarea pe apă pe timp de noapte.

Cathy făcu întocmai. Ca întotdeauna, lucrurile ieșeau cum voia el. Când fusese diferit între ei doi? Când veni înapoi în cameră, cu mantia peste braț, îl auzi pe Jon spunând:

– ... Ai grijă să se întoarcă la tatăl ei.

– Căpitane, e ceva ce ar trebui să știți... începu Petersham, dar se opri când o văzu pe Cathy în pragul ușii boltite, cu ochii mari când înțelese pe deplin ce presupuneau cuvintele lui Jon.

Jon se întoarse încet cu fața spre ea, cu o expresie întunecată pe care încercă repede s-o ascundă. La fel de sumbră era însă și teama din inima ei. Lacrimile începură să-i umple ochii și amenințară să se reverse când alergă și își aruncă brațele în jurul gâtului lui, îmbrățișându-l strâns.

– Jon, trebuie să vii cu noi, îi șopti frenetic la ureche. Îți port copilul în pântece. Trebuie să vii!

Urmă un moment de tăcere plină de uluire. Corpul lung al lui Jon înțepeni în brațele ei de parcă ar fi fost trăsnit. Petersham se îndepărtă discret.

– Oh, Doamne, nu, murmură Jon în cele din urmă cu o voce ciudată, sugrumată. Ești sigură?

Cathy se depărtă de el să se uite în sus la fața lui. Părea îngrozit.

– Îți pare rău, nu-i așa? strigă ea cu durere în suflet. Nu ai vrut nimic atât de permanent ca un copil, nu? Ei bine, ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să mă violezi!

– O, Cathy, nu, desigur, nu e vorba că nu-l vreau! Eu...

Bufnitura inconfundabilă a unui tun îl întrerupse.

– Dumnezeule, nu e timp să vorbim despre asta acum! Petersham, ia-o de aici!

Cu un geamăt frustrat, gura lui Jon o acoperi pe a ei într-un sărut apăsat și plin de pasiune, care-o răni în impetuozitatea sa, după care o îndepărtă de el, împingând-o spre Petersham în vreme ce el ieși cu pași mari din casă. În câteva secunde, dispăruse, iar Petersham o îndemnă să iasă prin ușile franțuzești și să pornească de-a lungul grădinii.

Se auzea bubuitul îndepărtat al tunurilor care își croiau drum către insula mică. Din ce în ce mai multe spirale de fum începură să plutească spre cer, în timp ce își atingeau țintele. Un miros înțepător de ars se răspândi în jur.

Duhoarea focului și haosul erau într-un contrast dezolant cu frumusețea exotică a zonei pe care o străbăteau în viteză. Papagalii cârâiau în palmieri și păsările colibri zburau din tufiș în tufiș, ospătându-se din bogăția de fructe tropicale. Rubiniul florilor de bougainvillea se amesteca pretutindeni cu rozul și albul hortensiilor, formând valuri unduitoare de culori exotice. După un drum de 20 de minute, ajunseră la marea care strălucea ca un covor argintiu nesfârșit dinaintea lor.

Petersham o îndemnă să se așeze la adăpostul unui pâlc de palmieri mici, iar Cathy se lăsă pe pământul moale. Se ghemui strângându-și brațele în jurul genunchilor, sprijinindu-se cu spatele de unul dintre copaci. Petersham o privi cu îngrijorare cum se uita în tăcere la mare.

– Nu vrea copilul, Petersham, spuse ea în cele din urmă.

Bărbatul se ghemui jos, lângă ea, luându-i mâna mică și rece și frecând-o vioi.

– Domnișoară Cathy, stăpânul Jon era supărat. Când va trece tot acest iureș, va fi el însuși din nou, veți vedea.

Cathy privi în sus la el, orbește.

– Când va trece iureșul... dacă Jon va mai fi măcar în viață. O, Dumnezeule, viața este așa un haos!

La gândul că Jon putea fi chiar atunci mort sau pe moarte se adăuga temerea oribilă că pruncul lor nu era nimic mai mult decât o responsabilitate nedorită pentru el. Buzele îi tremurau și mușcă tare din cea de jos, înăbușindu-și lacrimile. Își încrucișă brațele protector peste abdomen, în timp ce se chinui să se controleze.

Petersham putea doar sta lângă ea, conștient de durerea ei, dar fiindu-i imposibil să facă orice pentru a o alina. Din când în când, o bătea pe umărul căzut.

Cathy privi în gol spre valurile care se spărgeau, cu mintea aiurea. Singurul gând constant era, mai mult decât orice altceva, îngrijorarea pentru siguranța lui Jon. Dacă va ieși întreg din această luptă, ea nu îi va mai cere niciodată nimic altceva lui Dumnezeu!

Vocea lui Petersham îi întrerupse reveria, și Cathy se uită în sus, văzându-l cum se apleca spre ea cu nerăbdare.

– Domnișoară Cathy, vine cineva. Trebuie să plecăm.

Cathy intră dintr-odată în alertă. Se ridică repede în picioare, urmându-l pe Petersham și pornind să alerge pe vine până când nu mai văzură faleza. Din noua poziție, nu puteau să vadă cine se apropia, dar în același timp nici nu puteau fi văzuți. Și, având în vedere situația, pentru ei siguranța era cea mai importantă.

– Cathy! Cathy! se auzi o voce masculină de deasupra lor.

Cathy și Petersham se uitară unul la altul, apoi ieșiră din ascunzătoarea lor.

– Harry? strigă Cathy neîncrezătoare.

Bărbatul se arătă vederii și chiar era Harry. Cathy simți un impuls rece de frică strângându-i inima ca într-o menghină. Jon spusese că va veni chiar el dacă va putea. De ce nu venise? I se întâmplase ceva... sau nu mai voia să fie cu ea, acum că știa de copil?

Petersham se dădu mai aproape de Cathy când Harry se apropie de ei dinspre faleză. Când în sfârșit fu aproape, valetul îl întrebă pe un ton provocator:

– Ce faci tu aici?

De-abia atunci își aminti Cathy de cearta dintre Harry și Jon. Petersham avea dreptate să fie precaut, se gândi ea. Jon nu l-ar trimite tocmai pe Harry, dinte toți bărbații, să îi treacă apa... cu excepția cazului în care nu îi mai păsa dacă Harry o mai voia sau nu. Bărbatul veni direct la ei, oprindu-se în fața lui Cathy. Îi văzu urmele de praf de pușcă ars de pe față și de pe mâini.

– M-a trimis Jon, îi spuse scurt lui Petersham.

Cathy simți cum ultima rază minusculă de speranță murea. Dacă Jon îl trimisese, asta trebuia să însemne că nu mai avea nevoie de ea acum că era însărcinată.

– Asta mi se pare greu de crezut.

Mâna lui Petersham apucă brațul lui Cathy protector. Harry se uită la el, enervat.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Petersham, crezi că am de gând să o siluiesc acum, că e însărcinată? Știu când sunt înfrânt, iar Jon știa că așa mă voi simți când mi-a spus.

– Jon ți-a spus? întrebă încet Cathy. Dacă Harry știa, atunci Jon îl trimisese. În afară de ea și Petersham, Jon era singura persoană căreia îi mai spusese.

– E teafăr? îl întrebă Cathy.

– Era când l-am văzut ultima dată, spuse Harry, cu o privire ciudat de dură. Acum s-ar putea să nu mai fie. Ne ascunseserăm împreună cu alți trei bărbați într-una dintre cabanele acoperite cu stuf. Soldații erau gata să ne dea foc când eu m-am strecurat afară. M-a ajutat uniforma...

Cathy se uită în gol la uniforma marinei britanice, pârlită și ruptă în câteva locuri, pe care o purta Harry. O purtase și când îl văzuse prima dată pe *Anna Greer,* își aminti. Dar ce avea de-a face...?

– Soldați?

Petersham înțelese mai repede decât Cathy. Harry zâmbi melancolic.

– Am uitat să vă spun? întrebă el încet. Navele erau pline cu soldați... britanici. Presupun că au venit în onoarea ta, Lady Catherine. La urma urmei, după cum mi-ai spus odată, tatăl tău este un om foarte bogat.

– O, Doamne, o să-l spânzure! șopti Cathy îngrozită.

Deja mintea ei era inundată de imagini cu execuția rapidă a lui Jon. Soldații britanici erau deopotrivă rapizi și eficienți, din câte știa.

– Dacă nu moare ars, îmi imaginez că asta plănuiesc, încuviință Harry.

– Trebuie să merg la el! strigă Cathy.

Harry se uită la ea cu o ușoară licărire de respect.

– Mă gândeam că o să fii de părerea asta, spuse el. Și sunt de acord cu tine. Ești singura șansă pe care o are. Dar să intri în oraș ar putea fi periculos. Oamenii ăia sunt însetați de sânge și e puțin probabil să se oprească să te întrebe cum te numești înainte să te lege ca pe orice pirat!

– Cred că mă pot descurca cu soldații britanici, Harry, răspunse Cathy cu o aroganță inconștientă.

Era prima dată când Petersham și Harry o vedeau asumându-și titlul pe care-l purta și erau, în felurile lor diferite, impresionați.

– Probabil că poți... recunoscu Harry.

– Nu putem pierde timpul vorbind.

În timpul ăsta, Cathy se deplasa hotărât spre faleză. Harry și Petersham schimbară o privire rapidă, apoi o urmară. Se uită înapoi la ei, surprinsă.

– Ce credeți că faceți? Nu puteți veni cu mine. Vă vor spânzura!

– Și crezi că oricare din noi ar mai putea da vreodată ochii cu Jon dacă te-am lăsa să mergi singură? pufni Harry ironic. Asta presupunând că o să ajungem acolo la timp ca să-i împiedicăm să-l spânzure!

Auzindu-l, Cathy mări pasul, aproape alergând pe pământul dur. Simți o mână pe braț și încetini.

– Nu uitați de copil, domnișoară Cathy, o avertiză Petersham, aruncând o privire îngrijorată spre fața ei îmbujorată.

– Nu sunt din porțelan, Petersham! izbucni Cathy. Și dacă nu mă grăbesc, poate fi prea târziu! Haide mai repede!

Nu se aflau departe de oraș, dar lui Cathy îi păru că îi luase ore întregi să parcurgă distanța scurtă. Se grăbi pe lângă ruinele casei lui Jon fără a le arunca mai mult de o privire. Din câte se părea, o ghiulea căzuse prin acoperiș și clădirea luase foc. Nu mai rămăsese nimic în afară de fațada arsă. Dar ce conta o casă, se gândi ea, când era viața lui Jon la mijloc? Nu se putea gândi la nimic altceva decât la Jon în ștreang, cu corpul său lung contorsionându-se și bălăngănindu-se la capătul unei frânghii, cu fața lui frumoasă albastră și umflată. Nici măcar nu îi trecu prin cap că își dorise cândva ca el să aibă parte exact de soarta aceasta. Îl iubea acum, și simțea că, dacă el va muri, va muri și ea odată cu el.

Un văl de fum negru și gros atârna deasupra pâlcului de colibe cândva solide care marcau gura portului. Nici una nu mai rămăsese în picioare. Erau dărâmături peste tot, ca și cum o mână gigantică smulsese această parte a insulei, o scuturase, iar apoi o aruncase la loc. Trupuri de bărbați, pirați și localnici deopotrivă, erau împrăștiate pe unde căzuseră. Pe una dintre navele uriașe ancorate în golf, Cathy vedea mai multe corpuri atârnate cu gâtul

legat de vergi. O, Doamne, începuseră spânzurările! Oare Jon se sufoca exact acum la capătul vreunei frânghii, și corpul i se contorsiona în rafalele puternice de vânt ca într-un dans macabru?

Harry și Petersham înaintară, flancând-o și luând-o de brațele, ambii uitându-se în jos la ea, îngrijorați. Absența totală a focurilor de armă era cât se poate de elocventă.

– Lupta s-a sfârșit, Cathy, spuse Harry cu blândețe. Ai face bine să te întorci. Doar nu vrei să-l vezi pe Jon mort, nu? Șocul ar putea afecta copilul. O să-l căutăm noi și, dacă va fi nevoie, o să venim noi să te luăm.

– Nu! exclamă Cathy cu înverșunare, eliberându-și brațele. Nu e mort, sunt sigură că nu e mort!

Alergă spre port, ridicându-și fustele și fugind mai repede decât o făcuse vreodată în viața ei. Harry și Petersham gâfâiau în spatele ei, șușotind blesteme din pricina încăpățânării ei. Ambii credeau că era prea târziu ca să-l mai salveze pe Jon și, în inima ei, lui Cathy îi era teamă că s-ar putea să aibă dreptate. Se luptase ca un demon să-i împiedice să îl prindă și, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că el fusese foarte probabil unul dintre cei uciși în luptă înainte de începerea spânzurărilor. Dar dacă nu fusese așa, dacă exista chiar și o singură șansă, avea să facă tot posibilul. Nici măcar nu știa dacă putea opri spânzurările și dacă ajungea acolo la timp, își spuse. Un soldat experimentat s-ar putea gândi de două ori înainte de a opri o execuție la spusele unei simple fete, indiferent cine era aceasta. Nu conta, trebuia să încerce.

O trupă de soldați britanici stăteau de pază la gura portului, în mod evident poziționați acolo pentru a-i împiedica pe pirații care supraviețuiseră să evadeze. Când Cathy veni în fugă spre ei, aceștia își scoaseră muschetele, îndreptându-le spre ea în același timp.

– Stați! strigă ofițerul responsabil în semn de avertisment, când ea trecu prin fața oamenilor săi, și, dându-și seama că era o femeie, el ezită să dea ordinul să tragă.

– Nu trageți, neghiobilor! strigă Cathy, fără să încetinească până când nu ajunse lângă ofițer.

Fața îi era îmbujorată și abia mai putea să respire, dar, stând dreaptă, tot reuși să arate ca o lady. Ofițerul făcu ochii mari și rămase înmărmurit.

– Sunt Lady Catherine Aldley, vorbi Cathy repede cu ofițerul, pe un ton imperios. Și cer să fiu dusă pe nava unde sunt spânzurați pirații. Imediat, vă rog!

Ofițerul se uită la ea bănuitor, apoi se uită chiar și mai precaut în spatele ei, la Harry și la Petersham, care se apropiaseră cu o atitudine prudentă. Cathy știa că singurul motiv pentru care cei doi bărbați nu erau capturați pe loc era uniforma lui Harry. Se întoarse la ei repede, întinzându-le mâna.

– Domnilor, vă mulțumesc foarte mult că m-ați escortat, spuse ea rapid, strângându-i prima oară mâna lui Harry, apoi pe a lui Petersham. Sunt sigură că trebuie să fiți nerăbdători să vă întoarceți la îndatoririle dumneavoastră. Nu mă lăsați să vă reții și mai mult.

Cei doi bărbați se uitară la ea, apoi, înțelegând avertismentul din ochii ei, îi strânseră solemn mâna și dădură să se întoarcă. Făcuseră tot ce se putea atât pentru Cathy, cât și pentru Jon, iar acum știau că trebuie să se gândească și la pielea lor.

– Așteptați! ordonă suspicios tânărul ofițer când cei doi bărbați o luară înapoi pe faleză.

Harry și Petersham se opriră, dar înainte să se mai adauge orice altceva, Cathy se răsuci spre bărbat.

– Domnule locotenent, am spus că vreau să fiu escortată la acea navă imediat! Nu am timp de pierdut în vreme ce dumneata faci schimb de politeturi cu acești bărbați!

Locotenentul privi în jos la ea, nehotărât. Nu avea cum să știe dacă era cine pretindea a fi, dar își amintea că auzise de o anume Lady Catherine care era fie moartă, fie captivă în mâinile acestor pirați. Dacă ea era doamna în cauză, era de datoria lui să asculte de poruncile ei. Din câte se părea, avea niște prieteni puternici la Curte.

– Imediat, domnule locotenent!

Cuvintele lui Cathy fură dure ca biciul, și ofițerul tresări vizibil.

– Da, milady! bâlbâi el și, întorcându-se către oamenii săi, le ordonă să pregătească o barcă pentru domnia sa în cel mai scurt timp.

În toată acea confuzie, Harry și Petersham reușiră să scape neobservați. Când barca fu gata, locotenentul îi oferi mâna, cu reverență. Cathy scrâșni din dinți, furioasă din pricina afectării din comportamentul lui. Chiar în momentul acela, Jon putea fi pe cale de a atârna în streang!

– Vă rog, grăbiți-vă! îi îndemnă ea pe vâslași, stând în partea din față a bărcii, în timp ce mica ambarcațiune spărgea valurile dantelate cu spumă spre fregatele imense. Când ajunseră în sfârșit la nava unde aveau loc spânzurările, Cathy îi instrui să oprească sub scara care cobora pe o parte a navei, în timp ce ea puse mâna pe ea. De îndată ce mâinile și picioarele ei fură bine poziționate pe corzi, se cățără precum o maimuță. Îngrijorarea pentru siguranța lui Jon o făcu să uite cu totul de orice teamă. Când ajunse sus, mâini dornice se lăsară în jos ca să o ia pe sus și să o aducă la bord. Fu pusă în picioare pe punte, abia conștientă de interesul a zeci de perechi de ochi masculini ațintiți asupra sa.

– Ce treburi vă aduc pe *Lady Chester*, domnișoară? întrebă cu duritate o voce aspră.

– Trebuie să-l văd pe căpitanul acestei nave imediat! spuse Cathy tăios, teama formându-i un nod în gât când văzu trupurile fără vlagă ale bărbaților care fuseseră deja executați și erau aranjați acum rânduri-rânduri lângă balustrada de pe *Lady Chester*.

Urma să se țină un serviciu de înmormântare după ultima spânzurare și apoi corpurile lor erau aruncate pentru totdeauna în mare. Cathy de-abia reuși să se abțină să nu dea fuga la cadavre și să cerceteze fiecare chip. La urma urmei, dacă Jon se afla printre ei, nu mai putea să-l ajute acum și, dacă nu era, atunci viteza era esențială!

– Trebuie să-l vedeți, domnișoară? vocea păru amuzată, iar Cathy îi aruncă cea mai feroce privire posesorului.

– Da, domnule bun, trebuie! Sunt Lady Catherine Aldley, iar acești tâlhari m-au ținut prizonieră! Cred că vei afla de la căpitanul dumitale că știe foarte bine cine sunt și va fi foarte supărat să afle că nu am fost imediat condusă la el!

Sub privirea ei rece ca gheața, tovarășul șefului de echipaj îndesat și cărunt păli vizibil.

– Da, doamnă! răspunse el repede. Pe aici, vă rog, doamnă!

Cu capul sus și spatele drept ca o vergea de armă, Cathy merse după el prin mulțimea de marinari care fuseseră însărcinați să se ocupe de spânzurări. La jumătatea distanței de pe punte, se auzi un tun urlând atât de aproape, încât Cathy se simți asurzită de zgomot.

– Pentru ce a fost asta? izbucni ea, grăbind pasul, astfel încât să ajungă alături de escorta ei asudată.

– Este un semnal pentru gardieni să aducă un nou lot de prizonieri pentru spânzurare. Ne putem ocupa de cinci odată, milady!

Mândria din vocea omului o dezgustă pe Cathy. Ajunsese să-i cunoască și să-i placă pe bărbații asemenea celor care erau spânzurați și descoperise că, în ciuda ocupației lor groaznice, nu erau deloc diferiți de alți oameni. Dintr-odată, fu sincer recunoscătoare că echipajul de pe *Margarita* era în siguranță, departe de ei. Deveniseră prietenii ei, și ar fi durut-o să îi vadă murind.

Se întoarse brusc la sunetul pașilor de marș din spatele ei și văzu 20 de marinari care aduceau condamnații la spânzurătoarea improvizată. Nu putea vedea prizonierii de gărzile în uniformă, dar un al șaselea simț o făcu să încremenească locului. O clipă mai târziu, îi mulțumea lui Dumnezeu că se oprise. Pe o platformă șubredă, ridicată în grabă sub o vergă ieșită în afară, cu mâinile prinse strâns la spate și legați la ochi, stăteau cei cinci indivizi care urmau să fie spânzurați în curând. Cel de-al treilea de la stânga era Jon. Și un călău cu glugă neagră îi punea un laț în jurul gâtului bronzat.

Capitolul 11

„Stop!" voi Cathy să țipe, dar cuvintele nu ieșiră. Putu doar să deschidă și să închidă gura fără să iasă vreun sunet, ca un pește pe uscat, căci gâtul i se uscase din pricina groazei pure. Membrele ei păreau lipite de punte, refuzând să o ducă în locul unde Jon

stătea cu frânghia aceea oribilă în jurul gâtului. O, Doamne, era mai rău decât orice coșmar! Mai erau câteva momente până îl spânzurau, și ea nu putea nici să vorbească, nici să se miște!

O mână o prinse de braț, strângând-o familiar, iar Cathy își recuperă brusc mobilitatea membrelor și se răsuci cu răutate spre agresorul ei. Ocările tremurânde de pe vârful limbii nu avură ocazia să fie rostite, căci ea se uită în sus la chipul trist și obosit, dar dintr-odată imens de ușurat al tatălui ei.

– Cathy! Cuvintele lui sunară ca o rugăciune. Cathy, copila mea, am crezut că ești moartă...

– Tată! strigă Cathy pe un ton plin de recunoștință. O, tati, mulțumesc lui Dumnezeu! Trebuie să-i împiedici să-l spânzure pe acel bărbat! Îi făcu semn spre Jon.

Marinarii de lângă ei se întoarseră la rugămintea ei disperată, cu expresii curioase întipărite pe chip. Lui Cathy nu-i păsa. Nu mai era vreme să se simtă jenată sau să se gândească la buna-cuviință. Jon era singura problemă la care merita să se gândească.

Când tatăl ei se mulțumi doar să-l privească pe bărbatul legat la ochi, fără să facă ceva pentru a-i sări în ajutor, Cathy îi scuturâ brațul frenetic.

– Tată, grăbește-te! Of, Doamne, te rog, grăbește-te!

– El este cel care te-a răpit? întrebă Sir Thomas cu răutate, fără să-și ia ochii de la bărbatul de pe eșafod.

– Da! Tată, oprește-i!

– Lasă să-l spânzure! Spânzurătoarea e o soartă prea bună pentru câinele ăla! Apoi mi-ar plăcea și să-l eviscereze și să-l sfâșie în patru! Vreau să sufere tot atât cât te-a făcut și el să suferi! Ticălos blestemat!

Sir Thomas aruncă o privire plină de ură spre locul unde stătea Jon, prea departe să o audă pe Cathy, palid și liniștit în timp ce încuviința din cap la întrebările pline de emoție ale unui preot. Sub privirile lui Cathy și ale tatălui ei – ea îngrozită, și celălalt exultând –, preotul făcu semnul crucii peste el și trecu la bărbatul de alături, începând să repete ritualul.

– Tată, trebuie să-i oprești! Este tatăl copilului meu!

– Cum? strigă Sir Thomas cu vocea plină de durere și furie.

– Îi port în pântece copilul! O, tati, nu vreau ca tatăl copilului meu să fie spânzurat! Te rog, oprește-i! Grăbește-te!

Sir Thomas se uită la Cathy pentru un minut, timp în care ea crezu ca va înnebuni. Preotul dezlegă păcatelor și ultimului dintre cei cinci și se retrase. Sunetul de tobă care preceda toate execuțiile începu.

– Tată, te rog! imploră Cathy cu ardoare, agățându-se de brațul tatălui ei.

Era prea târziu acum să se roage de căpitanul de pe *Lady Chester*. Dacă tatăl ei nu dădea înapoi, ce altceva mai era de făcut?

Ochii lui Sir Thomas se plimbară între fața ei rugătoare și bărbatul de pe eșafod, și înapoi la ea, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

– Tată...!

– Opriți-vă! se auzi vocea lui gravă și autoritară. Vreau ca bărbatul acela, al treilea de la stânga, să-mi fie adus pentru interogatoriu! Dați-l jos!

Călăul ezită cu mâna chiar deasupra manetei care avea să îi trimită pe cei cinci bărbați spre cele veșnice și se uită la ofițerul responsabil pentru confirmarea comenzii bruște. Ofițerul îl recunoscu pe Sir Thomas dintr-o privire, apoi încuviință scurt din cap la bărbatul cu glugă. Cu o ridicare din umeri prin care arăta clar că nu-și asuma nici o responsabilitate pentru ceea ce era pe cale să facă, călăul ridică latul din jurul gâtului lui Jon. Cathy simți cum i se pune un nod în gât când îi văzu umerii largi, care fuseseră intenționat ținuți ridicați în așteptarea sentinței, lăsându-se un pic. Doi marinari înarmați îl traseră pe Jon jos de pe eșafodul improvizat și îl luară de acolo cu agresivitate, încă legat de mâini și la ochi. Cathy se întoarse către Sir Thomas cu nerăbdare.

– Unde îl duc?

– În celulă, îmi imaginez, până când trimit eu după el. Va fi în siguranță.

Batjocura amară din vocea tatălui ei o făcu pe Cathy să se cutremure.

– Tată, pot să-ți explic... ezită ea nesigură, dorindu-și să aline furia și durerea din ochii lui.

El făcu o grimasă, apucând-o de braț.

– Sunt sigur că poți, fata mea, dar cred că mai bine ai face-o între patru ochi. Se pare că am atras și așa destul atenția.

El le aruncă o privire aprigă bărbaților care rânjeau în timp ce ascultau nestingheriți conversația lor. Cathy văzu privirile libidinoase pe care le aruncau către ea și își dădu seama, cu oroare, că prin propriile cuvinte se autodenunțase drept o stricată. O femeie necăsătorită care era însărcinată, indiferent de circumstanțe, nu putea fi altceva, conform principiilor morale ale acelor vremuri. Își ținu capul sus când se îndreptă alături de tatăl ei spre scara care ducea sub punte, dar nu putu controla îmbujorarea care îi colora obrajii. În spatele ei, execuția continuă. Tresări la un țipăt răgușit care răsună pe punte, care fu urmat de sunetul ascuțit de frângere a gâtului. Cathy se cutremură, strângând convulsiv brațul tatălui ei când i se întoarse stomacul pe dos și rămase fără aer. În ciuda faptului că reputația îi era pe veci compromisă, nu putea să regrete ce făcuse. Mai bine să fie ea stigmatizată pentru totdeauna decât să-și piardă Jon viața. Dar nu era singura ființă asupra căreia avea să atârne rușinea. Mai era și tatăl ei...

– Tată... începu ea aproape în șoaptă.

– Sssst, îi porunci el cu blândețe, împingând-o în fața lui în jos pe scări. Poți să-mi povestești totul când vom ajunge în cabina mea.

Sir Thomas, care era un om extrem de bogat și de influent, primise cea mai bună cabină de pe navă. Când o îndemnă pe Cathy să intre înaintea lui, tânăra fu luată puțin prin surprindere de luxul pe care-l descoperi înăuntru. Comparativ cu încăperea curată, dar spartană a lui Jon de pe *Margarita*, această cabină era de-a dreptul opulentă, aproape stingheritor de elegantă. Ochii ei licăriră când se gândi care ar fi reacția lui Jon la vederea unui astfel de confort decadent. Ar zâmbi larg și batjocoritor, cu siguranță, văzând covorul de pluș și draperiile de catifea, mobilierul elegant și ornamentele de cristal, așa cum rânjise ironic cândva văzând hainele ei scumpe. Cathy privi camera bogat împodobită cu ochii lui și se simți ușor inconfortabil.

– Acum, copilă, vreau să-mi povestești tot ce s-a întâmplat, o îndemnă tatăl ei, încruntat, în timp ce o ghidă spre un scaun și îl ocupă pe cel din fața ei.

Cathy înghiți în sec, roși și încercă să-l lămurească pe cât îi fu cu putință, lăsând deoparte doar părțile cele mai intime ale relației ei cu Jon. Îi sublinie că fusese drăguț cu ea, asigurându-se

că era hrănită, adăpostită în mod adecvat și în afara oricărui pericol. Descriind cum își riscase viața pentru a o salva în Cadiz, ochii ei străluciră cu dragoste, deși ea nu-și dădu seama. Cu toate acestea, Sir Thomas, înțelese pe deplin expresia ei și își mijii ochii. Îi povesti despre rănile groaznice ale lui Jon și despre cum îl îngrijise, iar tatăl ei își mijii ochii și mai mult. Cathy deveni brusc conștientă de mânia lui care creștea în liniște și se întrerupse. El tăcu pentru un moment lung, privind în gol la peretele opus. Se foi în cele din urmă, și el se uită la ea.

– Ești sigură... că ești însărcinată, vreau să spun? întrebă Sir Thomas pe un ton pe care se sili să-l păstreze neutru.

Cathy simți cum îmbujorarea fierbinte și trădătoare îi puse din nou stăpânire pe obraji. În starea ei, nu mai reprezenta altceva decât o povară pentru părintele său, care fusese întotdeauna atât de mândru de ea. Fiica lui Sir Thomas Aldley însărcinată cu copilul unui pirat... Cathy aproape că auzea comentariile malițioase. Odată cu compromiterea ei, tatăl ei avea să fie distrus.

– Da, tată, sunt sigură, reuși ea să îngaime, însă nu avu inimă să-i întâlnească privirea.

Sir Thomas îi văzu rușinea întipărită pe chip, și inima lui începu să bată mai tare, înflăcărată de dragostea protectoare pe care i-o purta. La urma urmei, era fiica sa, și ceea ce i se întâmplase nu era vina ei. Îl cuprinse o ură feroce împotriva bărbatului care siluise cu ticăloșie o fecioară de 17 ani, o tânără lady crescută ireproșabil. Se gândi la propriul său rol în salvarea acelui bărbat de la o moarte binemeritată, iar ochii îi scânteiară cu ură. Dar doar îi acordase o grațiere temporară piratului, își promise el. Pentru moment, fericirea și bunul renume ale fiicei sale trebuiau să fie prima lui preocupare. Dar mai târziu...

– Copila mea, nu ai nici un motiv să arăți atât de deznădăjduită, declară Sir Thomas liniștitor, luându-i mâna mică într-a sa și mângâind-o. Nu ai nici o vină pentru ceea ce ți s-a întâmplat, știu bine. Copilul pe care îl porți a fost conceput printr-un act brutal pentru care nu poți fi trasă la răspundere. Trebuie să luăm măsuri acum să-ți salvăm reputația. A fost regretabil că a trebuit să divulgi știrea de față cu fiecare marinar de pe navă, dar cred că putem remedia această greșeală. Acum, Cathy...

Tânăra simți cum i se întoarce starea de greață. În mod clar, ascunzându-i detaliile intime ale relației ei cu Jon, îl indusese în eroare pe tatăl ei. De dragul lui Jon, trebuia să-i dezvăluie adevărul, indiferent cât de mult avea să-l îndurereze.

– Tată, se aventură ea ezitând, cu ochii pe mâinile lor împreunate. Tată, să știi că nu a fost viol.

– Ce-ai spus? explodă Sir Thomas după o clipă de uimire.

– Jon... Jon nu a fost nevoit, de fapt, să mă forțeze, tată, șopti Cathy, simțind-se mai umilită decât fusese vreodată în viața ei. Am... vrut și eu.

– Dumnezeule, înțelegi măcar ceea ce spui?

Sir Thomas sări în picioare, agitat, uitându-se furios în jos, la fiica sa. Cathy se uită în sus la el, pălind, chipul căpătându-i culoarea rochiei pe care o purta.

– Da, tată.

Vocea ei era scăzută, dar îl privea fix în ochi. Fața îmbujorată a lui Sir Thomas deveni chiar și mai roșie. Cathy își mușcă buza de jos, dar refuză să își ia ochii de la el.

– Ticălosul blestemat! rosti Sir Thomas în cele din urmă. Mă bucur că i-am oprit să-l spânzure! Va plăti...

Lumina urâtă din ochii albaștri – în mod normal atât de calmi ai tatălui ei – o alarmă pe Cathy. Se ridică și apoi se clătină când fu cuprinsă de amețeală. Sir Thomas își întinse o mână și o prinse, iar Cathy se ținu de el, cu ochii mari și speriați.

– Tată, îl iubesc.

Era albă ca varul, iar pe Sir Thomas nu-l lăsă inima să o dojenească. „Chiar dacă nenorocitul nu a forțat-o", se gândi el furios, „un bărbat cu experiență nu ar avea mari probleme în a seduce o fată inocentă". Ceea ce făcuse era la fel de grav ca și siluirea. Cathy trebuia să înțeleagă asta. Nu-i putea permite să creadă în continuare că era îndrăgostită cu adevărat de un astfel de bărbat!

– Fata mea, acest bărbat este mult mai în vârstă decât tine, nu-i așa? începu el ușor.

Își dădu seama că dacă i-ar fi condamnat afecțiunea pentru pirat dintr-odată doar ar fi îndepărtat-o.

– Are 34 de ani, răspunse Cathy ușor, așezându-se iar pe scaun.

Întoarcerea bruscă a tatălui său la 180 de grade o surprinse. Se așteptase să urle ore întregi.

– Mă gândeam eu. Sir Thomas sună de parcă cele mai grave temeri ale sale fuseseră confirmate. Ai vreun motiv să crezi că te iubește?

– Păi...

– Ți-a spus el vreodată asta? continuă Sir Thomas.

O privire pătrunzătoare aruncată spre chipul îmbujorat al lui Cathy îi spuse că era pe drumul cel bun.

– N... nu, trebui ea să recunoască.

Își coborî privirea să studieze covorul roșu scump pe care picioarele ei încălțate cu sandale păreau dintr-o altă lume.

– Mă gândeam eu că nu, oftă din greu Sir Thomas și își reluă locul, apucându-i încă o dată mâna lui Cathy. Copila mea, un bărbat de 34 de ani, și mai ales un tâlhar fără principii, cunoaște zeci de femei în sensul biblic. Orice sentimente este posibil să fi stârnit în sufletul său, nu au fost o noutate pentru el, crede-mă. Dar tu, pe de altă parte, inocentă ca un înger, ferită de bărbați, ai confundat maturizarea ta foarte naturală din punct de vedere fizic cu dragostea. Este normal ca o tânără să-și imagineze o poveste de dragoste nemuritoare cu primul bărbat care o face femeie. N-ai observat că multe tinere care-și disprețuiesc soții înainte de căsătorie ajung în curând să se atașeze de ei? De ce crezi că se întâmplă asta, fiica mea?

Cathy se gândi. Spusele tatălui ei erau adevărate. Cunoștea fete care plânseseră când auziseră de căsătorie, iar mai târziu păruseră perfect resemnate cu soarta lor, ba chiar îndrăgostite de soții lor. Dar...

– Nu e cazul, tată, spuse ea cu hotărâre. Îl iubesc cu adevărat pe Jon. E frumos și puternic, și este foarte blând și tandru...

Tatăl ei izbucni într-un hohot de râs îndurerat.

– Desigur că este blând și tandru cu tine, sărmana mea copilă. Plăcerea pentru un bărbat este mult sporită de un partener dispus. Știu ce spun. Eu însumi am folosit metoda aceasta cu o femeie pentru a mă asigura că se va supune dorințelor mele. Și toate tinerelele nevinovate au presupus că sunt îndrăgostit nebunește de ele, în timp ce în realitate nu era vorba de așa ceva. Un bărbat nu dezonorează o femeie pe care o iubește, iar o femeie poate considera gradul de respect pe care un bărbat i-l acordă drept o evaluare a adevăratelor lui sentimente.

Sir Thomas fu mulțumit de efectul acestui discurs. Cathy părea bulversată, iar dacă ar fi putut cumva să-i ghicească gândurile, ar fi fost chiar și mai fericit. „E adevărat", se gândi ea.„Jon mă prefera când eram dispusă. Oare tandrețea lui a fost doar un șiretlic pentru a mă convinge să fac dragoste cu el?" Nu putea judeca decât prin prisma sentimentelor ei profunde pentru el, dar cuvintele tatălui ei puseseră un semn de întrebare chiar și asupra propriilor sentimente. Ceea ce simțea pentru Jon era oare iubire adevărată sau reacția firească a unei tinere lipsite de experiență față de un bărbat frumos? Cum putea fi sigură de asta?

Sir Thomas o văzu rămânând pe gânduri și, plin de înțelepciune, nu mai adăugă altceva. În schimb, își îndreptă atenția spre o problemă chiar și mai complicată.

– Cathy, spuse el în cele din urmă, scoțând-o brusc din labirintul în care se pierduse. Trebuie să te căsătorim, copilă. După cum văd eu problema, acesta este singurul lucru care îți va restabili reputația.

Cathy se uită la el întrebător, cu ochii ei la fel de albaștri ca ai lui încețoșați la acest gând. Dură un moment înainte să răspundă.

– Să mă căsătoresc, tată? repetă ea prostește.

– Da, copila mea. Am în minte un locotenent tânăr, de familie bună, care este în prezent staționat la bordul navei *Lady Chester*. Este cu doar trei ani mai în vârstă decât tine – un tânăr frumos, manierat. Desigur, nu se compară câtuși de puțin cu căsătoria pe care ai fi putut s-o ai, dar în condițiile date, orice căsătorie este mai bună decât nici una. După cum stau lucrurile, sunt convins că îl pot convinge pe acest tânăr să-și asume paternitatea copilului. Familia lui duce lipsă de fonduri...

Cathy făcu ochii mari, devenind din ce în ce mai palidă. Își încleștară mâinile strâns în poală.

– Propui să-mi cumperi un soț, tată? îl întrebă cu asprime.

Sir Thomas îi întâlni calm privirea glacială.

– Draga mea, nu avem de ales. Nu mulți bărbați te-ar mai lua fără un stimulent. Fii realistă, copilă. Nu numai pentru binele tău, ci și pentru al meu, și chiar și pentru al copilului pe care-l porți în pântece. Dacă oricare dintre noi vrea să-și mai țină vreodată capul sus, atunci trebuie să ai un soț.

Cathy se gândi profund. Ceea ce spusese tatăl ei era adevărat și era exact ce își spusese și ea mai devreme. Voia să aducă pe lume un copil bastard și să-l vadă cum îndură stigmatul ilegitimității? Își dorea să se confrunte cu disprețul înaltei societăți pentru tot restul vieții ei și să fie exclusă din cercurile sale? Nu, nu voia asta. Iar căsătoria părea a fi singura cale de a preveni toate aceste neajunsuri.

– Sunt de acord cu tine, tată, spuse ea hotărâtă.

Sir Thomas o privi cu surprindere. Se așteptase la o ceartă, nicidecum la această acceptare directă.

– Excelent! Trăsăturile lui dure se relaxară într-un zâmbet. Voi începe să fac aranjamentele de îndată. Cu cât te căsătorești mai repede, cu atât mai repede se vor închide toate gurile rele.

– Am o singură condiție, tată.

Sir Thomas se uită la ea cu drag.

– Ce este, copila mea?

– Vreau să-mi aleg eu soțul.

– Dar, draga mea, nu ai timp să întâlnești tineri eligibili, îngăimă Sir Thomas. Trebuie să acționăm rapid. Dacă așteptăm, nu vom mai putea pretinde că bebelușul s-a născut prematur atunci când îi va veni sorocul.

– Nu e nevoie de timp ca să îl găsim pe cel la care mă gândesc eu.

Când Sir Thomas înțelese la ce se referea Cathy, se simți de parcă fusese lovit în moalele capului. Își miji ochii la ea.

– Presupun că te referi la pirat, nu?

– Numele lui este Jon, tată. Și da, mă refer la el.

– Dar, fiica mea, ți-am explicat deja că ceea ce simte acest bărbat pentru tine nu are nimic de-a face cu dragostea. Și vei înțelege în curând că nici tu nu îl iubești. Nu ai nici un motiv să pui paie pe foc prin căsătoria cu bărbatul ăsta.

– Ba chiar am un motiv foarte bun, tată. Îi port copilul.

Ochii albaștri ai lui Cathy îi întâlniră cu calm pe ai tatălui ei.

Sir Thomas oftă. Când vorbi, vocea lui devenise dură.

– Cathy, trebuie să înțelegi că nu îți voi permite să te căsătorești cu acest bărbat. Este un criminal, un criminal! Te vei rușina cu el de îndată ce îți va cădea vălul de pe ochi și îmi vei reproșa că am permis să aibă loc o asemenea uniune! Sfântă Fecioară, ce propui

să faci cu el după ceremonie? Să-l duci la Londra și să-l prezinți la Curte? Vom fi de râsul Angliei!

Bărbia lui Cathy căpătă înclinarea încăpățânată pe care o știa și de care se temea. La naiba cu încăpățânarea ei!

– Tată, dacă nu mă căsătoresc cu Jon, atunci n-o să mă căsătoresc cu nimeni.

Tonul vocii ei părea să nu accepte replică. Cu toate acestea, Sir Thomas nu renunță. Se încruntă la fiica sa, chipul lui căpătând culoarea roșie a furiei care obișnuia să o alarmeze și să o convingă fără drept de apel.

– La naiba, fetițo, nu mă poți sfida! Sunt tatăl tău și este responsabilitatea mea să-ți asigur viitorul. Te vei căsători cu cel pe care-l voi alege eu!

– Îmi pare foarte rău că nu-ți pot face pe plac, tată, dar mă voi căsători cu Jon sau nu mă voi căsători deloc!

Două perechi de ochi albaștri aproape identici se înfruntară, ambele refuzând să cedeze.

– Și ce se va întâmpla după ceremonie, în cazul în care aș fi îndeajuns de netot încât să permit una ca asta? Îți dai seama că piratul tău este în continuare condamnat la moarte, nu-i așa? Este puțin probabil să scape de spânzurătoare pentru totdeauna. Cei ca el rar sfârșesc bine.

– Știu câtă influență ai la Curte, tată. Ai putea aranja cu ușurință o grațiere dacă ai vrea.

În timp ce Cathy vorbea, în mintea lui Sir Thomas începu să se contureze o idee. La o analiză mai atentă, poate că era o oarecare noimă în planul ei. Nu îi plăcuse niciodată ideea ca fiica lui să fie nevoită să se arunce în brațele unui filfizon tinerel fără bani și fără vreun titlu care să-l recomande. Dacă ar putea cumva să-i reabiliteze numele fără să îi pună în cârcă un soț, cel puțin nu unul permanent, atunci ceva încă mai putea fi salvat din tot acest scandal. Dacă ar deveni văduvă... Sir Thomas zâmbi în sinea lui. Tocmai îi venise în minte soluția ideală. Îi va permite lui Cathy să se căsătorească cu piratul ei și apoi va lua măsuri pentru a se asigura că bărbatul era scos din ecuație. Nu că el însuși s-ar deda vreodată la fapte condamnabile, se gândi Sir Thomas cu viclenie. Nu va fi nevoie. Dacă piratul ar fi predat justiției reginei, sfârșitul lui va fi rapid și sigur... și perfect legal. Și Cathy ar fi liberă să-și aleagă un alt soț mai potrivit cu rangul ei înalt. Putea prevedea doar

două probleme: lumea bună nu trebuia să știe că soțul mort al lui Cathy fusese pirat, iar Cathy însăși nu trebuia să fie la curent cu soarta bărbatului până când sentimentele ei pentru el nu se stingeau. Dar existau modalități prin care să se asigure de asta...

– Ce spuneai, copila mea? îi zâmbi Sir Thomas jovial lui Cathy.

Tânăra fu luată prin surprindere de schimbările constante din starea de spirit a tatălui său, dar își continuă ideea:

– Ai putea aranja ca Jon să obțină grațierea, tată.

Sir Thomas dădu din cap încet, țuguindu-și buzele de parcă ar fi analizat problema.

– Da, cred că aș putea.

– Nu mă voi căsători cu nimeni altcineva, tată.

Ochii lui Cathy străluceau provocator. Sir Thomas oftă.

– Și acesta este ultimul tău cuvânt, draga mea?

– Da. Acesta este ultimul meu cuvânt.

– Văd că nu-mi dai de ales. Sir Thomas ceda cu părere de rău. Dar ține minte să nu-mi reproșezi mai târziu! Aceasta este în întregime ideea ta și refuz să-mi asum orice responsabilitate pentru ea!

Cathy țâșni din scaun, aruncându-și brațele în jurul tatăl ei și îmbrățișându-l strâns.

– O, mulțumesc, tată! Mulțumesc!

Sir Thomas o bătu pe spate, consolator.

– E în regulă, draga mea. Știi că nu-mi doresc decât fericirea ta.

– Știu, tată. Te iubesc pentru asta.

Cuvintele delicate, murmurate cu buzele lipite de haina lui din satin, îl făcură pe Sir Thomas să simtă pentru o clipă o mustrare de conștiință. Dar îndepărtă remușcarea și continuă să-i mângâie părul răvășit până când ea îl împinse cu un râs ușor.

– Trebuie să arăt ca după război.

– Arăți, într-adevăr, draga mea. Nu ai alte haine?

Sir Thomas îi privi rochia albă mototolită și părul neîngrijit cu o oarecare severitate.

– Aveam, dar erau toate în casa lui Jon. Care a fost lovită de o ghiulea și a ars. Mi-e greu să cred că a mai rămas ceva acolo.

– Dumnezeule mare, spuse tatăl ei ușor. Dacă aș fi știut că ești pe acea insulă, nu aș fi permis niciodată să se deschidă focul. Dar colonelul Hugh – el e responsabil de soldații care au venit

cu noi – m-a asigurat că piraţii te-au ucis de mult, din moment ce nu am primit nici o cerere de răscumpărare. Am crezut că ai murit, Cathy.

– O, tată, spuse Cathy, cu ochii înotându-i în lacrimi la gândul durerii tatălui său. Jon nu a trimis o cerere de răscumpărare pentru că a vrut să mă ţină lângă el. Nu am fost niciodată într-un pericol real... cel puţin nu până în această dimineaţă, adăugă ea cu o urmă de zâmbet.

– Ei bine... se întoarse Sir Thomas, tuşind pentru a-şi drege glasul, cred că Martha a împachetat nişte haine de-ale tale împreună cu lucrurile mele, pentru cazul în care ai fi avut nevoie de ele. O să trimit pe cineva să ţi le aducă. Bănuiesc că ar fi cel mai bine să fac aranjamentele pentru căsătorie astăzi, dacă nu ai nimic împotrivă. Date fiind condiţiile, cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

– Cum spui tu, tată. Cathy îi zâmbi drăgăstos, apoi, pe negândite, se repezi să-i dea un sărut pe obrazul rumen.

Sir Thomas o îmbrăţişă uşor, apoi îi dădu drumul, iar ea avu impresia că vede lacrimi formându-se în ochii lui când se întoarse să plece din cabină.

Rămasă singură, Cathy se plimbă fără ţintă prin cameră, prea agitată ca să stea locului. Mângâie spătarele curbate ale scaunelor elegante, admirându-le distrată frumuseţea delicată. La urma urmei, dacă îţi permiteai, nu era nimic în neregulă în a avea cele mai bune lucruri, se gândi ea defensiv, imaginându-şi rânjetul ironic pe care ideile ei l-ar aduce pe chipul frumos al lui Jon. Ridică o vază delicată de porţelan de Sèvres aproape sfidător. Jon va trebui pur şi simplu să se obişnuiască cu un standard diferit de viaţă. De fapt, nu va avea de ales dacă planurile aveau să funcţioneze aşa cum îşi propusese ea. Va fi distractiv să-l înveţe manierele şi obiceiurile înaltei societăţi. Zâmbi, imaginându-şi-l pe fiorosul ei căpitan pirat îmbrăcat ca un gentleman englez. O, cât se va încrunta la început! Dar de dragul ei şi al copilului lor, se va adapta. Ştia că o va face, dacă i se va acorda timp.

Simţea un uşor junghi de vinovăţie că îl forţa să facă ceea ce era aproape sigur o căsătorie nedorită de el. Fusese în mod evident nemulţumit de vestea legată de copil. Era puţin probabil să fie mai fericit la vestea că avea să devină deopotrivă soţ şi tată. Dar era mai bine căsătorit decât mort, după cum avea să-i atragă atenţia

cu prima ocazie pe care o va avea. Dacă nu ar fi fost ea şi copilul, ar fi fost spânzurat.

Tatăl ei era sigur că Jon nu o iubea, că era imposibil să o iubească. Ei bine, poate că nu. Poate că nici măcar ea nu-l iubea. Dar concepuseră un copil împreună şi, în momentul de faţă, propriile sentimente erau pe locul al doilea. Copilul care urma să vină pe lume era cel mai important acum.

Un ciocănit uşor se auzi în uşa cabinei, iar Cathy îşi trecu o mână timidă prin părul răvăşit înainte să invite înăuntru pe oricine se afla de cealaltă parte a uşii.

– Mason! strigă ea cu bucurie când îşi făcu apariţia valetul care se afla în slujba tatălui ei de ani întregi.

– Milady, zâmbi Mason la ea, radiind de fericire. Mă bucur să vă văd din nou, milady, dacă îmi este permis să vă spun. Sir Thomas a fost ca posedat de când am aflat că aţi fost capturată de piraţi. A crezut c-aţi murit, milady, şi gândul l-a îndurerat nespus... la fel ca pe noi toţi.

– Ştiu, Mason, zâmbi Cathy la omuleţul îmbrăcat sobru.

Mason făcea parte din copilăria ei la fel de mult ca şi tatăl ei sau Martha. Fusese întotdeauna rezervat, după cum se cuvenea slujitorului personal al unui nobil, dar Cathy îl cunoştea prea bine, la fel ca pe salonul din casa lor din Lisabona.

– Un marinar va aduce cufărul lui Sir Thomas, milady. Dacă aveţi nevoie de ajutor să vă prindeţi părul sau dacă hainele dumneavoastră trebuie aranjate, vă rog să nu ezitaţi să apelaţi la serviciile mele. Sir Thomas mi-a spus că vă căsătoriţi în această după-amiază. Permiteţi-mi să vă fac şi eu cele mai bune urări de fericire, milady.

– Mulţumesc, Mason. Cathy fu impresionată de discursul pretenţios. Ca Mason să-şi ofere serviciile şi să facă pe camerista unei lady era ca şi cum ea s-ar fi oferit să spele pe jos. S-ar putea să am nevoie se îmi prinzi părul. Încă nu mă pricep prea bine singură.

– Ar fi şi culmea să o faceţi singură, pufni Mason clar scandalizat de acea idee.

El răspunse la un alt ciocănit în uşă, luând cufărul lui Sir Thomas din hol fără să-l lase pe cărăuş să arunce vreo privire către Cathy. Tânăra zâmbi. Se simţea un pic ciudat să fie protejată astfel din nou. Îşi dădu seama că revenirea la rolul ei de drept

de doamnă de rang înalt necesita unele ajustări. Se obișnuise cu libertatea de pe nava de pirați.

Cathy îl lăsă pe Mason să plece cu un zâmbet de mulțumire și scotoci prin valiza tatălui ei singură. Martha împachetase patru rochii și o cămașă de noapte, precum și lenjeria, acele de păr și pasmanteria necesare, fără de care o lady nu putea pretinde că era îmbrăcată corespunzător. Articolele ei de îmbrăcăminte ocupau o bună parte din cufărul lui Sir Thomas. Lui Mason nu avea cum să îi placă asta, se gândi ea zâmbind larg. Mason insistase întotdeauna ca tatăl ei să fie îmbrăcat după ultima modă, iar dacă oferise o parte din spațiul prețios pentru bagaje al stăpânului său pentru nevoile ei, atunci cu siguranță toată lumea fusese mai îngrijorată pentru soarta ei decât își imaginase. Era un semn mic de devotament, dar o impresionă mai mult decât orice altceva.

Unul dintre aceste veșminte va fi rochia ei de mireasă, se gândi ea când scoase hainele și le scutură. Toate erau minunate – așa cum erau toate hainele ei, după cum remarcase Jon la un moment dat –, dar își imaginase întotdeauna că se va căsători în satin alb, cu un voal de dantelă și cu un buchet de flori de portocal. Își permise un moment delicat de regret și apoi alese o rochie din mătase de culoarea unei piersici delicioase, împodobită cu metri de dantelă vieneză de culoarea untului. Prevăzătoare, Martha pusese și pantofii care se asortau, și colierul ei, și minunații cercei de perle care îi completau ținuta. Cu o coafură elegantă, totul avea să fie splendid. Îl chemă pe Mason să-i calce rochia. Până la venirea lui, își spălă fața și mâinile în ligheanul cu apă caldă, gândindu-se pentru un moment cu regret la parfumurile dulci care se transformaseră cel mai probabil în cenușă printre ruinele casei lui Jon. Martha dinadins nu pusese nici un parfum în bagaj.

Cathy se chinui să-și tragă pe ea cele trei jupoane *de rigueur* și își legă corsetul cât de bine putu. Avea noroc că era mai slabă de la natură, reflectă ea ironic. Cumva, nu și-l putu imagina pe Mason ajutând-o la strângerea corsetului.

Când se întoarse cu rochia, îl puse să aștepte în fața ușii cât timp se îmbrăca. Când fu respectabil îmbrăcată, îi permise să intre ca să-i aranjeze părul. Era surprinzător de îndemânatic cu peria și cu acele de păr, și Cathy îl tachină pentru talentul său. Păstră o tăcere demnă în timp ce îi ridică părul într-un coc grecesc

elegant. În cele din urmă, îi dădu o oglindă mică de mână și Cathy își cercetă imaginea cu un ochi critic. Fără îngâmfare, hotărî că părea mai frumoasă decât fusese vreodată. Sub atingerea blândă a soarelui tropical, obrajii ei căpătaseră aceeași culoare strălucitoare ca rochia, în timp ce restul tenului ei până jos la umflătura suavă a sânilor ei, care era vizibilă doar deasupra decolteului cu volănașe, era de un alb-crem minunat. Perlele perfect asortate fuseseră trecute de două ori în jurul gâtului, subliniind cu eleganță decolteul. Cerceii de perlă albi-rozalii delicați străluceau pe lobii urechilor ei ca niște scoici. Lunile petrecute alături de pirați îi oferiseră chipului ei niște trăsături elegant cizelate care nu fuseseră evidente înainte. Arăta ca o femeie acum, nu ca o fată, iar obrajii ei se îmbujorară cum se cuvine când se gândi la căsătoria ei iminentă cu bărbatul căreia i se datora asta.

Mason merse și îl informă pe Sir Thomas că era gata. Cathy se forță să stea liniștită cât timp așteptă întoarcerea tatălui ei. Dintr-odată își dorea câteva clipe singură cu Jon înainte de nunta lor. Dacă el detesta cu adevărat ideea... Ce-ar fi putut face ea? Era legată de el acum, așa cum era și el de ea. Dacă nu-i plăcea ideea, asta era. Nu avea de gând să dea înapoi tocmai acum. Dacă ar fi fost sinceră, ar fi recunoscut că nici măcar nu voia să dea înapoi.

Când reveni la ea, Sir Thomas o asigură că fuseseră făcute toate aranjamentele. Căpitanul Winslow de pe *Lady Chester* avea să oficieze ceremonia, iar Mason și Sir Thomas însuși vor fi singurii martori. În afară de căpitanul Winslow, nimeni în afara de familie nu va cunoaște detaliile nunții ei pripite. Și așa și trebuia să fie, o avertiză tatăl ei. Dacă s-ar afla că noul ei soț fusese cândva pirat, atunci respectabilitatea pe care mariajul se presupunea că ar trebui să o impună va fi distrusă pentru totdeauna.

Cathy fu luată prin surprindere când ușa cabinei se deschise brusc după un simplu ciocănit. Sir Thomas se încruntă la această încălcare a etichetei din partea celor doi marinari însărcinați să păzească prizonierul, dar Cathy avea ochi doar pentru bărbatul din mijloc. Fața îi era vânătă și murdară de o combinație de praf de pușcă, funingine și sudoare. Hainele îi erau rupte și murdare, iar ochii îi străluceau ciudat când analizară aproape cu dispreț silueta elegantă a lui Cathy. Își umezi nervoasă buzele cu limba, iar expresia lui se schimbă într-un rânjet sălbatic. De-abia după

ce fu împins cu violență în față de cei doi temniceri, văzu lanțurile grele care îi zăngăneau la încheieturile de la mâini și la glezne.

Pentru a doua oară în acea zi, ea nu putu nici să se miște, nici să vorbească. Nu făcu decât să-l privească, cu o compasiune îngrozită, când se împiedică de lanțul care se întindea de la o gleznă la alta. Reuși să se îndrepte cu un efort și o privi în timp ce tatăl ei le spuse marinarilor să plece.

– Măi, măi, spuse Jon tărăgănat atunci când nici Cathy, nici tatăl ei nu spuseră nimic. Și când te gândești că eu îmi făceam griji pentru tine. Ar fi trebuit să-mi amintesc că pisicile aterizează mereu în picioare.

– Asta-i bună! mârâi Sir Thomas, făcând un pas grăbit înainte.

Jon se răsuci să dea ochii cu el, în timp ce lanțurile îi zăngăniră, și cu dinții încleștați ca un animal sălbatic. Cathy fugi lângă tatăl său, agățându-se de brațul lui.

– Nu, tată! spuse ea grăbită, cu ochii larg deschiși, în timp ce privi când la unul, când la celălalt. Apoi, continuă aproape în șoaptă: Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, papa. Te rog.

– Imposibil! mârâi Sir Thomas, mijindu-și ochii cu ură când fixă silueta înaltă și musculoasă a animalului care abuzase de fiica sa.

Era însetat de sânge. Dacă nu ar fi fost și Cathy acolo, s-ar fi delectat să-l trimită pe ticălos direct în flăcările iadului.

– Tată, te rog! repetă Cathy cu ochii rugători.

Sir Thomas se uită în jos la chipul ei din ce în ce mai palid, și hotărârea începu să i se clatine.

– Draga mea, este chiar imposibil, spuse el cu răbdare. Te-a mai răpit o dată și pare destul de capabil să te folosească drept ostatic din nou pentru a-și câștiga libertatea. Îmi pare rău, copilă, dar aceasta-i situația.

– Tatăl tău are dreptate, Cathy, spuse Jon încet, având în ochi o licărire greu de definit. Dacă vii prea aproape, aș putea înfășura lanțurile astea în jurul gâtului tău dulce și să-l smulg de pe umeri cu o singură smucitură. Mai bine nu ai risca.

– Taci, canalie! urlă Sir Thomas, îndreptând arma fără ezitare spre inima lui Jon. Poți să-i mulțumești fiicei mele că ești încă în viață! Dacă nu mi-ar fi spus despre rodul siluirii tale, te-aș fi lăsat să fii spânzurat cu mare plăcere. În situația dată, vei face tot ce îți stă în putință pentru a-i repara reputația!

– Tată! strigă Cathy cu disperare când văzu chipul lui Jon întunecându-se amenințător.

Nu așa plănuise să-i spună! Dacă ar putea doar să rămână puțin singuri, l-ar convinge că o căsătorie cu ea nu ar fi iadul la care el clar se aștepta.

– Am siluit-o? repetă Jon cu o voce sălbatic de batjocoritoare. Dacă asta ți-a spus, minte.

Sir Thomas se înroși de furie. Nu putea face altceva pentru a se abține să nu apese pe trăgaci. Degetul îl durea de la efortul de a se înfrâna. Cathy se înroși și ea auzind batjocura usturătoare din cuvintele lui Jon, dar se agăță cu fermitate de brațul tatălui ei.

– Să înțeleg că vrei să mă căsătoresc cu ea, spuse Jon cu o răutate care îi sfâșie inima lui Cathy.

– Și de ce nu? strigă ea rănită. E copilul tău, știi doar, și trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru asta! Măcar atât poți să faci și tu, să te asiguri că nu o să fie ilegitim!

– Scorpie oportunistă! mârâi Jon, iar Cathy păli și mai tare sub privirea lui usturătoare.

– Dacă i te mai adresezi fiicei mele astfel, te voi împușca pe loc.

Sir Thomas își recăpătă calmul. Vocea lui devenise glacială. Nici Jon, nici Cathy nu răspunseră. Se uitau unul la altul, cu furie și durere în ochi, fără ca vreunul din ei să recunoască suferința celuilalt. Sir Thomas se uită de la unul la altul și se relaxă ușor. Era mulțumit de modul în care se desfășura această întâlnire. Dacă ticălosul continua să se poarte în acel fel, Cathy avea să-l urască înainte de terminarea ceremoniei.

– Și dacă refuz? întrebă Jon după o vreme.

– Vei sfârși în streang, răspunse Sir Thomas convins.

Cathy își mușcă buza. Ochii lui Jon se întoarseră spre ea.

– Ești de acord cu asta? întrebă el scurt.

Cathy îi aruncă o privire sumbră.

– Jon, știu că nu vrei să te căsătorești cu mine, dar trebuie să mă gândesc la copil. Îmi pare rău.

– Deci, ești de acord.

Se întoarse cu spatele lui lat la ei și înjură cu sălbăticie în barbă. Cathy își dori să meargă la el, să-și petreacă brațele în jurul taliei lui dure, dar atât atitudinea lui Jon, cât și prezența tatălui

ei o opriră. Va fi timp suficient să se revanșeze față de el după ceremonie, se gândi ea.

– Se pare că nu am de ales, spuse Jon cu răceală în cele din urmă. Privirea pe care i-o aruncă lui Cathy o făcu să roșească. Sper că nu te aștepți la o cerere în căsătorie formală.

Cathy tresări la zeflemeaua crudă. Era într-adevăr un ticălos, își spuse ea cu furie. Tatăl ei avusese dreptate. Jon cu siguranță nu o iubea!

Acum, că se rezolvase problema minoră a consimțământului piratului, Sir Thomas se ocupă de restul formalităților cu eficiența lui obișnuită. După mai puțin de 20 de minute, Cathy stătea alături de Jon în fața căpitanului Winslow, în timp ce gentlemanul uluit, dar pregătit, citea cuvintele ce îi lega prin taina sfântă a căsătoriei. Fu surprinsă de cât de calmă sună propria voce când dădu răspunsurile corecte. Căci înlăuntrul său era un haos de durere. Jon păru la fel de liniștit. Dintr-odată, se trezi că îl urăște. Nepăsarea lui crudă față de nevoile ei și ale copilului era demnă de dispreț!

Când căpitanul Winslow ajunse la partea cu inelul, Sir Thomas scoase în grabă inelul de aur cu sigiliu de pe degetul său. În toată graba, uitase de necesitatea de a procura verighetele corespunzătoare, dar acest aspect se putea rezolva de îndată ce ajungeau în siguranță în Anglia. Jon luă inelul de la el fără nici un cuvânt și îl puse pe degetul lui Cathy, încercând să îi atingă pielea cât mai puțin cu putință. Lui Cathy îi veni să plângă la senzația mâinii lui calde ținând-o cu atâta dezgust. Ori de câte ori se imaginase căsătorindu-se cu Jon, cu siguranță nu fusese nimic de genul acesta! Antipatia lui rece aproape că o dezgusta.

Semnă amorțită hârtia pe care căpitanul Winslow i-o înmână, iar Jon își mâzgăli numele sub al ei, cu o iscălitură rigidă. Apoi căpitanul îi declară soț și soție, iar Cathy își ridică fața spre el, plină de speranță. Se uită în jos la ea pentru un moment, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet batjocoritor.

– Sper că nu te aștepți să-ți dau un sărut de mireasă castă după toată farsa asta, spuse el tărăgănat, și, înainte să aibă timp să se gândească, Cathy îl lovi tare peste față.

Semnul palmei ei mici era clar vizibil pe obrazul lui întunecat. El mârâi, îndreptându-se spre ea, dar gestul îi mobiliză pe ceilalți trei bărbați care priviseră la mica scenă cu o surprindere uluită.

Pistolul lui Sir Thomas îl lovi dur pe Jon în cap, iar căpitanul Winslow îl prinse de ceafă. Își pierdu brusc cunoștința. Mason alergă la ușă și urlă după paznici, care apărură în pas de marș. Îl târâră pe Jon între ei în timp ce Cathy stătea și își mușca pumnul încleștat ca să se abțină să nu strige. Ea îi provocase violența lui Jon, era conștientă de asta, și o regreta cu amărăciune. Nu voia să fie rănit.

– Tată, te poți asigura că este teafăr? întrebă ea șoptit, după o clipă. Tatăl ei o privi aspru, apoi încuviință din cap, ieșind din cabină și luându-i cu sine și pe ceilalți doi bărbați. Când se întoarse, o găsi pe Cathy la fereastră, cu lacrimile inundându-i obrajii. Sir Thomas simți un val reînnoit de ură față de pirat.

– Nu a fost rănit, nu, tată? ezită ea.

Sir Thomas traversă încăperea spre ea, punându-și brațul, protector, în jurul taliei sale. Cathy se sprijini de el, îndurerată.

– Chiar deloc, draga mea, spuse Sir Thomas cu tristețe.

Cathy își ridică repede privirea, alertată de vocea lui.

– Tată...

– Copila mea, sper că ceea ce îți voi dezvălui nu te va răni. În mod clar nu-l iubești pe pirat, cum nu te iubește nici el pe tine, așa că vreau să privești acest lucru ca pe o binecuvântare.

– Tată!

– A evadat, Cathy. V-a abandonat pe tine și pe copilul vostru și, odată cu asta, promisiunea mea de a-i obține grațierea. Vezi acum, draga mea, că am avut dreptate?

Capitolul 12

Londra nu era deloc așa cum își imaginase Cathy. În loc de vile impunătoare înconjurate de acri întregi de parcuri, erau doar locuințe urbane înguste și separate de străzi prin niște curți mici și garduri din fier forjat. La orice oră din zi și din noapte se putea

auzi zgomotul făcut de trăsuri pe străzile pietruite, iar vânzătorii ambulanți își făceau reclamă mărfii strigând de dimineață până seara. Șanțurile erau pline de gunoaie, și nimeni nu era deranjat câtuși de puțin de duhoare. Nu era deloc o practică neobișnuită ca vreo persoană să verse o oală de noapte de la fereastra celui de-al doilea etaj al unei clădiri, în capul vreunui trecător care nu bănuia nimic. Londra din visele ei era elegantă, veselă și foarte la modă. În schimb, Londra din realitate era doar murdară.

Înconjurată de opulența din casa din Grosvenor Square a mătușii ei, Cathy trecuse de la agitație la plictiseală și, în final, ajunsese de neconsolat. Deși obținuse statutul de doamnă respectabilă, încă era considerat nepotrivit să iasă din casă fără a fi însoțită de o femeie. Faptul că sarcina era deja vizibilă o împiedica să participe la petreceri, baluri sau la serate muzicale care aveau loc în timpul sezonului londonez. Singura ei recreere o reprezentau plimbările liniștite sau mersul prin parc cu trăsura alături de Martha, ori câte o vizită la magazinele din apropiere.

Aceste activități își pierdură însă repede farmecul. Frigul tot mai puternic ce anunța venirea iernii transformase parcul într-o destinație neplăcută pentru cineva obișnuit cu o climă mai caldă, iar faptul că talia începuse să i se mărească o făcea să își piardă interesul față de modă. Timp de câteva săptămâni fu ocupată cu alegerea trusoului pentru copil, dar când termină și cu asta, cu tot cu selecția scufiei micuțe și a scutecelor din satin, nu îi mai rămăsese nimic de făcut. Se plimba nefericită prin casă, zâmbind stins la încercările lui Sir Thomas și ale Marthei de a o înveseli. Refuza cu hotărâre să recunoască faptul că starea ei inexplicabilă de deprimare putea avea ceva de-a face cu fuga lui Jon. Din punctul ei de vedere, își spunea sieși cu fermitate, el era un capitol de-acum încheiat din viața ei.

Elizabeth Augusta Anne Aldley Case, devenită Lady Stanhope prin căsătorie, sora lui Sir Thomas, nu avea deloc răbdare cu toanele lui Cathy. În opinia ei, fata era foarte norocoasă că scăpase atât de ușor. Dacă ea nu ar fi fost dispusă să își pună în joc reputația excelentă pentru salvarea nepoatei, Cathy ar fi devenit o paria din punct de vedere social – chiar și în ciuda încercării lui Sir Thomas de a mușamaliza situația ei revoltătoare. Pentru că, deși ducesa de Kent se abținuse să discute ce i se întâmplase lui Lady

Catherine în mâinile piraților, cei din familia Grady nu fuseseră la fel de rezervați. Ceea ce nu știau sigur, inventau. Și povestea pe care o spuneau era suficient de scandaloasă încât să distrugă reputația chiar și celei mai virtuoase doamne.

Lady Stanhope, răzbind printre valurile de intrigi precum un căpitan curajos, respinsese zvonurile ca pe niște pure minciuni. Nepoata ei, explica ea cu o privire care parcă dorea să îi provoace pe ascultătorii ei să o contrazică, se căsătorise în secret cu un american în Lisabona, înainte de călătoria către Anglia. Când nefericitul mire se îmbolnăvise de febră și murise la doar câteva zile după ceremonie, tatăl lui Cathy își trimise fiica îndurerată să își petreacă vara împreună cu mătușa ei, sperând astfel că o schimbare de peisaj ar fi leacul potrivit pentru suferința tinerei văduve. Iar când vasul *Anna Greer* fusese atacat de pirați, Cathy era deja *enceinte*. Căpitanul piraților, aducându-i-se la cunoștință starea fetei, îi oferise galant viitoarei mame cabina lui și se comportase foarte decent cu ea pe toată perioada. Sir Thomas își recuperase fiica în Cadiz, după ce ducesa și nefericiții aceia de nedescris fuseseră răscumpărați. Asta se întâmplase, de fapt, spunea buna doamnă. Deși cei din înalta societate comentau amuzați când Lady Stanhope nu era de față, nimeni nu avea îndrăzneala să o contrazică fățiș.

Deși nu era nerecunoscătoare pentru toate aceste eforturi depuse întru ajutorarea ei, Cathy era nepăsătoare în fața zvonurilor. Nici măcar după nașterea copilului nu anticipa o nevoie de necontrolat de a străluci în societate sau de a face măcar parte din ea. I-ar fi convenit mai mult să se retragă cu copilul la țară, după cum îi spuse tatălui ei. Sir Thomas rămase consternat. Prevedea deja cum toate planurile lui atent urzite urmau să se ducă pe apa sâmbetei dintr-o toană femeiască de neînțeles. Îi ceru ajutorul Marthei, contând pe slujnică să îi înșire lui Cathy avantajele unei poziții în înalta societate, ba chiar posibilitatea unei a doua căsnicii. Când Cathy îi spuse, cu o logică de necontestat, că nici nu se putea pune problema unei a doua căsnicii având în vedere că nu era cu adevărat văduvă, Sir Thomas se agită vizibil și o sfătui să nu se preocupe în legătură cu asta. Când va veni timpul, se va putea aranja ceva.

În afară de Lady Stanhope, Cathy, Sir Thomas și servitorii, în casa din Grosvenour Square mai locuia și actualul Lord Stanhope. Grăsuț, infatuat, cu fața palidă, el era singurul copil al văduvei Lady Stanhope și lumina ochilor ei. După părerea ei, Harold nu ar fi putut greși cu nimic vreodată, așa că atunci când Harold o privea disprețuitor pe verișoara lui mai mică și îi spunea că e o desfrânată, Lady Stanhope nu putea decât să fie de acord. Tendințele degenerate ale lui Cathy o duseseră la pierzanie, după cum îi repeta chiar Lady Stanhope atât de des fetei. Cathy, care nu uitase de cariera tatălui ei și de povara la care o supusese aventura ei, își ținea gura și se supunea, pe cât de politicos putea, predicilor mătușii ei. Însă față de Harold nu avea aceleași scrupule. Îl disprețuia și nu îi păsa cine știa asta.

La 1 decembrie, Cathy intră în a șasea lună de sarcină. Se simțea la fel de mare și de greoaie precum o purcea care urma să fete, iar nemulțumirile legate de felul în care arăta și indispoziția ei generală o făceau să fie iritabilă și nervoasă cu oricine se apropia de ea. Tensiunea din casă devenise atât de mare, încât ajunsese să își petreacă foarte mult timp în dormitor. Era o cameră mare și mobilată cu rafinament, avea un pat cu baldachin cu perdele de satin, scaune fine, o măsuță de toaletă cu oglindă și un covor oriental auriu foarte la modă. Dar lipsa aerului proaspăt și a mișcării o făcuseră pe Cathy să devină palidă și apatică. Își petrecea zilele cuibărită fără energie în fața focului zgomotos, cu o carte uitată în poală, pradă unor reverii melancolice. „Măcar de m-ar fi iubit Jon" era tema lor obișnuită, iar Cathy era prea tristă ca să le mai poată alunga. Într-un sfârșit, reuși să se convingă că dragostea ei pentru Jon, dacă existase cu adevărat, era acum moartă. Fiind înlocuită de o dușmănie implacabilă.

Acest copil care urma să se nască devenea cu fiecare zi care trecea o realitate din ce în ce mai sigură. Îl simțea mișcându-se în interiorul ei, loviturile și rostogolirile gâdilând-o precum aripile unui fluture capturat, iar ea nu mai putea de emoție la gândul că, în mai puțin de trei luni, își va putea ține bebelușul în brațe. În ciuda trădării lui Jon, avea să își iubească pruncul cu toată ființa ei. Avea să-i dedice întreaga ei viață.

Martha devenea cu adevărat îngrijorată de apatia lui Cathy și se consulta neîncetat cu Sir Thomas pe această temă. Chiar

și el începea să se neliniștească. Cu excepția burții umflate, se vedea că fata slăbise și era foarte tăcută, ceva neobișnuit pentru felul ei de a fi. Sir Thomas se întrebă dacă luase decizia corectă. Știa că soluția se afla încă în mâinile lui, dar orice schimbare a planului trebuia făcută rapid. După data de 3 ianuarie avea să fie prea târziu. Cathy urma să devină cu adevărat văduvă.

Închisoarea Newgate era un loc îngrozitor, după cum aflase chiar Sir Thomas la prima dintre numeroasele sale vizite. Pentru un prizonier fără cunoștințe sau bani și condamnat la moarte, era iadul pe pământ. Paznicii nu aveau nici un fel de problemă să târască un om care urma să moară până în curte, apoi să îl lege de un par și să-l lovească până era plin de sânge. Sir Thomas aflase că o singură monedă de argint ajunsă la persoana potrivită putea asigura un asemenea tratament în fiecare săptămână. Nu era nevoie să își cheltuiască banii mituind paznicii ca să nu îi dea mâncare sau apă. Meniul standard din închisoare era o bucată de pâine mucegăită, de două ori pe zi, însoțită de o cană năclăită de apă.

Setea lui de răzbunare era aproape potolită când urmărea bătăile săptămânale, și se bucura nespus văzând cum bărbatul care cândva arăta atât de viguros devenise acum un schelet cu ochi sălbatici. „Dacă și-ar vedea Cathy piratul acum", se gândi el strâmbând din nas la duhoarea emanată de corpul nespălat al bărbatului și dându-se înapoi în așa fel încât să nu-l poată ajunge acele mâini care ardeau de dorința de a-l ucide, după cum bine știa. Nu mai rămăsese nimic din pirat care să poată cuceri inimi de fecioare. Această constatare îi plăcea foarte mult lui Sir Thomas. Cu toate acestea, îl îngrijora reacția lui Cathy dacă ar fi aflat printr-o întâmplare nefericită că piratul ei căpitan de vas fusese spânzurat la Tyburn, și nu fugise de-acolo, așa cum știa ea. Era oare posibil ca, după atâta timp, să se mai înfurie din pricina asta?

Oricum ar fi fost, mânia ei nici nu s-ar fi putut compara cu furia pe care o simțea Jon Hale față de Sir Thomas. Un licăr ucigaș apărea în ochii lui cenușii înnebuniți atunci când îl zăreau pe cel care-l întemnițase, iar buzele uscate se arcuiau pentru a da frâu liber unui mârâit sălbatic. Deși bărbatul era încătușat de mâini și de picioare și era păzit în permanență de oameni înarmați, pe Sir Thomas îl cuprindea uneori un sentiment acut de frică. Piratul făcuse doar o singură dată greșeala de a încerca să-l atace, atunci

când Sir Thomas îi dezvăluse în mod deliberat ce planuri avea pentru viitorul fiicei lui. Piratul scosese un sunet care nu putea fi descris decât drept un urlet sălbatic și sărise la gâtul lui ca o fiară, dar Sir Thomas reușise să se dea în spate exact la timp, după care paznicii loviseră prizonierul până își pierduse cunoștința. Apoi îl trăseseră până la par, îl legaseră de el și reîncepuseră să-l bată de îndată ce îl făcuseră să își vină în simțiri. De atunci, piratul se prefăcea că e surd atunci când Sir Thomas îi menționa cât de rău îi părea lui Cathy să audă cum era tratat. Fiind sigur că împlinea răzbunarea fiicei sale, îi spunea bărbatului, înainte de fiecare bătaie, că paznicii primiseră ordinele de la Cathy, nu de la el. Iar licărul ostil din ochii piratului sau zvâcnirea vreunui mușchi îi dădeau de înțeles că prizonierul înțelegea de fapt ce i se spunea.

Deși Sir Thomas îl ura pe Jon Hale pentru că îi necinstise fiica, fără să își dea seama, începuse să capete o umbră de respect pentru rezistența de fier a piratului. Bărbatul nu scotea niciodată nici un sunet, chiar dacă trecea prin dureri groaznice, singura dată când îi scăpa vreo reacție fiind atunci când Sir Thomas menționa numele lui Cathy. Chiar și atunci, emoția care se zărea în ochii cenușii dispărea prea repede, iar Sir Thomas nu reușea să o identifice.

Spânzurarea lui Jon era programată la ora șapte dimineața, în ziua de 3 ianuarie. După ce trecu și Crăciunul, Sir Thomas începu să aibă îndoieli serioase în privința a ce urma să facă. Oare asta era cea mai bună cale de a asigura un viitor promițător pentru fiica lui? Sau i-ar fi fost mai bine avându-l pe el ca soț? Căci, în loc să treacă peste pasiunea ei, așa cum Sir Thomas fusese sigur că se va întâmpla, Cathy nu părea deloc mai fericită acum decât fusese cu săptămâni în urmă. De fapt, chiar părea să se adâncească din ce în ce mai mult în starea ei de depresie. Dacă îl iubea cu adevărat pe pirat, atunci ar fi pus cu reticență dorințele ei pe primul plan, lăsându-și cariera la urmă. Însă el era de fapt în continuare convins că ea simțea doar o dragoste de fetișcană pe care timpul o va îndepărta. Vindecarea doar dura mai mult decât crezuse la început. În orice caz, acum era probabil prea târziu să i-l mai dea înapoi pe pirat. Bărbatul cu siguranță i-ar fi făcut rău dacă punea mâna pe ea, având în vedere ce credea acum despre ea. Așa că Sir Thomas decise că era cel mai bine pentru toată lumea ca execuția

să fie dusă la bun sfârșit. Până și piratul ar fi preferat probabil moartea, decât să continue să mai sufere ca până atunci.

Ziua de Anul Nou a anului 1843 sosi cu un cer limpede și cu un aer foarte rece. Zăpada se aduna într-un strat gros pe pervazul de la fereastra dormitorului lui Cathy. Mișcările copilului din pântece o treziseră mai devreme decât obișnuise în ultima vreme. Rămase întinsă în pat vreme îndelungată, cu o mână așezată pe burtă și privind cum cerul trece de la albastrul din timpul nopții la un cenușiu ca de plumb. Se părea că va mai ninge serios înainte de venirea serii, peste metrul de zăpadă care acoperea deja pământul. Cathy făcu o grimasă. Ziua mohorâtă se potrivea perfect cu dispoziția ei.

Din focul din șemineu mai rămăseseră doar câțiva tăciuni aprinși, și în cameră era răcoare. Se adăposti sub plapuma groasă de satin, strângând-o în jurul ei în așa fel încât doar vârful nasului și ochii îi mai erau expuși la aerul rece. Se gândi să se dea jos din pat să mai atâțe focul, dar apoi renunță la idee, căci pur și simplu i-ar fi solicitat prea mult efort. Martha urma să îi aducă ciocolata caldă în câteva minute și se putea ocupa ea de foc când venea.

Se auzi un ciocănit foarte formal în ușa dormitorului, ceea ce o făcu pe Cathy să zâmbească trist. Martha se purta de obicei mai mult ca o mamă decât ca o servitoare, așa că atunci când dorea să scoată în evidență că știa foarte bine care îi era locul, era semn că fusese jignită grav. Cathy oftă, căci atunci când Martha se simțea jignită, putea fi la fel de greu de împăcat precum un catâr. Se părea că lucrurile pe care i le spusese bătrânei în seara precedentă încă o supărau. Nu dorise să o rănească pe Martha, dar fusese atât de nervoasă în ultima vreme. I se schimbase personalitatea atât de mult în ultimele luni, încât de-abia se mai recunoștea pe sine.

– Intră! strigă ea, resemnată că va trebui să își petreacă o bună parte din dimineață încercând să o consoleze pe femeia supărată.

Martha intră cu o atitudine atât de demnă, că nici reginei Victoria nu i-ar fi stat rău.

– Ți-am adus ciocolată, milady.

Forma elevată de adresare îi dădu lui Cathy de înțeles, mai clar decât ar fi reușit să o facă o diatribă, că Martha îi reproșa că se purtase urât cu ea. Cathy oftă din nou, căci nu se simțea în stare

să împace pe nimeni. Cu destul de mult efort, abia reuși să se ridice în capul oaselor, sprijinită de perne.

– Te rog să nu mai fii supărată pe mine, încercă ea să pară convingătoare în timp ce Martha îi așeza tava cu ciocolată și cornuri calde în poală. Tu și tata sunteți singurii prieteni pe care îi mai am, din câte se pare. Dacă și voi mă părăsiți, nu voi mai avea pe nimeni.

– Nici nu se pune problema să te părăsească cineva, domniță Cathy. Femeia răspunse la tristețea din tonul lui Cathy așa cum intenționase aceasta. E normal să fii puțin morocănoasă din când în când, mai ales că vine copilul și nu te simți bine. Când văd cât de tare te-ai schimbat, l-aș putea ucide chiar eu pe piratul ăla dacă aș pune mâna pe el. Este o crimă ce ți-a făcut!

– Martha, te rog! strigă Cathy, mușcându-și buza.

Orice menționare a lui Jon era nemaipomenit de dureroasă, așa că devenise un fel de regulă nescrisă ca Martha și Sir Thomas să aibă grijă să nu-l pomenească în vreun fel. Deși Cathy făcuse tot posibilul ca să-și alunge din minte imaginea trupului său puternic, nu reușea sub nici o formă, mai ales cu copilul lui mișcându-se cu atâta forță în interiorul ei. Bărbatul începea să o bântuie zi și noapte, precum o fantomă blocată pe lumea aceasta.

Când închidea ochii, îi era ușor să-și aducă aminte cum arăta, cu picioarele depărtate și bine înfipte în puntea superioară a vasului *Margarita*, cu briză caldă ciufulindu-i părul negru și des. În acel moment putea naviga pe orice mare din lume, prădând vase lipsite de apărare și făcând dragoste cu o mulțime de femei dornice. Cathy simți cum o cuprinde o furie nebună pe care încercase până atunci să și-o nege când și-l imagină înclinându-și capul să sărute buzele dornice ale vreunei frumuseți polineziene cu ochi negri ca tăciunele. „Ticălosul", se gândi ea răzbunătoare când își aduse aminte că o părăsise după ce aflase de copil. Nu merita să verse nici măcar o singură lacrimă pentru el – nu c-ar fi intenționat să plângă din cauza lui. Era destul de rău că-și abandonase soția, chiar dacă nunta avusese loc mai mult fără vrerea lui. Dar faptul că își putuse părăsi viitorul copil cu atâta răceală confirma fiecare cuvânt aspru pe care îl spusese vreodată tatăl ei despre el. Jon Hale era un tâlhar de cea mai joasă speță, nu avea inimă sau milă pentru nimic în lume și profitase de lipsa

ei de experiență ca să o facă să creadă că îl iubește. În mintea lui Cathy, propriile lui acțiuni îl condamnau.

– Îmi pare rău, domniță Cathy.

Tonul supus al Marthei o readuse pe Cathy în prezent. Femeia arăta de parcă și-ar fi dorit mai degrabă să-și fi mușcat limba decât să-i amintească lui Cathy de cel care era responsabil pentru problemele ei. Cathy îi zâmbi slujnicei, simțind un val brusc de afecțiune, pentru că știa cât o durea pe Martha să o vadă nefericită.

– Ce rochie să port azi?

Întrebarea era menită să o facă pe Martha să se gândească la chestiuni cotidiene și să schimbe cursul acelei conversații, iar planul reuși admirabil. Martha era vizibil încântată să își vadă odorul preocupat, în sfârșit, de felul în care arăta. De când fusese salvată din brațele piratului sălbatic, fusese posomorâtă și apatică, deloc ca înainte. De obicei o lăsa pe Martha să îi aleagă hainele, fără să arunce nici măcar o privire în oglinda din colțul camerei atunci când era pregătită să-și înceapă ziua.

Nu că avea de unde alege dintre rochiile fetei, trebuia să recunoască Martha. Povestea ridicolă legată de văduvia lui Cathy o osândise pe fată să poarte doar negru, fără vreo panglică sau alt ornament. Singura bijuterie pe care putea să o poarte fără să fie considerată inadecvată era verigheta simplă de aur de care făcuse rost Sir Thomas la Londra. Privind cu dezaprobare la colecția jalnică din șifonier, Martha nici nu se mai întrebă de ce era odorul ei atât de deprimat. Asemenea rochii mohorâte ar fi întristat orice tânără.

– Mătasea este foarte frumoasă, spuse Martha, fără să trădeze adevărata ei părere despre articolul de îmbrăcăminte nici măcar printr-o clipire.

Cathy nu se lăsă înșelată.

– Poate pentru o cioară, se plânse ea, legănându-și picioarele în afara patului ca să-i permită Marthei să o ajute cu ținuta.

În acea zi trebuiau să aibă mai multă grijă ca niciodată să transmită o impresie de decență suferindă. După cum era obiceiul de Anul Nou, prietenii, rudele și cunoștințele se vizitau. Având în vedere că lui Cathy nu i se putea permite să plece în străinătate în starea în care era, Lady Stanhope decretase că ar fi indicat să rămână în salon ca să primească musafirii. Pe lângă asta, Cathy își

putea face sieși un mare serviciu dacă, în fața musafirilor, părea inocent de dulce și de curajoasă în fața tragediei reprezentate de moartea prematură a soțului ei. Dacă fata s-ar ascunde de musafiri, nu ar face decât să dea frâu liber altor speculații, îi informă Lady Stanhope atât pe Cathy, cât și pe Sir Thomas.

Luând în considerație instrucțiunile lui Lady Stanhope, Martha aranjă părul lung și auriu al lui Cathy într-o diademă cu aer serios, pe care i-o fixă pe creștet. Paloarea fetei și conduita de femeie bine-crescută erau destul de convingătoare. Dacă mai rămânea cineva care să nu fie convins și îndrăznea să îi pună întrebări direct lui Lady Catherine, Martha plănuia ca, perfect accidental, să răstoarne un ibric de ceai fierbinte în poala impertinentului. Era hotărâtă să stea lângă protejata ei întreaga zi, și nimeni, nici măcar Lady Stanhope, nu ar fi putut să-i stea în cale!

– Martha, arăt îngrozitor!

Vocea lui Cathy trădă un amestec ciudat de spaimă și mirare când se privi în oglinda lungă. Felul diferit în care îi era prins părul o făcea să pară neașteptat de sfioasă, iar paloarea feței și a mâinilor păreau să indice că suferea de tuberculoză. Rochia perfect neagră, cu guler și manșete la încheieturi, îi ascundea toate formele, scoțând în evidență umflătura burții ei. Cathy nu putea crede că fata care se zgâia acum la ea, cu ochii albaștri lipsiți de strălucire era chiar ea. „Arăt de parcă aș fi bolnavă", se gândi ea cu o urmă de tulburare și își întoarse privirea de la oglindă.

– Arăți ca o văduvă adevărată, o mustră Martha imediat și luă cu ea un șal subțire în timp ce își urmă stăpâna la parter.

Nu i-ar fi făcut deloc bine fetei să răcească. La cât de slabă și de trasă la față ajunsese, chiar și o boală ușoară ar fi putut s-o ucidă.

Ziua trecu cu o lentoare sâcâitoare. Așezată pe o canapea umplută cu păr de cal care era atunci ultima modă, Cathy încercă să își convingă membrele în care simțea mâncărimi să rămână perfect nemișcate în timp se descurca abil cu întrebările curioșilor. Martha plana pe lângă ea precum un vultur în uniformă neagră, fără să părăsească încăperea nici un minut. Femeia era neobișnuit de stângace, iar Cathy se întrebă dacă nu cumva se îmbolnăvise. Nu o dată, ci de patru ori vărsase ceainicul în poala vreunui vizitator.

Ultimii musafiri din acea zi plecară la ora 4 și 15 minute. Cathy se ridică oftând ușurată, frecționându-și viguros picioarele indignate. Fața încă îi ardea de furie din cauza unora dintre întrebările indiscrete care îi fuseseră adresate. „Și care era numele dragului tău soț?" o întrebase o babă cu privirea ageră. Când Cathy răspunsese cu deplină sinceritate, pentru că nu găsise nici un motiv să ascundă o asemenea informație esențială, femeia scosese un „Aaa!" de parcă doar ce o prinsese pe tânăra ei gazdă cu o minciună colosală. Ochii ei ca niște mărgele scânteiaseră și doar ce deschidea gura pentru a mai pune o întrebare băgăcioasă când Martha dărâmase din nou ceainicul de argint. Contesa de Firth plecase imediat după aceea, scandalizată ca și când gestul ar fi fost deliberat. Cathy clătinase din cap, zâmbind cu sfială. După cum o știa ea pe Martha, era posibil chiar să fi fost intenționat.

Cathy își transmise dorința să ia cina în camera ei, mințind că se simțea obosită după chinul prin care trecuse. Adevărul era însă că se simțea mult mai bine decât în ultimele zile. Dar nu putea face față perspectivei unei cine cu mătușa și vărul ei care urmau să o ia la întrebări despre cine venise, ce întrebaseră și ce le răspunsese. Era perfect convinsă că nu conta cât de discrete fuseseră răspunsurile ei, pentru că cineva avea să găsească cu siguranță ceva greșit la ele. Dacă ar fi fost vorba doar de ea, i-ar fi dat naibii de mult, dar tatăl ei era aproape disperat să obțină un statut respectabil în societate. Pentru asta, recunoștea până și ea, avea nevoie de ajutorul mătușii ei. Deși femeia era insuportabilă, cel puțin reputația lui Lady Stanhope era de netăgăduit.

Din păcate, nu își găsise bine momentul să se retragă în cameră. Harold era deja la intrare și lingușitorul de Sims îi lua haina. Fără ajutorul majordomului, Lady Stanhope nu ar fi putut probabil să-i elibereze brațele îndesate din mânecile prea strâmte ale hainei. Imaginea o făcea pe Cathy să se gândească la un cârnat care urma să fie decojit și încercă din răsputeri să se abțină să nu chicotească. Nu reuși. Harold auzi sunetul subțire și înfundat și se întoarse către ea. Când văzu cine îndrăznise să râdă de el, ochii lui mici se micșorară și mai mult, fiind aproape îngropați sub mormanul umflat de carne palidă care era fața lui.

– Bună seara, verișoară, spuse el cu o bunăvoință terifiantă, îndreptându-se către ea.

Cathy își înclină capul, răspunzându-i astfel cu demnitate la salut, apoi se întoarse, mergând la fel de demn în direcția scării în spirală.

– Nu fugi, verișoară, insistă Harold, vocea lui afectată deranjând-o sonor pe Cathy. Mi se pare că ai devenit atât de cuminte și de tăcută în ultima vreme, că mi-e aproape greu să cred că ești aceeași femeie care a luat parte la acțiuni cumplit de depravate. Dar la urma urmei... situația în care te afli este în mod sigur de vină pentru supunerea ta. Odată ce ai să-ți feți bastardul, slăbiciunea înnăscută a caracterului tău va ieși din nou la iveală, sunt sigur.

Cathy se năpusti spre el cu pumnii încleștați. Furia îi scânteia în ochi, făcând-o să arate mai plină de viață decât oricând în toate acele săptămâni de când venise la Londra. Harold o privi cu o urmă de interes. Putea fi amuzant să o aibă în casă după ce se elibera de plodul piratului. Începea să-i surâdă ideea de a o face amanta sa. În mod sigur, din pricina reputației compromise, nici un gentleman nu ar fi luat-o de nevastă. Carnea ei va începe să dorească un bărbat mai devreme sau mai târziu, se gândi el. Și la momentul respectiv, el îi va fi la îndemână.

– Copilul meu nu e bastard! se răsti ea furioasă, fiecare fir de păr din cap părând să-i urle de furie.

Harold zâmbi puțin. Începea să înțeleagă cum de reușise să-i atragă atenția unui pirat. Era nevoie doar de puțină înflăcărare și devenea chiar atrăgătoare.

– Îmi cer scuze dacă am spus ceva care te-a jignit, verișoară, rosti el pe un ton uimit în care Cathy ghici imediat prefăcătoria.

Clocotea de furie și și-ar fi dorit să dezlănțuie o ploaie de injurii asupra lui, dar hotărî să se abțină. Dacă Harold își dădea seama că o rănea cu aluziile lui, atunci ar fi continuat să facă asta cu o încântare de nestăvilit.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Cathy îi întoarse spatele vărului ei și urcă grațios scările. Râsetul ascuțit al lui Harold o urmări, făcând-o să strângă din dinți. Deja nu mai conta statutul său în societate, avea să plece din acea casă, își promise cu îndârjire. Nici măcar pentru dragul ei tată nu va mai tolera prezența lui Harold.

Cathy era încă furioasă când Martha intră cu tava cu mâncare. Bătrâna prinse curaj observând scânteia din ochii odorului ei.

Încă de la capturarea vasului *Anna Greer* nu o mai văzuse pe fată atât de animată. Era un semn bun.

Femeia îi pregăti baia lui Cathy și îi aranjă lucrurile pentru noapte în timp ce Cathy luă masa. După atâta vreme, îi era în sfârșit foame și termină cu destulă ușurință întreaga porție de miel fraged. Copilul mișcă puțin când puse furculița jos, iar Cathy zâmbi, atingându-și ușor burta.

Martha o ajută să se dezbrace, prinzându-i părul lung cu panglici. Cathy păși în cadă și se afundă în apa parfumată puțin surprinsă. Ea nu adăugase nici un parfum în apă, așa că o privi întrebător pe Martha.

– Mirosul de trandafiri este frumos și decent, spuse Martha, apărându-se cu energie în fața întrebării nerostite din ochii lui Cathy.

Tânăra îi zâmbi cu afecțiune.

– Ai dărâmat ceainicul intenționat, nu-i așa, Martha? întrebă ea încet, tachinând-o cu privirea.

– Desigur că nu, domniță Cathy, răspunse bona cu afectare, făcând o pauză în timp ce întorcea cuvertura. Pesemne că m-am procopsit cu o artrită. Mâinile îmi devin stângace.

– Minciuna e un păcat, Martha, o ironiză Cathy, dar femeia era prea încântată de vioiciunea fetei pentru a se supăra.

După ce termină, Cathy ieși din cadă și Martha o înfășură într-un prosop încălzit. O uscă bine și apoi o îmbrăcă într-o cămașă de noapte roz drăguță; în timpul nopții, în intimitatea oferită de dormitorul ei, Cathy profita cu nerușinare de singura ei ocazie de a se îmbrăca în nuanțe vesele. Cămașa ei de noapte era ornată cu dantelă și funde, un articol de vestimentație frivol de feminin. Cu părul pieptănat și împletit în două cosițe lungi, gata de culcare, Cathy aproape că se simțea din nou atrăgătoare.

Martha o ajută să se vâre în patul imens, învelind-o până la bărbie. Cathy i se supuse răbdătoare femeii. În ciuda a tot ce i se întâmplase, Martha insista să o trateze ca pe un copil. Dar îi era complet devotată, așa că grija ei îi dădea lui Cathy o senzație neobișnuit de plăcută.

După ce Martha stinse lumânarea de lângă pat și plecă, doar strălucirea focului mai lumina camera. Arunca umbre ciudate

și săltărețe prin toată camera. Cathy le privi un timp fascinată și apoi adormi.

Nu avea idee ce o trezise. Zgomotul făcut de tăciunii încinși, poate, sau lătratul trist al vreunui câine. Camera arăta ciudat în ochii ei încă grei de somn și aproape ireal. Umbrele aruncate de foc păreau mai lungi și sinistru de nedeslușite. Treptat, Cathy deschise larg ochii pentru a se concentra pe o singură umbră, una care părea să se îndrepte pe furiș către ea. Într-un final, își dădu seama că nu era o umbră, ci un bărbat! Silueta înaltă era conturată de lumina focului care pălea în timp ce el venea spre pat. Cathy deschise gura să țipe, dar nu reuși să scoată decât un scâncet slab. Într-o clipită, bărbatul ajunse lângă ea, acoperindu-i gura cu mâna lui mare.

Din instinct, Cathy începu să se lupte, să lovească și să se zbată într-o încercare disperată de a-și recăpăta libertatea. Mușcă tare mâna care îi acoperea gura. Bărbatul înjură, trăgându-și palma, dar înainte să apuce Cathy să țipe, îi înfipse o cârpă între buzele uscate.

O, Doamne, oare ce voia să-i facă? Întâi îi legă mâinile în față cu o bucată de material ruptă din așternut. Apoi, trăgându-se ușor înapoi, smulse cearșaful de sub ea, ridicând-o. Rămase în picioare în fața lui, clătinându-se și tremurând de frică. Bărbatul aprinse un chibrit și apoi lumânarea, iar Cathy făcu ochii mari când se întoarse spre ea. Era Jon! Inima îi tresări de ușurare. Venise după ea, după tot acest timp! Apoi se încruntă însă, de uimire apărându-i riduri pe frunte. De ce o legase? Trebuie să fi știut că va fi fericită să îl vadă! Până la urmă, era bărbatul ei!

Cathy îl privi mai atent și i se tăie răsuflarea de uluire. Trăsăturile lui atrăgătoare erau aproape complet acoperite de o barbă mare și neagră. Avea o paloare galbenă, de parcă era bolnav, și atât de slab că aproape rămăseseră doar oasele de el. Cathy simți un iz slab degajat de corpul lui nespălat și făcu o grimasă de neplăcere. Jon îi văzu reacția și zâmbi slab. Imaginea era înfiorătoare.

Jon părea că o urăște, că ar putea chiar s-o omoare. Poate că se îmbolnăvise de friguri pe undeva și acum delira. Asta ar fi putut explica felul atroce în care arăta.

Se părea că și Jon o inspecta la rândul lui. O lumină îi licări în ochi, când privirea i se plimbă încet pe fața ei. Apoi îi alunecă

încet pe gât, pe sâni și îi împietri când ajunse la burtă. O privi lung, cu aceeași repulsie pe care ar fi simțit-o pentru o abominație. O strânse atât de tare de încheieturi, că aproape pocniră.

– Dumnezeule! exclamă el.

Maxilarul i se încordă de furie. Părea să încerce să își controleze un sentiment groaznic. Cathy tremură puțin când îi simți forța. Lui Jon îi reapăru acel zâmbet terifiant pe buze.

– Faci foarte bine că ți-e frică de mine, nevastă.

Venind din gura lui, cuvântul i se păru lui Cathy amenințător. Era oare posibil să se răzbune cumva pe ea pentru că îl obligase să se căsătorească? Atunci, de ce se mai obosise să o caute? Pe *Margarita* ar fi fost la fel de liber ca pasărea cerului, și nimic nu l-ar fi putut forța să recunoască legătura dintre ei.

– Plănuiesc întâlnirea asta de luni întregi, nevastă. Chiar de la ultima noastră întâlnire, de fapt, spuse el încet, țintuind-o cu privirea în timp ce se apropie de ea. Din instinct, Cathy se dădu înapoi, iar el începu să râdă într-un fel care-i îngheță sângele în vine. Crezi că m-ai înfrânt, nu-i așa? Ei bine, în mare parte ai dreptate. Nici măcar creatura în care m-am transformat nu s-ar preta la rănirea propriului copil. Așa că am decis să te iau cu mine și să te țin aproape până la nașterea copilului. Apoi, nevastă, ți-o voi plăti. Vei suferi...

Fraza rămase neterminată, lăsându-i impresia unei amenințări letale. Ochii lui Cathy erau cu adevărat îngroziți. Era convinsă că bărbatul înnebunise și că delira precum bieții nebuni de la Bedlam.

– Unde ți-e mantia? mormăi el și se întoarse pentru a inspecta camera.

Observă șifonierul și o târî în urma lui. Ea se poticni după el, fiindu-i frică să opună rezistență pentru ca nu cumva să-i provoace și mai tare furia maniacală.

Deschise ușa șifonierului și se opri brusc când dădu cu ochii de colecția ei de rochii de doliu. Îl auzi icnind de parcă fusese lovit de moarte.

– Iar asta risipește și ultimele mele îndoieli, șopti el criptic, trăgând-o de încheieturi cu o violență care ar fi trântit-o la podea dacă nu ar fi ținut-o el în picioare.

Ochii lui îi fixară pe ai ei cu ură, apoi înfipse mâna în șifonier, smulgând rochiile de pe umerașe în căutarea mantiei. Într-un sfârșit, găsi ce căuta și înfășură veșmântul cu brutalitate în jurul ei, ridicând-o cu totul în brațe. Îi putea simți oasele pieptului și ale umerilor în strânsoarea cumplită care îi spunea fără cuvinte că îi face plăcere să o rănească.

– Din păcate pentru tine, nevastă, te-ai pregătit cam prematur pentru văduvie. Sunt sigur că regreți nespus asta.

Cathy se zbătu în brațele lui, înfricoșată de moarte să nu fie cumva răpită de acest străin furios și înspăimântător. Dumnezeule, acesta nu era bărbatul pe care îl cunoștea și îl iubea! O ura și arăta ca diavolul însuși cu toate focurile iadului arzându-i în ochi! Sigur era vorba doar de un coșmar ciudat și delirant... Cathy se ruga să aibă de fapt un coșmar și se zvârcolea cu disperare pentru a reuși să se trezească.

– Stai locului! Stai locului, ticăloaso, sau să-mi ajute Dumnezeu...

Amenințarea îi pieri de pe buze când o strivi de corpul lui. Carthy împietri, convinsă de violența tonului său că nu era nici o fantomă. Inima îi bătea într-o cadență înfricoșată și își dădu brusc seama cum trebuie să se simtă un iepure prins în capcană atunci când se apropie vânătorul. Oare chiar o va omorî?

Ușa dormitorului se deschise, făcând loc unui cerc tremurător de lumină pe podea. Cathy îl simți cum încremenește locului. Și ea rămase la fel de nemișcată, îngrozită de ce avea să pățească persoana care intrase în camera ei. Era nebun și violent. Era capabil de crimă...

– Domniță Cathy? spuse Martha, înaintând cu un pas sau doi în cameră și ținând sus lumânarea pe care o luase cu ea pentru a putea privi înspre pat. Când observă că mai ardea o lumânare acolo, ezită, iar apoi căută cu privirea prin jur. Domniță Cathy?

Vocea îi era doar o șoaptă nesigură. Cathy simțea inima lui Jon bătând cu putere la urechea ei. Se scotoci la mijloc cu o singură mână, iar Cathy își dădu seama, cu un sentiment îngrozitor de neputință, că avea un pistol la el. Încercă să țipe, să o avertizeze pe Martha, dar reuși să scoată doar un geamăt înăbușit prin căluș. Fu de-ajuns. Martha se întoarse cu fața către ei, își mijì ochii în timp ce scăpă lumânarea din mână cu un bubuit și deschise gura să țipe.

– Dacă scoți vreun sunet, o omor.

Vocea lui Jon era răgușită și terifiantă când o amenință pe Martha. Femeia împietri, strigătul de frică rămânându-i în gât când văzu pistolul îndreptat spre capul lui Cathy.

– Vino încoace.

Martha se holbă la el cu spaimă crescândă.

– Tu... ești piratul ăla!

I se tăie respirația de durere. Se albi la față, de parcă mai avea puțin și leșina.

– Am zis să vii încoace!

Vocea lui Jon, deși joasă, avu efectul unui bici. Martha îl ascultă tresărind, ca o marionetă. Cathy prinse privirea înfricoșată a bonei. „Stai calmă", încercă să-i transmită fără vorbe. „Fă ce zice. A înnebunit."

Când Martha ajunse aproape, Jon o lăsă pe Cathy jos, ținând-o de șold cu o mână, astfel încât să nu poată fugi. Pistolul era acum îndreptat direct spre Martha. Scoase fără să șovăie cordonul de la halatul femeii. Îl înnodă abil într-un știreang și i-l puse Marthei de gât. O întoarse în așa fel încât să stea cu spatele la ei și apucă restul cordonului pentru a-l lega de cureaua lui. Cathy nu putea decât să stea acolo împietrită, așteptând să vadă ce urma să mai facă bărbatul. Deocamdată, nu o rănise pe nici una din ele. Poate, dacă erau ascultătoare, va lăsa garda jos pentru îndeajuns de mult timp încât să poată scăpa. Martha nici nu se mișcase, nici nu vorbise de când Jon o întorsese cu spatele.

– Când vă spun eu, ne vom îndrepta foarte încet către ieșire. Dacă vreuna din voi face vreo mișcare sau scoate vreun sunet nelalocul lui, vă omor pe-amândouă. M-ați înțeles?

Cathy încuviință din cap, sperând că el va simți mișcarea capului ei pe pieptul lui. Îl credea. Era îndeajuns de nebun încât să se țină de cuvânt. Martha mișcă din cap cu același gest de încuviințare. Cathy privi în jurul ei cu disperare, căutând ceva pe care să-l poată folosi pentru întârzierea sau oprirea lui până venea cineva să le salveze. Nu găsea nimic.

– Mișcați!

Ordinul ajunse la urechea lui Cathy precum un glonț. Martha făcu un pas nesigur înainte, iar Jon o împinse pe Cathy după ea. Se împiedică de una dintre rochiile mototolite pe care chiar

el le smulsese din șifonier și le aruncase pe podea. Înjură furios, dându-le cu piciorul din calea lui, dar amintirea ei și a celorlalte care zăceau ca niște martori tăcuți în fața șifonierului o liniști puțin pe Cathy. Tatăl ei își va da seama că fuseseră răpite când va vedea asemenea urme. Se rugă ca asta să se întâmple la timp pentru a le mai putea salva. În mod clar, Jon nu mai era în toate mințile, iar ea și Martha erau neajutorate în mâinile lui. Putea face cu ele orice voia.

Capitolul 13

Cabina lui Jon de pe *Margarita* era neschimbată. Martha și Cathy fuseseră împinse brutal pe ușă, care fusese apoi trântită și încuiată în urma lor. Se auzi sunetul unei chei răsucite în broască. În cabină era întuneric beznă și îngrozitor de frig, dar măcar Cathy era obișnuită cu asta. Tremurând puțin de frig, dar ușurată că scăpase de prezența demonică a lui Jon, traversă camera până la masă și aprinse lumânarea care se afla deasupra. La lumina ei, observă că Martha tremura, cu brațele în jurul corpul dolofan. Picioarele ei goale erau învinețite de la mersul prin zăpadă până la trăsura acoperită care îi așteptase pe stradă. Cathy bănuia că pe ea o cărase în brațe doar datorită copilului pe care îl purta în pântece. Brațele lui în jurul ei îi erau dureros de familiare, cu o diferență majoră: de data aceasta o ținuse de parcă o ura. Cathy era mai convinsă ca niciodată că Jon înnebunise.

Dinții Marthei clănțăneau zgomotos și, cu un strigăt scurt, Cathy alergă stângaci să își îmbrățișeze bona. Brațele bătrânei o strânseră tare la piept.

– O, domniță Cathy, șopti ea sacadat, crezi că vrea să ne facă rău?

– Nu cred, Martha, negă Cathy, deși nici ea nu era prea sigură de propriile spuse.

În timp ce-i răspunse, se întoarse să ia două cuverturi de pe cușetă, una din ele înfășurând-o în jurul Marthei, iar pe cealaltă punând-o pe ea.

– Dacă voia să ne rănească, în mod sigur ar fi făcut-o deja, argumentă Cathy pentru a se convinge și pe ea însăși, nu doar pe Martha.

Îngenunche lângă soba pe cărbuni și îndesă câteva surcele înăuntru, după care aprinse un chibrit și le dădu foc. După câteva momente, cărbunii începură să strălucească, iar Cathy se lăsă pe spate, foarte mulțumită de sine.

Martha își ținea ochii închiși și capul lăsat pe spate când Cathy se întoarse spre ea. Fața femeii era palidă. Cathy se temu că experiența prin care trecuseră fusese chiar mai înspăimântătoare pentru Martha decât pentru ea însăși. Pentru că Martha nu era deloc obișnuită cu Jon. Poate îi provocase vreun soi de atac. Se ridică greoi în picioare, pentru că burta o trăgea în jos, și merse lângă ea.

– De ce nu te întinzi puțin, Martha? întrebă ea cu blândețe. Patul este foarte confortabil, îți garantez.

Cathy zâmbi când rosti acele vorbe, încercând astfel să mai înlăture din spaima ce părea să se fi răspândit în aer. Martha deschise ochii și se holbă la cușetă de parcă ar fi fost un șarpe veninos.

– Aici... te-a adus aici după ce.... draga mea, biata de tine, trebuie să fi fost speriată de moarte. Nu mi-am dat seama niciodată.

Martha se opri din vorbit, privind-o pe Cathy cu o milă izvorâtă din dragoste. Cathy îi zâmbi.

– Da, aici m-a adus... o imită ea ca să o tachineze, sperând să-i mai ridice moralul Marthei cu o atitudine deliberat destinsă. Dar la momentul respectiv trebuie să recunosc că eram pe cât de înspăimântată, pe atât de curioasă. Mă întrebam cum va fi, știi tu. Și pe lângă asta, Jon era... era... diferit atunci.

Își mușcă buza de jos când spuse asta, privirea întunecându-i-se. Martha se întinse pentru a o strânge de mână.

– Și-a pierdut mințile, domniță Cathy? întrebă femeia în șoaptă.

Cathy închise ochii. De asta se temea și ea, dar să o recunoască în fața Marthei nu ar fi făcut decât să o înfricoșeze mai tare. O strânse și ea de mână, dar apoi o trase brusc în sus.

– Haide, spuse ea, evitând să îi dea un răspuns clar. Să mergem amândouă în pat. Eu, una, sunt înghețată, și nu ne ajută cu nimic dacă rămânem aici și ne facem griji.

Martha se ridică în picioare, ascultătoare, și o urmă pe Cathy până la cușetă. Cathy o îndemnă să se vâre în așternuturi, apoi așeză cele două cuverturi la loc pe pat și se strecură și ea sub ele. Cuibărite una lângă alta, se încălziră treptat, și într-un final Martha adormi. Cathy zâmbi strâmb auzind sforăiturile slabe ale femeii. Martha reușea întotdeauna să adoarmă ușor, orice s-ar fi întâmplat. Asta avea sigur ceva de-a face cu originea ei scoțiană și cu rezistența moștenită de acolo, se gândi ea, deși Martha ar fi atribuit fără îndoială această calitate faptului că avea conștiința curată.

Oricât ar fi încercat, Cathy nu reușea să-și ia gândurile de la Jon. Nu îi mai adresase nici un cuvânt de când articulase răspicat acel „Mișcați!", nici măcar atunci când îi eliberase încheieturile în timpul lungului drum către coastă. În mod clar se întorsese pentru a o face să plătească pentru ceva ce se presupunea că îi făcuse. Întreaga lui atitudine îi spunea asta. Dar ce putea fi? Doar nu era furios pentru felul în care se căsătoriseră! Nu, era prea violent în furia lui ca să nutrească o dorință de răzbunare pentru ceva atât de lipsit de importanță pentru el. Atunci, ce-i făcuse? Încercă din răsputeri să își aducă aminte de vreo suferință pe care i-o pricinuise, dar nu îi venea nimic în minte. Și revenea astfel la prima ei concluzie, care era cea mai înfricoșătoare. Era pur și simplu nebun. Asta era singura explicație.

Tremurând, Cathy își trase păturile mai strâns în jurul ei. Gândul că era neajutorată în mâinile unui nebun era foarte neliniștitor. Ce păție oare de-i alungase judecata sănătoasă? Își va reveni oare? Sau poate că tatăl ei va reuși să le salveze înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Asta spera. Se ruga pentru asta. Amintirea ochilor cenușii ai lui Jon strălucind precum focurile iadului o făcea să transpire de frică.

Șansele de salvare deveneau mai mici cu fiecare secundă care trecea, își dădu ea seama. Deasupra ei, se auzeau velele vasului *Margarita* fâlfâind în timp ce erau ridicate pe catarg. Scufundarea bruscă a navei sub ea îi indică faptul că începuseră să navigheze către mare. Odată ieșiți de pe coastă, se puteau îndrepta în orice direcție. Și putea dura săptămâni, poate chiar luni întregi, înainte ca o echipă de salvare să îi poată repera. Dumnezeule! Ochii i se măriră de groază. De data asta poate nu va mai fi nici o salvare!

Bărbatul care o răpise era soțul ei în fața legii, iar ea era supusă dorințelor lui. O deținea ca pe un sclav, și oricine ar fi încercat să intervină între ei ar fi făcut o greșeală din punct de vedere legal. Gândul o năuci pe Cathy atât de tare, că tot ce mai putea să facă era să privească în gol. Inima îi bătea cu putere în timp ce, încet-încet, își dădea seama că Jon o capturase fără șanse de scăpare. Și partea isteric de amuzantă era că toate astea se întâmplau datorită împrejurărilor create chiar de ea însăși!

Cathy aținpi în ciuda fricii și nu se mai trezi decât atunci când tresări brusc la auzul sunetului făcut de cheie în broască. Făcu ochii mari de frică când ușa se deschise și Jon intră în cameră. Din instinct, își trase păturile până la gât. Privirea lui alunecă spre ea, batjocoritoare, luând în derâdere gestul ei înainte să se întoarcă spre cel care îl urmase până la ușă.

– Vreau să fac o baie, îi spuse el brusc persoanei nevăzute.

Răspunsul fusese neinteligibil, deși în mod evident afirmativ. Jon își întoarse privirea către Cathy.

– Ia-o naibii de aici, mârâi el, făcând subit semn către Martha, care tocmai se trezea, obosită. Acum!

– De... de ce? se bâlbâi Cathy, agățându-se instinctiv de bătrână.

Martha se ridică, cu părul ei sur și creț răvășit, și își puse brațul peste odorul ei ca să îl poată proteja.

– Nu-ți face griji, dragoste. Nimeni nu mă ține pe mine departe de tine!

Era fără îndoială o provocare. Martha, gata de luptă ca o leoaică protejându-și singurul pui, îl privea pe Jon feroce. La rândul lui, Jon se uită la ea furios, sprâncenele lui negre și stufoase întâlnindu-se amenințător deasupra nasului. Restul trăsăturilor erau ascunse de acea barbă care îl făcea să arate atât de fioros. Cathy începu să tremure, dar brațul Marthei o strânse și mai tare pe după umeri.

– Am zis să ieși. Vocea lui Jon era calmă, dar se simțea în ea o nuanță de pericol. Asta dacă nu vrei să vezi cum fac baie. E alegerea ta.

Ridică din umeri cu indiferență, întorcându-se pentru a-i deschide ușa lui Petersham, care se chinuia să aducă în cameră cada de porțelan pe care Cathy o folosise în vremuri mai fericite. Cathy

se entuziasmă puțin când își revăzu vechiul prieten. Se părea că nu se afla în totalitate la cheremul lui Jon!

– O, Petersham! exclamă ea. Ce mai faci?

Bucuria din vocea ei îl făcu pe Jon să-și mijească ochii. Petersham o privi cu o expresie neîndurătoare.

– Foarte bine, doamnă, îi răspunse el cu o voce glacială.

Cathy să lăsă din nou să alunece pe perne. Dumnezeule, și Petersham o ura. Dar ce făcuse? Nu avea nimeni de gând să îi spună și ei? Sau presupuneau cu toții că știa?

Buzele lui Jon se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut. Cathy îl privi lung. Lumina ucigașă din ochii lui dispăruse și, în afară de acea barbă îngrozitoare și hainele împuțite, arăta aproape normal. Era nebun? Sau era vorba de cu totul altceva, și nu știa ea?

Jon începu să se descheie la cămașă în timp ce Petersham umplea cada. Privirea îi rămăsese fixată asupra Marthei. Femeia se îmbujoră când își dădu seama că bărbatul nu avea nici o jenă să facă exact ceea ce spusese că va face. Cathy observă consternarea de pe chipul ei și o împinse cu blândețe către capătul cușetei.

– E în regulă, Martha, îi spuse încet. Poți pleca. Nu o să mă rănească.

Jon nu o contrazise și continuă să se dezbrace alene. Martha se târî din pat când bărbatul își scoase bluza din pantaloni. Apoi se întoarse către Cathy.

– Închide ochii, scumpa mea, îi spuse femeia cu ferocitate în glas. Nu se cuvine să îl vezi așa.

Jon zâmbi fără haz. Își scoase cămașa, aruncând-o indiferent pe podea.

– Este soțul meu, Martha, îi spuse Cathy șoptit.

Buzele Marthei mimară un „A!" și apoi le acoperi cu mâna când Jon începu să își descheie pantalonii. Atitudinea lui indica faptul că nu avea nici o problemă să rămână în pielea goală, indiferent cine ar fi fost de față.

– E în regulă, Martha, repetă Cathy obosită, și după ce îi mai aruncă o privire îngrozită lui Jon, Martha fugi din cabină.

Terminându-și treaba, Petersham o urmă pe Martha fără ca măcar să se uite la Cathy. Cathy îl privi mută de uimire cum pleacă, iar apoi privirea i se întoarse înapoi la Jon. Părea destul de înțepenit când își scoase pantalonii.

Părul des și negru de pe corpul lui era acum lipsit de orice strălucire. Lui Cathy i se tăie respirația când îi observă oasele ieșind prin pielea închisă la culoare. Înainte era ca un animal cu un corp zvelt și mușchi puternici și perfect conturați. Acum arăta de parcă supraviețuise foametei. Singurul lucru care rămăsese neschimbat era bărbăția lui, încordată și înconjurată de părul negru. Plinătatea umflată părea obscenă în mijlocul cărnii tăbăcite. Cathy își feri ochii în grabă.

– Cam târziu acum pentru pudoare feciorelnică, nu-i așa, nevastă? comentă Jon sarcastic.

Felul în care rostise acel ultim cuvânt îl făcu să pară o insultă. Cathy tresări la ura care răzbătea precum flăcările din vocea lui.

– Nu-mi mai spune așa, protestă ea răstit, fără să se gândească.

Jon se năpusti spre ea cu agresivitate, făcând-o pe Cathy să se dea înapoi și să se lipească de perne. Mâinile lui o prinseră de umeri, strângându-i cu putere și cruzime oasele fragile. Lui Cathy i se tăie răsuflarea din cauza durerii și a fricii. Jon zâmbi sălbatic și o trase către el în așa fel încât fața ei să fie la același nivel cu a lui.

– Știi cât de aproape ai fost să fii sugrumată noaptea trecută? întrebă el ca și cum ar fi fost o întrebare aproape firească, fața lui aflându-se la doar cinci centimetri de a ei.

În ochi îi reapăruse strălucirea aceea de om nebun. Cathy clătină din cap, temătoare. Ar fi făcut orice ca să-l împace.

– Foarte aproape. De fapt, dacă nu ar fi fost la mijloc copilul meu, azi nici nu ai mai fi în viață. Așa că nu îmi mai spune ce să fac. Că poate mă decid că nici copilul nu merită să-ți îndur toanele autoritare.

Își luă mâinile de pe ea de parcă ar fi devenit brusc respingătoare.

Cathy se prăbuși la loc în pat, urmărindu-i fiecare mișcare și respirând sacadat. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se anevoios către cada cu apă fierbinte, când Cathy scoase un țipăt de groază.

– Spatele tău! spuse ea încet. Ce-ai pățit?

Jon se întoarse brusc spre ea, strălucirea din ochii lui fiind atât de intensă, încât Cathy aproape că simți cum o arde.

– Nu te preface cu mine, târfă, mârâi el. Am descoperit că nu am deloc răbdare când vine vorba de tine. Nu mi-ar lua mult să mă hotărăsc să îți arăt cât de dureroasă poate fi o biciuire.

Cathy făcu ochii mari. Părea furios, și totuși vorbea cu o convingere absolută că atitudinea lui era justificată. Iar Petersham o tratase cu același dispreț nimicitor. Asta îi confirma bănuielile: amândoi o învinuiau pentru ceva de care ea nu avea habar.

– Jon, îmi dau seama că ești supărat pe mine, spuse ea încet, fără ca privirea să i se dezlipească de ochii cenușii și înflăcărați. Urma să adauge „Nu vrei să-mi spui de ce?" când el o întrerupse cu un urlet furios.

– Supărat? Supărat?! Ticăloaso, te-aș fi putut tăia cu un cuțit bont și te-aș fi făcut momeală pentru pești, dar nici acum nu e timpul trecut dacă nu-ți ții gura aia afurisită închisă!

Pumnii îi erau încleștați de parcă încerca din răsputeri să se abțină să nu o lovească. Cathy se retrase din calea încordării amenințătoare care i se citea pe față. După ce tăcu, începu să se relaxeze și, întorcându-se, traversă camera către cadă. Intră în ea și se lăsă grijuliu să alunece în apa fierbinte. O grimasă de durere îi traversă chipul când apa îi atinse spatele jupuit. Chiar și din pat, Cathy îi putea vedea rănile pline de puroi. Arăta de parcă fusese bătut nu o dată, ci de multe ori. Unde fusese oare în tot timpul acesta, se întrebă ea cu disperare. Ce i se întâmplase?

– Jon, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat? încercă ea după câteva minute.

El întoarse brusc capul și își fixă privirea furioasă asupra ei. Barba aspră și neagră îl făcea să arate ca un străin înfricoșător.

– Ai o voce foarte blândă, îi răspunse el într-un târziu. Dulce și amețitoare. Aproape că mă convinsese că așa ești și tu. Dar m-ai readus tu cu picioarele pe pământ, nu-i așa, nevastă? M-ai învățat că dedesubtul acelui exterior care te înnebunește se află o inimă de piatră și o minte egoistă și perversă. Crezi că poți să mă păcălești de două ori? Te avertizez de pe acum, nu încerca. Să te omor mi-ar face mai multă plăcere decât orice în viața asta și, dacă mă provoci, este posibil să nu mă mai pot abține nici măcar până la nașterea copilului.

Cathy îl privea cu uimire, aproape făcându-i-se rău de la șoc. Veninul din tonul lui era de neconfundat. Ura îi răzbătea implacabil din privire. Vru să dea glas consternării, dar se răzgândi. În mod clar era hotărât să o disprețuiască. Pe lângă asta, nu avea cum să se apere dacă nu știa de ce era acuzată. Deși nu își putea

declara nevinovăția prin cuvinte, atunci poate faptele o vor ajuta. Legănându-și picioarele pe marginea cușetei, reuși cu greu să se ridice. Burta ei umflată ieșea în evidență prin cămașa de noapte roz și lipită de trup, iar codițele i se legănau ritmic pe sâni, în timp ce se îndreptă către el. Jon o privi precaut, apoi, își feri privirea. Trecu de la trăsăturile delicat conturate la burta uriașă, atras ca un magnet de el.

– Dumnezeule! bâigui el, închizând ochii ca și cum nu mai suporta să se uite la ea.

Cathy roși, gândindu-se că probabil îi părea dezgustătoare, dar nu lăsă ca asta să o oprească. Înaintă cu hotărâre până când coapsele îi atinseră marginea rece, de porțelan, a căzii. Jon mârâi feroce, dar tot nu deschise ochii. Cathy privea stăruitor în jos la părul lui negru și lung.

Jon deschise în sfârșit ochii și îi aruncă o privire amenințătoare.

– Ce crezi că faci, târfă? scrâșni el din dinți.

Ochii lui Cathy scânteiară la auzul injuriei, dar își mușcă limba și nu spuse nimic când se aplecă să ridice săpunul și cârpa din apă. Degetele de-abia îi atinseră pieptul, că mâinile lui le și capturară pe ale ei, strângând-o cu multă cruzime de încheieturi.

– Te-am întrebat ce crezi că faci? întrebă el agresiv, sfâșiind-o din priviri, așa cum ar fi făcut o bestie.

– Părul tău trebuie spălat, îi spuse

Cathy era liniștită, mascându-și frica sub o aparență calmă. Risca totul în ideea că nu avea s-o rănească, cel puțin nu atâta timp cât îi purta copilul. Dacă se înșela, consecințele puteau fi dezastruoase. Dar dacă avea dreptate, ei bine, prima dată atingerea ei fusese cheia care îi eliberase sentimentele tandre, poate avea să funcționeze și acum.

– Și propui să mi-l speli tu? spuse el pe o voce foarte blândă, luând-o în derâdere. Chiar crezi că, dacă mă atingi cu mâinile alea mici și albe, o să uit tot ce-ai făcut? Ei bine, nevastă, nu va merge, așa că mai bine nu te obosi. Am aflat adevărul despre tine pe calea cea grea și nu-l voi uita prea ușor.

– Nu vreau să uiți, Jon, îi spuse ea pe un ton calm, eliberându-și mâinile din strânsoarea lui.

Udă cârpa și o stoarse deasupra părului negru. Apa îi picură pe scalp, iar el nu se dădu la o parte. Cathy repetă mișcarea, apoi

se aplecă și luă mai multă apă în mâinile făcute căuș, udându-i bine părul. Fără ca el să se împotrivească, săpuni șuvițele groase, trecându-și degetele prin ele. Părul și scalpul îi erau pline de murdărie. Lui Cathy ar fi putut să i se facă scârbă, dar nu i se făcu. Degetele îi masară scalpul, îndepărtând cu blândețe murdăria. Jon se încordă inițial la atingerea ei, dar apoi se relaxă.

– La naiba, de ce nu? îl auzi mormăind mai mult pentru sine. Acum știu ce-ți poate pielea, ticăloaso, și n-o să-ți mai fie așa ușor să mă prostești a doua oară.

Înțeleaptă, Cathy continuă de parcă nu ar fi auzit nimic. După un timp, luă găleata de apă caldă pe care o lăsase Petersham și o vărsă încet deasupra capului lui Jon. Părul i se limpezi de săpunul soios, iar Jon se întoarse să o privească. Cuvintele pe care avusese de gând să le rostească îi rămaseră în gât când observă găleata mare de lemn care era pe jumătate plină de apă și pe care Cathy încă o ținea în mână.

– Pune-o jos! răcni el, scrâșnind din dinți, furios.

Cathy tresări atât de tare, că scăpă găleata din mână. Aceasta căzu cu o bufnitură, împrăștiind apă pe toată cămașa ei. Acum era leoarcă până la brâu. Făcu ochii mari, privindu-l fără să înțeleagă nimic și ținând o mână la gât. Jon sări în picioare, înjurând din toți rărunchii, ieșind din cadă și luând repede prosopul pentru a se șterge. În tot acest timp o împroșcă cu sudalme, iar ea, speriată, se îndepărtă de el în tăcere. Acum ce mai făcuse de-l înfuriase atât de tare? Nu reușea să-și dea seama, ochii ei albaștri implorându-l fără cuvinte să-i explice. Jon îi surprinse privirea, iar a lui deveni sălbatică.

– Deci vrei să mă seduci din nou, nenorocito? înjură el printre dinți. Vrei să mă faci să fiu îngrijorat de starea în care te afli, asta vrei? Poate speri cumva să fii cruțată de ceea ce te așteaptă după nașterea copilului? Mai bine să mă-nghită iadul! Gândul la asta, să pun la punct planul, a fost singurul lucru care m-a ajutat să supraviețuiesc, și n-o să reușești să scapi. Tertipurile tale perfide nu au nici un efect asupra mea.

Pe când Cathy încă se mai chinuia să îi înțeleagă cuvintele, puse pe el haine curate și ieși valvârtej pe ușă. Ușa se izbi în urma lui, iar ea rămase pe loc, privind în gol. Adevărul îngrozitor o izbi din

plin. Oricât de violentă ar fi fost respingerea lui sau cât de mult o ura, dragostea ei pentru el era neschimbată.

Jon nu se mai întoarse în cabină toată ziua. Martha se întoarse și insistă ca protejata ei să se bage în pat, iar Petersham le aduse, cu o atitudine formală, masa de prânz. Dar Jon nu veni. Cathy respinse enervată grija Marthei și îi veni să țipe când Petersham pretinse că nu îi auzea întrebările. Ca să poată înțelege motivul ranchiunei sălbatice a lui Jon, trebuia să afle ce păți și de ce o învinuia pe ea. În afară de Jon, care fără îndoială i-ar fi răspuns prin insulte furioase, Petersham era singurul la care putea apela.

Se lăsă într-un sfârșit și noaptea, iar peste vas se lăsă treptat liniștea. Cathy aștepta agitată ca Jon să vină la culcare. Pe la miezul nopții fu nevoită să accepte adevărul: Jon nu venea. Cu siguranță o disprețuia cu adevărat, dacă nici măcar nu suporta să rămână în aceeași cabină cu ea, se gândi ea, simțindu-se părăsită. Lacrimile i se prelingeau pe obraji când stinse lumânarea de lângă pat, nefericită, și se vârî sub pături, pierdută și singură. Plângea în hohote, dar încerca să înăbușe zgomotele cu perna, atentă la silueta învelită a Marthei, care sforăia mulțumită pe un pat de paie improvizat lângă cușetă. Mâine, se consolă ea, va obține răspunsuri la întrebările pe care le avea. Dacă nu de la Jon sau de la Petersham, atunci de la cineva din echipaj. Cineva tot îi va spune, era sigură de asta.

Vremea îi încurcă însă planurile. Se trezi în dimineața următoare și observă că afară ningea, nu cu fulgi mărunți, ci formând o perdea de nea albă și viforoasă. De la geam putea vedea cum se formau țurțuri pe extremitatea din lemn a navei. Marea era cenușie și agitată, și dacă ar fi putut vedea cerul de-acolo, Cathy era sigură că arăta la fel. Înțelepciunea și lipsa unor haine groase le ținu pe ea și pe Martha lipite de zona mică din jurul sobei cu cărbuni. Fu forțată să își păstreze întrebările pentru oricine ar fi intrat în cabină primul.

După un timp, sosi Petersham cu masa de prânz. Cathy răspunse ciocănitului scurt și, în loc să îi ia tava din mână, îl prinse de braț și îl trase în cabină. Apoi închise ușa și se sprijini de ea în așa fel încât ar fi trebuit să o împingă din calea lui pentru a putea ieși de-acolo. La cum îl știa ea pe Petersham, își dădu seama că respectul înnăscut pe care îl nutrea pentru femeile aflate într-o

stare atât de fragilă nu-l va lăsa să recurgă la forță fizică. Asta dacă nu se schimbase total, la fel ca și Jon.

Petersham puse tava pe masă și apoi, demn, se apropie de ușă. Cathy își încrucișă brațele la piept, rezemându-se de ea și zâmbindu-i cu hotărâre. Cu pătura groasă pe umeri și cu părul atârnându-i împletit în cozi pe spate, arăta ca o indiancă. Petersham se opri la o distanță de jumătate de metru, neștiind ce să facă.

– Mă scuzați, doamnă, îi spuse el formal, fără să o privească în ochi.

Pe fața lui se citea dezaprobarea.

– Vreau să știu ce a pățit Jon, Petersham, spuse Cathy încet. Și nu mă mișc de-aici până nu-mi spui.

– Va trebui să-l întrebați pe căpitan asta, doamnă. Tonul lui Petersham era foarte distant, privirea lui trădându-i antipatia. Nu e treaba mea să discut problemele lui personale.

Cathy încercă altfel.

– Petersham, sunt soția lui. Am dreptul să știu ce e în neregulă cu el.

– Nu e nimic în neregulă cu căpitanul, din câte știu eu, stăpână Hale.

Felul în care pusese accent pe numele ei era nimicitor. Cathy era furioasă la culme. Fusese mai întâi provocată de Jon, dar, acum, dușmănia inexplicabilă a lui Petersham o scandaliza de-a dreptul. Ochii albaștri îi scânteiară, iar gura i se schimonosi de furie. Se îndepărtă de ușă, apropiindu-se de Petersham. Bărbatul se feri din calea ei, neștiind ce altceva să facă. Martha veni în fugă lângă Cathy și o apucă de braț.

– Domniță Cathy, gândiți-vă la copil, o preveni femeia pe un ton strident, provocat de panică.

Cathy observă licărul din ochii lui Petersham când i se fixară pe burtă și își dădu imediat seama cum putea să-l facă să-i spună ce voia să știe.

– Ah, Martha! icni ea, apucându-se cu mâna de burtă și aplecându-se foarte mult.

Martha păli, iar Petersham părea la fel de îngrijorat. Cathy gemu, iar Martha se repezi furioasă la slujitor.

– Uite ce-ai făcut, progenitură a Satanei! se dezlănțui ea. Ai supărat-o pe domnița Cathy când sarcina e atât de înaintată.

O să se nască mort copilul la cât de urât vă purtați, așa i-ar trebui diavolului ăluia de căpitan al tău!

– Nu am vrut să... icni Petersham, aplecându-se spre Cathy.

Tânăra privi în sus la el, încă gemând.

– Petersham, ce a pățit Jon? întrebă ea cu o voce stinsă din cauza durerii simulate.

Chipul lui Petersham deveni rigid, dar capitulă, fără voia lui, când auzi încă un suspin sfâșietor.

– Știți foarte bine răspunsul, domniță Cathy, îi spuse el aspru, iar ea își înăbuși un zâmbet triumfător când auzi forma de adresare bine-cunoscută care doar ce îi scăpase lui Petersham. Dar dacă vă distrează să auziți ceea ce știți deja, vă voi spune. Stăpânul Jon a fost întemnițat, urmând să fie spânzurat. Execuția trebuia să aibă loc în această dimineață, dar domnul Harry a aflat ce urma să se întâmple. L-am salvat și sunt sigur că vă pare foarte rău de asta. Orice femeie care poruncește ca soțul ei să fie bătut și înfometat merită orice pățește după aceea, după cum am convenit cu toții. Nu veți primi ajutor de la noi, stăpână Hale.

În vocea lui Petersham revenise răceala disprețuitoare. Cathy se ridică repede, uitând de presupusa ei durere din cauza șocului provocat de dezvăluirile lui Petersham.

– Am... poruncit să fie bătut și înfometat? repetă ea fără să-i vină a crede, holbându-se la Petersham de parcă avea impresia că și el înnebunise. În închisoare? Nici nu am știut că e în închisoare. A evadat în ziua în care soldații au cucerit Las Palmas! De unde era să știu că a fost capturat din nou după aceea? Îți spun sigur că nu am știut, Petersham. Nu am știut! Trebuie să mă crezi!

– Nu pe mine trebuie să mă convingeți, stăpână Hale. Din nou se auzise acea inflexiune odioasă în ultimele cuvinte rostite de el. Ci pe stăpânul Jon. Dar dacă doriți să îmi ascultați sfatul, eu nu aș încerca aceeași poveste cu el. E prea șiret ca să creadă o asemenea minciună evidentă.

– Dar nu este o minciună! se tângui Cathy, ținându-se după Petersham în timp ce acesta se îndrepta spre ușă cu imensă demnitate.

Martha o ținu pe loc, fără să-și dea seama că, mai devreme, Cathy se prefăcuse doar că avea dureri. Până se eliberă Cathy din mâinile Marthei, Petersham plecase deja.

– Martha, ce-o să mă fac? se văită Cathy, întorcându-și privirea rănită către bona ei, care împărtășea solidară suferința fetei.

Brațele plinuțe ale femeii o luară pe după umeri, iar ea se lăsă condusă în pat și vârâtă sub pături. Cathy era la fel de îngândurată când Martha îi aduse mâncarea și îi așeză tava în poală. Trebuia să-l convingă cumva pe Jon că era complet nevinovată. Dar cum putea face asta dacă nici măcar nu se apropia de ea? Răspunsul era dureros de evident: trebuia să meargă ea la el.

Furtuna în care era prinsă *Margarita* vui în tot restul zilei. Vasul era aruncat de colo-colo de parcă ar fi fost o jucărie în mâinile unui uriaș năzuros, iar Marthei i se făcu rău. Cathy, al cărei stomac se obișnuise cu capriciile oceanului pe parcursul călătoriei anterioare, încercă să aibă grijă cât de bine putea de bona ei, dar nu exista tratament pentru răul de mare în afară de timp și o mare liniștită. Într-un sfârșit, o convinse pe Martha să se întindă în cușetă, unde femeia rămase ghemuită până se opri din gemut și adormi.

Cathy, cuibărită pe un scaun din fața sobei, strânse din buze gânditoare, în timp ce sforăiturile încete ale Marthei îi ajungeau la urechi. Asta era șansa pe care o așteptase. Cât era Martha trează, nu avea nici o șansă să plece din cabină. Femeia mai degrabă ar fi legat-o de cușetă decât să o lase să iasă afară pe așa o furtună. Cu toate astea, Cathy era convinsă că era foarte important să discute cu Jon. Alungă fără probleme din minte obstacolul reprezentat de furtună.

Odată decizia luată, Cathy se ridică și se furișă către ușă, aruncând o privire neliniștită peste umăr, la Martha. Femeia doarmea în continuare, era sigură. Își trase o pătură peste cap pentru a se proteja cât de cât de vânt, iar apoi încercă să iasă. Forța furtunii aproape îi smulse ușa din mână, dar ea continuă să o țină cu disperare, știind că o bușitură ar fi trezit-o în mod sigur pe Martha. Depuse atât de mult efort încercând să închidă ușa încet, că o dureau mușchii brațelor. Reuși într-un final și se sprijini cu spatele de ea pentru a-și trage sufletul.

Scândurile punții erau reci ca gheața sub picioarele ei dezgolite. Cathy își chirci degetele, îndurând, și deschise ochii larg pentru a putea privi în jurul ei. Tot ce reuși să vadă fu un tablou în alb și gri. Cerul și marea erau de culoarea plumbului, primul părând

atât de jos, că dădea impresia că va strivi vasul, iar cea de-a doua tinzând spre înălțimi pentru a sfida cerurile cu valurile ei înspumate și amenințătoare. Fulgii de zăpadă și gheață se amestecau cu picăturile sărate și reci, înțepându-i fața și mâinile precum o mie de albine minuscule. Vântul urla de parcă era înfuriat că un lucru atât de insignifiant ca *Margarita* îndrăznea să îl provoace. Cathy se gândi pentru o secundă dacă să renunțe la misiunea ei și să se întoarcă unde era cald, uscat și se afla în siguranță, dar apoi își împinse umerii în față cu hotărâre și se uită cu ochii pe jumătate închiși spre puntea superioară. Era foarte aproape și se putea ține de bară la fiecare pas. Dacă voia să vorbească cu Jon, atunci furtuna era un obstacol de care trebuia să treacă.

Strângând cu o mână pătura de pe ea și aplecându-se pentru a putea răzbi prin forța vântului, Cathy se chinui să urce scările. Erau alunecoase din cauza gheții, iar picioarele ei înghețate erau atât de amorțite, că îi era greu să le miște. De două ori căzu în genunchi pe rampele șubrede și tot de două ori se ridică și continuă, în timp ce vasul se agita sub ea de parcă era un spirit răuvoitor. Îi intrară așchii în mână când se ridică împingându-se cu toată forța, dar Cathy nu simți durerea. Avea un singur gând în minte: trebuia să îi spună lui Jon că nu avusese nimic de-a face cu încarcerarea lui și cu tortura care urmase. Doar atunci putea spera la iubirea lui.

Ajunse în sfârșit pe puntea superioară. Se ținu strâns de bara fragilă de lemn și privi în jur fără să-i vină a crede. Puntea era părăsită. Timona era proptită cu chingi din piele pentru a menține vasul pe direcție. Cathy se întoarse pentru a inspecta întregul vas. Punțile erau complet pustii. Nu se vedea nimeni. Inima începu să-i bată cu putere când îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Căzuseră oare cu toții peste bord? Doar ea și Martha mai erau în viață pe vas? Dumnezeule, ce se întâmplase? Ce...?

– Jon! țipă ea, ajunsă la apogeul fricii. Jon! Jon!

– La dracu'! se auzi răspunsul furios prin vânt.

Cathy privi în sus, încă speriată, neputând deslușii sursa sunetelor, dar în același timp înțelegând încet-încet că nici o ființă cerească nu ar recurge la un asemenea limbaj. Deschise ochii larg și i se uscă gura când observă bărbații agățați ca niște umbre cenușii vagi de velatură, încercând cu disperare să desprindă

funiile care mențineau toate pânzele întinse. Un bărbat se opri din ce făcea și coborî cu viteză pe punte. Fața și conturul corpului îi erau estompate de ninsoarea puternică, dar Cathy știa cu o siguranță instinctivă că era Jon.

Când ajunse pe punte, ea auzi un vuiet neclar. Recunoscu frica în ochii lui în timp ce se năpustea spre puntea superioară. Clătină din cap pentru a scăpa de vuietul din urechi, dar continuă să se țină strâns de bară cu o mână și simți cum îi apare un zâmbet pe față văzându-l nevoit să meargă în zigzag pe punte pentru a se sincroniza cu mișcările vasului. Vuietul se auzea mai tare acum că el ajunsese la baza scărilor, iar Cathy privi din instinct peste umăr.

Priveliștea o făcu să-i stea inima-n loc. Un val imens se îndrepta către ea precum iadul pe pământ și înfricoșător ca moartea. Cathy ridică mâna pentru a-și acoperi fața, într-o încercare absurdă de a o proteja, știind că nu se va putea adăposti la timp.

Fu aruncată brusc pe punte și un trup greu se prăbuși spre ea. Niște brațe vânjoase o cuprinseră, ținând-o strâns sprijinită de bare.

– Ține-ți respirația!

Cuvintele îi fuseseră urlate la ureche. Cathy îl ascultă în mod automat. De cum închise gura, tone de apă rece ca gheața se vărsară peste ea, amenințând să o strivească și încercând să o tragă din brațele puternice care o țineau lipită de punte. Simțea forța apei smulgând-o, făcând tot posibilul să o tragă în adâncuri. Singură nu ar fi putut face față unei asemenea forțe, însă cu Jon avea o șansă.

Totul se termină în câteva secunde. *Margarita* se înclină adânc, apoi se îndreptă, descotorosindu-se de potop ca un câine flocos. Cathy simți cum fu ridicată brusc și brațele care o țineau în siguranță o scuturară până când îi clănțăniră dinții.

– A naibii toantă afurisită! urlă Jon, prea furios ca să-și dea seama că vântul îi împrăștia zbieretele, sau că ea de-abia îl putea auzi din cauza furtunii. Ai fi putut să mori!

– Trebuia să vorbesc cu tine, încercă Cathy să îi explice și să scape din îmbrățișarea lui brutală. Își dădu seama, frustrată, că nici el n-o putea auzi pe ea. Dar trebuia măcar să încerce. Trebuie să mă asculți, strigă ea, zgâlțâindu-i brațul.

Îi aruncă o privire ucigătoare și își mută mâinile de la umerii ei la baza gâtului.

– Taci sau te strâng de gât chiar aici! urlă el, încleștându-și degetele mai tare pe gâtul subțire.

Cathy se eliberă și făcu ochii mari din cauza durerii care acum îi săgeta abdomenul. Țipă, intensitatea durerii făcând-o să se aplece până la pământ.

– Ce naiba...?!

Cathy căzu în genunchi pe puntea superioară și își cuprinse protector pântecele cu brațele. Un alt junghi de durere o străbătu. O, Doamne, pierdea copilul! Jon se aplecă înspre ea și, bănuind care era problema, o ridică în brațe și o ținu la pieptul lui în timp ce se chinuia să ajungă la scări. Vântul învolburat purta departe înjurăturile care ieșeau din gura lui fără oprire. Cathy îi privi fața slabă, ochii sticlindu-i în timp ce durerea îi săgeta burta cu o intensitate crescută. Gemu, încercând să țină copilul în siguranță în interiorul ei și apăsându-și cu frenezie burta cu ambele mâini. Privirea lui Jon o întâlni pe a ei și văzu panica în ochii lui. „Și el e speriat", se gândi ea vag surprinsă. Apoi uită orice gând din cauza unui alt junghi violent de durere. Țipă și apoi întunericul milostiv se lăsă ca o cortină. Jon înjură urât simțind-o fără vlagă în brațele lui și se grăbi să ducă trupul inconștient la adăpostul cabinei, urcând câte două trepte odată.

Capitolul 14

Singurul lucru care o ajută pe Cathy să nu piardă copilul chiar atunci fu îngrijirea pricepută a Marthei. Trezită de urletul disperat al lui Jon și fără să-și mai bage în seamă răul de mare, Martha presă cârpe reci între picioarele lui Cathy și le legă strâns în jurul burții ei, sperând să oprească hemoragia înainte de a fi prea târziu. Jon îi stătu în coaste, neputincios, până când Martha se întoarse spre el ca o găină ciufulită, gonindu-l din cabină. Astfel de lucruri, pufni ea, nu se cuvenea să fie văzute de domni. Privirea plină de dispreț pe care i-o aruncă lui Jon părea să pună

la îndoială faptul că el s-ar fi încadrat, de fapt, în această categorie, dar tot insistă ca el să plece. Știind că nu putea face deocamdată nimic pentru a-i ajuta pe Cathy și copilul lor, mai mult decât să se asigure că *Margarita* nu se scufunda din cauza furtunii, el se supuse cu o blândețe care valoră mult în ochii Marthei. Ca un compromis, îl trimise pe Petersham să o ajute pe femeie cu orice avea nevoie. De îndată ce pericolul imediat trecu, Martha se bucură să-l folosească pe Petersham pe post de mesager. Se simțea în elementul ei să prezideze camera bolnavei.

Cathy nu își recăpătă pe deplin cunoștința decât două zile mai târziu. Până atunci, furtuna trecuse, iar bebelușul era din nou în afara oricărui pericol în pântecele ei. Totuși, tânăra era slăbită de la calvarul prin care trecuse, iar Martha insistă să rămână în pat până la venirea pe lume a pruncului în siguranță. Jon dădu și el același ordin, iar Cathy era prea speriată de ceea ce fusese atât de aproape să se întâmple, încât să nu îl asculte pe oricare din ei. Cuvintele morocănoase ale lui Jon o mulțumiră mai mult decât crezuse că e posibil, cu mesajul lor implicit de îngrijorare pentru ea. Era precaut și suspicios, dar nu credea că o mai ura. Destul de timidă, vorbi despre asta cu Martha, care încuviință, consolând-o.

– Căpitanul Hale a fost din cale-afară de îngrijorat, confirmă ea cu o bucurie intensă. Este genul pentru care sarcina femeii lui este motiv de îngrijorare mare. Netotul ăla de valet mi-a spus că mama lui a murit în timpul lăuziei, deci cred că nu este de mirare. Știi, domniță Cathy, cred că e posibil să mă fi înșelat în privința acestui bărbat. Nu e nici pe departe atât de fioros cum îmi imaginasem. La urma urmei, ar putea fi un soț potrivit.

Cathy trebui să zâmbească auzind ceea ce, venind din partea Marthei, era un elogiu. Dacă ar fi crezut și *Jon* că putea fi un soț potrivit, ea ar fi fost fericită. Dragostea ei pentru el îi ardea sufletul, și făcea tot posibilul să se abțină să nu-i spună direct. Cu toate acestea, prudența instinctivă o făcea să păstreze tăcerea, căci nu-și dorea să-l îndepărteze și mai mult. Timpul era aliatul ei, se gândi ea... timpul și copilul pe care îl purta în pântece. După ce va veni pe lume, avea să lase cu siguranță garda jos față de ea, dându-și seama că nașterea copilului îi lega în mod irevocabil.

Jon încă nu dormea în cabină, și Cathy recunoscu fără tragere de inimă că, probabil, așa era cel mai bine. Dar o vizita aproape în fiecare după-amiază. Deși era rigid și destul de formal, era încântată de prezența lui și îi zâmbea drăgăstos ori de câte ori își făcea apariția.

Într-o zi, două săptămâni mai târziu, Martha se făcu nevăzută în timpul vizitei lui Jon. Cathy profită de ocazie pentru a-i lua mâna, trăgându-l în jos să se așeze pe marginea patului lângă ea. Îi permise să-l țină de mână, dar când o privi, ochii lui erau precauți. Cathy putea vedea tensiunea care se acumula în ridurile din jurul gurii.

Pe cât de simplu și convingător era în stare, îi spuse că nu era deloc vinovată pentru ce i se întâmplase lui în închisoare. Ea nici măcar nu știa că fusese capturat din nou, îi spuse cu sinceritate, fără să înțeleagă de ce fața lui începea să devină impasibilă. Înainte să termine, el se ridică în picioare brusc, smulgându-și mâna din strânsoarea ei și uitându-se urât în jos la ea.

– Jon! strigă ea când se întoarse.

Durerea neîncrederii lui îi sfâșia inima. Privi înapoi spre ea, ezitând, mușchiul care tresărea în maxilarul său fiind singurul indiciu că simțea, totuși, ceva.

– Nu contează, îi spuse scurt, văzându-i agitația evidentă. Astea fac parte din trecut și îl vom lăsa în urmă. Ești soția mea, indiferent de modul în care s-a ajuns la asta sau la ceea ce s-a întâmplat apoi. Nu vom mai discuta despre acest subiect din nou.

Cu această declarație scurtă, ieși din cameră. Cathy strigă după el cu disperare, hotărâtă să discute până când totul era clar, dar el nici nu răspunse, nici nu se întoarse. Se prăbuși înapoi pe perne, cu un oftat descurajat. Dincolo de fațada politicoasă, Jon încă nu avea încredere în ea, ba chiar era mai suspicios ca niciodată. Putea dura ani întregi, sau chiar mai mult, să-l convingă de contrariu. Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Cathy, revărsându-se una câte una până când întregul ei chip era ud. Când Martha se întoarse în cabină, Cathy plângea necontrolat. Martha își aruncă brațele în sus în semn de groază, apoi o obligă pe protejata ei să-și șteargă ochii și să bea o ceașcă de ceai tonic. După aceea, îi spuse să se culce și, spre surprinderea lui Cathy, o făcu. De atunci, Martha avu grijă să rămână în cabină de fiecare dată când Jon era

prezent. Și spre marea supărare a lui Cathy, Jon părea aproape ușurat de prezența celeilalte femei. Din cauza lipsei unei ocazii bune, Cathy amână discutarea subiectului. „De îndată ce se va naște copilul..." Cuvintele sunau ca un cor grecesc în mintea ei. „De îndată ce se va naște copilul", își promise ea hotărât, lui nu îi va mai fi atât de ușor să evite discuția pe care o avea ea în minte. Îl va bate la cap fără încetare până când, ajuns pur și simplu la epuizare, va fi nevoit să o creadă. Zâmbi în sine ei. După cum știa din experiență, erau metode de a-l face să o asculte și să o creadă. Nu se va sfii să le folosească... de îndată ce se va naște copilul.

Cathy descoperi, recunoscătoare, că măcar Petersham nu era la fel de încăpățânat. Treptat, cu pași minusculi, relația sa cu omulețul revenise la stadiul în care se afla înainte ca soldații să sosească în Las Palmas. El o îngrijea aproape la fel de mult ca Martha, mustrând-o când nu mânca sau când era deprimată. Bunăstarea copilului ar trebui să fie principala ei preocupare, îi spunea el cu asprime, și își dădea silința să o înveselească.

Martha privea această camaraderie ciudată cu suspiciune. În lumea ei, era mai mult decât nepotrivit ca un bărbat să intre în dormitorul unei lady care nu era soția lui, cu atât mai puțin să stea și să vorbească cu ea ore în șir. Dar cum căpitanul nu vedea nimic rău în asta, atunci nu putea nici ea să găsească vreun motiv să se opună. Omulețul era inofensiv, știa asta foarte bine și chiar reușea să îi ridice moralul domniței Cathy. Fără tragere de inimă, conchise că vizitele lui trebuiau îndurate de dragul protejatei sale. Dar asta nu însemna că trebuia să-l placă pe valet și, cât se poate de categoric, nu îl plăcea.

Cathy era conștientă de gelozia crescândă a Marthei față de Petersham, dar frânturile de informații pe care le obținea de la valet i se păreau prea interesante ca să-și permită să descurajeze prezența lui aproape constantă. De la el aflase că mergeau spre Carolina de Sud din cauza unei capriciu brusc și inexplicabil al căpitanului. În timp ce stăpânul Jon era încă în închisoare, se aflase că bătrânul domn Hale murise, lăsând Woodham și restul bunurilor personale fiului său. Când Petersham îl informase pe Jon asupra acestui fapt, căpitanul fusese îngândurat câteva minute, după care ordonase tăios ca *Margarita* să-și schimbe

cursul spre est. Era timpul să se întoarcă acasă, îl citase Petersham pe Jon.

Harry veni să o vadă doar o singură dată, și atunci fără tragere de inimă. Cathy presupuse că se temea de mânia lui Jon, gândindu-se în același timp, descurajată, că nu avea de ce să-i fie frică. Departe de a arăta semne de gelozie, Jon se arătă indiferent când ea îi spuse despre vizita lui Harry.

Petersham găsi niște lână de bună calitate în cală, și Martha o folosi pentru a-și face un veșmânt decent. Cathy, obligată să stea în pat, era cât se poate de mulțumită să poarte cămășile de noapte ale lui Jon din nou. Dacă vederea trupului ei mic înfășurat în faldurile albe prea mari îi aduse aminte de ceva, Jon nu o arătă nici prin cel mai mic gest. Cathy fu nevoită să conchidă că singurul interes pe care îl nutrea acum față de ea era pentru calitatea ei de mamă a copilului său. Dar dacă inima i se deschisese cândva în fața ei, o putea face din nou. Iar ea era hotărâtă să se asigure că așa se va întâmpla.

Cei de pe *Margarita* zăriră Nova Scotia după trei săptămâni de când ridicaseră pânzele. De atunci, rămaseră aproape de uscat, Jon navigând pe coasta Americii de Nord către destinația sa. Oceanul era imprevizibil în timpul lunilor de iarnă și, de dragul tuturor de la bord, alesese o rută mai lungă, dar mai sigură. Lui Cathy, țintuită la pat fără milă, nici nu-i fu permis să se ridice la vederea uscatului. Deși Jon se oferi să o transporte până pe punte dacă voia dinadins să admire priveliștea, Martha îi interzise ferm escapada. Și, în ciuda îmbufnării lui Cathy, Martha câștigă disputa.

Vremea se încălzi treptat pe măsură ce *Margarita* navigă spre sud. Copilul trebuia să vină pe lume pe 3 martie conform calculelor Marthei și ale lui Cathy. Jon le anunță că ar trebui să arunce ancora în Charleston cândva în a treia săptămână din februarie. Estimarea lui fu perfectă, ca întotdeauna.

Cathy insistă să meargă sus pe punte când *Margarita* intra în golful Charleston. Voia să își vadă noua casă, insistă ea, și o avea s-o facă chiar dacă trebuia să se târască. Jon respinse obiecțiile Marthei în sfârșit, învelind-o pe Cathy într-o pătură și apoi ridicând-o în brațe. În ciuda greutății, o ținu ușor. Cathy își încolăci brațele în jurul gâtului lui, savurând în secret senzația mușchilor

săi puternici pe pielea ei. Curând, se gândi ea, urma să-și folosească farmecele ca să-l convingă de nevinovăția ei. Până atunci, trebuia să se mulțumească să fie ținută în brațe fără nici o plăcere.

Un zâmbet mic, anticipativ îi arcui buzele când Jon o duse afară, la soare. El îi văzu mulțumirea de felină întipărită pe chip și își miji ochii cu prudență la ea. Cathy, încurajată de planurile ei de viitor, îi recompensă suspiciunile cu un zâmbet vesel. Mersul lui sigur deveni ezitant, iar el se uită în jos la ea cu expresia orbită a cuiva care se uitase prea mult timp la soare. Cathy îi întoarse privirea cu un interes sincer.

În timpul celor șapte săptămâni petrecute pe mare, pusese înapoi kilogramele pierdute și devenise mai mare și mai puternic ca niciodată. Brațele din jurul ei erau tari ca piatra, iar Cathy se desfătă la adăpostul forței lor. Își răsese barba, iar chipul lui își recăpătase bronzul sănătos, dezvăluind fermitatea puternică a maxilarului său. Trăsăturile lui sculptate cu vigoare erau încă teribil de frumoase. Cathy simți o furnicătură mică și plăcută, care îi urcă pe spate când se uită la gura puternică. Voia să o atingă cu a ei... Pesemne că i se citeau gândurile pe față, pentru că îl simți respirând sacadat când se uită la el. Și el o voia, își dădu ea seama cu un amestec de dorință și triumf. Flacăra arzândă din ochii lui nu trăda furia sau neîncrederea, ci pasiunea înflăcărată.

– Iertați-mă, căpitane, s-a întâmplat ceva?

Vocea îngrijorată a Marthei în spatele lor îi readuse brusc pe amândoi la realitate. Cathy văzu cum pometii lui Jon se îmbujorară ușor. Și ea își simțea chipul incomod de fierbinte. Jon o ridică mai bine, de parcă s-ar fi oprit doar ca să se asigure că n-o scăpa din brațe, spunându-i peste umăr Marthei cu un umor crispat:

– Stăpâna ta a câștigat considerabil în greutate de când am avut ocazia ultima oară să o iau în brațe, mormăi el. Dar îmi voi da silința să o țin în siguranță. După toate problemele pe care ni le-a provocat, ar fi păcat să o pierdem acum.

În timp ce vorbi, aruncă o privire plină de subînțeles peste navă, spre apele albastre și strălucitoare ale golfului. Cathy chicoti jucăuș, știind că numai un uragan l-ar putea face să o scape, în timp ce Martha se încruntă dezaprobator auzind vorbele aiurite. Cathy se simți ametită de bucurie când o purtă în brațe până la dunetă, bucurându-se de tachinarea lui morocănoasă.

Astăzi semăna mai mult cu Jon din Las Palmas decât în oricare alt moment de când o răpise din nou.

Cu capul pe umărul lui Jon, ea nu observă expresia brusc aspră a gurii lui, sau înverșunarea care i se citea în ochi, când se cuibări la pieptul lui ca o pisicuță încrezătoare. El nu vorbi, dar pe de altă parte nici ea nu simțea nevoia să vorbească. Relaxându-se pe mușchii tari ai pieptului său, se uită cu interes spre orașul care avea să-i fie casă.

Charleston era un port maritim înfloritor, un oraș sudic plin de viață, dependent de proximitatea oceanului pentru supraviețuire. Nave din întreaga lume ancorau în port, venite pentru comerțul cu condimente sau rom, ori pentru cel mai profitabil bun exportat din Charleston: bumbacul.

Cathy trase adânc în piept aerul dulce, bucurându-se de atingerea soarelui care strălucea ușor chiar și la sfârșitul lunii februarie. Jon se născuse în acest oraș și își petrecuse copilăria aici. În ciuda amintirilor lui amare, Charleston era casa lui. Cathy era hotărâtă s-o facă și casa ei.

Protestă când Jon vru să o ducă înapoi în cabina lui. Ar fi putut privi agitația din port cât era ziua de lungă. Dar când el insistă, cedă binevoitoare. După cum îi spusese și el, Charleston nu pleca nicăieri. Nu se făcea nevăzut dacă ea mergea să se odihnească.

Jon se duse pe uscat în timp ce Cathy își făcu somnul de după-amiază. Era încă plecat când ea se trezi. Spre surprinderea ei, Martha îl însoțise, iar Petersham rămăsese cu Cathy. Se întoarseră la navă după lăsarea întunericului.

Martha veni prima, cu brațe încărcate cu pachete. Jon o urma, la fel de împovărat. Cathy se ridică în pat, cu ochii mari de uimire. Îi căutară chipul lui Jon. Privirile li se întâlniră, după care un zâmbet lent arcui gura lui frumoasă.

– Nu-mi puteam duce soția la țărm îmbrăcată într-o pătură, explică el simplu, lăsând pachetele pe pat.

Cathy privi când la pachete, când la soțul ei, și înapoi, fără să scoată vreun cuvânt. Jon continuă:

– Iar ideea unui copil dezbrăcat îmi place chiar mai puțin de atât. Cred că vei găsi aici tot ce are să vă trebuiască amândurora.

Făcu un semn din cap indicând pachetele. Degetele lui Cathy se porniră să le deschidă, în timp ce Martha zâmbea radioasă

provind-o. Erau trei rochii, toate de dimensiuni potrivite pentru o femeie însărcinată aflată aproape de soroc. Una era galbenă, alta verde-deschis și a treia era de culoarea piersicii... și toate erau minunate. Jupoane și lenjerie de corp special concepute pentru femeile însărcinate erau într-o altă cutie. Cathy ridică un articol de lenjerie intimă cu porțiunea din mijloc elastică pentru a se extinde odată cu burtica ei, cu ochii întrebători când și-i îndreptă spre Jon.

– Nu tu le-ai ales, îl aruncă ea, pe jumătate râzând la idee.

– Trebuie să recunosc că nu eu am făcut-o, spuse el zâmbind larg. Și nici nu am selectat cantitatea incredibilă de obiecte pentru sugari fără de care am fost asigurat că nici un copil nu poate fi îngrijit în mod corespunzător. Martha a făcut-o. Ei trebuie să-i mulțumești.

– Căpitanul Hale mi-a spus să iau ce cred că vă trebuie amândurora, spuse Martha, apărându-l cu dârzenie. Iar el a plătit. Ceea ce este mai mult decât ar fi făcut o mulțime de domni.

– N-am oameni care să se ocupe de asta, murmură Jon ironic, ca răspuns la susținerea neașteptată din partea Marthei.

Cathy le zâmbi lui și bonei sale. Îi prinse brațul Marthei, trăgând-o pe femeie în jos astfel încât să-i poată aplica un sărut afectuos pe obraz, apoi se întoarse și întinse brațele spre Jon cu un aer degajat. Tenul măsliniu căpătă o nuanță roșiatică, și Jon păru să șovăie pentru un moment, până când privirea anticipativă a Marthei îl forță să se aplece mai degrabă rigid spre ea. Brațele lui Cathy îi cuprinseră cu duioșie gâtul și îi dădu un sărut moale pe gura neclintită. La atingerea ei, buzele i se despărțiră, încordându-se, și își mișcă mâinile convulsiv de parcă avea să cadă puternic peste ea. Martha tuși discret pentru a-și drege glasul și îl făcu să-și vină în fire. Se trase deoparte, respirând greu. Cathy îi zâmbi timid. Ochii lui zăboviră pe fața ei pentru un moment lung, tulburat, după care o părăsiră.

– Doamnelor, vă rog să mă scuzați... rosti el sacadat, răsucindu-se pe călcâie.

Cathy se uită la el, cu ochii calzi, admirând legănarea puternică a trupului său înalt când ieși din cabină. Martha trebui să i se adreseze de două ori înainte de a reuși să se rupă de la contemplarea fascinată a ușii închise a cabinei. Femeia mai în vârstă înțelese

când își privi doamna despachetând cu dragoste îmbrăcămintea minusculă pentru sugari, dar se abținu să facă vreo remarcă. Era limpede ca lumina zilei că domnița Cathy era îndrăgostită până peste cap de căpitan. În ceea ce îl privea pe el... ei bine, bărbații își ascund mai bine sentimentele. Totuși, Martha zâmbi mulțumită când o ajută pe Cathy să împacheteze și să pună bine lucrurile copilului.

Până când Cathy se îmbrăcă în rochia galbenă, cu părul prins simplu, cum îi stătea bine unei tinere respectabile, și lucrurile noi fură aranjate bine în cufere, trecuse deja de mijlocul dimineții. Jon măsura puntea cu piciorul de o oră, vârându-și nerăbdător capul pe ușă, din când în când, ca să întrebe morocănos de ce naiba dura atât. Cathy îi zâmbi, dar Martha se arătă mai puțin înțelegătoare. Îl goni cu fermitate, spunând că toaleta unei doamne este o chestiune complicată și că un domn adevărat știe acest lucru și își ajustează programul în consecință. Jon își încleștă maxilarul, dar știu că era mai bine să nu o contrazică. Ca un războinic experimentat, purtase destule bătălii încât să știe când era înfrânt. Se retrase cu o grație reticentă, lăsând-o pe Martha să conducă ostilitățile.

Cathy era gata în sfârșit, iar Jon fu chemat să o ducă la o barcă aflată în așteptare. Doi marinari aveau instrucțiuni să aibă grijă de bagaje. Rămaseră cu gura căscată când văzură grămada cu vârf de cufere și pachete, dar dădură din cap cu vitejie drept răspuns la instrucțiunile concise ale lui Jon în privința modului în care să le aranjeze acasă. El o luă în brațe pe Cathy, cu un braț susținându-i umerii, iar cu celălalt genunchii. Se ținu de gâtul lui cu atenție, zâmbindu-i în timp ce își așeză capul pe umărul lui. Simțindu-i mirosul de păr proaspăt spălat, își închise ochii pe jumătate. Doar mișcările nerăbdătoare și grăbite ale Marthei în spatele lui îl împiedicară să se oprească și să-și apese buzele pe sursa parfumului.

Când Cathy văzu exact cum se aștepta el să coboare de pe puntea *Margaritei* pe barca mică ce se balansa foarte jos pe suprafața apei, se împotrivi. Nici în ruptul capului nu avea cum să stea în slingul pe care Jon îl concepuse, și să fie lăsată în jos. Dacă ar fi căzut, s-ar fi dus în ditamai hăul. Dacă nu se putea face nimic altceva, prefera să își asume riscul de a coborî pe scară. Martha

fu de acord cu Cathy din toată inima. Nici ei nu îi plăcea cum arăta invenția aceea.

Jon încercă pe rând să o convingă, să o lingușească și să îi ordone. Cathy refuză să se miște. În cele din urmă, își pierdu răbdarea și o aruncă în sling, cât de blând putu, luând în considerare starea ei. Cathy, văzând că nu avea ce să mai facă, îi permise să o lege în el, apoi închise ochii și se ținu tare de corzi în timp ce era suspendată peste navă. Un scripete o coborî cu grijă, iar un marinar o prinse la celălalt capăt, dar Cathy era albă ca varul la finalul operațiunii. Avusese întotdeauna o teamă irațională de înălțime.

De îndată ce Cathy fu în siguranță la bordul bărcii, operațiunea continuă rapid. Martha fu lăsată în jos în același mod, iar femeia țipă când se trezi suspendată peste apele albastre ale golfului. O prinseră cu mai puțină grijă decât pe Cathy și, în momentul când Martha se instalase în siguranță pe scaunul de lemn, fusta ei era stropită bine. Bombăni grozav când Jon coborî pe scară și sări ușor la bord. Din fericire, nu erau valuri prea mari, iar călătoria la țărm se încheie fără nici un zgâlțâit.

Jon aranjase să fie întâmpinați de o trăsură deschisă și dăduse instrucțiuni să fie așteptați la doc. Propuse să o ducă pe Cathy la Woodham în timp ce Martha îi urma într-o a doua trăsură, cu bagajele. Călătoria nu ar fi trebuit să dureze mai mult de o oră, după care aveau să fie în siguranță acasă. Și nu mai trebuiau să se mute din nou, decât dacă voia vreunul din ei.

Și asta îi înmuie încăpățânarea Marthei. Fu de acord, cu un aer de demnitate rănită, să aștepte bagajele și să supravegheze la aranjarea lor în siguranță. Jon, mulțumindu-i în sinea sa tatălui său că nu îi dăduse pe cap o bonă, urcă în trăsură lângă Cathy și îi făcu un semn din cap birjarului să pornească.

Cathy își lăsă capul pe spate pe spătarul scaunului tapițat, concentrată asupra imaginilor și a sunetelor din jurul ei. Traversară străzi pietruite, alei peste alei de magazine mici, cu firme din lemn agățate în față pentru a face reclamă la orice, de la un dentist, până la magazinul unui pălărier. După ce va veni pe lume copilul, anticipă Cathy, își va petrece multe după-amiezi plăcute familiarizându-se cu buticurile locale. Pe când goneau spre zona rezidențială, Jon o luă de mână, iar Cathy se întoarse să se uite la el, surprinsă. În ultima vreme, nu avusese gesturi de afecțiune.

– Ți-am mai cumpărat ceva ieri, îi spuse el, continuând să-i țină mâna stângă în timp ce scoase o cutie mică din buzunarul hainei.

Când Cathy se uită la el, îi scoase verigheta de pe deget. O ținu puțin în pumnul lui încleștat, apoi desfăcu pumnul și o lăsă să cadă, nepăsător, peste marginea trăsurii. Cathy icni când cerculețul de aur fu lăsat în urmă pe drum, apoi se întoarse spre Jon, indignată. Împinse cutiuța spre ea.

– Deschide-o! îi ordonă brusc, iar Cathy o luă de la el.

Când ea ezită să o deschidă, el îi scoase capacul cu degetul mare. Cathy clipi uimită la strălucirea bijuteriilor din interior. Erau două inele: unul cu un diamant mare flancat de două safire mai mici și o verighetă simplă de aur. Își luă privirea de la inele îndreptând-o spre chipul lui, cu ochii întrebători.

– Soția mea poartă inelele mele, explică el sarcastic, iar când Cathy continuă să se uite lung la el, se încruntă, iritat.

– Pune-ți-le.

Ea nu făcu nici o mișcare, așa că îi luă mâna stângă și îi vârî inelele pe degete, fără ca ea să opună rezistență. Gestul o luă prin surprindere și simți un nod absurd formându-i-se în gât, când degetele lungi și bronzate puseră inelele pe degetele ei subțiri și albe. Era aproape ca și cum se căsătoreau din nou, fără emoțiile complicate care făcuseră o bătaie de joc din ceremonia reală, iar ochii uluiți ai lui Cathy, când își ridică privirea către Jon, îi reflectară sentimentele.

– Jon, eu... începu ea să spună, dar ceva de pe chipul lui o făcu să se gândească mai bine la mărturisirea pe care își dorise să o facă. În schimb, hotărî să se folosească de această șansă pentru a-și declara din nou nevinovăția absolută. Chiar nu am știut că ai fost în închisoare. Cu siguranță nu aș fi comandat vreodată să fii bătut sau înfometat. Te rog, crede-mă.

Jon își mijì ochii cu răceală, privind spre chipul ei.

– După cum cred că ți-am mai spus, subiectul este închis. Nu e nevoie să faci încercări ridicole să mă împaci. Am acceptat faptul că suntem căsătoriți, la bine și la rău, așa că nu trebuie să te temi că mă voi răzbuna în vreun fel pentru acțiunile tale. Ești în perfectă siguranță.

Tonul ironic al ultimelor cuvinte o îndureră profund pe Cathy. Inspiră adânc, încercând să își înăbușe lacrimile care începuseră

să-i umezească ochii. „Trebuie să nu plâng, trebuie să nu plâng", își spuse în sinea ei cu înverșunare, înăbușindu-și lacrimile care păreau să se reverse la cea mai mică provocare în aceste ultime săptămâni de sarcină.

– Dumnezeule, vei încerca orice, nu-i așa? murmură Jon luându-și privirea de la strălucirea suspectă din ochii ei.

– Bineînțeles că o fac, răspunse Cathy furioasă, disprețul lui făcând-o să încremenească. Își înclină bărbia spre el, cu trufie. Este foarte plictisitor să fii căsătorită. Trebuie să fac ceva penru a anima atmosfera!

– Vrăjitoareo! bestemă Jon în barbă.

Gura lui Cathy se arcui într-un zâmbet satisfăcut. Și ea putea să joace dur, se gândi răzbunătoare. Dacă el credea că avea să facă pe supusa, mai bine se gândea naibii din nou! Se hotărî să îi răspundă cu aceeași monedă.

Făcură restul călătoriei într-o tăcere aproape totală. Se auzea doar tropăitul constant al copitelor calului pe drumul de pământ. În cele din urmă, Jon alungă iute gândurile negre în care se pierduse pentru a indica o anumită stradă pentru vizitiu.

– Am ajuns, îi spuse el laconic lui Cathy.

Ea se ridică, gata să ignore disputa lor din dorința de a vedea noua ei casă. Strada făcea o buclă între două rânduri de stejari înalți. Câmpuri verzi se întindeau pe fiecare parte. În depărtare, Cathy putea doar zări conturul cețos al unei case din cărămidă cu două etaje. Pe măsură ce se apropiau, trase aer în piept. Era superb: un conac impunător cu coloane albe înalte care tronau la intrare. O verandă se întindea pe toată lungimea casei și un oberliht de sticlă se arcuia pe ușa de stejar din față. Trepte mici urcau până la verandă. Arborii de magnolie cu bogăția lor de flori albe flancau treptele de-o parte și de cealaltă.

Trăsura se opri pe aleea circulară chiar în fața casei. Jon făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să sară din trăsură, dar rămase țintuit locului când o femeie veni la marginea verandei, uitându-se în jos la el. Jon o privi, cu chipul curios de rigid, și coborî din trăsură cu o prudență calmă.

– Bună dimineața, Isobelle, spuse Jon cu o voce lipsită de inflexiuni.

Ochii lui Cathy trecură de la spatele lat al soțului ei, la femeia îmbrăcată la modă de pe verandă. Era foarte frumoasă,

cu un păr negru și ochi strălucitori, iar silueta ei în rochia de mătase cu decolteu adânc era voluptuoasă. Dar riduri fine îi marcau pielea feței, iar gura ei roșie îi atârna în mod dezagreabil. Era destul de în vârstă, își dădu seama Cathy, chiar mai în vârstă decât Jon. În mintea lui Cathy se înfiripă o mică bănuială în privința identității sale.

– Jon, zise femeia, clătinând din cap drept răspuns la salutul său. Ochii ei îndrăzneți îi cercetară silueta înaltă într-un mod care lui Cathy nu-i plăcu deloc. Apoi, se măriră în semn de apreciere când se întoarseră spre chipul lui, iar Cathy își mușcă buza. Te-ai schimbat, dragul meu.

– Și tu, Isobelle, răspunse Jon pe un ton rigid.

Amintindu-și de prezența lui Cathy într-un sfârșit, se întoarse să o ridice din trăsură, ținând-o foarte atent în brațe. Cathy îi aruncă o privire plină de venin. El zâmbi ușor văzând furia mocnită din ochii ei.

– Și pe cine avem noi aici?

Isobelle își miji ochii când studie silueta rotundă a lui Cathy. Tânăra privi spre femeie cu trufie. Atitudinea ei posesivă față de Jon era extrem de iritantă.

– Ea este soția mea, declară Jon cu răceală, ducând-o pe Cathy ca pe un fulg când începu să urce scările. Când ajunse pe a doua de sus făcu o pauză. Cathy, ți-o prezint pe Isobelle. Mama mea vitregă.

Suspiciunile lui Cathy fură confirmate. Deci aceasta era femeia pe care Jon o adorase pe când era adolescent, cea care îl dezamăgise atât de crud înșelându-l pe tatăl lui. Împotriva propriei voințe, șopti ceva politicos, la care femeia nici nu se deranjă să răspundă.

– Îți plac copilele, Jon? întrebă Isobelle provocatoare. Sau ai fost nevoit să-ți asumi responsabilitatea?

Buzele lui Jon se strânseră la auzul vorbelor răutăcioase ale femeii, iar Cathy simți cum obrajii i se îmbujorează de furie. Însă, fie că îi plăcea sau nu, acea ultimă remarcă nu era chiar departe de adevăr. Dar mai repede ar fi fiert în ulei încins decât să o lase pe mama vitregă a lui Jon să-i ghicească încurcătura. Afișă un zâmbet politicos și nu renunță la el când Jon continuă să urce treptele și de-a lungul verandei. Isobelle îi urmă în salon.

– Când un bărbat vede o femeie atât de frumoasă cum e Cathy, ia toate măsurile necesare ca să se asigure că e a lui imediat. Sau a trecut atât de mult timp încât ai uitat, Isobelle?

Răspunsul lui Jon fusese degajat, dar fu evident că-și îndeplinise scopul, când obrajii femeii se înroșiră brusc. Se pregăti să îi dea o replică, dar se opri când Petersham intră grăbit în salon, prin spatele casei.

– Ah, Petersham, spuse Jon fără intonație, mă întrebam dacă nu cumva te-ai rătăcit. Văd că...hm... instrucțiunile mele nu au fost respectate.

– Îmi pare rău, căpitane, dar a insistat să rămână. A spus că vrea să întâlnească mireasa.

Ochii lui Petersham cerură iertare când îi întâlniră pe ai lui Cathy. Ea îi zâmbi.

– Desigur că am vrut să-ți întâlnesc soția, Jon, spuse Isobelle cu veselie. La urma urmei, cred că va fi nora mea vitregă. Va trebui să le-o prezint prietenilor mei. Când Petersham și-a făcut apariția în această dimineață cu o poveste ridicolă cum că tu vrei casa pentru familia ta, am știut că trebuie să văd asta cu ochii mei. Este atât de greu să mi te imaginez în pielea unui familist.

– Ei bine, acum că ai văzut că sunt într-adevăr familist, poate mă vei scuza. Soția mea nu se simte bine și trebuie să se odihnească. Petersham, ai pregătit o cameră?

– Dormitorul principal, căpitane.

Jon dădu să se întoarcă spre scări, dar Isobelle îl prinse de braț. Cathy se uită la femeie cu răceală, dar aceasta o ignoră, zâmbind cu viclenie în sus, către Jon. Cathy simți o dorință bruscă și șocantă de a-și înfige unghiile în chipul acela spoit cu talent.

– O să locuiesc într-o casă în oraș, Jon. Trebuie să treci pe la mine după ce o instalezi pe soția ta. Putem discuta despre trecut.

– Aș putea face asta, Isobelle. Presupun că ai luat slujitorii din casă?

– Erau ai mei.

Isobelle ridică din umeri, mâna cu unghiile ei roșii trecând ușor peste mâneca lui. Cathy strânse din dinți, deranjată de intimitatea gestului.

– Tatăl tău mi i-a lăsat chiar înainte de a muri. Ești norocos că ai primit casa. La urma urmei, nu ai mai trecut niciodată pe-aici.

– Nu, n-am făcut-o, nu-i așa? răspunse Jon rece, apoi se întoarse.

Brațele lui Cathy se strânseră în jurul gâtului lui când începu să urce treptele cu ea. Petersham era chiar în spatele lor.

– Ești bine-venită să folosești trăsura de afară ca să ajungi în oraș, îi spuse Jon peste umăr lui Isobelle.

– Ești prea bun, Jon, dragule, toarse femeia drept răspuns. Nu uita să vii să mă vizitezi. Știu cât de... singur... se poate simți un bărbat când soția lui este într-o situație interesantă.

Cathy icni auzind invitația nerușinată. Maxilarul lui Jon se încordă și aruncă o privire în jos la fața indignată din brațele lui când Isobelle plecă.

– Nu vei merge să o vizitezi, spuse Cathy într-o șoaptă aspră, pentru că nu voia să o audă Petersham, dar incapabilă să se abțină.

– Îmi dai ordine, soție?

Ochii lui Jon deveniră brusc glaciali când priviră în jos spre ea. Cathy încuviință, ochii ei albaștri încă arzând plini de resentimente din cauza îndrăznelii lui Isobelle.

– Abține-te, spuse Jon încet, pe un ton plin de cruzime. Amintește-ți că ești tolerată. Nu ai nici un drept să-mi pui la îndoială acțiunile, nici acum, nici în orice alt moment.

Cathy se uită la el, durerea cauzată de cuvintele sale străpungându-i pieptul precum un cuțit. Își ridică bărbia cu un gest sfidător.

– Nici prin vis nu mi-ar trece să mă îndoiesc de acțiunile tale, soțule. Cathy sublinie ultimul cuvânt imitând ironic tonul folosit de Jon când îi spusese „soție". Dar, pe de altă parte, nici tu nu trebuie să le pui la îndoială pe ale mele. Amintește-ți, ce ție nu-ți place altuia nu-i face.

– Eu nu aș băga mâna în foc pentru asta, răspunse Jon încruntat. Ai putea să pierzi.

Petersham i-o luă înainte și deschise ușa dormitorului principal, evitând astfel o ceartă. Cathy se încruntă la soțul ei când o așeză cu grijă în mijlocul patului mare cu baldachin. Ochii lui străluciră cu o neîndurare de gheață în jos spre ai ei, când se îndreptă de spate după ce o lăsă în pat.

– Cred că te vei simți confortabil aici.

Vocea lui Jon era distantă, iar Cathy știa că acele cuvinte fuseseră spuse mai mult pentru Petersham decât pentru ea.

– Cu siguranță, răspunse cu aceeași răceală, hotărâtă să nu se lase mai prejos în jocul dezinteresului politicos.

O scânteie izbucni în ochii lui Jon auzindu-i tonul, și acel mușchi amenințător începu să-i zvâcnească în obraz. Însă înainte de a putea răspunde cu furia care părea periculos de aproape de o explozie, Petersham vorbi din locul lui de lângă fereastră:

– Căpitane, femeia aia, Martha, a ajuns cu restul lucrurilor. Să mă ocup eu de ele?

– O s-o fac eu. Trebuie să mă întorc în oraș oricum, și o să le aduc înăuntru când mă întorc. Tu stai cu domnița Cathy până când urcă și Martha, iar apoi poți să te duci să vezi ce a mai rămas din grajduri. Dacă mi-l amintesc bine pe tata, nu ar trebui să mai fie cine știe ce.

– Rămânem aici pentru o vreme, căpitane? întrebă încet Petersham.

– Pentru o vreme, spuse scurt Jon și ieși din cameră fără să-i mai arunce vreo privire lui Cathy.

Ea își mușcă buza atât de tare în efortul de a nu striga după el, că începu să sângereze. Trebuia să se întoarcă în oraș... ca să se întâlnească cu femeia aia, fără îndoială! Era un bărbat cu dorințe și știa sigur că nu fusese cu o femeie de luni întregi. Nu avea să-l ierte niciodată dacă se ducea la femeia aceea, se înfierbântă ea. Dar apoi, o mică voce din capul ei o luă în râs: ea probabil nici nu va ști. Cine să-i spună?

Suspiciunile o măcinară pe Cathy precum cancerul în următoarele zece zile. Jon era rareori acasă, iar când se întâmpla să fie, era tăios și preocupat. Cathy nu putea fi sigură că se vedea cu Isobelle sau cu oricare altă femeie, de fapt, dar era mai mult decât probabil, după cum recunoscu ea în sinea sa. La urma urmei, ce îl oprea?! Deși era soția lui, nu era legat de ea prin legăturile obișnuite de dragoste sau măcar vinovăție. Făcea orice după cum îl tăia capul, se gândi ea deprimată, și dacă ei nu-i convenea, trebuia să învețe să îndure!

Singurul lucru care o făcea să șovăie în a fi pe deplin convinsă de infidelitatea lui era activitatea intensă din jurul proprietății. Era posibil să fie pe bună dreptate ocupat, petrecându-și timpul

îndeletnicindu-se cu semințele, îngrășămintele și personalul necesar pentru ca Woodham să redevină o plantație de bumbac de succes. Aflase de la Petersham că acesta era planul lui Jon. Căpitanul se decisese să se apuce de plantat, lucru pe care valetul îl găsea greu de înțeles. Dar când stăpânul Jon își punea ceva în minte, se făcea luntre și punte până îl obținea. După părerea lui Petersham, n-ar fi fost deloc o surpriză ca în vara următoare să aibă parte de o recoltă de bumbac record.

În mod evident, Cathy nu era interesată de bumbac. Era supărată și obosită, și dacă ar fi fost sinceră, ar fi admis că îi ducea lipsa lui Jon. Își dorea să se nască pruncul la fel de mult cum un pușcăriaș tânjește după libertate. De îndată ce propriul trup avea să-i aparțină din nou, își promise ea, nu se va da în lături de la nimic ca să obțină ceea ce voia: iubirea soțului său.

Martha fusese numită menajeră pentru moment, și era din ce în ce mai istovită. Pentru că nu era obișnuită să aibă de-a face cu americanii, era teribil de bănuitoare și refuza să lase pe oricine în apropierea domniței Cathy. Era sigură că toți erau niște sălbatici și că i-ar tăia gâtul fetei dacă ar avea ocazia. Revoltele constante cauzate de această atitudine nu ajutau cu nimic la îmbunătățirea stării de spirit a lui Cathy. Când va avea voie să se ridice din pat, organizarea internă va fi o altă problemă de care să se ocupe.

Vremea rămase caldă și însorită până în prima zi a lunii martie. Apoi, o ploaie blândă alungă monotonia, zgomotul răpăitului ușor în ferestre trăgând-o pe Cathy la somn. Se simțise ciudat de letargică toată ziua, iar sarcina părea mai grea ca oricând. Ceea ce era și normal, presupuse ea, având în vedere că pruncul urma să vină pe lume din clipă-n clipă.

Jon trecuse pe la ea în acea dimineață, întrebând-o cu o politețe rece cum se simțea. Era îmbrăcat de oraș, iar Cathy îi privise silueta frumoasă cu un resentiment mocnit. El era responsabil pentru disconfortul ei, dar cu toate astea puțin îi păsa de ea! Se încruntă la el, refuzând să vorbească, iar el o privise cu dezinteres, după care îi făcuse o plecăciune batjocoritoare și își văzuse de drum.

Când luă cina, sprijinită de o movilă de perne în patul enorm, Cathy se uită gânditoare la inelul de logodnă, pietrele strălucitoare

reflectând lumina lumânării de lângă pat. „Jon e un porc", se gândi ea cu amărăciune. „Chiar în secunda aceasta s-ar putea să fie cu o altă femeie, sărutând-o, făcând dragoste cu ea..." Întregul corp al lui Cathy ardea de gelozie. Dacă Jon ar fi fost acolo, ea ar fi simțit o plăcere imensă să-l plesnească cu sete peste fața bronzată.

Cu sălbăticie, împunse o bucată de pui cu furculița, imaginându-și că era Jon. Când mușcă din ea cu o satisfacție sumbră, făcu ochii mari. Un val de apă i se scurse pe picioare, udând păturile și salteaua. Ce naiba?! Se uită în jos, la corpul ei, cu uimire. De la ea venea apa! Atunci își dădu seama. Sosise momentul. Copilul venea pe lume!

Se uită în jur după clopoțelul care trebuia să stea pe noptieră. Nu era acolo. Cu Martha debusolată și slujitorii dezorientați din casă, nimic nu era la locul lui. Dar avea nevoie de ajutor. Încercă să strige, dar își dădu seama că nu va fi auzită dincolo de camera ei. Scrâșnind din dinți, își puse picioarele pe podea și se ridică din pat. Nu mai avea de ce să-și facă griji că ar putea face ceva care să forțeze sosirea copilului. Încerca de unul singur să vină!

După săptămânile petrecute în pat, abia se ținea pe picioare, dar reuși să ajungă la ușă, ținându-se de mobilă. Primul junghi de durere o lovi când ieși pe hol. Se îndoi de spate, gâfâind, dar durerea dispăru aproape la fel de brusc precum venise. „Nu a fost chiar așa de rău", se gândi ea, îmbărbătându-se. Poate că nașterea nu avea să fie calvarul de care se temea.

Camera ei era la trei uși depărtare de scări. Ajunse în capătul lor, ținându-se de balustradă în timp ce privi în jos. Nu îndrăzni să încerce. Căderea i-ar fi putut ucide și pe ea, și pe copil.

– Martha! strigă ea. Vocea îi era jalnic de slăbită. Încercă din nou. Martha!

Ușa de la una dintre camerele de pe hol se deschise, iar Cathy zări lumina confortabilă a unei lămpi ce lumina o bibliotecă plină. Camera de lucru, presupuse ea, și deschise gura să strige din nou exact când Jon ieși în hol împreună cu un alt bărbat.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai trecut pe-aici, Bailey, spuse Jon strângându-i mâna bărbatului.

– A fost o plăcere, căpitane Hale, răspunse bărbatul.

Cathy încercă să se retragă în umbra holului, căci nu dorea să atragă atenția asupra situației ei de față cu un străin, dar un alt junghi de durere o săgetă și îi scăpă un geamăt mic.

Jon se uită aproape la întâmplare în sus pe scări, fața înlemnindu-i de surpriză când o văzu pe Cathy îndoită de spate, în capătul treptelor.

– Dumnezeule, șuieră el și urcă iute câte două trepte deodată.

Cathy îi simți brațele puternice cuprinzând-o cu o blândețe aproape femeiască. Își dădu capul pe spate, încercând să-i zâmbească. Efortul o fău să se contorsioneze din pricina altui junghi de durere.

– Copilul... Nasc! gâfâi ea după ce trecu spasmul.

Jon încuviință din cap, cu fața albă pe sub bronzul lui.

– O să te ridic, îi spuse el, cu o voce foarte calmă. Nici nu e nevoie să-ți pui brațele în jurul gâtului meu. Doar relaxează-te. Totul va fi bine.

O ridică cu o grijă infinită, apoi o duse rapid înapoi prin hol în dormitorul ei. Ușor, o lăsă pe pat, apoi se duse înapoi în ușa deschisă a dormitorului. Strigătul său după Martha zgudui întreaga casă din temelii.

Capitolul 15

Travaliul lui Cathy dură aproape 24 de ore. Pe măsură ce noaptea se scurgea, Martha înțelese că nașterea va fi dificilă și îi trimise vorbă, jos, lui Jon, cerându-i să aducă un medic. (Era obiceiul ca bebelușii să fie aduși pe lume de femeile din gospodăria mamei însărcinate.) Mesajul fusese inutil. Jon, palid și zguduit de țipetele care veneau din spatele ușii închise a dormitorului, făcuse deja acest lucru.

Gemetele joase erau destul de rele, dar țipetele ascuțite ocazionale ale lui Cathy erau aproape insuportabile. Pe Jon îl trecură sudori reci, și trebui să fie oprit de Petersham și de unul dintre noii oameni de serviciu să nu fugă la etaj și să dea năvală în camera în care soția sa îndura o astfel de agonie.

Bătrânul doctor Sanderson ajunse la mai bine de trei ore după ce fusese chemat. Drept răspuns la întrebarea mârâită a lui Jon, care voise să afle de ce naiba durase atât, medicul îi turnă un whisky tare și îi spuse să nu le stea în cale. În timp ce urcă treptele la etaj clătinând din capul acoperit de păr alb și neîngrijit, medicul murmură că s-ar îngriji mai degrabă de douăzeci de femei însărcinate decât să aibă de-a face cu un tată în devenire. Femeile erau, de obicei, mult mai stoice.

Spre crunta enervare a lui Jon și consternarea lui Petersham, whisky-ul ajută prea puțin. Jon dădu pe gât o cantitate imensă din licoare, dar mintea lui era atât de disperat de conectată la ceea ce se întâmpla la etaj, că nu putea să nu fie atent. Când țipetele lui Cathy crescuseră la un asemenea nivel, încât era sigur că femeia era pe moarte, tot ce putu să facă fu să măsoare cu pasul holul de lângă dormitorul ei, înjurând și rugându-se în aceeași suflare. Gândul suferinței ei îi frigea organele vitale ca un clește încins, luând în zeflemea disprețul rece pe care se convinsese că îl simțea pentru ea. „Prostul naibii", se blestema singur, pe măsură ce emoțiile pe care le crezuse stinse de mult se luptau să iasă la suprafață. „Ești dispus să o iubești acum, după tot ce ți-a făcut?" „Nu", mintea lui îi striga înapoi. Orice dragoste pe care ar fi simțit-o cândva pentru ea fusese ucisă mișelește de trădarea ei.

Un alt geamăt jalnic din interiorul dormitorului îl făcu pe Jon să tresară. Petersham îi dădu în tăcere un alt pahar de whisky, iar Jon îl dădu pe gât. Nu îl ajută cu nimic. O revelație precum un fulger îi lumină brusc mintea. Pasiunea lui era singura responsabilă pentru durerea lui Cathy. Cutremurându-se din pricina propriei uri, își aminti cum îi ignorase, plin de indiferență, rugămințile în acea prima noapte, pe *Margarita*, propria lui pasiune flămândă grăbindu-l fără milă, până când o posedase complet. Și nu se mulțumise doar să-i fure virginitatea. O, nu! O avusese din nou și din nou, până când rezultatul final era agonia pe care o îndura acum. Ascultându-i strigătele chinuite, își promise să nu o mai atingă niciodată, pentru tot restul vieții ei. Dacă trăia. Îi era îngrozitor de teamă să n-o fi omorât-o deja.

Jon refuză cu obstinație să plece de lângă dormitor, respingând mâncarea cu un scuturat nerăbdător din cap. Petersham clătina din cap privindu-l și gândindu-se că stăpânul Jon băuse

suficient whisky cât să doboare un cal, deși cu greu se observa ceva. Valetul făcu tot posibilul să-l convingă pe Jon să se întindă pe canapea, în camera sa de lucru, pentru o odihnă scurtă, sau să iasă din casă pentru o gură de aer proaspăt, dar Jon respinse tăios toate sugestiile. Continuă să patruleze pe holul de lângă dormitor, bând whisky ca pe apă și rămânând morocănos. De fiecare dată când Cathy scotea cel mai mic sunet, el tresărea, iar când ea țipa, devenea alb ca varul. Martha, ieșind din cameră din când în când ca să aducă apă caldă sau prosoape pentru doctorul Sanderson, era șocată de starea lui și își dădea silința să-l înveselească. Cu adevărat, bietul bărbat părea să sufere aproape la fel de mult ca și domnișoara Cathy!

Spre amurg, țipetele lui Cathy ajunseră la un crescendo cutremurător. Jon încremeni afară, în hol, cu ochii ațintiți cu teamă pe ușa închisă a dormitorului. În cele din urmă, nu mai rezistă. Cu o grabă frenetică, dădu buzna pe ușă doar ca să rămână încremenit în prag, cu o mână încă pe mâner. Doctorul Sanderson ținea de călcâie un bebeluș mititel, acoperit de sânge și, chiar sub privirile lui Jon, îi dădu o palmă zdravănă pe fesele minuscule. Jon rămase cu gura căscată când copilul scoase un țipăt tânguitor, apoi doctorul Sanderson râse și îi întinse bebelușul Marthei, care zâmbea, în timp ce lacrimi mari strălucitoare i se rostogoleau pe obrajii dolofani. Jon simți cum i se înmoaie genunchii de ușurare. În sfârșit, calvarul luase sfârșit!

– Cathy? întrebă el răgușit.

Atât Martha, cât și doctorul Sanderson se întoarseră șocați spre el, căci nu îl auziseră intrând. Pentru o clipă, două chipuri îl mustrară cu asprime din priviri, pentru ca mai apoi bătrânul chip al doctorului Sanderson să se transforme într-un zâmbet.

– Relaxează-te, căpitane, spuse amuzat medicul. După cum arăți, doamna Hale este într-o formă mai bună decât dumneata.

– Aveți un fiu, stăpâne Jon, interveni Martha cu bucurie, îndreptând bebelușul, înfășurat într-o pătură, spre el, ca să-l vadă.

Jon se uită absent la prunc, distingând vag o față roșie, încrețită și un ciuf negru. „Arată ca unul din tribul pieilor roșii", se gândi el când își luă privirea de la mormolocul adormit pentru a o fixa cu nesaț asupra fetei din pat.

– Așteptați numai să îi facem baie, stăpâne Jon, spuse Martha încet, văzând încotro i se îndreptau ochii.

– Vreau să o văd acum, spuse Jon cu încăpățânare.

La un semn din cap, resemnat, din partea doctorului Sanderson, Martha se retrase discret câțiva pași.

– Cathy?

Vocea lui Jon se auzi răgușit când veni să stea lângă pat, privind în jos, cu durere, la fața mică și palidă. Părul ei luminos era ud de transpirație și răvășit în toate direcțiile, împrăștiindu-se în șuvițe mari peste pernele albe și pufoase. Buzele și obrajii ei erau extrem de palide. Pentru o clipă cutremurătoare, lui Jon îi fu teamă că murise în timp ce toată lumea din cameră fusese ocupată cu copilul. Apoi, ochii i se deschiseră și zâmbi slăbită când văzu cine se uita în jos la ea.

– Jon, murmură ea, cu ochii ca două oceane de oboseală. Am făcut-o, Jon.

Felul în care descrisese nașterea aduse un zâmbet ușor, trist, pe buze lui Jon. Doctorul Sanderson avea dreptate. Părea să fie într-o formă mai bună decât el, cel puțin mental. Amețit de ușurare, îi luă mâna și i-o ridică la buze, apăsându-și cu înflăcărare buzele pe pielea catifelată.

– Îți mulțumesc că mi-ai dăruit un fiu, dragostea mea, șopti răgușit, alintul scăpându-i de pe buze fără ca el să fie conștient.

Cathy zâmbi la el cu blândețe, ochii ei de safir strălucind. Era prima dată când îi spunea așa de când veniseră soldații în Las Palmas. Voia cu ardoare să audă mai multe. Jon arăta groaznic, cu ochii injectați și neras, cu părul ciufulit sălbatic, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el de mii de ori. Fusese îngrijorat pentru ea, observă ea cu satisfacție. Disperat de îngrijorat, dacă era să judece după aspectul lui. Inspiră adânc, dorindu-și să-i răspundă, să-l încurajeze să spună alte cuvinte dulci. Mirosul inconfundabil de whisky îi lovi nările când trase aer în piept.

– Duhnești, șopti surprinsă, după care pleoapele i se închiseră și adormi.

Gura lui Jon se arcui într-un rânjet prostesc la replica ei, și îi mai sărută fierbinte încă o dată mâna, după care o vârî plin de respect sub pături. Se îndepărtă de pat, încă rânjind, și se deplasă pe picioarele nesigure în hol. De îndată ce ajunse acolo, genunchii

îi și cedară și se prăbuși cu zgomot. Până când ajunse doctorul Sanderson la el, deja sforăia puternic. Doctorul clătină din cap și îl chemă pe Petersham să-i dea o mână de ajutor să-l care pe căpitan în dormitorul lui. Deși cu întârziere, whisky-ul își făcuse în cele din urmă efectul.

Jon dormi bușteан pentru tot restul acelei nopți și până târziu a doua zi. În cele din urmă, se trezi și el la viață când plânsetul strident al unui bebeluș îi ajunse la creierul încețoșat. Încruntându-se amuzat, clătină din cap să-și revină, întinzându-se după vasul de apă ca să scape de gustul stătut din gură. Ce căuta un copil la Woodham? Apoi își aminti. Plânsetul trebuia să fie al fiului său! De ce nu avea nimeni grijă de copil? Gemând, se ridică în picioare, trecându-și o mână prin părul răvășit sălbatic când ieși foarte atent din cameră și intră în hol. Plânsetul părea să vină din dormitorul lui Cathy, iar el se apropie de încăpere cu o determinare severă. Exact când ajunse la ușă, aceasta se deschise în fața lui. Ochii uimiți ai Marthei clipiră la el, apoi femeia se dădu la o parte din calea siluetei lui răvășite. Ea zâmbi larg, apoi adoptă repede o expresie gravă când Jon se încruntă la ea.

– Bună dimineața... sau ar trebui să spun bună ziua, căpitane, zise femeia cu sfială, strecurându-se pe alături în timp ce el se clătina, blocând ușa cu corpul său mare. Mă scuzați, căpitane...

Cuvintele Marthei se pierdură când se făcu nevăzută pe hol. Proptindu-se cu spatele de tocul ușii ca să-și recapete forțele, Jon își dădu seama că plânsetul încetase. Cercetând camera, privirea lui ușor neclară se opri asupra chipului mic care îl privea cu un oarecare amuzament din adâncurile patului mare cu baldachin. „Cathy!" Ochii lui Jon o scrutară apreciativ, desfătându-se cu imaginea ei frumoasă. Părul ei de aur fusese frumos periat și răsucit într-un coc, din care câteva șuvițe mici și ondulate se desprinseseră provocator. Ochii ei erau la fel de clari, albaștri și calmi ca o apă într-o zi de vară. Obrajii ei erau rozalii, iar buzele formau cel mai mic zâmbet timid. Când își coborî privirea, înțelese motivul șovăielii ei. Legănat la sânul ei dezgolit era corpul mititel al fiului său, cu căpșorul întors în timp ce sugea cu lăcomie. Cathy roși și mai tare când își dădu seama unde erau ochii lui Jon, dar privirea pe care i-o aruncă era de primire călduroasă.

– Cum te simți? întrebă Cathy preocupată, după o clipă de tăcere, zâmbetul lărgindu-i-se când îi văzu fața nerasă și palidă de sub bronzul obișnut.

Arăta de parcă el, și nu ea, tocmai trecuse printr-un calvar care sfida moartea. Fu nevoie de un moment pentru ca întrebarea să treacă de ceața provocată de whisky care încă îl învăluia. Când asta se întâmplă, scoase un mic geamăt.

– De parcă cineva mi-a despicat capul cu toporul, recunoscu el, zâmbind. Dar, mai important, cum te simți tu?

– O, sunt bine, îl asigură ea, gura arcuindu-i-se într-un zâmbet tandru când se uită în jos la bebelușul de la pieptul ei. Nu vrei să vii aici și să îți cunoști fiul?

Jon privi când la ea, când la copil și înapoi. Soția lui. Fiul său. Posesivitatea feroce care însoți gândul îl aduse iar la realitate.

– Păi... trebuie să mă spăl, bâlbâi el, gândindu-se cu disperare că ceea ce își dorea cu adevărat era să găsească un loc unde să poată respira. Cred că duhnesc a whisky.

– Duhnești, răspunse sincer Cathy, cu ochii calzi sclipind la el. Dar nu contează. Nici pe Cray, nici pe mine nu ne deranjează câtuși de puțin.

– Cray? întrebă Jon absent, în timp ce se îndreptă aproape împotriva voinței sale spre pat.

Tandrețea din ochii ei mari îl atrăgea ca un magnet. În timpul tuturor acelor săptămâni oribile în închisoare, chiar și în timpul biciuirii comandate chiar de ea, o visase uitându-se la el așa... Disprețuindu-se pentru că era un prost slab, veni totuși lângă pat. Cathy părea atât de mică și de neajutorată când zâmbi în sus la el, aproape la fel de mică și de neajutorată ca și bebelușul din brațele ei. Își dorea să o protejeze de oricine și de orice, și se blestemă că lăsa ca efectele abuzului de whisky să-i întunece judecata.

– M-am gândit să-l numim Jonathan Creighton Hale junior – Cray, ca să nu creăm vreo confuzie când va mai crește. Ești de acord?

Ochii ei îl dezmierdară când i se opriră pe chipul puternic. Jon se simți de parcă era atras neputincios în două vârtejuri limpezi și înșelătoare. Nu avea atunci puterea să reziste dezmierdărilor ei. Când se întinse și îi prinse palma cu degete lungi în mâna ei mică, trăgând de ea ușor, se așeză supus pe marginea patului, lângă ea.

Cathy și bebelușul erau atât de aproape, că le simțea căldura trupurilor, auzind sunetele mici pe care Cray le scotea când sugea. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Cathy și îi zâmbi împotriva voinței sale. Ea îi zâmbi înapoi cu tandrețe, iar apoi ochii lui coborâră spre copil și pieptul ei. „Fiul meu", se gândi el cu uimire și își întinse un deget să atingă cu evlavie mânuța minusculă, perfectă, care îi frământa sânul lui Cathy. Pălmuța se închise în jurul degetului său cu o putere surprinzătoare. Jon se uită la fiul său pentru o clipă, apoi își ridică ochii și îi întâlni pe ai lui Cathy. Ea râse, emoționată, văzându-i expresia uimită.

– Ești de acord cu numele Cray? repetă ea cu răbdare, odihnindu-și privirea blândă pe fața lui frumoasă.

Jon, orbit de ceea ce ar fi putut jura că era afecțiune reală în ochii ei, trebui să facă un efort plin de voință pentru a se concentra asupra spuselor ei.

– Da, desigur, șopti el, smulgându-și ochii dintr-ai ei înainte de a se îneca în ei.

S-ar fi ridicat, dar Cray încă îi ținea strâns degetul arătător. Jon se uită neputincios la fiul său, neștiind cum să se desprindă fără să-și rănească fiul.

– E puternic, spuse în cele din urmă Jon, incapabil să se gândească la altă remarcă.

Era incomod de conștient de sânul ei catifelat și plin sub mâna bebelușului.

– Ca tatăl său.

Vocea moale a lui Cathy îl seducea dinadins, se gândi el cu disperare, îndemnându-l să-și depășească neîncrederea și să cadă din nou victimă vrăjilor ei. Îi simțea pieptul arzând sub mâna lui. Respirația i se acceleră și trebui să strângă din dinți ca să nu cadă pradă tentației.

– Jon... începu Cathy, iar adâncurile albastre ale ochilor ei îl copleșiră.

Se aplecă în față, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai ei, până ce gura lui era la câțiva milimetri distanță de buzele ei moi. O rămășiță a instinctului de autoconservare îl făcu să ezite, dar ea îl învinse. Buzele ei roz minunate se ridicară să le întâlnească pe ale lui, calde și insuportabil de dulci, smulgându-i un geamăt. Gura lui se năpusti asupra ei cu o pasiune devoratoare, în timp ce el ridică mâna ca să îi cuprindă ceafa, astfel încât să nu se îndepărteze.

O sărută cu lăcomie și cu ardoare, limba lui explorând-o cu nesaț. Nevoia refuzată atât de mult timp îi aprinse cu o căldură mistuitoare în vintre. O dorea cu o pasiune lacomă care amenința să îl mistuie. Nici o altă femeie nu o avea s-o potolească, iar această recunoaștere îi dădu o senzație de rău în adâncul stomacului.

Palma lui Cathy se lipi de ceafa lui și îi răspunse la sărutări cu o ardoare la fel de pătimașă ca și a lui. Degetele ei îi mângâiară senzual mușchii gâtului tensionat, apoi se încleștară în buclele negre de deasupra gulerului. Jon înțelese, cu o încordare feroce a fiecărui mușchi, că și ea îl dorea tot atât de tare cum o dorea și el. Tremurul ușor al corpului ei o spunea cât se poate de clar.

Trăgând adânc și sacadat aer în piept, începu s-o împingă spre pat, dorind-o atât de tare și de pătimaș, că nu îi mai păsa de nimic în afară de nevoia lui de a fi satisfăcut. Un scâncet de indignare îl opri la un pas de predarea totală și necondiționată. Scuturând din cap ca să-și vină în fire, se uită în jos, la fiul său, care îl privea morocănos. Din câte se părea, copilului nu îi plăcea să i se întrerupă cina. Mulțumindu-i lui Dumnezeu cu ardoare că băiatul îl făcuse să se trezească la timp, Jon se trase înapoi, hotărât. Fără intervenția fiului său, Jon știa că vrăjitoarea l-ar fi avut din nou, fără speranță, în mrejele ei.

Cathy rămase privind necăjită cum gura lui Jon căpătă o expresie aspră, iar ochii lui cenușii deveniră glaciali. Îl iubea atât de mult, și crezuse că începea să-l înduplece. Dar ochii lui, când îi întâlniră pe ai ei, erau împietriți de ură, iar gura lui oglindea cruzimea. Ochii i se umplură de lacrimi rănite când el se ridică brusc, aproape smulgându-și mâna din mânuța lui Cray.

– Pesemne că mă crezi idiot, spuse el încet, cu ochii strălucind răutăcios în jos spre ea. Poate că fac o greșeală o dată, dar să fiu al naibii dacă o s-o repet și-a doua oară. Sub aparența acelui chip dulce, ești la fel de lipsită de sentimente și de calculată precum cele mai rele târfe de pe chei. M-aș culca mai degrabă cu un șarpe decât cu tine!

Cathy rămase cu gura căscată la el, prostită, cu lacrimile inundându-i ochii și revărsându-se neputincioase pe obraji. Cu o înjurătură sălbatică, Jon se răsuci pe călcâie, îndreptându-se furios spre ușă. Cathy se lăsă pe spate, scuturată de suspine rănite,

în timp ce el trânti ușa în urma sa. Plânsetul speriat al lui Cray se alătură plânsului ei.

În zilele și săptămânile de după nașterea lui Cray, Cathy de-abia dacă îl mai văzu pe Jon. Muncea mai mult ca niciodată pentru a face la Woodham o afacere profitabilă. Pe timpul mamei sale, fuseseră angajați muncitori liberi să cultive câmpurile, dar când tatăl său se căsătorise cu Isobelle, aceasta insistase să se facă economie prin cumpărarea și folosirea sclavilor. Marcus Hale îi acceptase cererile, ca întotdeauna. Jon disprețuise dintotdeauna instituția sclaviei, dar economia Sudului era acum construită în jurul ei. Un procent mare din banii săi fuseseră folosiți pentru plantație și, dacă nu scotea profit cu recolta de bumbac din acel an, avea să fie greu pus la încercare ca stâlp al familiei. Desigur, putea oricând să se întoarcă pe mare. Dar considera asta a fi o ultimă soluție. De dragul lui Cray și al lui Cathy, de asemenea, dacă era să fie sincer cu el însuși, voia să aibă un cămin sigur, stabil. Dar în acest sens, era de neclintit: avea să aleagă muncitori liberi.

Ca să facă economie, refuzase să angajeze un supraveghetor și îndruma el însuși muncitorii. Lucra de la răsăritul până la apusul soarelui, muncind la fel de serios cum le cerea și angajaților. Când termina munca, era, de obicei, prea obosit să facă orice altceva în afară de a-și lua cina în liniște și de a se întinde în patul lui singuratic. Uneori adormea imediat, dar cel mai adesea era urmărit de imagini ale lui Cathy. Senzația de mătase a părului ei strălucitor, moliciunea cărnii ei, corpul ei cald tremurând de pasiune în brațele lui, toate aceste amintiri îi bântuiau orele dintre amurg și zori. De multe ori fusese ispitit să meargă în camera ei să-și astâmpere pofta luând ceea ce era, la urma urmei, al lui de drept. Dar îi era teamă că l-ar convinge să îi predea mai mult decât partea fizică. Ea nu se va mulțumi niciodată până când nu-l va vedea târându-se la picioarele ei, medită el sălbatic. Și să fie el al naibii dacă îi va da acea satisfacție!

Alte femei erau disponibile, și era mâhnit să recunoască faptul că nu le dorea. În călătoriile lui ocazionale în oraș primea semnale inconfundabile de la unele doamne foarte frumoase, dar nu puteau să trezească în el ceva mai mult decât un ușor interes față de farmecele lor. Era ironic când se gândea: singura femeie capabilă să-l stârnească până la punctul freneziei era soția lui din punct

de vedere legal, mama fiului său, și, cu toate acestea, îi era teamă să o aibă. Dacă era pusă pe răzbunare, habar nu avea cât îi ieșea! Și își promise cu înverșunare că nici nu va afla.

O combinație de oboseală, griji și pură frustrare sexuală îl făcea să îi sară țandăra din te miri ce. Toată lumea, de la Petersham până la cel mai neimportant lucrător pe câmp, simți usturimea limbii lui într-un moment sau altul. Cathy fu, în general, scutită de aceste atacuri verbale, dar sclipirea din ochii lui Jon atunci când se uita la ea îi spunea că ea era ținta reală. Dar ea îi întorcea privirile aspre uitându-se la el cu tandrețe și își sporea eforturile de a-l atrage. Asemenea unei picături care sapă până și în piatră, simțea că face progrese lente, dar constante. Într-o noapte, cât de curând, avea să renunțe la luptă și va veni la ea, iar ea va fi gata. Și, din patul lui, era un pas foarte mic până la inima lui.

La început, Jon se amuză cu cinism, pentru ca mai apoi să se înfurie văzându-i încercările fățișe de a-l seduce. La scurt timp după nașterea lui Cray, el comandase unei croitorese la modă din Charleston să îi completeze garderoba aproape inexistentă, iar acum își dădea seama că făcuse o greșeală de tactică. În rochiile subțiri, diafane, cu decolteu adânc și fără mâneci, care erau cele mai potrivite pentru clima din Carolina de Sud, era la fel de tentantă precum trebuia să fi fost și Eva cândva pentru Adam. Doar vederea siluetei ei subțiri, cu forme voluptuoase în timp ce trebăluia prin casă sau prin grădină era suficientă ca să-l facă să se aprindă. Zâmbetele dulci și privirile provocatoare cu care îl copleșea erau pură tortură. O dorea cu o înverșunare care nu îl lăsa să se gândească la prea multe alte lucruri. Noapte de noapte, era nevoit să înoate la lumina lunii în apropiere de Miller's Creek, într-un efort de a-și reduce din ardoare. Aproape că nu îl ajuta deloc.

Pe măsură ce săptămânile treceau, iar el își dădu seama că avusese timp suficient să se recupereze complet după nașterea lui Cray, era atât de tensionat, că nu mai avea mult și exploda. Nu mai exista nici un motiv fizic pentru a nu-și asuma îndatoririle intime ale unei soții. Cu îndârjire, Jon se ținu tare. Scorpia îi furase inima o dată și apoi o călcase fără milă în picioare. Să fie blestemat dacă îi va mai oferi din nou ocazia!

Vestea că o nouă generație Hale își stabilise reședința la Woodham se răspândi iute în comunitatea stăpânilor de plantație

din Charleston. Cu greu trecea o după-amiază fără să oprească o trăsură pe alee ca să lase două sau trei doamne îmbrăcate la modă venite să îi cunoască pe noii vecini. Cathy, bine îmbrăcată și modestă, le servea ceai și pricomigdale și răspundea cu diplomație la întrebări curioase. Când doamnele descoperiră că de fapt deținea un titlu – Cathy suspecta că Martha divulgase această informație – începură să se dea peste cap în încercarea de a le ura bun venit nou-sosiților. Doamna Gordon, matroana cartierului, le dădu confirmarea aprobării deschise când dezvălui că fusese prietenă apropiată cu mama lui Jon, Virginia. În consecință, Cray începu să fie alintat de toată lumea, Cathy fu numită „cea mai drăgălașă", iar Jon descris de doamnele fascinate drept prea romantic să fie descris în cuvinte. Jon se arătă cinic cu privirea la această aprobare, dar o îndrumă pe Cathy să accepte câteva dintre invitațiile pe care le tot primeau. Dacă voiau să facă din Woodham casa lor, nu aveau cum să trăiască precum niște pustnici.

Cathy alese un bal dat de un cuplu de tineri pe nume Ingram pentru debutul lor în societate. Jon primi vestea fără entuziasm, dar, cu părere de rău, consimți să o însoțească. În sinea lui, simțise că i-ar putea face bine să se afle și în compania altor femei frumoase în afară de soția lui. Era incredibil că tocmai el, care se culcase cu zeci de femei de-a lungul anilor, ajunsese să își dorească numai una. Poate că trebuia să arunce o privire mai atentă spre ce altceva mai era disponibil.

Cathy, pe de altă parte, aștepta cu nerăbdare balul, așa cum o pisică așteaptă un castron de smântână la zile mari. Avea să se îmbrace superb și să flirteze chibzuit cu toți bărbații frumoși prezenți. Gelozia urma să-l aducă pe Jon pe drumul cel bun, dacă nimic altceva nu funcționa, se gândi ea cu îngâmfare. Știa că o dorea, i se vedea clar în ochi, dar era prea al naibii de încăpățânat să cedeze. Un zâmbet ușor îi arcui colțurile gurii. După ce-i va implora suficient favorurile, ea se va preda cu infinită tandrețe. Și, ajutată de flacăra pasiunii lui, ea spera să-i atingă inima.

Gura lui Cathy se uscă la amintirea momentelor în care făcea dragoste cu Jon. Trecuse atât de mult timp de când o avusese – aproape nouă luni. Dacă era sinceră cu ea, trebuia să recunoască faptul că și ea îl dorea. Privirile pofticioase îndreptate spre sânii pe jumătate dezgoliți când credea că ea nu-l vedea, tremurul prost

ascuns al trupului său când ea se atingea de el nu tocmai accidental o strârneau mai mult decât visase că era posibil. Crezuse întotdeauna că numai bărbații sunt supuși nevoilor fizice, dar învăța pe propria piele cât se înșelase. Ar fi fost foarte ușor să meargă pur și simplu în camera lui într-o noapte și să i se ofere, dar ea voia mai mult decât să îl satisfacă sexual. Voia iubirea lui, și dacă trebuia să-l ducă spre culmile nebuniei pentru a-l face să-și recunoască sentimentele, atunci asta avea să facă.

În noaptea balului, Cathy se aranjă cu minuție. Rochia ei de bal era cea mai frumoasă dintre toate rochiile pe care le avusese vreodată, comandată special pentru această ocazie. Era din zarba, ca o vrajă aurită după cum strălucea în lumina lumânărilor. Corsajul subțire era prins cu două cordoane firave care îi mângâiau umerii după care se extindeau, trecând peste sânii ei în fâșii largi de material. Materialul se încrucișa din nou la spate, apoi se întorcea să-i înconjoare talia subțire, după care cădea frumos într-o fustă uriașă în formă de clopot. Gâtul, umerii, brațele și partea de sus a sânilor ei erau lăsate apetisant de dezgolite. Simplă până la perfecțiune, dar cu o croială îndrăzneață, depindea foarte mult de frumusețea purtătoarei dacă rochia avea să facă senzație. Iar pe Cathy era superbă.

Martha îi aranjase părul auriu foarte simplu, prinzându-i-l într-o clemă de safir în creștetul capului, apoi făcându-l să se reverse pe spate într-o cascadă de bucle. Cercei din safir și aur i se legănau cochet la urechi, și un colier delicat ce se potrivea ținutei și care îi aparținuse mamei lui Jon îi era prins în jurul gâtului. Niște pantofi micuți cu toc auriu și mănuși lungi asortate îi completau ținuta. Cu ochii ei mari de safir și trăsăturile perfect sculptate, Cathy arăta ca o prințesă dintr-un basm.

– Minunat! Arăți de pus în ramă, spuse Martha cu satisfacție când Cathy fu îmbrăcată în cele din urmă. O să-i iasă ochii din orbite stăpânului Jon.

Cathy zâmbi cu tristețe la bona ei. Nu le scăpau prea multe ochilor ageri ai Marthei. Dar era prea entuziasmată și prea plină de nerăbdare ca să o mustre pe bona ei, așa cum credea că ar trebui să o facă. În schimb, îi dădu un sărut impulsiv pe obrazul dolofan cel mai apropiat când își ridică eșarfa cu paiete.

– Asta este și ideea, Martha, clipi ea jucăuș și apoi dispăru pe ușă cu un foșnet de fuste.

Jon se plimba morocănos în salonul de la parter când Cathy coborî spre el și avu o ocazie de a-l studia fără să fie observată. Îmbrăcat în catifea gri-închis și cu o vestă argintie, era incredibil de chipeș. Își trecu ochii peste silueta lui puternică și robustă cu o mândrie posesivă. Emana aroganță prin toți porii și, în timp ce îl privea, inima începu să-i bată mai repede. Părul îi era frumos periat în sfârșit și sclipea negru-albăstrui în lumina lumânărilor. Fața lui bronzată era atent rasă, subliniindu-i trăsăturile rigid sculptate. Sprâncenele negre mătăsoase i se împreunau deasupra ochilor într-o încruntare nerăbdătoare. Cathy zâmbi. Arăta de parcă nu ar fi fost într-o stare de spirit foarte bună, iar dacă planul ei dădea roade, urma să fie într-una și mai rea înainte de sfârșitul nopții.

Se uită la ceasul lui de buzunar, apoi în sus pe scări, încremenind când o văzu venind spre el aproape plutind. Ochii lui licăriră trecând peste corpul ei, atingându-i părul strălucitor, fața, decolteul generos, talia subțire. Își strânse buzele, furios, și se depărtă brusc, dar nu înainte ca ea să sesizeze pofta primitivă care îi străluci pentru un moment, neascunsă, în ochi.

– Mergem? întrebă el cu o răceală demnă de laudă când ea veni lângă el, fără să-i ajungă nici măcar până la umăr.

Își puse mâna ușor pe brațul lui oferit fără tragere de inimă, privindu-l la timp pentru a-i surprinde ochii desfătându-se cu lăcomie cu formele ei voluptuoase lăsate dezgolite de rochie. Culoarea îi urcă în obraji, dar nu făcu nici o remarcă. Și Cathy rămase la fel de tăcută când o conduse afară și o ajută să urce în trăsura care îi aștepta.

Balul fu un succes extraordinar în opinia tuturor, cu excepția lui Cathy. Zeci de lumânări luminau sala lungă a balului, iar orchestra găzduită pe un podium ridicat la capătul îndepărtat al camerei cânta melodii memorabile. Doamnele, în rochii vaporoase în nuanțe variind de la pasteluri simple ce reprezentau rigoarea pentru debutante, până la roșul și smaraldul mult mai îndrăzneț preferat de tinerele soții elegante, se învârteau pe podeaua bine lustruită, în brațele domnilor sobru îmbrăcați. După ce salutară gazdele, Jon o duse pe Cathy în mulțimea veselă pentru un dans incomod de tăcut. O ținu la distanța corectă și nu îi adresă nici

un blestemat de singur cuvânt. Iritată, Cathy aşteptă cu nerăbdare să se oprească muzica, după care se depărtă de el, zâmbindu-i unui tânăr din apropiere. Băiatul, orbit de frumuseţea ei şi fără să fie descurajat câtuşi de puţin de încruntarea de avertizare a lui Jon, o invită imediat la dans. Cathy acceptă cu o uşoară reverenţă şi se îndepărtă fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

Apoi fu asaltată de invitaţii la dans aproape din partea fiecărui gentleman prezent. Cei tineri şi necăsătoriţi erau cei mai zgomotoşi, iar Cathy îi încuraja cu o veselie sclipitoare, ajutată şi de paharele cu punci de şampanie care îi erau în mod constant puse în mână. Cu colţul ochiului, îl surprindea ocazional pe Jon dansând cu câte o doamnă minunată. Părea să nu aibă nici un interes faţă de fetele îmbujorate, preferând femeile mai în vârstă, cu mai multă experienţă. Cathy simţi o durere fizică reală când îl văzu zâmbind cu un farmec devastator în jos la o doamnă care, în mod clar, ştia totul despre jocurile seducţiei. „Târfa", se gândi Cathy cu furie, întorcându-se şi ocupându-se şi mai intens de propriul flirt.

Când fu anunţată cina, Cathy îi permise partenerului ei de moment, un tânăr frumos de 25 de ani pe nume Paul Harrison, să o conducă. Obiceiul era ca doamnele căsătorite să cineze în compania soţului, dar ultima oară când se uitase la Jon îl descoperise cu chipul bronzat aplecat intim spre cel al roşcatei cu apucături de femeie uşoară. Cathy nu a mai avu nici un chef să îl aştepte după aceea. Aşa că râse şi flirtă cu Paul de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Nimeni nu ar fi ghicit că o durea capul sau că masa ei îi părea a avea gust de rumeguş. În cele din urmă, îi spionă de-a lungul camerei pe Jon... şi pe partenera sa. Era aceeaşi femeie, şi se uita la Jon cu o aviditate care o dezgustă pe Cathy. Furioasă, dădu pe gât un alt pahar cu punci de şampanie, oferindu-i un zâmbet orbitor uimitului Paul când îl rugă drăgăstos să meargă în sala de bal.

După aceea, Paul mai dansă cu ea de două ori, de fiecare dată un pic mai îndrăzneţ. Mâinile lui îi mângâiau discret talia, iar Cathy, în loc să se retragă, îi zâmbi dinadins provocator. Această noapte nu se desfăşura deloc cum plănuise ea, dar nu avea să lase pe nimeni să îi ghicească disperarea profundă. Dacă lui Jon nu îi păsa

de ea... atunci, la naiba, nici ei nu îi va păsa de Jon! Când Paul o roti în direcţia verandei, nu făcu nici un gest de a se opune.

Aerul rece al nopţii îi limpezi minţile. Când Paul o duse pe verandă, se trase înapoi de lângă el şi tocmai deschidea gura să-i spună să o ducă înapoi înăuntru, când văzu o umbră lungă ivindu-se după umărul lui. Jon îi atinse umărul lui Paul cu ceva mai multă forţă decât era protocolar, iar vocea lui fu glacială.

– Scuză-mă, Harrison, dar aş dori să închei acest dans cu soţia mea.

Cuvintele fuseseră rostite lipsit de intonaţie, dar Paul îi dădu drumul lui Cathy de parcă ar fi fost un cărbune încins. Adevărul fie spus, până în acel moment uitase deja că partenera lui de flirt avea un soţ. Acum, confruntându-se cu forţa formidabilă a lui Jon, schiţă o plecăciune rapidă înainte de a se retrage cu mai multă grabă decât demnitate.

Cathy îl înfruntă pe Jon cu îndrăzneală, înclinându-şi bărbia la el de parcă l-ar fi provocat să ia drept afront gesturile ei. În realitate, nu era deloc atât de sigură de sine. Fusese atât de furios, încât fusese mai-mai s-o ucidă când intervenise povestea cu Harry... iar de această dată, atrăsese în mod voit atenţia altui bărbat. În plus, acum era soţia lui. Dar în acest moment nu prea îi păsa ce făcea. Dacă el se putea desfăta cu avansurile femeii aceleia acaparatoare, atunci cu siguranţă avea şi ea dreptul la un pic de bucurie inofensivă!

Spre uimirea ei, când vorbi, vocea lui nu oglindea nimic din furia acerbă la care se aşteptase ea. În schimb, se controla cu răceală.

– Sugerez să ne întoarcem înăuntru şi să terminăm acest dans. Comportamentul tău în seara aceasta a provocat deja îndeajuns de multe discuţii. Nu cred că le vom oferi bârfelor şi o încăierare drept cireaşa de pe tort.

Întinse mâinile şi o apucă de braţ cu degetele lui lungi şi puternice care i se înfipseră în carne. Cathy îl scrută prin întuneric, încercând să-i citească expresia de pe chip. Era însă imposibil. Umbrele erau prea dense ca să poată vedea ceva mai mult decât o siluetă înaltă, întunecată.

– Şi despre comportamentul tău ce spui? şuieră Cathy, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui.

Nu îl va lăsa să o intimideze! Dacă acțiunile ei erau condamnabile, ale lui fuseseră chiar mai rele!

– Ești geloasă, nevastă?

Cathy zări strălucirea scurtă a dinților lui în spatele unui zâmbet trist. Nu ai nici un motiv să fii. Am refuzat-o pe minunata Annabella în favoarea ta. Vezi tu, în seara asta am decis să îți dau ceea ce ai tot urmărit să obții.

O trăgea spre sala de bal în timp ce vorbea. Când lumina îi căzu pe chip, Cathy rămase brusc fără respirație. La suprafață era masca rafinată a unui gentleman, însă doar cineva care îl cunoștea atât de bine ca ea putea detecta sălbăticia din ochii lui.

– Zâmbește, nevastă, îi spuse el, aproape plăcut, rotind-o prin ușile largi și direct în mijlocul dansului. Doar nu vrem ca lumea bună să creadă că ne certăm, nu?

Cathy aruncă o privire în jur, văzu ochii ațintiți spre ei și zâmbi. În interior, era un ghem de nervi și de teamă. Nu îl văzuse niciodată cuprins de o astfel de furie liniștită și teribilă. „Și totuși", se gândi ea, ridicându-și capul spre el și zâmbindu-i pentru deliciul spectatorilor, „ce poate să-mi facă"? Nu era genul care să-și bată soția. Dacă îi propunea să împartă așternutul, atunci era perfect conform planurilor ei. Atunci, de ce se simțea atât de speriată?

Când se termină muzica, soțul ei o conduse prin mulțime, ținându-și brațul în jurul taliei ei într-un gest de afecțiune familiară. Numai Cathy simțea mușchii tari ca fierul care o țineau strâns lipită de el. Zâmbi mecanic și dădu răspunsuri vesele bărbaților care încă o invitau la dans. Văzând privirile dezaprobatoare ale femeilor care însoțeau debutantele, le răspunse cu pocăința adecvată. În sinea ei, se răzvrătea. „Să le ia naiba pe coțofenele bătrâne", se gândi ea și continuă să zâmbească.

Când Jon se duse să-i aducă mantia, lui Cathy îi veni să fugă și să se ascundă. Gândul de a fi singură cu soțul ei într-o trăsură închisă pentru jumătatea de oră sau cât le lua să ajungă la Woodham o speria. Avea sentimentul că îi pregătea o pedeapsă, dar care să fie? În timp ce ea se gândea la posibilități, el se întoarse cu mantia, și pierdu orice șansă de evadare.

Jon o ținu de braț drăgăstos când le urară zâmbitori noapte bună soților Ingram. Cathy era înfricoșător de conștientă de forța mâinii care o ținea.

Când ieșiră din casă, zâmbetul lui politicos îi părăsi chipul ca o mască. Avea dreptate, îi pregătise o pedeapsă. Strălucirea de supărare din ochii lui era cât se poate de grăitoare. Cathy simți cum inima stătea să-i sară din piept când o ajută în tăcere să urce în trăsură, ridicând el însuși scărița înainte de a-i da vizitiului comanda de a porni.

Interiorul trăsurii era luminat de un singur felinar. La lumina lui, Cathy privi chipul sumbru al lui Jon când ocupă locul din fața ei. Îi întâlni ochii și zâmbi încet. Grimasa melancolică îl făcu să arate ca un satir răuvoitor.

– Vino aici, soție, îi spuse el foarte încet.

Când Cathy nu făcu nimic în afară de a-l privi, cu ochii ei mari și precauți, zâmbetul îi părăsi chipul și îi luă locul o încruntare îndârjită.

– Am spus să vii aici!

Ordinul fu dur ca un bici. Agitată, Cathy își umezi buzele cu vârful limbii. Privirea lui Jon se concentră asupra gurii ei, cu o expresie sălbatică.

– De... de ce? se bâlbâi ea, dându-se înapoi pe bancheta tapițată cu catifea.

– O să-ți ofer ce vrei de la mine de săptămâni întregi. Cu siguranță nu o să încerci să negi acum, nu?

– Păi... Dacă vrei să spui să faci dragoste cu mine, n-am nici o obiecție. La urma urmei, ești soțul meu și îmi dau seama că ai anumite drepturi.

Cuvintele erau menite să sune degajat de rezonabile. În schimb, erau jalnice. Iar ea era inexplicabil de speriată de el. El era conștient de asta. Zări scurta licărire de satisfacție în ochii lui.

– Da, am. Și vreau să mi le exercit. Acum.

Își întinse mâna aproape degajat în spațiul dintre ei și i-o apucă pe a ei, trăgând-o spre el, iar Cathy căzu pe jumătate în poala lui. O trase până când o așeză pe genunchii lui, cu mâna în jurul gâtului ei. Se uită în jos la fața ei palidă, propriul lui chip fiind străbătut de o grimasă de furie.

– Jon, te rog... șopti Cathy umilă când el își apropie chipul amenințător de al ei. Stai...

– Negi că ai încercat să mă atragi în patul tău în ultima lună?! Cuvintele fură spuse într-un mârâit la urechea ei. Sau că teatrul

ieftin cu bietul tinerel din seara asta a fost ca să mă faci gelos? Ei bine?!

– Nu în felul acesta... protestă Cathy de-abia perceptibil, trupul ei răspunzând în ciuda fricii ei la întărirea mușchilor de sub posteriorul ei.

– Nu?

Ochii lui se încruntară privind în jos într-ai ei, și apoi gura lui îi reduse pe amândoi la tăcere.

Capitolul 16

Jon era pierdut. Înțelesese asta din momentul în care o văzuse pe Cathy dispărând pe verandă cu filfizonul ăla arogant. O gelozie feroce și primitivă îi sfâșiase măruntaiele. Își dorise să ucidă, chiar dacă știa foarte bine că tot spectacolul acela al ei era menit doar pentru acest scop. Ei bine, își atinsese scopul: împotriva voinței sale, se dusese după ea și de-abia reușise să se abțină să nu facă o scenă plină de furie nebună. Gândul triumfului care avea să strălucească în ochii ei fusese singurul lucru care îl convinsese să se abțină. De luni întregi, încercase să-i smulgă inima din piept. În seara asta, recunoscu el cu o furie de nestăpânit, făcuse exact acest lucru. Naiba știe de ce, dar încă o iubea pe ticăloasa mică. Și să fie blestemat dacă va afla ea vreodată asta.

Gura lui se răsuci peste a ei cu brutalitate, iar limba îi posedă gura fără să-i pese de plăcerea sau chiar de confortul ei. Senzația gurii ei moi deschizându-se sub a lui, brațele ei petrecute în jurul gâtului său, limba ei mică mângâindu-i buzele și dinții îi ațâță atât pasiunea înfometată, cât și furia crescândă. Ea, de fapt, răspundea la un sărut care intenționase să o insulte! „Crede că a câștigat în sfârșit", își dădu el seama furios. Seara se încheia exact așa cum planificase ea – făcând dragoste. Ei bine, o va avea pentru că nu mai putea să se abțină. „Dar doamnei mele nu i se vor îndeplini toate dorințele." Jon zâmbi cu sălbăticie, ridicând mâna ca să apuce de partea de sus a rochiei ei extravagante, după care trase în jos de ea cu toată puterea. Materialul subțire cedă

cu un sunet de sfâșiere satisfăcător. Cathy icni cu gura lipită de a lui, punându-și ambele mâini pe pieptul lui și încercând să-l îndepărteze. Jon o lăsă să se retragă un pic, dorind ca ea să-i vadă chipul – știa că va fi înspăimântător cu amestecul său de ură, pasiune și furie. Satisfacția apatică îi dispăru lui Cathy din ochi când se uită la el. Jon știa că trebuia să arate ca un nebun, și așa și era. Reușise într-un final să îl scoată din minți.

Se uită fix în ochii ei când își vârî mâna cu o forță brutală pe sub cămășuța de dedesubt. Degetele îi cuprinseră pieptul, ciupindu-i cu cruzime sfârcurile moi. Ea țipă cu un protest șocat, încercând să se elibereze. Brațul strâns în jurul taliei ei o ținu lipită ferm de genunchii lui.

– Ce s-a întâmplat, nevastă? spuse plin de ironie și cruzime, sfâșiindu-i cămășuța de pe trup, astfel încât sânii ei împliniți să fie dezgoliți.

Decolteul veșmântului îi prinse brațele lipite de talie și îi fu imposibil să îl oprească în momentul când se aplecă să îi sugă sânul. Gura lui îi cuprinse feroce sfârcul moale, rănind-o.

– Jon, oprește-te, gemu Cathy, neputincioasă în brațele lui.

Violența lui o făcuse să uite de orice gând de a face dragoste.

– Nu asta ai vrut?

Era furios. Cumplit și sălbatic de furios. Cathy era îngrozită. Era clar că voia să o pedepsească pentru comportamentul ei de mai devreme. Doar senzația gurii lui în timp ce sugea nemilos de unde micuțul Cray încă se alăpta, și era suficientă. Simți cum începe să îi curgă laptele și roși dureros. Felul în care o trata era umilitor.

Jon gustă lichidul cald și dulce când îi țâșni în gură, iar pe față i se întipări o grimasă drăcească. Dorința lui revoltată se intensifică infernal de tare și, chiar în vreme ce știa că trebuia să fie a lui atunci, în acel minut, simți cum îl cuprinde o rușine bizară că abuza în acest fel de mama copilului său. Dar femeia o merita, o ceruse chiar, și nimic nu-l putea opri să-i ofere ce își dorise. Își înfipse degetele în talia ei și o țintui cu spatele de bancheta căptușită. Ochii ei erau larg deschiși și speriați când se uitară în sus într-ai lui.

– Jon, te rog, îl imploră ușor.

Mâinile ei erau încă prinse în cămașă, iar greutatea lui deasupra ei o împiedica să se opună în vreun fel. În plus, era soțul ei. Avea dreptul legal să o aibă, când și unde îi era pe plac.

– Ce mă rogi? Nu asta ai vrut? o întrebă nemilos, cu fața la doar câțiva milimetri de a ei.

În lumina pâlpâitoare a felinarului, părea inuman, de-a dreptul diabolic. Cathy se înfioră sub el. Gura lui i se crispă când îi simți frica.

– Nu...nu așa...! strigă ea, închizând ochii în fața măștii sadice în care se transformase chipul lui.

– Atunci, cum?

– Am... am vrut să mă iubești! murmură Cathy cu disperare.

Ochii lui licăriră cu o furie demonică la cuvintele ei blânde.

– Departe de mine să dezamăgesc o doamnă, mârâi el, ridicându-se în genunchi între coapsele ei desfăcute.

Îngenunchease pe fustele aurii ale rochiei ei, privind cu lascivitate în jos la movilele tremurânde cu vârfuri roz ale sânilor ei dezgoliți. Greutatea corpului său pe materialul rochiei îi bloca picioarele. Brațele o dureau în locul unde cămășuța sfâșiată le imobilizase.

Jon își duse mâna la nasturii de la pantaloni și începu să-i desfacă unul câte unul, pe îndelete. Ochii lui Cathy se măriră de groază și șoc. Doar nu voia să o aibă în trăsură!

Dar se părea că exact asta voia. Mădularul lui umflat se îndreptă spre ea, ițindu-se obscen din hainele lui de seară elegante și închise la culoare. Cathy nu-și putea lua ochii de la el. Jon izbucni în râs – scoțând hohote hidoase – și se aplecă să îi ridice fustele în jurul taliei. Pantalonașii de mătase împodobiți cu dantelă de pe dedesubt erau singurii care încă mai stăteau între el și scopul său, și îi rupse până ajunseră să-i atârne de talie doar niște zdrențe. Soț sau nu, Cathy i se împotrivi, lovindu-l frenetic cu piciorul și încercând să se rostogolească de pe scaun. Jon o stăpâni cu ușurință, părând încântat de lupta ei inutilă. Dinții lui străluciră de poftă când o târî înapoi la locul ei. Mâinile lui îi cuprinseră dureros posteriorul.

O ținu așa, cu fundul ridicat spre locul unde îngenunche între picioarele ei ce se mișcau convulsiv, ochii lui desfătându-se cu goliciunea ei rușinată ce se zvârcolea. Cathy rămase fără suflare

zărind cruzimea intenționată din privirea lui și clătină neajutorată din cap, pe bancheta tapițată cu catifea.

– Jon, te rog, oprește-te! îl imploră cu disperare, știind că, dacă o va avea așa, cu mânie și ură, ceva va fi distrus între ei pentru totdeauna.

Când și-l imaginase făcând dragoste cu ea, și-l închipuise pe Jon cel vesel și tandru din Las Palmas, nu acest străin dur și brutal care părea hotărât să o rănească și să o umilească.

– De ce dracu' nu? Vocea îi era cruntă, iar mâinile îi frământau dureros carnea moale a feselor. Ești soția mea, după cum singură ai ales prin actul ăla dezgustător. Te dețin. Trebuie să recunosc, să întreții o soție este mai scump decât să plătești ocazional o târfă, dar am de gând să mă bucur de marfa pe care o plătesc. Începând de-acum.

Cu acest discurs, o trase spre el, penetrând-o cu pasiunea lui într-un gest brutal. Strigătul ei de durere îi oferi o plăcere aproape diabolică. Voia să o rănească. O posedă ca un animal, îngenunchind deasupra ei, implântându-se și retrăgându-se sălbatic. Scâncetele ei îndurerate îl mânară ca niște lovituri de bici violente. Ochii îi erau încețoșați de pasiune, iar respirația îi hârșâia în gât. Ochii lui Cathy erau strâns închiși, lacrimile prelingându-i-se pe sub pleoapele închise. Îl acuzase de viol în trecut. Pentru numele lui Dumnezeu, de-abia acum știa ce însemna cuvântul!

Un geamăt sacadat ieși din adâncurile ființei lui în timp ce își eliberă cu înflăcărare sămânța. Timp de câteva minute după aceea rămase învelit în căldura ei moale, apoi își deschise ochii și privi lung și impasibil la fața ei udată de lacrimi. Rânjind, se uită de sus în jos la corpul ei pe jumătate dezbrăcat, apoi se retrase și se ridică, întorcându-se cu spatele când își aranjă hainele. Cathy rămase unde o aruncase el, fără să încerce să se acopere. Șocul se combinase cu disperarea, făcând-o complet apatică, indiferentă la orice altceva i-ar mai fi putut trece prin cap să-i facă. Jon se întoarse, încrețindu-și buzele furios, când văzu că nu se mișcase.

– Sperai la mai mult? spuse el batjocoritor, cu un mârâit neplăcut. Trăsura se zdruncină trecând printr-o groapă de pe drum și trebui să se sprijine cu o mână de perete. Aș fi bucuros să-ți fac pe plac, dar aproape am ajuns acasă. Dacă nu vrei ca vizitiul să-mi ia locul, îți sugerez să te acoperi.

Cathy tot nu se mișcă. Cu o înjurătură furioasă, Jon se aplecă și o apucă de braț, ridicând-o violent în capul oaselor. Ea se îndepărtă de el, ochii ei albaștri înotând în lacrimi. Fața lui Jon se crispă amenințător.

– Am spus să te acoperi! rosti el scrâșnind din dinți.

Cathy făcu o încercare slabă să se supună. Îi tremurau mâinile atât de tare, încât de-abia putu să se aranjeze. Jon o privi, cu buzele strânse într-o linie sumbră, până reuși să își tragă înapoi pe umeri bretelele de la cămășuță, ascunzându-și sânii plini de privirea lui. Își netezi fusta în jos peste picioare, dar n-avea ce să-i facă corsajului rupt. Era sfâșiat, lăsându-i pielea la vedere prin mătasea subțire a cămășuței.

Jon înjură în barbă când trăsura se opri cu un clătinat. Cathy prinse partea din față a rochiei cu ambele mâini, răsucindu-se astfel încât să fie întoarsă cu spatele spre ușă. Rapid, Jon își scoase haina, punându-i-o în jurul umerilor înainte de a se apleca să stingă felinarul. De îndată ce interiorul trăsurii se cufundă în întuneric, se deschise și ușa. Vizitiul îi așteptă calm să coboare.

Sărind ușor pe pământ, Jon se întoarse să-și ridice brațele pentru Cathy. Se supuse indiferentă și îl lăsă să o coboare, dar când palmele lui Jon dădură să se dezlipească de talia ei, se clătină, simțindu-se brusc ametită. Se părea că genunchii ei nu mai aveau forța să o țină dreaptă. Jon își înăbuși un blestem când îi simți, mai degrabă decât să vadă, slăbiciunea și își încordă degetele pe talia ei. Neputincioasă, Cathy închise ochii, sprijinindu-se puternic pe el. Era sigură că va leșina.

Trăgând aer în piept, Jon își strecură un braț pe după umerii ei, iar pe celălalt sub genunchi, ridicând-o de parcă ar fi fost un copil mic. Capul îi atârna neputincios pe umărul lui, arătând precum un spectru în lumina slabă a lunii. Vizitiul se uita cu gura căscată la amândoi, iar Jon se încruntă la el.

– Du trăsura la locul ei și ocupă-te de cai, ordonă el răspicat, apoi se îndreptă cu pași mari și furioși spre treptele din față.

Salonul era pustiu, servitorii se retrăseseră de mult timp la culcare. Două lumânări fuseseră lăsate să ardă pe o masă la capătul scărilor pentru stăpânul și stăpâna casei, când aveau să se întoarcă acasă în zori. Cu mâinile ocupate, Jon nu avea cum să ia una din ele ca să-și lumineze drumul. Înjurând în barbă,

se aplecă să le stingă, urcând treptele într-un întuneric dens, risipit doar în parte de lumina argintie a lunii ce pătrundea prin fereastra de deasupra ușii. Agil și cu ochii formați în anii săi pe mare, reuși să urce treptele în spirală fără prea mare dificultate. Cathy zăcea moale în brațele lui în timp ce traversă coridorul de la etaj, fără ca măcar să se deranjeze să-și treacă brațele în jurul gâtului său. Se simțea îngrozitor de rău și stomacul îi era agitat.

Jon se opri în fața ușii dormitorului ei, slăbind strânsoarea ușor cât încercă să răsucească mânerul. Cathy simți că alunecă și, instinctiv, se agăță de umerii lui exact când se deschise ușa.

Strălucirea caldă a unui candelabru cu multe brațe lumina camera concepută pentru a fi împărțită de proprietarul moșiei Woodham și de soția lui. Patul imens cu baldachin, cu păturile lăsate în jos ademenitor, trona în centrul camerei. Un foc mic ardea în cămin și, în fața lui, ghemuită într-un scaun, Martha dormea liniștită.

– Poți să mă lași jos acum, șopti Cathy rigid, fără să-l privească, văzând silueta adormită a Marthei. Simt că mi-am revenit.

– Pari să-ți fi revenit, replică într-o șoaptă usturătoare, ochii lui cenușii sclipind a mânie și altceva când se uitară în jos la fața ei palidă. Ești albă ca varul. Ce naiba ți se întâmplă? Te-am rănit?

Această ultimă întrebare fusese rostită printre dinți, cu efort. Cathy își dădu seama, după privirea tulburată din ochii lui, că îi era teamă ca asaltul lui să nu îi fi afectat țesuturi încă sensibil în urma nașterii lui Cray.

– Da, m-ai rănit! Răspunsul ei nu fu mai puțin acerb doar pentru că fusese șoptit. Mă gândesc că asta era și intenția ta!

– Domniță Cathy, dumneavoastră sunteți?

Martha se ridică, clipind somnoroasă în timp ce se uită prin cameră.

– Da, Martha, eu sunt. Cathy fu bucuroasă că Martha era acolo. Cu cât pleca mai repede Jon, cu atât era mai fericită. Pune-mă jos, îi șopti cu înverșunare.

– După cum ți-am mai spus, nu primesc ordine de la tine, îi mârâi Jon la ureche, dar brațul de sub genunchii ei slăbi strânsoarea, permițându-le picioarelor să se așeze pe podea. Celălalt braț îi rămase ferm în jurul taliei, iar Cathy se bucură în secret de sprijinul lui. Era alarmant de ametită și, dacă i-ar fi dat drumul, îi era teamă că ar fi putut cădea.

– Ați întârziat, scumpa mea, și am fost... începu Martha să o mustre, zărind doar silueta lui Cathy în întunericul de dincolo de lumina focului.

Femeia se opri, făcând ochii mari când îl văzu pe Jon în spatele tinerei, cu un braț așezat posesiv în jurul taliei sale. Ochii ageri ai Marthei trecură de la brațul lui Jon la părul răvășit al lui Cathy, apoi la ochii ei imenși, ușor neclari, și la gura umflată. În mod evident, domnișoara Cathy nu avea nevoie de serviciile ei în seara asta! După cum arătau amândoi, tot ce voiau era să fie lăsați singuri.

– Ei bine, este clar că nu veți avea nevoie de mine în seara asta, așa că mă voi retrage în patul meu. Să nu vă faceți griji pentru stăpânul Cray. Dacă se trezește, o să am eu grijă de el. I-ar face bine tânărului domn să mai încerce și niște zahăr[1] din când în când!

Zâmbi fericită la ei în timp ce vorbea, cu părul ei cenușiu împletit în două cozi îngrijite, care se legănau în ritmul mersului solemn spre ușă.

– Martha... icni Cathy convulsiv, speriată din nou de ideea de a fi lăsată singură cu soțul ei.

Brațul lui Jon se strânse ca o menghină în jurul taliei ei, degetele lui înfigându-i-se dureros în carne când Martha se uită întrebător înapoi peste umăr.

– Da, domniță Cathy?

– Las-o să plece. Vrei să te vadă așa? îi șuieră Jon la ureche. Cathy se gândi la rochia ei sfâșiată, la semnele inconfundabile ale posesiei lui Jon care încă îi mânjeau trupul și înghiți în sec.

– Noapte bună, Martha, rosti forțat printre buzele uscate.

Martha îi zâmbi strengărește.

– La fel, scumpa mea, clipi ea și părăsi camera, trăgând ușa foarte ușor în spatele ei.

Jon nu îi dădu drumul imediat. Fiecare nerv al lui Cathy era conștient de corpul puternic din spatele ei, de inima lui bătând ritmic în spatele urechii ei, de respirația lui care-i făcea părul să

[1] În trecut, în special în America de Nord și în Marea Britanie, se obișnuia să se înfășoare conținutul unei linguri de zahăr sau de miere într-o cârpă curată, legată și folosită în același fel ca suzeta din zilele noastre. (n.tr.)

fluture. Se crispă, încercând să se tragă din brațele lui. El nu își slăbi strânsoarea.

– Poți să-mi dai drumul acum. Suntem singuri. Nu este nevoie să continui cu pretenția ta înduioșătoare că ești îngrijorat, rosti ea sarcastică.

– Poți să te ții pe picioare? întrebă Jon pe un ton dur, ignorându-i ironia.

– Normal, răspunse Cathy cu demnitate glacială.

Brațul dur din jurul taliei se îndepărtă încet. Fără susținerea lui puternică, genunchii îi tremurară, dar se forță să rămână pe picioare. Tot ce își dorea acum era să scape cât mai repede de el.

– Noapte bună, îi spuse ea apăsat, făcând câțiva pași spre pat și apoi întorcându-se spre el.

Foarte degajată, se sprijini de unul dintre stâlpii patului, conștientă de ochii lui ațintiți asupra ei. Nu făcu nici o mișcare să plece.

– Aș vrea să pleci acum, dacă nu te superi. Sunt obosită.

În ciuda hotărârii ei, un tremur mic i se auzi în voce. Se uită la el cu răceală, sperând că nu îl sesizase.

– Dezbracă-te, îi spuse el degajat, mișcându-se în față, spre lumină.

Își vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor gri, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, ferindu-și ochii când îi întâlni pe-ai ei. Cathy rămase cu gura căscată la el, nevenindu-i să creadă, apoi își închise gura cu o mișcare hotărâtă.

– Ai avut parte de distracție în noaptea asta, se răsti ea, încă strângându-și haina lui în jurul trupului, cu încheieturile pumnului albite de efort.

Încercă să se îndrepte, departe de stâlpul patului, însă fu nevoită să se lase din nou pe spate pe el. Fără sprijinul lui, ar fi căzut.

– Nu mă interesează distracția, așa cum îi spui tu, răspunse el fără intonație, fără să-și ia ochii de pe chipul ei crispat. Vreau să mă sigur că ești în regulă. Acum, poți să te dezbraci sau vrei să te ajut?

Cathy se uită la el cu furie. Părea atât de înalt și de invincibil, stând atât de degajat și de liniștit de parcă evenimentele din cursul nopții nu îl afectaseră câtuși de puțin. Ceea ce probabil era

adevărat. Ea fusese cea rănită și umilită, își aminti sieși. El, probabil, doar se simțise ușurat!

– E cam târziu să-ți faci griji pentru mine, nu-i așa? spuse înveninată. La urma urmei, dacă nu sunt bine, tu ești cauza!

– Dezbracă-te, Cathy, repetă el brusc, mergând spre foc și așezându-se în scaunul pe care îl eliberase Martha.

Cathy se uită urât la el, apoi își smulse haina de pe umeri, într-un acces brusc de furie, și o aruncă spre el. O prinse cu ușurință. Cathy își încleștă pumnii neputincioasă, apoi se sprijini iar de piciorul patului. Era de-a dreptul stoarsă de puteri. Se simțea amețită, dar mai degrabă ar fi murit decât să-l lase pe el să o dezbrace după felul de neiertat în care o tratase!

Slavă Domnului că nu o mai privea! Își scosese un trabuc subțire din buzunarul hainei și se apleca spre foc să-l aprindă de la un tăciune. Fumatul era un obicei pe care îl deprinsese de când se întorsese la Woodham, iar Cathy nu era sigură că îi plăcea. Îl făcea să pară mai mult decât oricând un străin.

Trăgând adânc aer în piept, Cathy se întinse să bâjbâie după copcile care-i fixau rochia la spate. Jon era întins în scaun, cu picioarele lungi în fața lui, uitându-se în gol la flăcările ce dansau, în timp ce pufăia din trabuc. Fumul se ridica deasupra lui, cu un miros ciudat de puternic. Când pluti spre Cathy, înconjurând-o, sufocând-o, simți cum i se revoltă stomacul. Își duse o mână la gură, dar era deja prea târziu. Vărsă violent chiar în locul unde se afla.

Când spasmul trecu, Cathy își dădu seama de prezența lui Jon lângă ea. Se aplecă și o prinse de antebrațe, ridicând-o ușor de unde se prăbușise, în genunchi. Zâmbi vag când se uită în jos, la fața ei copleșită, în timp ce Cathy, dacă ar fi avut putere, i-ar fi șters rânjetul superior de pe față.

– Trabucul tău nenorocit a fost de vină! se apără când o așeză pe marginea patului, ștergându-i cu grijă fața cu un prosop umed.

– Nu cred, răspunse el, îngenunchind pentru a-i scoate pantofii mici.

Cathy se simțea prea slăbită să stea în picioare. Se lăsă pe spate pe saltea, cu picioarele încă atârnându-i peste margine.

– Cât de mult ai băut? continuă el.

– Nu sunt beată! protestă Cathy cu indignare. Cum îndrăznea să sugereze așa ceva?! Nu am băut nimic altceva decât punci.

– Punci de șampanie, o corectă Jon calm. Te-am văzut dându-l pe gât, dar nu mi-a trecut prin cap nici o clipă că...

– Of, mai taci! izbucni Cathy, dând frâu liber sentimentelor ofensate. Nimeni nu se îmbată din punci!

– Tu ai reușit din plin, draga mea.

Râsul din glasul lui o înfurie pe Cathy. După tot ce îi făcuse în seara aceea, mai avea tupeul să râdă de ea! Cu un efort imens, reuși să se ridice din nou în capul oaselor, mâna ei trasând un arc de cerc larg înainte de a-l lovi satisfăcător în obrazul aspru.

Cathy se uită la el sfidător când își duse, uluit, o mână la față. Era încă îngenuncheat la picioarele ei, iar ochii lui uimiți se aflau aproape la același nivel cu ai ei.

– Ai meritat-o! îi spuse ea hotărât, apoi se lăsă iar pe spate pe saltea.

– Meritat sau nu, ai face bine să nu repeți gestul, spuse el tărăgănat după o clipă de tăcere. Data viitoare, s-ar putea să ți se plătească cu aceeași monedă.

– Bătăușule, murmură Cathy iritată, închizând ochii strâns în timp ce tavanul se clătina deasupra ei.

Îi deschise din nou și îl găsi pe Jon uitându-se de sus la ea. Când clipi spre el, fața lui se apropie de a ei, din ce în ce mai clară.

– Pleacă! șuieră ea, fiind răsplătită cu un zâmbet reticent.

– În câteva minute, promise el grav, cu mâinile blânde pe umerii ei când o întoarse să stea pe burtă. Cathy îl simți desfăcând abil legăturile din spate ale rochiei. O trase în jos peste corpul ei, aruncând-o deoparte, apoi începu să se lupte cu șireturile corsetului ei. Se părea că se încurcaseră într-un nod. Cathy îl auzi murmurând un „La naiba!" în timp ce încerca să-l desfacă. Reușind în sfârșit, îi slăbi abil corsetul, trăgându-l pe sub ea.

– Mă simt rău, gemu brusc când stomacul ei zvâcni din nou, avertizând-o.

– Știu că te simți rău. Vocea lui încerca să o liniștească, mâinile mângâind-o când zăboviră scurt pe coapsele ei înainte de a-i scoate ciorapii și jartierele. Când vei fi dezbrăcată, o să-ți aduc ceva care te va face să te simți mai bine.

– Stricnină?

Întrebarea era pură bravadă, și Jon ignoră provocarea. O întoarse pe spate, iar Cathy era prea slăbită ca să își dorească măcar să i se împotrivească. Rămase moale pe pat, cu ochii închiși, în timp ce el îi scoase jupoanele. Rămase în cămășuța ei aproape transparentă și pantalonașii distruși. Jon îi scoase cămașa peste cap cu o mișcare rapidă, apoi îi dezlegă panglica din talie a pantalonașilor cu mare grijă și trase materialul în jos pe picioare. Îi simți mâinile calde pe ceafă când îi scoase mai întâi colierul, apoi cerceii și, în cele din urmă, ornamentul din păr. Cathy aluneca spre un somn tulbure când simți ceva umed alunecându-i pe abdomen și în jos peste coapse.

– Ce faci? icni ea, făcând ochii cât cepele.

Jon continuă să îi șteargă trupul cu o cârpă umedă, spălând-o cu o intimitate care o făcu să roșească puternic.

– Ai nevoie de o baie, spuse el, uitându-se în sus, scurt, la ea, cu o privire aproape tandră.

Mai plimbă cârpa pentru ultima oară între picioarele ei, apoi o aruncă deoparte. Rămăsese goală, întinsă pe pat, cu picioarele atârnându-i în mod ridicol peste o parte a patului, când el se întoarse și traversă camera spre dulap.

– Unde te duci? întrebă ea fără să se gândească prea mult, simțindu-se ciudat de singură.

Jon îi aruncă o privire ciudată peste umăr, cu mâinile ocupate scotocind prin articolele ei de lenjerie.

– Presupun că vrei să dormi într-o cămașă de noapte, nu?

– Aaa, murmură Cathy, apoi încuviință.

Furia pe care o simțise mai devreme față de el se potolea, risipindu-se ușor, împreună cu amintirea a ceea ce o cauzase. La cât de tare i se învârtea acum capul, nu mai rămânea nimic de care să-și amintească.

– M-ai rănit, îl acuză ea, amintindu-și o durere vagă, pătrunzătoare, al cărei autor fusese el.

Jon găsi ce căuta și se întoarse spre pat, cu o bucățică de mătase atârnându-i într-o mână.

– Și tu m-ai rănit, îi reaminti, ridicându-și o mână ca să atingă ușor obrazul pălmuit. Acum suntem chit.

Îi păru o afirmație rezonabilă lui Cathy, care se simțea din ce în ce mai amețită. Se supuse docil când o trase în picioare,

sprijinindu-se puternic de pieptul lui dur în timp ce îi trase cămașa de noapte pe cap. Mirosul lui masculin era ciudat de plăcut. Cathy își îngropă fața în mătasea rece a cămășii lui în timp ce îi aranja cămașa de noapte.

– În pat cu tine, ispită, îl auzi șoptind cu o voce groasă. Brațele lui o cuprinseră, ridicând-o și așezând-o mult prea repede pe salteaua moale, de data asta aproape de speteaza patului, într-o poziție bună de dormit. Ochii ei albaștri clipiră la el cu reproș când îi trase păturile frumos sub bărbie.

– Mă doare capul, spuse ea de parcă ar fi fost vina lui.

Zâmbi în jos la ea, cu chipul brusc fermecător.

– Mă ocup acum de el, promise el trecându-și un deget provocator în jos pe năsucul ei drept. Va trebui să te îmbăt mai des, obrăznicătură. Ești irezistibilă.

Dispăru înainte ca ea să poată face ceva mai mult decât să se încrunte la el, somnoroasă, însă reveni după câteva momente cu un pahar de coniac plin cu un amestec care părea otrăvitor.

– Bea asta.

Se așeză pe marginea patului și i-l întinse. Cathy se ridică pe coate. Chiar și acea mișcare mică îi făcu capul să i se învârtă.

– Ce este? întrebă ea suspicioasă.

– Același lucru pe care l-ai băut, dragostea mea, cu ceva în plus. Bea-l.

Îi prinse ceafa, ridicând-o în timp ce îi împinse paharul spre buze. Vrând-nevrând, Cathy trebui să înghită. Era un amestec oribil și îi veni înapoi pe gât. Dar când stomacul ei se calmă și când se culcă din nou pe pernele ei, trebui să recunoască faptul că se simțea, într-adevăr, mai bine. Părea că plutește, cu corpul lipsit de greutate și mintea zburându-i liberă. Salteaua scârțâi și apoi se ridică în momentul în care Jon se înălță vioi în picioare.

– Nu pleca, murmură Cathy, de-abia deschizând ochii când îi apucă mâna. Te rog.

– Nu plec.

– Martha va fi atât de dezamăgită...

Cuvintele se pierdură, iar genele ei lungi se așezară peste obrajii palizi. Jon făcu o grimasă. În ciuda hotărârilor lui celor mai ferme, femeia îl avea la degetul ei mic cu o ușurință ridicolă.

Se duse până la cămin și rămase cu ochii pierduți în gol, la flăcări, meditând cu ironie la nebuniile oamenilor îndrăgostiți.

Pocnetul unui tăciune care explodă o trezi pe Cathy aproape două ore mai târziu. Camera era întunecată și plină de umbre misterioase. Cathy clipi ametită, ridicându-se într-un cot să se uite în cameră. Mirosul ușor de fum de trabuc zăbovea în aer, amintindu-i irezistibil de soțul ei. Evenimentele din noaptea trecută nu îi erau foarte clare în minte, dar își putea aminti vag cum o dezbrăcase cu blândețe, vocea lui groasă numind-o dragostea lui. Dragostea lui. Un zâmbet îi arcui gura.

Strălucirea portocalie a unui vârf de trabuc îi atrase atenția. Se uită la el, de-abia putând să distingă umbra lungă, zveltă care se întindea în spatele lui, într-un scaun, înaintea focului.

– Jon? spuse ea, știind că nu putea fi nimeni altcineva.

Trabucul ajunse în foc, iar silueta întunecată se ridică în picioare și se apropie de pat. Cathy se lăsă înapoi pe spate, mulțumită. Era, într-adevăr, Jon.

– Cum te simți? întrebă el încet, cu fața în umbră în timp ce se aplecă asupra ei.

– Singură.

Cathy oftă cuvântul, fără să mai simtă nevoia să-și ascundă dragostea pentru el, acum că o recunoscuse pe a lui. Dragostea lui. Dragostea lui. Cuvintele sunau ca o blagoslovire în creierul ei.

– Ce vrei să spui? întrebă Jon după o vreme, cu vocea ciudat de precaută.

Cathy își dori să-i poată vedea chipul, dar camera era prea întunecată. Ah, ei bine, și mâine era o zi – toate zilele lor de mâine împreună – în care să vorbească despre iubire. În momentul acesta avea nevoie de o dovadă mai tangibilă.

– Și mi-e și frig, șopti cu sfială, scoțându-și mâna de sub pături pentru a și-o plimba tentant pe coapsa lui. Nu vrei să mă încălzești?

– Of, Doamne, Cathy, ești încă beată, bombăni el.

Cathy zâmbi în întuneric. Da, era beată. Băuse din nectarul amețitor al dragostei lui. Mâna i se duse mai sus, trecându-și degetele provocator de-a lungul umflăturii tari din pantalonii lui. El dădu să se retragă, apoi se opri. Un mârâit răgușit îi ieși din adâncul gâtului și își lăsă mâna în jos, acoperind-o pe a ei, apăsându-i degetele deasupra lui.

– Te doresc.

Vocea lui păru strangulată. Degetele lui Cathy se lipiră de catifeaua moale, frământând, explorând. Atinse rotunjimea dură a unui nasture, desfăcându-l, și trecu la următorii. Degetele ei mici și reci își făcură loc în interior, mângâindu-i delicat membrul fierbinte.

– Ah, Dumnezeule... gemu el, coborând lângă ea pe pat.

Brațele lui o cuprinseră și îi strânse corpul, lipindu-l de trupul său dur. Păturile groase îi despărțeau, și Jon le dădu deoparte nerăbdător cu piciorul, gura sa capturând-o pe a ei cu o nevoie mistuitoare. Cathy își încolăci brațele strâns în jurul gâtului său, răspunzându-i la sărut cu abandon și șoptind alinturi pe gura lui. Îi simțea tremurul care îi chinuia membrele încordate în timp ce o trăgea spre el.

Prin mătasea subțire a cămășii ei de noapte, degetele lui Jon ardeau pe sânii, pe coapsele și pe abdomenul ei. Cathy se agită sub mângâierile lui, stârnită de atingerea lui. Își trase mâinile de pe gâtul lui și îi trase de cămașă. Nasturii zburară, dezvăluind pieptul musculos, acoperit de păr scurt și creț. Își trase gura departe de a lui, sărutându-i nebunește corpul. Răsuflarea i se auzi aspră în gât, ca și când ar fi fost pe moarte.

Jon se ridică brusc, iar Cathy aproape că scăpă un țipăt când nu îi mai simți trupul cald.

– Scumpule? întrebă ea răgușită, îngenunchind în spatele lui, unde se așezase pe marginea patului, cuprinzându-i talia cu brațele ei moi.

– Trebuie să-mi scot blestematele astea de cizme, scrâșni el, trăgând de încălțămintea enervantă.

Cathy chicoti încet, cu un sunet seducător. Își apăsă sânii pe mușchii duri ai spatelui său, iar el gemu, mâna lui lăsând în plata Domnului încălțările, pentru a-i trage capul spre el, într-un sărut scurt, înflăcărat. Apoi, aruncându-și cizmele pe rând pe podea, se ridică, scoțându-și hainele cu mâini tremurânde. Cathy rămase unde era, în genunchi pe marginea patului, privindu-l cu îndrăzneală. În lumina pâlpâitoare a focului, trupul lui părea de un bronz portocaliu, la fel de dur și de păgân ca al unui sălbatic. Cathy îi admiră mușchii umflați de pe brațe și coapse prin ochii pe jumătate închiși, savurându-i puterea. Când rămase, în sfârșit,

gol, ochii ei îl scrutară cu o privire lungă, plină de dorință, ce îl făcu să-și țină respirația. Era conștientă de masculinitatea și de pasiunea lui cu fiecare nerv din corpul ei.

– Obrăznicătură, șopti el, venind spre ea și trăgându-i cămașa de noapte peste cap cu o mișcare rapidă și lăsând-o la fel de goală ca și el.

Îl strânse în brațe fără vreo opreliște, adorând senzația părului aspru de pe corpul lui lipit de sânii ei moi, căldura și învârtoșarea lui. O așeză pe spate, genunchii lui desfăcându-i coapsele când ajunseră pe saltea.

Când o pătrunse, Cathy simți un extaz trepidant, arzător. Se arcui la pieptul lui, frecându-se de bărbăția lui, șoptindu-i nevoia cu buzele lipite de gura lui. El rămase fără suflare, inima bătându-i atât de tare încât suna ca o tobă între ei. O duse pe culmea extazului o dată, apoi încă o dată. Când în cele din urmă rămase nemișcat, gura lui se apăsă fierbinte pe curba gâtului ei, iar mâna lui îi mângâie ușor părul, ea se simți de parcă murise și ajunsese în rai. Își ridică degetele să îi atingă gura cu mirare, după care, înainte să-i poată mărturisi bucuria ei, adormi.

Și Jon dormi, dar nu la fel de profund precum Cathy. Se trezi când soarele se ivea deasupra orizontului, primele raze pătrunzând în cameră și găsindu-i brațele înfășurate strâns în jurul corpului ei gol. Jon își trecu o mână leneșă peste pielea ei mătăsoasă, apoi, când nu primi nici un răspuns, se sprijini într-un cot, cu ochii în jos la chipul frumos adormit.

Ochii lui îi analizară cu tandrețe genele negre care se odihneau ca niște semiluni lungi și subțiri pe obrajii ei delicat colorați, nasul mic, curba minunată și seducătoare a gurii ei roz. Îi admiră linia sculptată elegant a maxilarului, gâtul subțire, perfecțiunea sânilor ei în nuanțe de frișcă și căpșună. Păturile erau încă mototolite la picioarele lor și zvelțețea taliei ei, curba suavă a șoldului, picioarele ei lungi și grațioase erau toate dezgolite sub privirea lui apreciativă. Se gândi la fericirea incredibilă pe care i-o oferise în noaptea precedentă și se minună de profunzimea pasiunii lui. Nu mai trăise niciodată în viața lui asemenea senzații.

O rază de soare rătăcită îi atinse o buclă, aducând-o la viață, vibrantă, sclipitoare. Jon ridică șuvița, simțindu-i textura mătăsoasă

cu degetele, aducând-o la nas să inhaleze parfumul dulce și apăsând-o cu reverență pe buze.

Se crispă. Se comporta ca un nătâng îndrăgostit până peste cap! Noaptea trecută, dragostea devoratoare pe care o simțea îl făcuse să nu mai țină cont de nimic în afară de frumusețea ei și de nevoia lui. Zorii zilei veniseră exact la momentul potrivit. Jon îi mulțumi lui Dumnezeu că dormea când se trezise el. Dacă nu ar fi făcut-o, i-ar fi mărturisit dragostea lui, implorând-o, în genunchi dacă era nevoie, să îi răspundă la fel. Dumnezeule, cât ar fi bucurat-o asta! Răzbunarea ei ar fi fost completă.

Jon se dădu jos din pat în grabă, adunându-și hainele de pe unde zăceau aruncate. Încruntarea îi brăzda fruntea. Avea nevoie de timp să se gândească, înainte să dea din nou ochii cu Cathy. Nu puteau continua în același stil. Cel puțin, el nu putea. Își trase iute pantalonii pe el și ieși liniștit din cameră.

Soarele era de-o suliță pe cer când se trezi Cathy. Se agită somnoroasă, simțind lipsa căldurii care o ținuse în brațe în noaptea de dinainte. Deschise ochii și își așeză drăgăstos chipul în scobitura pernei de lângă ea. Jon plecase probabil deja la câmp. Cât de leneșă trebuia s-o creadă! „Și ce obrăznicătură nerușinată", se gândi ea, roșind când își aduse aminte de îndrăzneala ei din noaptea trecută.

Jon o iubea. Gândul suna cu claritatea unei trâmbițe prin amintirile de altfel confuze ale serii precedente. Avea de ce să pună la îndoială asta, amintindu-și cât de pasional făcuse dragoste cu ea? Încet, o încruntare îi marcă trăsăturile când amintiri mai puțin plăcute începură să dea năvală în mintea sa. O avusese de mai multe ori în noaptea trecută. Prima oară fusese în trăsură, pe drumul spre casă de la bal. Reluă în mintea ei până în cel mai mic detaliu scârbos violul brutal al lui Jon. Dumnezeule, cum putuse să-i facă așa ceva? Dacă o iubea? Îi spusese de fapt că o iubește, sau doar își imaginase ea asta, pentru că și-o dorea atât de mult? Se concentră, încercând să-și amintească. Se îmbujoră dureros, până în vârful urechilor, când își aminti evenimentele din noaptea trecută. Dumnezeule, se comportase ca o cățea în călduri, practic implorându-l să facă dragoste cu ea! Își aminti de modul în care îl atinsese, îl sărutase nerușinată pe tot corpul, și își dori să moară.

Nu o iubea. Nu avea cum. Nu după modul bestial, dezgustător în care o avusese în trăsură! Șampania pe care o consumase, combinată cu nevoia ei disperată o făcuseră să-și închipuie câte-n lună și-n stele! Dumnezeule, cât trebuia să fi râs de ea! Cât trebuia să o disprețuiască! Sau, încă și mai rău, poate că pur și simplu nu îi păsa. Poate că astfel de nopți erau atât de banale pentru el, încât nici s-ar fi gândit de două ori la comportamentul ei.

Un ciocănit discret în ușă îi întrerupse meditațiile agonizante. Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

– Da?

– Era și timpul să vă treziți, domniță Cathy, o dojeni Martha binedispusă când deschise ușa. Stăpânul Jon mi-a spus să vă las să dormiți, dar ce e mult strică. Stăpânul Cray face o gălăgie atât de mare, că zici că e pe cale de a muri de foame!

– L-ai văzut pe Jon în această dimineață! spuse Cathy cu cât răceală putu aduna.

– Da, și chiar era în toane bune. Pesemne că i-ați făcut bine să-i fiarbă sângele în vine noaptea trecută!

Cathy simți cum îmbujorarea începe să-i urce în obraji. Nu era nici o îndoială că îi făcuse sângele să-i clocotească în vene, după cum spusese Martha! Umilința din gât amenința să se reverse, iar chicotelile amuzate ale Marthei nu fură deloc de ajutor.

– A plecat la câmp?

Trebuia să știe cât de mult timp avea ca să se pregătească pentru următoarea întâlnire cu el. Martha făcu ochii cât cepele.

– Păi, nu, scumpa mea, a spus că trebuie să meargă în Atlanta cu treburi. Se pare că va fi plecat aproximativ o săptămână. Nu v-a spus?

Martha păru brusc îngrijorată, de parcă începea să suspecteze că lucrurile nu erau tocmai în regulă. Cathy înghiți în sec și își dădu silința să afișeze un zâmbet strălucitor.

– A, da, desigur că mi-a spus. Am uitat pentru o secundă, minți ea. Ai spus că lui Cray îi e foame? Bietul băiat! Adu-l aici, te rog, să rezolv problema.

Cathy își petrecu restul zilei de parcă ar fi fost un spectru. Zâmbi, se jucă frumos cu Cray, dădu toate răspunsurile corecte în timp ce un singur gând îi apărea în mod repetat în creier: lui Jon îi păsa atât de puțin de ea, pentru el însemnase atât de puțin

ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte înainte, încât putuse pleca în Atlanta pentru o săptămână fără să spună nici un cuvânt, fără să-și ia măcar rămas-bun! Doamne, cât o durea acest gând! Cathy nu se simțise niciodată în viața ei atât de deznădăjduită.

Târziu în acea după-amiază, în timp ce se juca cu Cray în grădina de trandafiri, auzi o trăsură oprind pe alee. „Asta mai lipsea", se gândi ea tristă și se pregăti pentru o sesiune de bârfe cu o vecină răutăcioasă. Unele dintre întrebările iscoditoare urmau probabil să fie despre ea însăși, își dădu seama îmbujorându-se. Noaptea trecută fusese un dezastru pe toate planurile.

– Aveți un vizitator, domniță, îi spuse Petersham, pe un ton vag dezaprobator. Cathy se uită la el, nedumerită de tonul lui.

– Cine e?

– Un domn, domniță. Nu vrea să-și spună numele.

Ceea ce explica dezaprobarea lui Petersham, reflectă Cathy. Spera cu ardoare să nu fie Paul Harrison venit să își ceară scuze pentru comportamentul său din seara trecută sau, și mai rău, pentru a se cunoaște mai bine. Cathy îl luă pe Cray cu ea când îl urmă pe Petersham înapoi în casă, aranjându-și în grabă părul în timp ce Petersham îi făcu semn către salon.

– L-am invitat acolo, domniță Cathy. Dacă aveți nevoie de mine, voi fi prin preajmă.

Chiar se aștepta ca bărbatul să o atace în propria casă? Cathy se încruntă la el nerăbdătoare, apoi deschise ușa salonului. Un gentleman îmbrăcat elegant, cu părul încărunțit, stătea cu spatele la ea. Se întoarse încet când Cathy deschise ușa. Tânăra îl recunoscu de îndată ce se mișcă. Lăsă să-i scape un strigăt de bucurie și practic alergă de-a lungul camerei să-l îmbrățișeze.

– Tati! O, tată, mă bucur atât de mult că ești aici!

Capitolul 17

– Sunteți sigură că faceți ceea ce trebuie, domniță Cathy? spuse Martha profund tulburată, în vreme ce turna găleți aburinde de apă fierbinte în cada bogat ornamentată.

– Da, Martha, sunt sigură.

Răspunsul lui Cathy fu tăios. Dar, în sinea ei, își dorea să fie la fel de sigură precum pretindea că este. O parte din ea își dorea să-l ia pe Cray la subsuoară și valiza într-o mână și să-și ia zborul înapoi spre Woodham – și spre Jon – de parcă i-ar fi crescut brusc aripi. Dar aceea era latura ei moale, slabă, feminină. Cu tot restul ființei ei – care includea mândria, respectul de sine, rațiunea – știa că venise timpul să accepte situația ca atare. Jon nu o iubea – prin comportamentul lui îi demonstrase asta cât se poate de clar. Era o prostie – ba nu, o nebunie – să rămână cu un bărbat care, mai devreme sau mai târziu, îi va smulge inima din piept și i-o va sfâșia în milioane de bucățele. Trebuia să scape cât încă mai avea forța să facă acest lucru... și înainte să aibă un alt copil care să-i tragă de fustă. Acum, că spărsese gheața și împărțea iar patul cu ea, nu avea să mai treacă mult înainte să se trezească însărcinată a doua oară. Și legăturile care o vor lega de Jon vor fi mai puternice decât oricând. Chiar în momentul de față, putea doar spera ca sămânța lui din acele ultime două întâlniri să nu fi prins rod.

Gândul reacției lui Jon la plecarea ei o făcu pe Cathy să înghită în sec, agitată. Dar, din fericire, nu va fi prin preajmă să o vadă sau să o audă, se gândi ea, așezându-l pe Cray într-o poziție mai confortabilă în timp ce îl alăptă. Până când revenea Jon la Woodham, nava *Unicorn* avea să fie deja de mult în larg. Spusese că va fi plecat timp de o săptămână, iar două zile trecuseră deja. În două zile, *Unicorn* va porni spre Anglia.

Venirea tatălui ei era providențială. Fără Sir Thomas, ea nu ar fi putut să aranjeze îmbarcarea în timpul pe care îl avea la dispoziție. Dar Sir Thomas rezervase deja o cabină pe *Unicorn*, și cu influența lui era ușor să obțină încă două.

Ceva din atitudinea tatălui său o nedumerea pe Cathy. Părea îngrijorat, aproape vinovat, și se dăduse peste cap ca să se asigure că atât ea, cât și Cray nu pățiseră nimic rău. O întrebase până și pe Martha care era atmosfera, iar când femeia îi spusese fără menajamente că stăpânul Hale își trata atât soția, cât și proaspătul fiu cu cea mai mare bunătate, Sir Thomas căzu pe gânduri, ba chiar deveni morocănos. Când Cathy îi spusese de intenția de a pleca de la Woodham cât timp soțul ei era încă departe, Sir Thomas păruse

aproape reticent să o ajute. Cedase doar atunci când ea izbucnise în plâns.

Dar, în cele din urmă, îi împlinise voia, așa cum se întâmpla întotdeauna cu el. Și iat-o într-o cabină de lux la bordul navei englezești *Unicorn*, cu fiul ei la piept, cu bona care să se îngrijească de amândoi și sub protecția tatălui ei. Atunci, de ce se simțea atât de deznădăjduită?

– Scumpa mea, nu vreți să vă răzgândiți înainte să fie prea târziu?

Cuvintele Marthei o întrerupseră din meditația ei. Cathy se foi fără astâmpăr în scaunul de lângă pat, ținând într-o mână fundulețul acoperit de scutec al lui Cray, în timp ce își întindea spatele care-i înțepenise.

– Nu, Martha, nu o voi face. Cathy era sătulă de discuția care nu se mai termina, și vocea ei era cât se poate de clară din punctul acesta de vedere. Este mai bine să ne întoarcem în Anglia dintr-o serie de motive pe care nu le cunoști.

Această încercare de a o potoli pe Martha fu un eșec total, după cum știa și ea prea bine. În loc să fie redusă la tăcere, femeia doar își schimbă abordarea.

– Bietul om va avea inima frântă, scumpete. E nebun după tine.

Cathy îi aruncă Marthei o privire plină de reproș, apoi își mută atenția înapoi la Cray, care dădea ușor drumul sânului în timp ce se lupta cu somnul. Un zâmbet drăgăstos îi arcui buzele când îl privi. Atâta timp cât îl va avea alături pe fiul ei, nu va putea să îl uite pe tatăl său, se gândi ea puțin tristă. Cei doi semănau incredibil de mult, chiar și așa mic cum era Cray.

– Căpitanul Hale este un bărbat bun, domniță Cathy. Va fi greu să găsești un alt bărbat ca el, sau care să te iubească atât de mult.

Cathy nu se putu abține să nu îi răspundă, auzind-o.

– Căpitanul Hale m-a răpit, m-a violat și m-a lăsat însărcinată. Apoi m-a părăsit și s-a întors doar pentru că a vrut să se răzbune pentru nu știu ce nedreptate imaginară. Dacă asta e ceea ce numești tu iubire, poți să te bucuri tu de ea. Mie cred că îmi va fi mai bine fără el.

– E soțul tău, scumpa mea, indiferent dacă îți place sau nu. În ochii lui Dumnezeu și în ochii legii. Nu e corect să-i iei fiul și să-l părăsești.

– O, mai taci, Martha, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Cathy furioasă.

Tonul ei ascuțit făcu ca ochii albaștri ai lui Cray să se deschidă larg, alarmați. Replica în miniatură a chipului lui Jon se încreți amenințător, iar Cathy se ridică degrabă când Cray scoase un strigăt speriat.

– Șșșș, scumpul meu, mami nu se certa. Șșșș, așa, băiatul meu, șopti cu buzele lipite de buclele negre de pe umărul ei în timp ce îl plimbă înainte și înapoi. Îi aruncă o privire plină de reproș Marthei, ca și cum i-ar fi spus „Na, vezi ce-ai făcut?!" Femeia o privi fără regret. Chipul ei afișa o expresie încăpățânată când așeză săpunul și prosoapele pentru baia lui Cathy.

În cele din urmă, suspinele lui Cray se transformară într-un fonfăit și un plescăit, iar apoi încetară și acestea. Cathy merse cu el spre pat. Dacă se mișca foarte atentă și în liniște, putea să lase copilul jos, fără să-l trezească. Fusese agitat toată ziua, și era epuizată de la cât îl dădăcise. Putea presupune doar că schimbarea împrejurimilor nu îi fusese pe plac, după cum subliniase Martha mai devreme, cu o desfătare încrâncenată.

Cathy îl așeză pe Cray pe burtică aproape de partea dinspre perete a patului, apoi îl acoperi cu păturica croșetată de mână pe care o luase de la Woodham. Pe cât de drag îi era copilul, pe atât de mult savura perioadele lui de somn. Apa de baie scoatea aburi ademenitori, și își dori să se scalde și să-și calmeze mușchii înțepeniți cu o baie lungă, plină de desfătare.

Din fericire, Martha o ajută să se dezbrace în tăcere. Cathy știa că această stăpânire de sine neobișnuită nu era din cauza a ceva ce spusese sau făcuse ea. Martha doar nu voia să-i strice somnul lui Cray. Mai devreme sau mai târziu, femeia avea să înceapă din nou cu acuzațiile. Fără îndoială, urma s-o bată la cap neîncetat atâta vreme cât *Unicorn* era în larg.

Apa era minunată. Cathy se scufundă până la bărbie, inspirând adânc parfumul delicat de mâna-Maicii-Domnului și suflând într-o doară în bule. Își închise ochii, hotărâtă să se bucure de primele momente de pace și liniște pe care le avusese toată ziua.

Un chip oacheș și încrâncenat îi bântui gândurile când închise pleoapele. Cathy deschise ochii imediat. Nu își va permite să se gândească la Jon.

Luând buretele de baie într-o mână și săpunul în cealaltă, își săpuni cu simț de răspundere pielea de pe brațe și picioare. O buclă lungă îi scăpă din părul strâns în creștetul capului și o ridică nerăbdătoare. În cele din urmă, își frecă fața, iar apoi îndepărtă săpunul. Martha era pregătită cu un prosop când Cathy ieși din apă.

Tocmai își înfășura prosopul în jurul corpului, când ușa cabinei se dădu de perete cu o asemenea forță, încât se cutremură din balamale. Cathy icni, strângând prosopul pe ea, și își îndreptă privirea speriată spre ușă. Martha făcu același lucru, iar mititelul Cray, trezindu-se din somn, clipi o dată, după care izbucni în plâns.

Consternarea ei fu atât de mare, încât Cathy nici nu apucă să se gândească la Cray. Jon stătea în pragul ușii deschise, privind-o sumbru. Apa îi picura din borul pălăriei, iar hainele îi erau ude leoarcă. Uitându-se în spatele lui, Cathy văzu că se pornise ploaia, făcând ca noaptea să pară și mai întunecată. Din gura lui rămăsese o linie dreaptă necruțătoare, iar ochii lui luceau acuzator.

– Bună seara, Cathy, îi spuse el ironic, când ea rămase cu gura căscată, privind la el. Mă bucur să văd că ți-a fost atât de bine în lipsa mea.

Îi analiză corpul încă umed, de la cap până la degetele de la picioare.

La rândul ei, și Cathy îl inspectă rapid. Era îmbrăcat pentru o călătorie călare, în pantaloni de culoare închisă, o pelerină care îi ajungea la genunchi, cizme înalte și o pălărie cu boruri largi. După cum arăta, tocmai venise călare din Atlanta, văzuse că plecase și cumva dăduse de ea pe *Unicorn*. Cathy înghiți în sec, simțindu-și brusc gâtul uscat. Toate planurile ei, toate pregătirile ei erau în zadar. Apoi, își țuguie buzele, gânditoare. Erau pe o navă englezească, iar tatăl ei se afla în apropiere. Jon nu o putea obliga să meargă cu el.

În timp ce Cathy se uită la Jon ca o stană de piatră, Martha își veni în simțiri și merse să-l ia în brațe pe Cray. Strigătele copilului se liniștiră când Martha îl legănă ușor. Jon aruncă o privire spre fiul său și dădacă.

– Martha, îl iei, te rog, pe Cray de aici? Aș vrea să vorbesc cu soția mea.

– Da, domnule, spuse Martha supusă, iar Cathy ghici că Jon îi părea femeii aproape la fel de intimidant ca și ei.

Cu toate acestea, astfel de gânduri fură brutal spulberate când Martha îi aruncă o privire scurtă, triumfătoare, înainte de a pleca din cabină. Jon închise ușa foarte încet, apoi își scoase pălăria și haina umedă cu mișcări degajate. Umezeala nopții îi încreți-se părul negru, și își trecu o mână prin el, nerăbdător. Apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de ușa închisă, cu brațele încrucișate pe piept.

– Acum, te rog să-mi explici ce Dumnezeu crezi că faci aici.

Vocea îi părea încă blândă, dar ochii îi erau plini de furie. Cathy își dorea să-și ia ochii din privirea aceea usturătoare. În schimb, își înfășură prosopul mai bine în jurul corpului, își înclină bărbia și îi răspunse cu o privire rece.

– Te părăsesc. Mă gândeam că e evident.

– Deci mă părăsești... Așa simplu, fără nici un cuvânt, în timp ce eu plec să strâng bani pentru tine și fiul tău? Fiul nostru.

Ochii cenușii ardeau intens privind spre ea. Cathy îi fixă privirea cu hotărâre.

– Da.

– Pe naiba!

Își dezlipi umerii de pe ușă și traversă camera spre ea din doi pași iuți, încleștându-și mâinile pe umerii ei goi și subțiri. Cathy nu se lăsă intimidată, forțându-se să se uite în sus la chipul amenințător cu o liniște simulată cât se poate de bine. Degetele lui lungi săpau adânc în carnea ei moale.

– Nu mă părăsești.

Cuvintele fură rostite printre dinții lui încleștați. Trupul lui mare era tensionat de furie, și la fel și chipul oacheș. Arăta de parcă ar fi putut-o răni dintr-o mișcare.

– Nu mă poți opri. Chiar dacă ar fi să mă iei în cârcă de pe această navă, o să găsesc alta, mai devreme sau mai târziu. Nu mă poți ține încuiată sau să stai cu ochii pe mine tot timpul.

Răspunsul ei calm păru să-l înfurie. Începu s-o zdruncine, făcând-o să simtă forța din mâinile lui. Părul lui Cathy se desfăcu din cocul provizoriu, iar prosopul îi alunecă. Îl prinse de margine,

ținându-l în fața ei. El se opri, trecându-și ochii peste trupul ei aproape gol cu sălbăticie.

– De ce? Te-am bătut, te-am maltratat în vreun fel?

Cathy își dădu seama că el se controla cu o voință de fier. Îi aruncă o privire zeflemitoare. Avea tupeul să întrebe asta.

– Ești supărată din cauza ultimei nopți.

Era o afirmație, nu o întrebare. Cathy refuză să răspundă, luându-și privirea de la el astfel încât se uită fix peste umărul lui. Mâinile lui alunecară spre antebrațe, strângând-o.

– Îmi pare rău. La fel ca și tine, am băut prea mult. Și, în plus, nu poți nega că m-ai provocat intenționat. Mă ațâțai de luni întregi, dinainte chiar de nașterea lui Cray. La ce fel de reacție te așteptai?

– Nu la viol! izbucni Cathy, după care își dori să-i fi răspuns cu o demnitate rece.

– Bine, îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla, promit. Ce altceva pot să-ți spun?

– Absolut nimic.

Cathy se trase departe de el în timp ce vorbea și, strângând prosopul în jurul ei, se aplecă pentru a-și scoate halatul din cufăr. Rămase cu spatele la el când îl îmbrăcă, dar îi simți privirea arzându-i pielea.

– La naiba, nu mă părăsești!

Vocea îi răsună ca o lovitură de bici în spatele ei.

Cathy se răsuci cu fața spre el, cu părul ei de aur plutind în jurul ei și cu ochii albaștri strălucind.

– O, ba da, o fac, șuieră ea, legându-și cordonul halatului, după care își încleștă pumnii. Și nu mă poți opri!

– Pe naiba nu pot.

– Pe naiba nu poți! Cathy deveni brusc la fel de înfuriată ca el. Nu sunt proprietatea ta, să știi. Și s-a inventat și divorțul. Deși chiar nu ar servi la nimic. Ai făcut din căsnicia asta un asemenea coșmar, că nu am de gând să repet greșeala!

Jon trase brusc aer în piept, în timp ce ochii i se întunecară de parcă ar fi primit o lovitură în stomac. Cathy simți o plăcere perversă când înțelese că reușise cumva să-l rănească. Făcu un pas spre ea, apoi se opri. O linie albă subțire i se ivi la fiecare colț al gurii.

– Vrei să te implor, nu-i așa? întrebă el cu sălbăticie. Asta e ceea ce ai vrut de la început, să mă târăsc la picioarele tale. Bine, ai câștigat. Te implor, nu face asta.

Privirea pe care i-o aruncă era plină de ură. Cathy se uită lung la el, simțind cum rămâne înmărmurită. O implora... Mândrul ei căpitan pirat o implora să nu-l părăsească! Speranța începu să-i fluture în piept. Era oare posibil? Trebuia să fie sigură.

– De ce vrei să rămân, Jon? întrebă ea încet, fără să-și desprindă privirea dintr-a lui.

O furie roșie îi coloră obrajii. Se încruntă la ea.

– Dumnezeule, chiar vrei să mă omori cu zile, nu-i așa? întrebă el feroce. Bine, fie. Te iubesc, la naiba! Acum poți să râzi în voie.

– Spune-o din nou.

Cathy își simți colțurile gurii arcuindu-se într-un zâmbet. El o văzu, și chipul îi căpătă o expresie aproape diabolică. Lui Cathy nu-i păsa. Începea să se simtă sălbatic și delirant de fericită. Nu îi venea să creadă. Îi spusese că o iubește, și după înverșunarea lui chiar vorbea serios.

– Deci, crezi că e amuzant, nu? mârâi el, întinzându-se după ea și trăgând-o tare la pieptul lui. Vom vedea noi cât de mult vei mai râde după asta!

Gura lui puse cu brutalitate stăpânire pe a ei, în timp ce o îmbrățișă într-o strânsoare sufocantă. Forța sărutului său amenința s-o zdrobească. Cathy tremură la pieptul lui, ridicându-și brațele ca să le petreacă după gâtul lui, ținându-l strâns.

– Și eu te iubesc, prostănacule, murmură la adăpostul căldurii pline de forță a gâtului său, când îi permise în sfârșit să respire.

Rămase nemișcat lângă ea, mâinile încremenindu-i. După o clipă, o prinse de brațe, îndepărtând-o ușor încât să se poată uita în jos, la fața ei. Cathy îi zâmbi vag.

– Ce-ai spus?

Vocea îi ea dură, neîncrezătoare. În ochi îi licăreau lumini de o sălbăticie ciudată.

– Am spus că te iubesc. Dacă nu ai fi fost atât de încăpățânat și de suspicios, ai fi știut asta de luni întregi.

Ochii lui începură să arunce vâlvătăi, adâncimile lor fierbinți făcând-o să se topească.

– Dacă acesta e vreun tertip să...

Se întrerupse, dinții clănțănindu-i când închise gura. Cathy clătină din cap, plimbându-și ochii calzi și plini de tandrețe pe chipul lui încordat.

– Este chiar atât de greu de crezut? întrebă ea, tachinându-l ușor. Desigur, ești agresiv și o brută, și ești gelos, și ai și un temperament dezgustător, dar la urma urmei gusturile nu se discută.

El închise ochii, trăgând-o spre el cu mâini tremurânde. Îi simți gura în păr și își petrecu brațele în jurul taliei lui, ținându-l strâns. Îi șoptea cuvinte drăgăstoase, promisiuni, alinturi în creștetul capului. Erau toate un haos de fericire pură pentru Cathy. Se cuibări la adăpostul mușchilor lui tari, adorându-i cu gura pieptul acoperit de mătase, trăgându-i cămașa din centura de la pantaloni cu mâini tremurânde. Îi atinse carnea caldă, își trecu mâinile peste mușchii de pe spate, degetele ei sensibile simțindu-i urmele cicatricilor pe care avea să le ducă cu el în mormânt. Mâinile ei îl mângâiară drăgăstos, apoi se opriră. Lui încă nu-i venea să creadă...

– Scumpule, mă crezi acum, nu-i așa? îi șopti ea, trăgându-se înapoi puțin ca să o poată auzi.

Trebui să-și aplece capul pentru a o auzi.

– La ce te referi?

Zâmbi când ea repetă ce spusese. Cathy se lăsă pe spate în cercul cald al brațelor lui, studiindu-i fața cu dragoste. Ochii lui străluceau privind-o, cu o expresie mai blândă ca oricând. Îmblânzise un vultur, se gândi ea, amețită de privirea și mirosul lui. Învățase un lup feroce să îi mănânce din mână. Sentimentul era de nedescris, iar zâmbetul pe care i-l întoarse fu orbitor. Fu tentată să lase pe mai târziu toate întrebările fără răspuns, dar voi să se asigure că toată nefericirea era în spatele lor.

– Referitor la ce s-a întâmplat cu tine în închisoare... continuă ea încet.

Mușchii brațelor ce o țineau se încordară, vechea privire bănuitoare lucindu-i în ochi. Schimbarea îi sfâșie inima și, după o clipă, el se relaxă cu un efort și zâmbi în jos spre ea, deși cu chipul încordat.

– Nu trebuie să găsești scuze pentru ce ai făcut, spuse el calm, în ochi arzându-i flăcările pasiunii. Am meritat-o, știu. Ce ți-am făcut – răpirea, violul, faptul că te-am forțat să-mi fii amantă – este

de neiertat. Dacă mă iubești acum, nu mai contează nimic altceva. Nu vom mai vorbi deloc despre trecut.

Cathy scoase un sunet care se afla undeva între un râs și un strigăt.

– Dar, Jon, scumpule, îți jur că nu am avut nimic de-a face cu asta! Nici măcar nu am știut că ai fost în închisoare, jur. *Lady Chester* a navigat spre Anglia a doua zi după ce ai evadat! De unde aș fi putut să știu?

– După ce am evadat? repetă el neîncrezător, sprâncenele lui negre apropiindu-se într-o încruntare. Ce vrei să spui?

– După ce ne-am căsătorit, îi aminti Cathy cu răbdare, dar însoțindu-și cuvintele cu o privire plină de reproș. Ai evadat. Doar nu ai uitat!

– Dragostea mea, după ce ne-am căsătorit și tatăl tău mi-a dat una de m-a lăsat lat pentru că am îndrăznit să mărâi la tine, nu puteam fi în stare să evadez nicăieri. Am călătorit la bordul lui *Lady Chester*. Când a andocat în Portsmouth, am fost dus în lanțuri la Londra și aruncat în închisoarea Newgate. Câteva zile mai târziu, am fost informat că fusesem condamnat la moarte pentru delictul de piraterie și nu mi se permisese nici măcar să fiu prezent la propriul proces. Dacă nu ar fi fost oamenii mei, acum aș fi putrezit într-o groapă din curtea închisorii. Singura evadare pe care am realizat-o a fost în Londra, în acea noapte în care am venit la casa mătușii tale.

– Dar am crezut...

Era un haos în mintea lui Cathy. Cum era posibil așa ceva? Înainte de a-și pune în ordine gândurile, un ciocănit se auzi în ușă. Jon își strânse brațele în jurul ei, cu ochii întrebători.

– Aștepți un oaspete?

– Nu, desigur că nu. Este, probabil, Martha... sau tatăl meu.

– A, da. Tatăl tău. Am ceva de discutat cu el.

Partea asta era cât se poate de ciudată, venind de la un om care îl întâlnise pe tatăl ei doar o dată, în circumstanțe nefavorabile. Era ceva la mijloc, și nu înțelegea. Fața lui Cathy se încreți într-o încruntare nedumerită când se duse să deschidă ușa.

– Fiica mea, trebuie să vorbesc cu tine. Este ceva ce ar trebui să știi...

Vocea lui Sir Thomas se stinse când privirea sa trecu de Cathy și se opri asupra bărbatului înalt care îl privea cu răceală din cealaltă parte a camerei.

– Hale. Vreau să știi că ți-aș fi trimis vorbă. Asta venisem să-i spun lui Cathy.

– Tată, ce vrei să spui? De ce i-ai fi trimis vorbă lui Jon? întrebă Cathy confuză, în timp ce se dădu înapoi pentru a-i permite tatălui ei să intre.

Sir Thomas o ignoră când ochii lui Jon se uitară fix într-ai lui.

– A fost o minciună, nu-i așa? Ea n-a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat acolo, nu a știut nimic.

– Da. Chipul lui Sir Thomas era palid, ochii lui aproape implorând iertarea. Ea nu a știut nimic.

– Dumnezeule, omule, aș fi putut să o omor! fură șuierate cuvintele printre dinții încleștați.

– Știu. Sir Thomas păru brusc foarte obosit. Aproape că mi-am ieșit din minți când a dispărut. Tocmai fusesem informat că ai reușit să evadezi și știam că tu ai luat-o. M-am gândit... Dumnezeule, la ce m-am gândit! Dar nu i-ai făcut rău și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

– Ai și de ce. A fost pe muchie de cuțit. Am vrut, dar nu am putut. Dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, îmi spune și mie cineva despre ce este vorba? Tată? Jon?

Cathy privi de la unul la celălalt. Conversația lor criptică ar fi putut fi în chineză, la cât de mult înțelesese din ea. Ambii bărbați se uitară la ea, părându-le mică și fragilă în lumina difuză a lămpii, cu părul lung de aur despletit peste silueta îmbrăcată în mătase albastră și o încruntare încrețindu-i fruntea minunată. Ochii lui Jon se înmuiară și căpătară o strălucire aparte. Cathy îi zâmbi – îi aruncă un mic surâs intim de care de-abia că era conștientă. Sir Thomas îi privi pe amândoi, profund tulburat.

– Ți-am făcut un rău, fiica mea, spuse greoi Sir Thomas. Dar te rog să mă crezi că atunci credeam că acționez doar spre binele tău.

Se opri, părând să caute cuvintele potrivite. Cathy îl privi, și o bănuială vagă deveni certitudine în mintea ei. Jon traversă camera și veni în spatele ei, punându-și brațele în jurul taliei

ei și trăgând-o la pieptul lui. Cathy nu își luă privirea de la tatăl ei când se sprijini de pieptul dur al soțului ei.

– Jon nu a evadat de pe *Lady Chester*, nu-i așa, tată? M-ai mințit. Își dădu seama că era adevărat chiar de îndată ce pronunță cuvintele. Ușoara înclinare a capului tatălui ei era o confirmare inutilă. Spune-mi, tată.

Cuvintele erau calme. Cathy simți cum o ardeau lacrimile în spatele ochilor când Sir Thomas descrise cu o voce sfârșită cum îl întemnițase pe Jon în Anglia, cum aranjase procesul său și pedeapsa cu moartea. Când ajunse la partea despre bătăile pe care le ordonase și le plătise spunându-i lui Jon că erau la comanda lui Cathy, ea lăsă să-i scape un strigăt, șocată. Brațele lui Jon se strânseră în jurul taliei ei și îi simți buzele în păr. Sir Thomas părea extrem de nenorocit.

– Și apoi, când am mers pe urmele tale până în Charleston, am descoperit că fiica mea era bine din punct de vedere fizic, deși emoțional era tulburată, conchise Sir Thomas, adresându-i-se lui Jon pe deasupra capului lui Cathy. Am reușit să strâng suficiente informații de la ea ca să înțeleg că se simțea neiubită. După ce am văzut cât de bine ai tratat-o în toate aceste condiții, mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau deloc cum credea ea, așa că am acceptat să o ajut să te părăsească, în timp ce intenționam să iau legătura cu tine și să-ți spun adevărul. M-am gândit că de restul te-ai fi ocupat tu. Dar din ce am văzut în seara asta, ai reușit deja să îndrepți lucrurile și fără mine. Regret profund orice durere pe care v-am cauzat-o oricăruia din voi și sper să găsiți în inimile voastre puterea să mă iertați.

Ochii lui albaștri obosiți se îndreptară spre Cathy cu tristețe când termină, iar ea nu putu să ignore rugămintea lor tăcută. Se trase din îmbrățișarea lui Jon și traversă camera spre tatăl ei, punându-i o mână blândă pe braț și înălțându-se să îl sărute blând pe obraz.

– Bineînțeles că te iertăm, tată. Știu că ai făcut-o pentru mine.

Aruncă o privire rugătoare peste umăr la Jon, care încremeni, apoi oftă și traversă foarte încet încăperea pentru a-i întinde o mână lui Sir Thomas. Bărbatul mai în vârstă o apucă cu nerăbdare, și Cathy aproape că începu să plângă când îi văzu ochii curios de umezi.

– Presupun că va trebui să învățăm să ne tolerăm reciproc, spuse Jon ironic, retrăgându-și mâna în cele din urmă din strânsoarea frenetică a lui Sir Thomas. Ești tatăl soției mele, bunicul fiului meu. Și cum intenționez să nu îi las să plece pe nici unul din ei, ci vreau chiar să mai înmulțim familia, probabil ne vom vedea destul de des. Dacă tu poți accepta un fost pirat drept ginere, cred că și eu pot trăi cu un conte diabolic drept socru.

Jon zâmbi în timp ce vorbea, iar Sir Thomas îi răspunse și el cu un zâmbet.

– Sunt mândru că faci parte din familie, declară Sir Thomas.

Își îmbrățișă fiica, dădu mâna cu Jon din nou și ieși. Când ușa se închise în urma lui, Jon se propti în ea, uitându-se la Cathy cu ochi strălucitori.

– Deci, dragostea mea? întrebă el încet.

Alergă prin cameră până la el, ascunzându-și fața la pieptul lui. O îmbrățișă strâns.

– Pesemne că m-ai urât, Jon, murmură ea.

El zâmbi un pic, lipindu-și fața de părul ei strălucitor, savurându-i moliciunea și mirosul dulce pe care îl asociase întotdeauna cu ea.

– Te-am urât, dar numai pentru că te-am iubit atât de mult și nu suportam gândul că mi-ai putea face așa ceva. Tocmai începeam să cred că țineai la mine, când totul mi-a explodat în față.

– Că țineam la tine? Cathy izbucni în râs. Atunci eram deja îndrăgostită până peste cap de tine, de săptămâni întregi. Ți-aș fi spus, dar mi-a fost atât de teamă că nu mă iubești. Am crezut că mă vrei doar pentru... pentru... Se întrerupse, îmbujorându-se. Jon o îndepărtă puțin de la pieptul lui, încât să îi poată vedea chipul. Zâmbi larg.

– Aveai dreptate, îi spuse răutăcios. Te voiam pentru... pentru... Încă te vreau. Dar, de asemenea, te și iubesc mai mult decât am crezut vreodată că aș putea iubi ceva sau pe cineva. Și dacă mă vei lăsa, îmi voi petrece restul vieții încercând să-ți demonstrez asta.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite foarte încet și Cathy simți că se topește de emoție. Îi zâmbi cu dragoste, ridicându-se în vârful picioarelor ca să-și lipească buzele de ale lui. Brațele lui Jon o cuprinseră ușor. O sărută cu nesaț, dar și cu un nou respect

care o făcu pe Cathy să se cutremure. Când în sfârșit se trase înapoi ca să poată respira, tremura, cu obrajii roz și ochii plini de iubire. Continuă să-i sărute pielea mătăsoasă a gâtului, gura lui coborând în decolteul adânc al halatului ei. Cathy îl ținu în brațe, mângâindu-i cu tandrețe infinită părul negru. O iubea, și ea îl iubea la rândul său. Nimic nu mai putea să îi despartă.

– Dragule, i-ai spus tatălui meu ceva despre înmulțirea familiei... vorbeai serios ? Știu că nu ai fost prea fericit când ți-am spus despre Cray...

Se întrerupse când el își ridică iute capul, să se uite la ea.

– Iubito, doar nu te gândești că nu mi l-am dorit pe Cray! Te iubesc. Îi voi iubi toți copiii pe care mi-i vei dărui. Doar mi-a fost foarte teamă că te voi pierde... Mi-era teamă că vei muri. Nu puteam suporta gândul ăsta. De asta am spus toate acele lucruri când mi-ai zis despre copil.

– O, Jon, oftă ea, lipindu-se de el și mângâindu-i umerii largi. Vom avea mulți copii?

– Zeci, șuieră el, ridicând-o în brațe pentru a o ține cuibărită la pieptul lui, cu ochii înflăcărați când îi întâlni pe ai ei. Cel puțin 40. O să fie un nou proiect. Și sugerez să ne punem pe treabă imediat, dacă sperăm să îndeplinim obiectivul.

– Aici? întrebă Cathy vag, topindu-se în brațele lui. Dar, dragule, nu ar trebui să mergem acasă întâi? Eu...

– Acum nu mă pot gândi decât la cât de mult vreau să fac dragoste cu tine, îi șopti în ureche, gura lui mușcând-o și dezmierdând-o ușor. Putem merge acasă mâine.

Și așa făcură.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate